

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Jafet, der søger sig en Fader I-IV (Emanuel Gregers, DK, 1922)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1834/a (pdf: p. 2–385)

Ns 1834/b (pdf: p. 386–446)

Ns 1834/c (pdf: p. 447–506)

Ns 1834/d (pdf: p. 507–628)

Ns 1834/e (pdf: p. 629–635)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

462
Jafet,
der søger sig en Fader.

Films-Cyklus,
hvis Stof dels er hentet fra
Kaptajn Maryats Roman
af samme Navn & dels fra
andre af denne Forfatters
verdenskendte Værker.

Bearbejdelsen af
Jaldemar Andersen.

1ste Del:

Apotekereus Lærling.

Hovedfigurer i 1ste Del:

Jafet Newland.

Cophagius, Apoteker.

Timotheus, kaldet Tim, Bydreng.

Pleggit, Cophagius' Konkurrent.

Jacob, hans Bydreng.

Susanne Temple

Auna, hendes Søster.

Aramethea Judd

Deborah

Menigheds-Forstanderen

Tom Robbins, Flodskipper.

Hans Kone.

Melchior.

Nathée, hans Hustru, Zigeunerens Dronning.

Fleta.

Philotas, kaldet Nium. } Zigeunere.

Jan

Portneren på Hitteboirskospitalet.

Portnerkonen.

I Kapitel.

2 hvilket var Helt en meget lille, men så fremmelig, at han bliver hægt allerede få Dage efter sin Fødsel.

1.

(Nærb. af en Port Dørhammer) Opblænding. Et Par Hænder kommer ind i Billedet, hænger en Kæde på Dørhammeren, binder Kæden fast og forvinder så atter... Det er Nat.

2.

(Nærb. ved Portens Klokketænger) Den ene Hånd kommer ind i Billedet. Trækker stærkt i Klokketængerne.

3.

(Nærb. ved en Dør. En gammel, morsom Klokke) Klokken ringer.

4.

(Portnerens Soversæde. Nærb. ved en Sengs Hovedende) Et gammelt, torstet Mandshoved arbejder sig op over Dyne. Manden glipper søvndrukkent med Øjne, gaber ubehejst og snorker så vidt.

5.

(Ved Portens Klokketænger - som 2) Hånden trækker voldsomt i Stængen.

6.

(Den gamle Klokke - som 3) Den er ved at falde ned af sin Arbejdsiver.

7.

(Soversædet. Helt Dobbeltsengen) Den gamle Portner fæjer op i en sådan Fart, at han giver sin Øgkehalsdel et eftertrykkeligt Slag på Hæsen. Den gamle, arrige Dame giver end af sig og tager sig til sin mishandlede Legemsdel.

8.

(Helt Soversædet) Portneren tumler ned af Sengen og griber efter et Par Benklæder.

9.

(Gade. Hillebrøns Hospital's Port i Forgr.) En Jannimmet Skikkelse sniger sig bort fra Por-

ten & kryber i Skjul i en anden Port eller ved et Gadehjørne. — Helt Gaden ligger i en mystisk Natbelysning.

10.

(Inden for Porten) Den søvnige Portner kommer med en gammeldags Lygte i Hånden, får med lidt Besvær åbnet Porten, hvorved Kørven smækker ham på Næsen.

11.

(Porten, set udefra) Han skæver Kørven af, kaster et spejdende Blik ud over Gaden, — ser imidlertid ikke noget — & lukker så Porten efter sig.

12.

(Helt Gaden — som 9) Den mystiske Skikkelse spejder frem fra sit Skjul... & siger sig så bort i Mørket.

13.

(Portnerens Forværelse) Portneren kommer ind med Kørven & sætter den på sig på Bordet, ved hvilket hans arrige Madame står & bader sin mishandlede Næse over et Pand-
fod. — Hun er temmelig interesseret i Begivenhederne, — hvorimod Manden med spædt Nysgerrighed åbner Kørven.

14.

(Nær. af Kørven) Et yndigt, lille Dregebarne ligger med plirrende Øjne op til Portneren.

15.

(Portnerens Ansigt) Han bliver helt rodt & er lige ved at græde, — vender sig så mod Konen & siger:

Tekst: Et dejligt Barn... Indigle blå Øjne!

& han vender sig atter mod Kørven & ligger ned til den lille.

16.

(Portnerkens Ansigt) Hun giver Næsen end
nu en Angang med Svampen, snøfter arrigt & stæver.

Tekst: Huk... Blå Øjne!... Det får jeg og
så i Morgen efter den Behandling.
og hun skvælper videre.

17.

(Hørk. ved Bordet) Portneren tager Barnet
op af Kurven, kaller for det og siger medlidende:

Tekst: Sådau et lille Pus... hvor må den
fryse!

og han vrøber omhyggeligt Shawlet, der ligger
i Bunden af Kurven, om Barnet.

18.

(Hørk. af Portnerkone) Hun skutter sig og
replikerer:

Tekst: Ja, jeg er vi på, jeg får min Død
af Kilden... Men det er den Skyld!
Hun betragter Hæsen i en Spejlskumpe.

19.

(Hørk. ved Bordet) Portneren roder i Kur-
ven og finder et Brev pæne, som ikke er luk-
ket. Madammens kvindelige Nysgerrighed
rækker - og hun er endnu mere ivrig end Ma-
den i at få Brevet læst. Brevet lyder:

Brevtekst: „Drengen er født i lovligt Æg-
teskab og skal hedde Jafet. Når Om-
stændighederne tillader det, vil han
blive forlangt tilbage. Redlagt en
Anvisning på 50 Lstr.“

Portnerfolkene er begge dybt grebne over den
Rigdom, der kommer til Hospitalet og diskutere
ivrigt Sagen. Portneren siger medynks-
fuld:

Tekst: Og så skal sådau et Rigmandsbarn
leve sin Barndom her uden for disse skum-
le Mure!

Konen rækker på Hovedet... De ser begge ned
mod Barnet og ser så på hinanden. Billedet
toner efterhånden langsomt over i:

20.

(Det skumle Hittogodshospital, set på Afstand) Toner over i:

21.

(Portnerens Loversæde. Ved Bordet - som 19) Både

Mand & Kone er lige ved at græde af Medynk.

22.

(Stort Kærl. af Barnet) Det er: det mest strålende Kærl., - leir & pludrer & jagter ildt med Arme & Ben.

23.

(ved Bordet) Rytteparret vender sig mod Barnet, - deres tånerede Ansigtet klæber sig & bliver til sidst et stort Smil... De tager den lille op mellem sig og overgår hinanden i Kys & Kærligheds... Afblænding, - under Christen Drengens forvildede Ansigt holdes længst fast.

24.

II Kapitel.

Der foregår en lille Imer Aar efter I, fordi vor Helts Barn som hverken var så lystelig eller spændende, at den var værd at følge. Kapitlet spilles på et hyggeligt Apotek.

(Apoteket, et øde stue) Afblænding. -- Apoteket vender ud mod et Torv, - der under tiden fungerer som Kædetorv, - og er en Hjælpebutik. Uden for Apotekets åbne Dør står selveste Apotekerens & smøger sig en Røbe Tobak... Fotografen trykker nærmere mod Apoteket, indtil man kan Apotekerens i hel Figur.

25.

Tekst: Den brave Apoteker, Mr. Phineas Cophazius...

(Kærl. af Cophazius' Ansigt) En ca. halvtredsårig, godlignende & jovial, gammel Herre. Han blakker kraftigt på Røben & uddeler gavmildt Smil & Nis til de forbigående.

26.

(Fra Apoteket) Apotekerens slår Røben ud & forvender ind gennem den åbne Dør.

27.

(I Apoteket) Cophazius går ind bag Skranken & hen til en smuk Jævnling, der er travlt beskæftiget med at knise et eller andet i en

stor Morter. Unglingen er ikke nogen anden end vor Helt, - Jafet.

28.

(Nærb. af Cophagurs & Jafet) Den aldreende Herre klapper venligt den arbejdsomme unge Mand på skulderen & bevrerder nogle spøjefulde Ord til ham.

29.

Tekst: Den unge Mand er ikke nogen anden end vor Helt, ^{Newlands} Mr. Jafet, Hittelbarnet, der har vokset sig stor & stærk, siden vi så ham, og som allerede i nogle Aar har arbejdet i Apotekerfaget...

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han snakker leende med sin Principal, - kigger så ned i Morteren & sludrer atter videre. Frisk & frejdig er han som otte til.

30.

(Apoteket) Cophagurs staver atter hen mod Skranken, & i det samme kommer Apotekerdrøgen hurtigt fløjende ind fra Tarets med sin Kuv på Armen. - Han går Regnskabs op ved Skranken med sin Principal.

31.

(Nærb. af de to ved Skranken) Drengen haler Penge frem, Apotekeren regner... & Drengen haler endnu flere Penge frem.

32.

Tekst: Et rart & livsglad lille Henneske, som vi vil få meget at gøre med... Døbt Timotheus, men for Hensheds Skyld kaldet Tim...

(Nærb. af Tim) Han leder rastløs efter Penge & haler endelig triumferende den manglende Småmønt frem et Sted fra langt nede i Benklædningen.

33.

(ved Skranken) Cophagurs nikker tilfreds, men medens han er optaget af at skubbe Pengene ned i Pengeskuffen, - snapper Tim behændigt den sidst afleverede Mønt - & trækker sig med et tilfreds Gni tilbage.

34.

(Apoteket) Tim giver sig te at anbringe sine
Tomme Flasker på en Hylde neden under Skran-
ken. - Et yderst elegant Dame bruser ind
i Apoteket, & Cophagius giver sig ikyre beædt
& frekommende te at ekspedere hende.

35.

(Nærb. af Tim, der sidder på Høj bag Skranken)
Han arrangerer sine Flasker med megen Om-
hu, - lyfter te dem, nyder de sidste Restde-
ler af en Flaske, der har en tilforladelig
Luft, - men det smager ilde, & han skæner
en Grimasse. - Samtidig lytter han op-
mærksomt te sin Principals Pæssiæ med
den fine Kvinde.

36.

(Nærb. ved Skranken) Cophagius er helt kræn-
et af sin Beæthed & konverserer ærbødigt smi-
lende Damen. - Blidstelig får hun Gje på
nget, der interesserer hende. Hun ser:

37.

(Nærb. af Jafet ved Morteren) Han opdager
ikke, at han er Genstand for den smukke
Dames Gmærksomhed.

38.

(Nærb. ved Skranken) Damen henleder A-
potekerens Gmærksomhed på Jafet & idopoi-
ger ham hidskende om den kvindes Fys.
Cophagius forklarer villigt:

Tekst: Fader-hen-ved ikke - måske Lord-
Karlighed - Hemmelighed - et Barn - Blitke-
boirshospital - sat ind-i Lære hos mig & så
fort videre!

Hunden rækker interesseret & ser med forelske-
de Blikke mod Jafet.

39.

(Nærb. af Tim) Han lytter stærkt interesse-
et te Cophagius Forklaring - & ser med Misun-
delse i Blikket hen mod Jafet.

40.

(Apoteket) Den fornemme Dame trækker sig

tilbage, Cophaguen u ved at sælge Skranken
under Kæjpen af sine Bæk - og Jernvinder så
ind i Receptkassen. Time fører hen til
Jafet.

41.

(Nærb. af de to Penner) Tim fortæller med
store Gebærder, hvad han har hørt, og slutter
med at sige:

Tekst: Na, hvor jeg misinder Dig... Hittet
bam... og mærke Ton af en Dord!... Bare det
var mig!

Jafet kan ikke lade være at smile, - men
smart bliver hans Ansigt alvorligt

42.

(Jafets Ansigt) Han stirrer drømmende frem
for sig og siger så langsomt:

Tekst: Ja, hvem er min Fader... Engang
må det vel blive opklaret... Jeg vil i
alt Fald gøre alt for at finde ham!

43

(Nærb. af de to Penner) Tim, der læner sig op
mod Vindueskarmen, nikker... Ja, det kan han
så godt forstå... Og han giver sig Fantasien
i Boed og renser op om, hvem den himmelige
Fader evt. kan være.

44.

(Frau Apoteket) En slank og hvad Figur
angår - meget ungdommelig udseende Dame
nærmere sig Apoteket. Hun kredser om det
på en mystisk Måde, kigger stjælet ind
gennem Vinduerne og lader sig at være i
Trivsel, om hun skal gå ind eller ikke.

45.

(I Apoteket. Ved et Vindue) Tim udrækker
lange Planer for Jafet, - men pludselig
kier han stille og -givende efter for en
pludselig Indskydelse - vender han sig og
ser ud på Torvet. - Han bliver stiv
Flamme, - vender sig mod Jafet og siger:

Tekst: Nu er hun der igen... hørte, den
mystiske Dame, der stadig kommer her, og

som lader te at være lige så sligken efter sig
som en Rotte efter en grøn Ost!

Jafet, der uafsluttelig følger sig smigret,
rejser sig og ser ind af Vinduet. -

46.

(Uden for. - Nærb. af Kvinden) Man ser nu,
at hun øjensynlig, efter Ansigtsudtrykkene
at domme, må være godt oppe i Hjerne. -

47.

(Apoteket. Ved Vinduet) Kierne taler
hidskende om Damen, - hvis Navn er Miss
Judd.

48.

(Fraan Apoteket) Damen fattet en kraf-
tig Beslutning og går ind i Apoteket.

49.

(I Apoteket) Miss Judd kommer ind med
vidtke Skridt, - lader, som om hun er meget
srag og støtter sig tungt til Stanken for
at holde sig grejst. Jafet springer
til - og får hende placeret på en Stol...
fjender ugle stærke Dråber frem.

50.

(Nærb. af Miss Judd og Jafet) Han lader
hende ligge til Dråberne - og de kvikker hen-
de øjensynlig op... Hun smiler taknemligt,
rækker så sin Hånd frem mod Jafet, der ikke
er fri for at være lidt bange for hende, - og siger:

Takst: Jeg er... meget... jeg er min
Tale!

Jafet tager uolende om hendes Håndled og
følter Tålslagene... Jo, det kunde se ind, som
om hun havde Feber... Han kommer med
et Par forklarende Ord og forlader hende så.

51.

(Apoteket) Jafet hen til en Hylde, - fjender
en lille Flaske frem og går hen til hende
med den... Men ^{han} holder sig på Afstand fra
hende... på den anden Side af Stanken.

52.

(Nærb. af de to) Han giver hende Flasken og

uklære, at de Dråber nok skal hjælpe... Det
er fulde med Kamfer... Hun takker ham, ^{fulde}
betragter ham prøvende... og bøjer sig helt
ind over Boksen mod ham.

53.

(Miss Judds Ansigt) Det er underligt gam-
melt og næsten hæsligt... Men Guinea er dej-
lige, smukke og med en fortærende Glød... Hun
ser på Jafet med et Blik, der er alt andet
end lidenskabsløst... og så siger hun indtræn-
gende:

Tekst: Jafet Newland... jeg næsten me-
gen Tiltro til dem... troer, de har store
Evner end selve Apotekerer... ^{må jeg} ~~hvis jeg~~
~~at jeg~~ sende Bud efter dem, hvis jeg
aldrig bliver syg!

54

(Jafets Ansigt) Det er let forviret... men
han modstår ikke den Magt, Kvinden har i
sit Blik og nikker - om end tvivlende.

55.

(Karb. ved Stranden) Miss Judd trykker
hans Hånd, lægger en Guinea på Boksen og
gør en aftrængende Børgelse, da Jafet vil
give hende Pengene tilbage.

56

(Apoteket) Med et lidet, langt Blik til den
forlegne Jugling forvinder Miss Judd ud
af Butikken... I det samme styrter Tim hen
til hende.

57.

(Karb. af de to herrer) Jafet viser Tim den
Guinea, han har fået, og de to spærer både
Mund og Gane op af Forbløffelse.

58.

(Ved Døren til Receptstuen) Døren smækkes op, og
Cophagus kommer frem med forskellige Medicin-
flasker i Hånden. Han kalder på Tim.

59.

(Apoteket) Tim farer op... snapper sin Kuro
og skynder sig hen til Apotekerer.

60.

(Nærb. af Jafet) Han betragter eftertænk
samt Guldstykket - og siger så rukkende:

Tekst: Bare hvis ikke så så forfæ-
delig ud!

Så kommer han pludselig til at smile ved
Tanken om, hvor eftertræbt han er - og
stikker lende Mønten til sig.

61.

(Nærb. af Cophagvs og Tim) Apotekerens
forklarer omstændeligt Tim, efterhånden
som han lægger Flaskerne i Kisten, hvor
de forskellige Medikamenter skal afleveres.

Tim repeterer og gør sig hæderlige Anskøn-
gelser for at få det altsammen prappet
ind i Hjernen.

62.

(Apoteket) Så giver Apotekerens Drengen et
venskabeligt Spark - og Taperen flyver grinen
de ud af Døren. Cophagvs går hen til Ja-
fet.

63.

(Uden for Apoteket) Tim „danser“ ud af
Apoteket, - svingende med sin Kiste på
Armen.

64.

(Store Del af Tæppet) Tim kommer spau-
kulende med en så vigtig Mine, som det
smiler sig for en færdig Apotekerdræng at
optræde med - men i Billedets Forgrund
standser han - og stirrer dybt interesseret
frem for sig.

65.

(Pleggits Apotek, set på nogen Afstand)
Store Skilte over vinduerne angiver, at
dette Apotek tilhører Ebenezer Pleggit:-
- Bag det ene Vindue ses man selvstændigt Mr.
Pleggit, assisteret af sin Datter og sin Bø-
dding, den udmærkede Jacob, i Hæd med
at hænge en stor Plakat op. - Plakat-
teksten kan man ikke få fat på

(Nærb. af Timr Ansigt) Han er kendelig
gysidset & skæner med sammenknebne læ-
ber hen mod det ham så modbydelige
Apotek.

67. ~~67.~~

Tekst: Som der var Fjendskabs mellem de to
konkurrerende Apotekere, så var der det
også mellem deres Lærlinge & mellem deres
Bjædringe...

(Pleggits Apotek - som 65) Skiltet er nu
blevet anbragt, & de 3 Apotekerfolk
træder ud af Butikken & betragter til-
fredse deres Værk. - Enkelte Nygerrige kom-
mer til. Billedet må tæse så langt, at
vi midt i det kan sætte Plakatteksens ind-
der fotografens som almindelig Titel.

Tekst: Pleggits Plaster

Bekst af alt!

Mod Gigt og andet Værk, mod
Følger af Drikkeskål, mod
Kulde & al Slags Pine.

Der er kun een Pleggit.

68. ~~68.~~

(Nærb. af Timr) Han er rødglødende af
Raseri & danser en vild Krigsdans.

69.

(Fra Pleggits Apotek. Nærb. af Jacob) Han
vender sig, får Gje på sin Bræfjende &
smiler Høverende. - Udser sig endda ik-
ke på at rønge Næse af ham.

70.

(Nærb. af Timr) Han er ved at eksplodere
af Arigskab, truer med knyttede Hænder
ad Jacob - men han er jo den lille:
Gjeblikket - & efter at have spyttet hæ-
ligt efter ham, vender han om.

71.

(Tavet) Timr sætter i fuld Fingering
hjemmeften.

72.

(Frau Apoteket) Tim kommer galopperende, - kilder Mr. Cophazur & Jafet ud & jaklauer dem det forfærdelige, han har opdaget. - De kigger interesseret hen mod Konkurrentens Apotek.

73.

(Pleggits Apotek på lang Afstand) Der er det at blive oplov foran det. - Pleggit har været inde & tage sin Hat på & fjerner sig nu fra Apoteket.

74.

(Nær. Frau Cophazur's Apotek) Afmægtig Karne hos de 3... Man lægger ivrigt Råd op ... Pludselig griber Jafet sin Municipal Arme & gør ham grundskam på uget.

75.

(ved Gadehjørnet overfor) Mr. Pleggit kommer gående, - standser & hilser med et re-veagtigt Smil & en alt for overdreven Høflighed på sin Konkurrent.

76.

(Frau Cophazur's Apotek) Cophazur ryster af Smidsbetægløse, & det koster ham stor Overvundelse at give Pleggit selv en nok så sød Genhilsen. - Jafets Ansigt bliver af retfærdig Karne.

77.

(ved Hjørnet - som 76) Pleggit får igen Hatten på - & fjerner sig med en Trinit-faktor Mine.

78.

(Frau Apoteket) Jafet hjælper den dybt rystede Apoteker ind... Tim følger efter.

79.

(I Apoteket) De 3 ind. Jafet får anbragt sin Herre & merker på en Stol... Cophazur strækker i Fortvivlelse & Karne Hænderne i bejret & påkalder de højere

Majters Bistand. Jofet giver kvinder et Gje-
bæk, får så en Dile, giver Tim en Orde.
Drengen flyver hen efter et stort stykke
Papir, en Tusel og en Malerkniv og be-
der tilbage til kassen med det -
Med skranken som underlag begynder
Jofet at male på Papiret.

80.

(Hærb. ved skranken) Jofet anvender
ugle store Bogstaver på Papiret. Co-
phagus og Tim ser åndeløst til.

81.

(Uden for Apoteket) To Damer kommer
gående, - standser uden for Apoteket.

82.

Tekst: To fjærne Slægtninge af Mr. Co-
phagus, der tilhører Kvækeres Sekt, - An-
na Temple og hendes ganske unge Søster,
Lisanne...

(Hærb. af de to Damer) De er begge klædt
i Kvækerdragt, der dog vist af Skønhedsben-
syn må endes lidt. Anna er en køn, ung
Kvinde på ca. 30 Aar, hvormed Søsteren
er puring og af en ren og næsten gikøjet
Skønhed... De er ikke meget lattervilde,
hvad Kvækere aldrig er, - rekaler ugle
Ord sammen og beslutter sig til at gå ind.

83.

(Foran Apoteket) De unge Kvinder går
ind i Apoteket.

84.

(Ved skranken. Hærbillede af de 3) De
har al deres Gmætskromhed rettet mod
Plakaten, på hvilken man ser, at Jo-
fet har malet:

Legenskabens Triumf:
Cophagus' Diller.

Men pludselig ser Apotekerens op- og
hans røde Ansigt stråler af Glæde.

85.

(Apoteket) Han skynder sig hen til

Damerne g hilser hjerteligt på dem. —
Jafet holder inde med Arbejdet, —
Tim hækker sig tilbage med samt sin
Kurv. — Cophagurs viser Damerne ind
bag Skranken, — og da de kommer hen til
Jafet, standser Apotekerens g præsen-
terer.

86.

(Nærb. af de 4) De unge Damer hilser ven-
ligt på Jafet, — men Liseanne ser bly ud, da
han ikke lægger skjul på sin Betindning.
Cophagurs fortæller: et Par Ord, hvad
Plakaten skal bruges til, og Damerne nik-
ker høfligt interesseret.

87.

(Stor Billede i Apoteket) Med en Håndbæ-
gelse opfordrer Cophagurs sine Gæster til at
følge sig ind i ~~Apoteket~~ ^{Receptkøkken}. — Jafet ser modløs
ud, — men han får en Ide, tager sin Plakat i
Hånden g skynder sig hen til Mrs Liseanne,
der går Efter Løstelen g Apotekerens. — Hun
bliver tvende stående, — da Jafet når hen til
hende.

88.

(Nærb. af Jafet og Liseanne) Han ser på hen-
de, og ved at miske Malet af bare Betagelse,
men får da endelig fremstammet:

Text: aa... vilde de ikke nok... bare være så
sød at... at fortælle mig, hvordan... hvor-
dan "Helbred" staves!

Den unge Pige nikker undskyldt — men ind-
detamende.

89.

(Apoteket) Jafet skynder sig atter hen til
Skranken med sin Plakat, — g Liseanne
følger tvende efter. — De to andre forsvinder.

90.

(Nærb. af Jafet g Liseanne) Han griber Pen-
selen... g hun begynder at stav det tan-
skelige Ord... Jafet ser på ^{ophænder} molen så et
Øjeblik, — ser på hende igen... g er i det hele

taget mere optaget af den smukke Pige end
af Plakaten. - Susanne er let forvirret
og ved ikke rigtig, hvor hun skal gøre af
sine Øjne...

90.

(I Receptkøret) Cophagius har fået
Miser Anna til at tage Plads og sætte
om hende som en alder frølsket Hantek-
samtidig med, at hun er optaget af at
varme vand og sætte Kopper frem. - So-
kaleet somme i alle unyttige mærkelige A-
potekerager - men er iøvrigt meget mal-
rick.

91.

(Apoteker. Nærb. ved Stranden) Jafet "a-
blyder" og gør samtidig Stormkni til den
unge Pige, der slet ikke er vant til den
Skar. Han har endelig fået malet Pla-
katen 3de Løjer. Helbreder alle mindre
Skaranker - og får at holde Susanne fast,
funder han på, at hun også skal forvige
sig som Plakatmaler... Hun gør det end
bekligt - men med en egen, stille Glæde.

92.

(I Receptkøret) Cophagius har nu både
fået Kopper og Glas på Bordet... og under
sin frølskede Plakken omkring Miser
Annas Stole bliver hun endelig stående
bag denne og kommer nervøst på Stoleg-
gen.

93.

(Nærb. af Cophagius og Anna) Cophagius kom-
mer med nogle Spørgsmål, og Anna svarer.
Tekst: Vi har taget den lange Tj. her-
til for at overvære et af Lektor Møder
herinde... der skal nemlig være opta-
et en stor Profetinde i vor Brødre-
nighed her...

Cophagius nikker interesseret.

94.

(Nærb. af Kedlen) Den koger lystigt over.

95.
(2 Recepttøret) Cophagurs vender sig for-
fjamsket fra Anna - og Jaser hen og får
kedelen af. Giver sig til at lave The.

96.
(Apoteket. Stort Kærb. af Jaset og Luvanne)
Han giver hender Hånd, medder hvin bog-
staverer videre på Plakaten. Den sidste
udgydelse lyder sådan: "Specielt fortvæn-
ligt mod de nedbrydende Vinkninger af
Samvittighedsløse Konkurrenters livsfarlige
Arkana." Arkana.

97.
(Apoteket. Døren fra Recepttøret) Døren åb-
nes, og Mr. Cophagurs kommer til syne. -
Han ser:

98.
(Nakken af Jaset og Luvanne) De to -
Horeder er i en betænkelig Nærhed af hin-
anden.

99.
(Ved Døren. Kærb. af Cophagurs) Et hurtigt
Smil spiller om hans Mund, - så kalder
han.

100.
(Ved Skranken. Kærb. af de to) De Jaser
forvildet op - og ser tilbage.

101.
(Ved Døren - som 99) Apotekerens vinker
beroligende til dem - og siger så:
Tekst: Tag den trykmavede Flaske
på Hylde i Hjørnet, - Jaset!

102.
(Kærb. af Jaset og Luvanne) Jaset nik-
ker, - og Luvanne siger at lægge sit Ansigt
i de sædvanlige, lidt dystre Folder.

103.
(Apoteket) Han skynder sig ind i Recept-
tøret, som Cophagurs også har trykket
sig tilbage til. Jaset ser efter hende -
og går så hen til den anviste Hylde.

(Nærb. ved Hyldeu) Jafet funder Flasken ned, - falden så hen i lykkelige Betragtninger. Han minner:

Tekst: Hvor er him Gudig!

h han kryder betaget den sunde Flaske midt i sit Byst - som var det Genstand den for hans egne Følelser og ikke en forholdvis provoket Flaske, han havde sine Hænder... Så river han sig ud af Drømmerierne og skynder sig bort.

(2 Recepturen) Cophagurs skænker The, og Damerne begynder at nyde den liflige Drik. - Jafet kommer midt - og vil give Cophagurs dikorflaske, - men Apotekerens betyder ham, at han ~~kun~~ godt kan skænke. - Jafet begynder ved Annas Glas - og efter nogle Protester fra hendes Side, som Cophagurs dog får slået ned - fylder Glasset. - Så bliver det sådanne Tur... Anna bøjer sig hen mod Cophagurs, - foreslår ham hidskende noget. - Han nikker, og de ser begge hen mod de to helt unge.

(Nærb. af Jafet og Søsanne) Hun vil selvfølgelig uigen dikor have, men Jafet lægger sit Ansigt i så bedrøvede og fortvivlede Former, at den unge Pige ikke kan lade være at smile - og give efter for hans tavse Bønner.

(Nærb. af Cophagurs og Anna) De ser med etragt Smil på hinanden, - bekræfter så endelig et Par Ord, og Apotekerens rejser sig så.

(Recepturen) Han går hen til Jafet, der kun ugerne vender sig fra Søsanne, - og siger:
Tekst: Det er Mør Temple, der spår

ger, om du ikke ogsaa kunde have lyst til
at deltage i et Kvætermøde i Aften...
Der skal nok være en Slags Profetinde,
der taler, og så fort videre!

Jafet nikker bekræftet: Jo, det vil han
hellere end gerne!... Så betyder Copha-
gus han, at han ogsaa skal skænke sig
selv en drink, - og så hilser de 4 på hin-
anden. At Jafets Gjene hænger ved
Sivannes gudlige Ansigt siger sig selv... lang-
som Afblædding.

110.

III Kapitel.

I hvilket vi overværer et
Kvætermøde, kaffer en
gammel Bekendt og ser for
Helt på Skillevejene.

(En bar, nærmest ubygget Modersal) Bil-
ledet blandes langsomt op, - og man ser ud
over en Række Stolerader, på hvilke der be-
finder sig en stor Forsamling, - for største
Parten Vedkommende i Kvæterdragter. -
Alle sidder benskinket i Bænke. Helt i
Førgrunden, - med Ryggen til, - sidder Me-
nighedens Forstander, en værdig Al-
dering.

111.

(En af Stoleraderne) Der panoreres forbi en
Samling morsomme Typer.

112

(Ny Stolerække) Panorering, der standser
ved de 4 kendte Ansigter: Mr. Cophagus,
der sidder ved Siden af Anna, og Jafet, der
har Sivanne til Sidekammerat, og som sidder
yderst på Rækken.

113.

(En 3de Stolerække, lidt længere fremme) Ny
Panorering, der standser ved en tæt tilslø-
ret Hovede, som sidder indest ved Sægen.
Den tilslørede drejer langsomt Hovedet
så langt tilbage, - at man kan se Jafet.

114.

(Karb. af Kvindens Ansigt) Bag det
tatte Hoi lyner et Par gemmeborende
Gjæne.

115.

(Karb. af Jafet & Suraune) Jafet skuler
fælsket til Suraune, der sidder hemsunken i
stille Andagt.

116.

(Den tilslørede Kvindes Ansigt - som 114) Man
aner, at Kvinden lige som kniber Gjæne
sammen. - Så vender hun sig igen.

117.

(Hele Salen - et forfra - som 110) Forstan-
deren rejser sig.

118.

(Karb. af Merighedsforstanderen) Han be-
gynder at tale... slutter med at sige:
Tekst: Vor Søster... Profetinden... den Dø-
de, der er givet os tilbage... at tale!

119.

(Salen) Aandelis Spænding. Man stir-
rer i den Retning, hvor den tilslørede
Kvinde sidder.

120.

(Karb. af den tilslørede Kvinde) Hun
rejser sig langsomt, idet hun støtter sig
hængt til Væggen.

121.

(Karb. af Jafet & Suraune) De ser begge
interesseret hen mod Profetinden... Det
er, som Jafet føler, at der forestår ham
noget skæbnesvangert.

122.

(Karb. af Profetinden) Hun slår Hø-
ret tilbage - & det blege, ligesom virne An-
sigt genkender man som Miss Judd's.

123.

(Karb. af Jafet & Suraune) Jafet må
gaa bled på sig for ikke at fare op-rå-
bestyrtet er han... Suraune betragter ham

overrasket & forstående.

124.

(Karl. of Miss Judd) Hun harer sine Hænder som i Ekstase, & Ordene begynder stødt & usammenhængende at vælde frem fra hendes Læber. Hun siger:

Tekst: Brødre & Søstre... hør mig...
En Profetinde taler til jer... et Men-
nekte, der har stået på den anden
Side af Graven...

Hendes Øjeblikke siger... hendes Øjne
skinner med en fortærende Glød... & hen-
des slanke, hvide Hænder glider op &
ned ad ryggen uden at finde Glæde.

125.

(Salen) Hendes exalterede Tilstand vir-
ker smittende på alle de andre... alle
er dybt grebne & lytter åndeløse til
dens Profetinders Tale.

126.

(En Gruppe i Salen) En høj, mandhaf-
tig Kvinde lytter varmfuldt til den
Talende. Pludselig farer hun op &
striker:

Tekst: Tro hende ikke... Hun bedia-
ger jer... Graven har ikke givet sin Dø-
de igen...!

127.

(Salen) Der bliver en stærk Røst... Folk
rejser sig...

128.

(Gruppen - som 126) Den høje Kvinde
bliver mere & mere ubehersket i sine An-
greb på Profetinden, siger:

Tekst: Mig har Aanden talt igennem,
& den har sagt mig, at hun lyver... at
hendes Kraft ikke er af Gud, - Svindler-
ste, som hun er!

De nærmestværende giver hende Bifald.

129.

(Salen) Den er nu et bølgende Hav af

Uro og Larm.

130.

(Hærb. af Miss Judd) Hendes Tale stand-
ser, - men Smilet spiller om hendes Læber,
og hendes Øjne skinner som i Riddelse.

131.

(Hærb. af vore 4 Venner) De rd horende
ud eller ind og taler hidskende sammen.
Jafte Øjne længer rd Miss Judd. Han
er ligesom hypnotiseret af hende.

132.

(Salen) Det er rd at udarte te Tilmælt.
Nogle af Tilhørerne vil have Miss Judds
Angrebene smidt ud, - hvorimod andre
tager hende i Forstar. - Da træder Me-
nighedens Forstander frem, - hører Hæn-
den og påbyder Tavshed.

133.

(Hærb. af Menighedens Forstander) Han
siger indtrængende:

Tænk: Brødre og Søstre... Gæster som
disse er is ikke reddige... Lad os rolig gå
hvor te sit... Sundheden må vel en-
gang komme for en Dag!

134.

(Salen) Håndgribelighederne standser,
selv om man stadig bruger Mænd...

Miss Judd hyller atter sit Ansigt til
og går stille ud. De andre viser ærbødigt
Hed Side for hende.

135.

(Uden for Møderaleus Hus) Miss Judd
ud, - bliver stående rd Siden af Trappen.
Menigheden begynder at strømme ud.

136.

(Hærb. af Miss Judd) Et Lygtestak
lader hendes Ansigtstræk anse bag Floret.
Hun river et stykke Papir frem og kradder
nogle Ord ned på det.

137.

(Uden for Møderaleus Hus) Flere Kvæder

kommer ind. Cophagens' Selskab kommer
paa i Døren. - Miss Judd smiger sig
hen til Trappen, - går helt hen til Ja-
fets, - kender Hånd nummer sig hans.

138.

(Nærb. af Jafets Hånd) En slank Kvin-
dehånd presser en Seddel ind mellem
Jafets Tænder og forvinder så igen.

139.

(Uden for Møderaleus Dør) Den tilslørede
Kvinde glider hurtigt bort fra Jafet. -
Han skræmer sig efter hende og stæler sig
så til at læse Seddelen. Der står:

Blyantskrift: Må tale med dem -
Hans. 4de Hånd på højre Hånd hen-
pa. Stuen. Det gælder mit liv.
Aramethea Judd.

140.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han ser op fra
Papiret. - Der raser en heftig Kamp:
ham. Skal han...? Han har mest
lyst til at lade det gale Kvindemenneske
sejle sin egen Dø... men det er
lige som han ikke er Herre over sin e-
gen vilje... Han må adlyde Kaldel-
sen.

141.

(Uden for Møderaleus Dør) Han sender
sig ned sit Selskab, kommer med en
forvirret Forklaring, beder dem undskyl-
de, men han må nødvendigvis gå. -
Han skynder sig bort, - de andre ser o-
verraskede efter ham, navnlig er Miss
Lorraine dybt skuffet. - De går så i en
anden Retning.

142.

(Fraan et Hjørne) Jafet kommer gående, -
standser forvundet foran Gadedøren.

143.

(Nærb. ved Døren) Jafet har mest lyst til
at løbe fra det hele, - men som drevet af

en fremmed Vilje, tager han i Dørhånd-
taget, - og Døren springer op... Han tum-
ler forvirret ind.

144.

(Miss Judds Lejlighed. Indtræen) Jafet
tømmer ind, - kigger sig om, - bliver lige-
frem ubyggelig hø Mode og drister sig
endelig til at åbne en Dør.

145.

(Hos Miss Judds Salonen) Miss Judd
sitter roligt og venter, - rækker venligt til
Jafet, der kommer til Lyne i Døren og
går hen til ham, - griber ham ved
Hånden og bringer ham til Sæde i en
mægtig Stol. Tager selv Plads på en
lav Skammel ved hans Fødder.

146.

(Karls af de to) Hun beholder Jafets
Hånd i sin, - vender sit Ansigt op mod
ham - og siger:

Tekst: Jafet Newland... De er jo
min Ven... og derfor må De hjælpe mig.
De er den eneste, der kan hjælpe mig!
Jafet siger intet - men søger at blot at
indgå hendes feberede Blik - og er iøvrigt
evig ulykkelig ved situationen.

147.

(Miss Judds Ansigt) Gæmme skinner
som to Stjerner... Blikket er stærkt og lige-
som hypnotiserende. Hun fortsætter:

Tekst: Jeg skal bringe nogle... Medika-
menter... Det er nødvendigt for mig... for
at kunne komme i Ekstase og beholde min
Position... Men ingen Læge vil ordinere
dem... ingen Apoteker vil sælge mig dem
... og derfor må De, der er min Ven, skaffe
mig dem!

148.

(Jafets Ansigt) Han ser på hende, - rykker
så bestemt på Hovedet: Nej, - sådan no-
get vil han ikke gøre med hende!

(Nærb. af Jafet & Miss Judd) Hun fortæller med sine Overtalelser, - men alt præller af på ham - & han vil rejse sig & gå. Hun betænker sig et Øjeblik, & siger ham:

Tekst: vent blot lidt... & en Hemmelighed vil blive dem åbenbart... En Hemmelighed, som ingen andre kender, & som vil åbne deres Øjne! Jafet nikker tvivlende, - & Miss Judd skynder sig så ind i Selskabet.

150.

(Miss Judds Lovetalelse) Hun kommer ind, tager en smuk Ungpigekjole frem fra et Skab - & river så Kvædragten af sig. Man lægger Mærke til, hvor spinkel hendes Hals ~~er~~ & hvor ungpræagtig Skuldrene Rindninger er.

151.

(Miss Judds Salom. Nærb. af Jafet) Han er irrolig & nervøs - men samtidig uhyre spændt på, hvad det vel ~~kan~~^{kan} være for en Hemmelighed, han skal indrømme i. - Han ser nysgerrig hen i Retning af Selskabet.

152.

Tekst: Men Jafet var ikke den eneste, der var interesseret i Miss Judds Hemmeligheder...

(Fra Miss Judds Hus) En fornuftig Kvindeskikkelse kommer hastende, & standser ved Porten, der fører ind til Gårdspladsen.

153.

(Nærb. ved Porten) Kygteskinnet falder på Kvindens Ansigt, - & man ser, at det er den hadede Kvinden fra Mødesalen. - Hun forsvinder ind i Porten.

154.

(Gårdspladsen) Kvinden ind fra Por-

ten- & hen te et langt Skur, - der
gaa' helt hen te Muren. - Skuere-
døren er oplyst.

155.

(Ved Skuret) Ved forsigtigt at slæ-
be en Kasse hen fra Skuret lykkes
det Kvinden at entre op på dette.

156.

(Oven på Skuret) Kvinden kryber
helt hen fra et oplyst vindu.
Rullegardinet er ikke trukket helt
ned, & Kvinden er derfor i Stand te
at se, hvad der foregår i Stuen inden-
for, - der netop er Miss Judds Salon.

157.

(Miss Judds Sovestue. Nærb. ved Toi-
letbordet) I Spejlbilledet ser man Miss Judds
Ansigt, & det er ligesom det er ved at undergå en
vundervoldig Forvandling. Hun bearbejder det
med sine smidige Fingre, lader en Svamp glide
over det, indguider det med forskellige Læder, -
og det er, som den gullige, rynkede & porøse
Hud skrælles af - & et blændende dejligt
klappigeansigt dukker frem bag Masken. -

158.

(Miss Judds Salon. Nærb. af Jafet) Han sidder
spændt & utålmodig & venter. Han ser sig om-
kring i værelset, får Øje på uret, der vækker
hans Opmærksomhed.

159.

(Nærb. af et Maleri på Væggen) Billedet for-
skiller sig udmærket fra Miss Judd. Det er det samme
mærkelige, furede & egentlig alt andet end sym-
patiske Ansigt.

160.

(Salonen. Nærb. af Jafet) Hans Ansigt røber
den væmmelse, han egentlig føler for den
mærkelige Kvinde, - og han beslutter at fly-
fra hende & derved vindde sig den besynder-
lige Magt, hun har over ham. Han rejser
sig - men standser i det samme & stirrer med

skive Gjene mod den Dør, der fører ind til
Soverørelset.

161.

(Nærb. ved Døren til Soverørelset) Den åbnes-
g i Døråbningen kommer en fortryllende
ung Dame frem, - klædt i en flatterende, dybt
indringet Kjole. Hendes Ansigt er meget
smukt, Gjæne store og dybe, - men hendes
Skønhed er ikke af samme Art som Lærmors.
Kvinden her - den forvandledes Miss Judd -
er en jædisk, forførende Dejlighed... født til
at række hendes Begær og til at kaste dem i
Støvet for sine Fødder.

162.

(Nærb. af Jafet) Han er aldrig blevet så over-
rasket som nu. - Han stirrer på Skønhedsråben-
baringen i Døren... stirrer og stirrer, sikter på
at han er Genstand for en Hallucination.

163.

(Nærb. ved Døren) Et Luril spiller om Miss
Judds Læber... hun tager mod Jafets stem-
me Kyldet med en Bræmningsskrig...

164.

(Salonen) Hun går med Hænderne fremstrakte
hen mod Jafet, der står ubetøgelig som en Steen-
støtte. Gamle mekanisk tager hun Hænder-
ne og fører dem til sine Læber. - Så fører hun
ham blidt hen til den Stol, han sad i før,
og sætter sig selv på Skamlen ved hans Fod-
der som før.

165.

(Nærb. ved Vinduet) Under Rullegardinet ses
man et Par lygende Gjæne, der følger, hvad
der foregår i Stuen... Det er den spionerende
Kvinde, - Miss Deborah, - der er på sin Post.

166.

(Salonen. Nærb. ved Lænestolen) Med Jafets
Hænder mellem sine begynder Miss Judd at
forklare, idet hun peger mod Maleriet på væggen.
Tekst: Billedet der forestiller den rigtige
Miss Judd... Hun var min Tante... Hun gik

i Sekten for en stor Profetiinde - og inden hun
døde, lovede hun sine Disciple at stå op af
Javens og riste sig for dem...

167.

(Kort Noet. af Portrættet på ryggen - som 159)

168.

(Noet. af Miss Judds Jafet - som 166) Jafet
stirer på Billedet - og på den smukke Kvin-
de, der ligger ved hans Fødder... Han ryster ufor-
stående på Hovedet - og bliver fortsætter sit
Skriffemål, - siger:

Tekst: Hun efterlod mig intet - og for et
Åar siden fandt jeg ud på at påtage mig
min Tanke Skikkelse. Sekten ventede jo hen-
des Optændelse... og derfor ærede og tilbød den
mig mig som en stor Profetiinde og sørgede rige-
ligt for mit Underhold!
Hun sluttede sit Skriffemål - og iagttager yndet
som Jafet, der endnu udtaler af Overvældelse.

169.

(På Skuret. Noet. af Kvinden) Hun vender
sig fra Vinduet, - smiler triumferende og
hængerrigt: nu har hun Vished, - og nu kan
hun handle!... Hun bøjer sig igen mod
Vinduet.

170.

(Miss Judds Salon. Noet. af de to) Miss
Judd presser lidenskabeligt Jafets Hænder
mod sine Læber, - trækker ham ned mod sig og
siger eksalteret:

Tekst: - Jafet... De er den eneste, der kender
min Hemmelighed... De er min eneste Ven...
De vil hjælpe mig, ikke?
Jafet ved hvorefter id eller mid - men han kan
ikke modstå den dejlige Kvindes Bori og vik-
ker dumpt... Et bettelens Løb hæver Miss
Judds skinnede Bryst, og hun lægger kærtegen-
de sin Kind mod Jafets Hånd.

171.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod Jafet.
Smiler... forførende og forjættende... og siger:

Tekst: Jeg må ha' de Ting, jeg talte om før...
Jeg har Hender... min Position er ikke sikker
længere... & mangler jeg tidlængere til at
bringe mig selv under hypnotisk Ekstase,
er det ikke med mig!

172.

(Karb. af Jafets Ansigt) Han ser ned på
hende... han er bleg af Smiddebetærelse & Gysel-
se: - Min Gud, hvor er hun smuk!

173.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod
ham med et strålende Smil - & hvisker så:
Tekst: & så kommer de med det i Hagen af-
ten?

174.

(Karb. af Jafets Ansigt) Han sæder sine
toie Læber med Tungen - & nikker så: Jo,
han skal komme!

175.

(Salonen hos Miss Judd) & så rejser han sig,
- giver en Betærelse, som vilde han drage Miss
Judd ind til sig, - men han betvinger sig,
kysser blot hende skabeligt hender Hænder
& stormer så ud... Miss Judd ånder be-
spist, - hun sejrede altså!

176.

(Uden for Miss Judds Hus) Jafet stormer
ud, - smækker Døren: efter sig - & støtter sig
hvirvt op mod Muren... Han tager sin Hat
af for at få luft til sit brændende Hoved.

177.

(Karb. af Jafets Ansigt) Han stuyger med
Hænder de frivillige Løkker tilbage fra Pan-
den - & ånder hvirvt. Han er det ikke
tilfreds med sig selv... & dog: - kunde han
handle anderledes?... Vilde nogen have været
i Stand til at modstå den Kvindes Brænde?
... lidt stolt over sit eventyr er han jo også...
og hvilken løftelig Fortættelse vil det ikke
være!... Hans Ansigt klæber langsomt op - &
et tilfreds Smil spiller til Slut om hans Læ-

ber... Afblænding.

178.

IV Kapitel.

Der foregår dagen efter 3 illuſte-
rer, at en Plakatkonkurrence
let kan komme til at ende med
et Slagsmål... Et Plaster spil-
ler også en Havedrolle.

(Afstands-billede af Cophagurs' Apotek) En del
Mennesker er skublet sammen fraan det ene
vindue, i hvilket man skimter Jafets store
Plakat. Flere Nysgerrige kommer til.

179

(De Nysgerriges set Jafes) Mærkelige Typer,
der læser Plakaten, diskutere dens Indhold og
mover sig over den. Pleggits Bzdung, - en
gamle Bekendt Jacob - puffer sig heugur-
list frem i Farguinden og støver sig omhyg-
geligt gennem Plakattekket.

180.

(Nærb. af Plakaten) Hvidt har vi kun set
den i Bredt trykker. I sin Helhed lyder den:
Lægenidenskabets Triumf:

Cophagurs Piller.

Helbuder alle indre Skaranker.
Specielt fortuuligt mod de ned-
bydende Virkninger af
Samvittighedsløse Konkurrenters
livsfarlige Arkana.

181.

(Nærb. af Jacob) Han er ganske lammet,
lige ved at græde - og som en slagen Mand
trækker han sig tilbage.

182.

(Store Billede fraan Apoteket) Jacob hiter
ud af Folkemassen og forvinder bestemt.

183.

(Ved et Gadehjørne) Jacob kommer ind i Bil-
ledet, - går med sænket Hoved hen mod Hjør-
net... Fra den anden Side kommer en Ven

Tim - lige som Jacob med sin Apotekerkurv
på Armen. Tim har af lutter Stoltbed
og Sejrs glade sin Næse så højt mod Sky, at
han ikke kan se frem for sig, - og Resultatet
bliver derfor, at de to små Herrer bræser
sammen med stor Voldsomhed... Kuvrene
klirrer, og Flaskernes Indhold begynder at
strømme ud. -

184.

(Nærb. ved Gadehjørnet) De to gamle Modstan-
dere betragter med flammende Gjenstande
den, - så sætter de Kuvrene fra sig, - og ryger
så i Tøfterne på hinanden som to Kamkeyl-
lunger.

185.

(Et Sted på Torvet) 2 typiske Fiskekælli-
ger, der umindhænger på Kraft, standser
brat i Skandens og rier de unge Slagsbrø-
dres deres Gmærksomhed.

186.

(ved Gadehjørnet) Fæstellige Typer samler
sig om Buellanterne, der kæmper vildt... Tim
klader dog Lø at have Overtaget og kvalder
med hård Hånd sin Modstander i Jorden.

187.

(Nærb. af Jacob) Han falder ned på ved
Liden af sin Kuv - og sit opmægtige Ræ-
ri er han tarvelig nok Lø at gribe en af
Medicinflaskerne og skynge den efter Tim.

188.

(Nærb. af Tim ved Hjørnet) Han er ~~anværet~~
ved at anargere sin virksomhedede Færdig-
da Flasken kommer flyvende, og kun ved
lynsnart at brikke sig undgår han at
blive ramt. - Flasken knuser mod Muren.

189.

(Stor Billede ved Hjørnet) Jacob rejser sig
igen, - og i retfærdig Ræne over hans Nedelidag
bighed falder Tim løs på ham igen.

190.

(Nærb. af Tilskuerne) Med minste Tilrød

gammelter de Kampene... der råber:
Tekst: Det er vigtigt, Tim! Mød ham!
191.

(Med Gadehjørnet) Tim smiler løs, -
hvisken han eller hans Modstander lægger
Fingrene imellem... Deres Tøj hænger i Ka-
ser - og deres Ansigter er blodige og forkrædte-
de... Tim kaldes Jacob med jorden,
men jorden selv over ham. -
192.

(Nærb. ved jorden) De to Slagsbrødre tum-
ler sig vidt omkring. Tim rækker den ene
Hånd ned i Jacobs Kirse, der ligger og rader
ved siden af dem, - og finder en Pillederke
fem. Medens han med den ene Hånd
holder Jacob nede, propper han med
den anden den ene Håndfuld Piller
efter den anden i hans Hænder Hals.
193.

(Nærb. af Jacobs Ansigt) Tim propper
Pillerne i Munden på ham.
194.

(Store Billede ved Gadehjørnet) Under Fol-
kets jubel rejser sig Tim sig... Jacob
færdig op, griber sin Kirse og siger Red-
ning i en ilde Flugt. - Man hører ef-
ter ham, - Tim ryder sin Trimmer og fjer-
ner sig endelig med en Sejrherens Mine.
195.

(Før Pleggits Apotek) Uden for Apote-
ket står Pleggit - og følger i Afstand Sla-
gets Gang... Jacob kommer løbende
og fortæller oplivret om de sidste Ne-
derlag, - både med Hensyn til Plakaten
og Slagsmålet.
196.

(Nærb. af Pleggit og Jacob) Jacob forkla-
rer, hoster og opgiver Piller ud og forklarer
igen... Han slutter med et "Gjæ".
Tekst: Men det skal de jo betalt
derovre... Både deres Plakat og Kløene!

3 hanv lille forslæde Ansigt lyser af
Kæmperighed. Pleggit nikker, - indfor-
stået med Tanken. - Afblænding.

197.

(Cophagurs' Apotek) Jafet 3 Cophagur
ekspedereer nogle Kinder, - Oda Tim, fore-
bet 3 forslækt, men sejrstolt marcherer
ind 3 fortæller om sin Triumf.

198.

(Nærb. af Cophagur, Jafet 3 Tim) Tim refere-
rer under udfoldelse af megen Mimik 3
store Gebærder. - Jafet trykker anerkendende
hans Hånd, - men den skilfærdige Cophagur
ryster misbilligende på sit elskelige Hoved.

199.

(I Apoteket) Apotekerens trisser ind i Recept-
bøgerne 3 Jafet finder meget læst paa de
otvende Timers Ansigt med.

200.

(Nærb. af Tim 3 Jafet) Tim er stolt over den
Anerkendelse, han har faaet af Jafet - 3 fortæl-
ler videre i Enkeltheder... Jafet tørrer Blodet
af hans Ansigt med den frugtige Klud.
- Blidvelig ser de begge mod Døren.

201.

(Apoteket) En stangdrunken Skipper -
Tom Robbins - vakler ind 3 slår med
Knyttænder i Døren - Jafet går hen til
ham, medens Tim fortsætter Renselsen.

202.

(Nærb. af Skipperen 3 Jafet - ved Strankekanten)
Skipperen latter paa:

Tekst: Jeg skulde ha' meget Djævelskab
... du kaldet... Pleggits Plaster... Det
skulde være meget så godt med Tænk 3
alt det Skidt... 3 det var her på Tårnet,
man skulde få det!

203.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Det bliver trua-
de... Hvilken Fornærmelse at komme her 3
spørge om Konkurrentens Humbrig-artikler!

Han ^{siger} ~~gæstager~~ rædt:

Tekst: Næggits Plaster... De m^o jo res-
s^o tager han sig i det, - smiller & nikker...
Han har fået en 2de.

204.

(Nærb. ved Skranken) Han beder Skippe-
ren vende et Øjeblik, - & denne nikker &
plumper ned på en Stol. Jafet går.

205.

(Andet Sted i Apoteket. Ved en Sidedisk) Tim står
& tvækker sig, - Jafet kommer, sætter kridskende
Tim ind i Situationen, - siger:

Tekst: --- men jeg skal lære ham... komme
her & spørge efter den Røvers Hindebrynd
ler!

Han bøjer sig ned - finder fra en Skuffe et
Plaster frem. - Tim bøjer sig ned mod ham.

206.

(Nærb. af Jafets & Tims Hoveder) Tims Øjne
står på Skilke, & han siger bevende:

Tekst: Men det er jo et Lemingsplaster... Vi
kun rikelig...?

Jafet nikker leende.

207.

(Apoteket) En Kelt overleverer Skippere
Plasteret. Manden tar imod det under indvige
Taksigelse & Befarvelser, betaler & takler ind.
Bevender leende efter ham.

208.

(Nærb. af deres leende Ansigter) Tim ser på
Kellen med grænseløs Beundring... Nej! det
harde han selv aldrig kunnet finde på!

209.

(Apoteket) Han går - vridende sig af latter-
hen til sit Vandfad... Jafet bliver alvorlig...
ser sig spejdende om... & lægger sig så eftertænk-
somt mod Skranken.

210.

(Nærb. af den eftertænksume Jafet) Han
ser ihvige spekulativ ind... lytter så anspændt.

(I Receptstuen^N: Muntet Nærb. af Cophagv.) Han sidder trykt sovende i en magelig Stol, - smakkende i bilden sky.

(Nærb. af Jafet) Han nikker med et stadt Smil: - Jo, der er øjensynlig Fred i ingen Fare!... Så stirrer han drømmende hen mod Døren til Receptstuen^N. - Han ser:

(Nærb. af Døren til Receptstuen^N) Døren er i at begynde med ad, som den altid har set ad... Men langsomt tæner en hvidklædt Kvinde skikkelse frem gennem den lukkede Dør: det er Miss Judd, - sådan som han Aftenerne i Forvejen så hende stå i Døren til hendes Sovestue... Skikkelsen breder Armene ud mod ham... et forfjækket Smil spiller om hendes Læber... hendes Blik er dybt i forjættelsesfuldt... Skikkelsen runder langsomt bøj, i Døren er atter en provokerende Apotekerdør.

(Nærb. af Jafet - som 212) Han stirrer længselsfuldt frem mod Døren... stygger så Drømmenierne af sig... i Jafet er Beslutning.

(Apoteket) Jafet rejser sig fra den Kvilestilling, han har indtaget, i går beslutsom hen til en af Reolerne.

(ved en af Reolerne) Han finder forskellige Præparater ned... blander dem sammen i en stor Medicinflaske... i går det altsammen hurtigt i Jafet... Afblending.

V Kapitel.

I hvilket en Kelt lider en stor Skuffelse i blivende klar over, at ikke alt, der glimmer, er Guld.

(Gade ved Tårnet) Aften... Jafet kommer

kommer hurtigt gående, - standser i Billedets
Fagumid og ser sig sky om... Han konstaterer,
at Medicinflasken stadig er i god Behold i
hans Lomme - og skynder sig så videre.

218.

(ved et Gadehjørne) Jafet kommer hurtigt
gående, - smigler nu Hjørnet og standser så
ovenadsket.

219.

(Gaden, i hvilken Mrs. Judds Hus ligger uget
Kilbage) En stor Meermængde er samlet
foran Huset. De fleste er Kvæder - men her er
også en del "civile" Folk. Folkemassen er i Grev-
den ladet til et røre uget i Gade.

220.

(Nærb. af Jafet ved Gadehjørnet) Han bli-
ver urolig... anser, hvad det er, der foregår, og
skynder sig hen mod Huset.

221.

(Gaden - som 219) Jafet iler hen mod den
følgende Folkemasse.

222.

(Frau Miss Judds Hus) Kvæderne jubol-
der sig - lille og afventende, - men de andre
brølger Mænd. - I Fagumiden ser man
Anna Temple og hendes Søster Saraanne. -
Jafet kommer, - bliver stående længe op
mod Huset; - han ser ikke Søstrene, hvori-
med de straks får Øje på ham. - Men
i det samme åbner Gadedøren, og aller Op-
mærksomhed rettes mod den.

223.

(Nærb. ved Gadedøren) Først kommer Me-
nighedsforstanderen og Miss Deborah. Bag
dem: Mrs. Judd (i sin uigennemgængelige
Skikkelse) mellem et Par Betjente.

224.

(Jafets Ansigt) Han bliver bleg... skinner
Jafet mod Døren.

225.

(På Trappen) Den ene Betjent går ned

Ja at ja Mængden til at give Plads, - den anden holder Bedrageren fast... Hun blev som Døden - men sunk, ubyggelig sunk i sin Blegthed... Hun ser sig hjælpe løb om - og pludselig giver det et Chok i hende. Hun ser:

226.

(Kort Nærb. af Jofet) Han udd et ja Tåre i Øjnene af Betærelse.

227.

(Overst på Trappen) Miss Fudd strækker sin frie Arm frem - og råber bedende: Tekst: Jofet... Jofet... hjælp mig!

228.

(Nærb. af Jofet) Han riger lidt tilbage, lukker Øjnene - og hans Ansigt falder ned mod Bystet.

229.

(Kort Nærb. af Anna & Luvanne) De betragter ham overrasket. Luvanne med Sæg & Remod...

230.

(Nærb. af Jofet) Han skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

231.

(Nærb. af Søstrene - som 229) De sender Blikket på Jofet... ser på hinanden, & Anna trykker så sin unge Søster ind til sig.

232.

(Foran Trappen) Trods Miss Fudds fornyede Protester - kender Gråd & hender Ap-
pel til Tilskueres Medlidenhed - bliver hun fast borte.

233.

(Bag Folkemassen) Jofet løfter Hovedet & ser betaget efter den ulykkelige Kvinde, der var borte. Luvanne går stille hen til ham, - lægger sin Hånd på hans Arm & siger blidt:

Tekst: Hvor må de have holdt meget af hende!

234.

(Nærb. af Jafet & Livsaune) Det giver et
Chok i ham - men så møder han roligt
den unge Pige med fjærende Blik... Et
bittert Lurk kniser hans Læber - & så
ryster han bedrøvet på Hovedet... Han si-
ger intet, - betragter blot ~~den~~ Livsaune,
som om han vilde indprente sig etbrent
af ^{endes} smukke, nye Træk - griber så
med pludselig Voldsomhed hendes Hånd
& presser den mod sine Læber.

235.

(Stor Billede på Gaden) Han skynder
sig hurtigt bort - uden at se sig tilbage -
Anna Temple går hen til Søsteren,
lægger sin Arm om hendes Liv, & tause
skuer de efter Flygtningene.

236.

(Malerisk Aftenbillede ved en Bro - eller lign.)
Jafet kommer gående, - standser ude på
Broen - & læner sig mod Rækværket.

237.

(Nærb. af Jafet) Han stirrer melankolsk ned
i Flodrandet, - så føler han Medicinflasken,
han stadig har i Lommen, støde mod Ræk-
værket... Han tager den frem, - betragter den
med en dystre Mine & slynger den så i Flo-
den.

238.

(I Floden. Nærb. ved en Sten) Flasken kni-
ses med Stenen.

239.

(Nærb. af Jafet - som 237) Jafet smiler bit-
tert: - Min Flasken knust - ligesom hans
Drømme & Forhåbninger er det... Men det
varer ikke længe, før hans gamle Frejdighed
får Overtaget... Han smiler eftertænksomt:
Til sidst: Likkene Kropperede jeg var kom-
men ind i!...

Han ånder befriet op - løfter ~~den~~ tungt
åndende Armene i Tjret - & ler... Afblænding.

VI Kapitel.

Der foregår på en Torve-
dag og viser os, at grøen
slet Gennig kan blive
belønnet, samt at Byr kan
være stærre at styre end Hæn-
neker.

(En del af Torvet, - set fra Copenhavns' Apotek)
Der er Klæbed- blandet Kieatui- og Feigtmarked.
For gamle hen- skipper Tom Robbins - kommer
raklende, - ikke mere advin, end da vi sidst
så ham... Han styrer sine viktige Fjed hen
mod Apoteket.

241.

(Fra Copenhavns' Apotek) Tim står ved siden
af døren og nyder det livlige Skue, - da han ser
skippeden nærme sig. - Sam et lyn farer
han ind i Apoteket.

242.

(I Apoteket) Copenhavns og Jafet er ved at
ekspeilere et Par Kiinder, da Tim styrter
ind og hen til Jafet og hrirker sig til ham.
Jafet ser mod døren og han og Tim trækker
sig tilbage.

243.

(Bag en Sideskrænke) Jafet og Tim kuyber
i Skjul. - Nu må det store Gjøgri komme.

244.

(Apoteket) De andre Kiinder går, - som an-
den takler hen til Strancken, hvor Copen-
havns står.

245.

(Nærb. af de to) Tom Robbins griner fjol-
let til Apotekeren og hikker sig frem:

Tekst: Det var det Satans Plaster...
det her "Pleggids Plaster", jeg fik her for-
leden... Det Skiden åd det af mig!

Han bøjer sig, for at den forvinede Apote-
ker skal kaste et Blik ned på hans Ryg.

246.

245. a

(Bag Siderkranen. Karb. af Jafet & Tim.)
 Bemærk sig kosteligt... Tim griner så ube-
 hersket, at Jafet må holde ham for
 Munden.

246.

(Ved Skranken) Skipperen dør & dør...
 Caphagn bliver mere & mere forvirret, -
 kommer endelig forvirret.

Tekst: Det... det har ikke rørt mig...
 men min Medhjælper!

3 han ser sig rådvild an efter Jafet - men
 kan ikke finde ham.

247.

(Storie Billede i Apoteket) Han går så
 rundt & leder efter Synderen - & kommer
 endelig hen ved de to Knægtes Stjulested.

248.

(Ved Siderkranen) Caphagn får høret
 den modstræbende Jafet go -

249.

(Storie Billede i Apoteket) Caphagn
 får den skælvende Jafet hen mod Skran-
 ken, hvor Robbin står, - men neppe
 får denne Gje på den unge Mand, før
 han breder Armene ud & råber:

Tekst: Der har vi ham jo... Kom i
 mine Arme!

Jafet nærmer sig forvirret & tavende.

250.

(Karb. ved Skranken) Robbin slår
 Armen om Jafets Skulder & siger:

Tekst: Dem kan jeg li' for de er min
 ven... For de gav mig det mest læk-
 sme Plaster... Nu som det hjælper... Fisk
 som en Fisk blev jeg!

Jafet er ikke så lidt overasket over
 den vending, Sagen har taget. Capha-
 gn's kløer sig i sit ærvedige Hoved.

251.

(Karb. ved Siderkranen) Tim stikker

sit Uglepilffær frem... det er helt flæk-
ket af Guin.

252.

(bed Skranken) Skipperen bliver mere
og mere om i sine Penskebsbetænser. Han
siger:

Tekst: De er min Ven, er De... min Ven
i Liv og Død... og Tom Robbuis er Pe-
ter Mand min Gæld... Han de Brug
for en Ven, - så spørg efter Tom Rob-
buis nede ved Floden... han er go' nok!
Den taknemmelige Brückenbølt gør et sid-
ste Forsøg på at trykke Jafets Hånd
af led - og sætter sig så. Betægelte.

253.

(Apoteket) Skipperen svinger ud af Apote-
ket, - viftende med Hatten og med Armene.
Tom stormer hen til Skranken og delta-
ger af fuld Kraft i de andres Latter -
Jafet begynder at fortælle Copenhavn,
hvad der ligger til Grund for Optøret.

254.

(Torvet med Copenhavn's Apotek uget tilbage)
Tom Robbuis styrer fremad for fulde Sejl -
men Skurken er lidt vrakket. - En del Koer
står bundet temmeligt og derligt - og hen mod
en af dem styrer Skipperen.

255.

(Kærl. i Nærheden af en Ko) Det Reb, hvor-
med Koer er bundet, er temmeligt langt - og
i Øjeblikket er det stærkt strammet. - Rob-
buis kommer travende, - opdager, at Rebet
hindrer ham i videre Fremgang og forsøger først
ved blide Ord og Overtalelser at gennemtvinge Ko-
en til at trække sig tilbage, så Rebet slapper,
og Passageren derved bliver fri. - Han løner
sig tilbage mod Køens Bagparti.

256.

(Robbuis Ansigt) Han taler blide og be-
smærende Ord til Dyret.

257.

257.

(Koen Hoved tæt på) Den er i byen stadig
ud, - drejer Hovedet og brøler angst.

258.

(Robbers Ansigt) Han brøler til Gen-
stan - og rykker opgivende på sit opvandede
Hoved.

259.

(Store Billede ved Koen) Så opgive han
sin magelige Skilling, - gør et Forsøg på
at komme under Skuden, og da det mislyk-
kes, tager han resolut sin Føldekun-
dem og skærer Rebene over. - Men Datta-
gen fri, - og den vilde Skipper trisser
stret videre. - Men Koen, - der jo er
sin egen Herre, - sætter sig også i Be-
vægelse.

260.

(Afstandsbillede fra Pleggits Apotek) Støt-
tet til den ene Dørstolpe står Pleggit og
indtager en fra en Apoteker ræddig Skilling.
Mod den anden Stolpe læner Jacob sig -
og indtager uøjeblikkelig samme Skilling som
sin Principal. - Koen kommer haren-
de, og Pleggit skal netop til at gribe Flug-
ten, - da den opfindsomme Bydreng stand-
ser ham i Farten. - Han har fået en Ide!

261.

(Nærb. af Pleggit og Jacob i Døren) Jacob
klammer sig fast til Apotekerens Frakke-
skeder - og betror ham i to Ord sin Plan.
Pleggit nikker: - Udmærket! - og stikker ham
nogle Småpenge.

262.

(Store Billede ved Pleggits Apotek) Knæg-
ten løber bort fra Døren, snapper Reb-
stumpen, der hænger ned fra Koen Hals,
og biter af med Dyret. - Pleggit grin-
der skidefros sine Hænder.

263.

(Et Sted på Torvet, - nærmere Copenhagens Apotek)

Jacob kommer halende med Koen, - passe-
rer en Granthandlerske & ser sit smit-
te at & Hæle et Brændt Gülerødder...
videre med Koen & Tyvekosterne.

264.

(Frau Caphagis' Apotek) Deuzen kom-
mer halende med Koen, - lader den smi-
se til Gülerødderne & slynger så den
friske Lækkerbrøden ind i A-
potheket. - Han giver Slip på Koen, -
den Lækkerviltten skynder sig ind i Apo-
theket. - En del Forbipassende standser
grinende. -

265.

(I Apotheket) Koen holder sit Indtog -
til de 3 Hænder Overarkelse & Rædsel.
Caphagis strækker Armene i Regret & skri-
ger om Hjælp.

266.

(Frau Strauken) Koen er omkrent lige så
bange som Apothekeren - & da Jacob & ugle
andee står i den åbne Dør bagved & op-
hidsrer den med Tilråb & Tilkald, - spantvæl-
ler det forfjamskede Bys ind bag Strau-
ken. -

267.

(På den anden Side af Strauken) Capha-
gis Rædsel stiger... Han siger at redde sig
ved Flugt - men tvivler: Farten voldsomt
mod en lav Reol, vælter den - & tum-
ler rundt med den, - udstøtende ransit-
tige Angedræb... Japet & Tim kan ik-
ke roe sig for Latter - & støtter sig
leende til hinanden. |

267a

(Apotheket - med Døren til Apotheket i Baggr.)
Folk strømmer ind - jubler af Gni & kom-
mer med Hovmæder & Spjægheder.

268.

(Nær af Caphagis) Han ligger & tum-
ler rundt mellem alle umulige mærke-

lige Apotekerager - & er ved at hinde af
Angst...

269.

(Hærb. af Jafet & Tim) De er ved at eks-
splodere af Grind... Tårerne løber dem
ned ad kinderne.

270.

(Helt Lokale bag Skranken) & medens
hundreder Røn forvirret rundt, - anset-
ter diverse Gdelæggelser, - for så vidt meget
mod sin Vilje.

271.

(Apoteket - med Døren i Baggr. - som 269)
Flere & flere lattermilde Folk strømmer
til; & nu kommer også Røns Ejer - & ba-
ner sig kej gemme Stimmelen.

272.

(Lokale bag Skranken) Ejermændene får
Fingre i Øjret; - kommer med ugle beklagen-
de Ord & haler så af med Desertøren. -
Jafet & Tim iler hen til Caphagur - &
hjælper ham op... Han kan dårligt Støt-
te sig på Benene af Sindsberegelse, - se
med et "døende" Blik på de lattermilde
Mennesker, der er kommet til, - & lader sig
så nærmest bære ind i Receptstuen.

273.

(Receptstuen) Jafet & Tim ind med deres
medtagne Hæbe, som de får placeret i
en Stol. -

274.

(Hærb. af de 3 ved Stolen) Caphagur ræk-
ter frem & tilbage & mumler:

Tekst: Ren Skandale... uimålig for fremti-
den... lige så godt lække... lægge mig til
at dø & så fort videre!

Jafet forsøger at tørke og opmuntre ham,
men uden stor Held... Den aldrunde
Mand rykker endnu efter Sindsberegelsen.

275.

(Caphagur's Apotek) De fleste Ny-gemise

han tænkket sig tilbage, - men nu ankommer
Mr. Pleggit iført sit stærke Puds. Han
forvinder om lag skranken.

276.
(Receptturret) Jaset & Tim står endnu
bøjet over Cophagur, da Mr. Pleggit træder
ind. Forbløffet over Dødsfjendens ene-
stående Træthed siger de to Ungelsvende
tilbage, - & Cophagur vil fortalet rejse sig,
men synker atter kraftløs sammen. -
Pleggits Ansigt røber kun Medfølelse &
Deltagelse, & han bøjer sig fidelet ned over
sin Kollega & Konkurrent.

277.
(Hærb. af Pleggit & Cophagur) Pleggit siger
med sit elskeligste Smil:

Tekst: Jeg hørte jo, kære Kollega, hvil-
ket Uheld, der var overgået Dem, - & skynd-
te mig herhen for at se, om De ikke kun-
de have Brug for mig!

Cophagur stirrer sankt på sin tidligere
Dødsfjende, men dennes Ansigt lyser af
Elskelighed & belvilje, - & han blødgør
& takker højt.

278.
(Hærb. af Jaset & Tim) De stirrer må-
bende på hinanden: - nu står Deres
da ikke ret meget længere!

279.
(Receptturret) Ise to unge Kæmper er
klar over, at de er ganske overflødige - &
trækker ud.

280.
(Apoteket. ved Døren til Receptturret) Ja-
set & Tim ud, - men de lukker ikke Dø-
ren & bliver stående på lykkelig ved den.

281.
(Receptturret. Hærb. af Pleggit & Cophagur)
De sidder ret venstebeligt over for hinan-
den. - Pleggit tager et skarpt Instru-
ment frem. -

282.

(Apoteket. ved Døren - som 280) Tim runder sig fra Døren og kridsker græpende til Jafet:

Tekst: Du Almagtige... Han myrder ham!

Jafet kan ikke rigtig tro det - men kigger ind.

283.

(Recepturen. Nærb. af de to Mand) Pleggit tager en Kop - og beredder sig til at aarlade sin Kollega.

284.

(Apoteket - ved Døren - som 282) Jafet vender sig beroliget fra Døren og fortæller Tim uget, - siger:

Tekst: Han aarlader ham bare!

Tim nikker, - beskammer sig over sin M. videnhed - og lægger så Gjet til Drøgnokken. -

285.

(Alle Recepturen) Aarladningerne er overstået, - Capharns føler sig stærkt bedre og skammer sig over af Taknem^{me}lighed. - Han fortæller sin Kollega, hvor han skal finde vin og glas, - og Pleggit får da også disse Sager frem.

286.

(Apoteket. ved Døren til Recepturen) Tim vender sig og betyder Jafet, at han skal se med. - Jafet bøjer sig ind over Benen.

287.

(Recepturen. Nærb. ved Drøgnokken) De to spejdende Gjespar i to Etager.

288.

(Nærb. ved Bordet) De to gamle Herrer skåler, - drikker, - tager hvidanden om skulderen og er gjensidig på hippet til at blive Pele reimer.

289.

(Apoteket. Nærb. ved Døren) Kummerne jula-
den deres Spejdersposter, - ser hovedrytende
på hinanden - & Tim drager så Jofet
bort fra Døren.

290.

(Apoteket) Tim finder Jofet hen i en
Juleorden i dyllig Krog.

291.

(I Krogen) Tim påtager sig en ihyre
hemmelighedsfuld Mine & siger med Tægt:
Tekst: Det her går galt!... Pleggit vil
ha' Apoteket - det er derfor, han lög-
ner! Stel på mig... jeg er ikke dummere
end de fleste! -

Tim smiler piftigt, - & Jofet nikker: Jo,
det kan såmænd godt være, han har
Ret! - Så lyfter de begge.

292.

(Recepttiset. Nærb. af Pleggit & Cophagus)
Binen er allerede stævet den til Hovedet,
- Pleggit fortæller Historien, - & Cophagus
griner rodstomt... De sidder venstabeligt
med hinanden om Skulderen: - Skål,
Kammerat! - - - Skål!

293.

(Apoteket. I Krogen - som 291) Kummerne
ser på hinanden: Det går øjensynlig godt
derinde! - Så siger Jofet, efter at have
 tænkt sig en et Øjeblik:

Tekst: Sælger han, - så drager jeg ud i
verden for at søge min Fader!... Det kan
jeg længe bære til Hensigt!
& han nikker beslutsomt.

294.

(Timo Ansigt) Det bliver bedrøvet, - &
han sukker... Men så juler der ham ud-
get ud, - & han siger bontigt & indtræn-
gende:

Tekst: Lad mig følge dig, Jofet, ... som
din ven... eller din Tjener, eller hvad

du vil... Jeg vil så nødigt skilles fra dig
- og jeg kan mærke ved dig de Nytte!

295.

(Karb. af Jafets Ansigt) Han bliver
roet over Kennes uegenmyttige Tilbud,
og han nikker samtykkende - med Tårer
i Øjnene.

296.

(Karb. af de to Kerner) Jafet rækker
Tim sin Hånd, - og Kernen trykker den
glædet - kælende. Billedet toner bort.
Tekst: Og Tim fik virkelig Ret... Det
gik galt... Cophagurs Solgte sit Apo-
tek til Konkurrenten. (Teksten
toner bort)

297.

III Kapitel.

I hvilket en Helt ledsa-
get af den tro Tim dra-
ger ud for at søge sig en
Fader og opleve et mæ-
keligt Eventyr.

(Frau Cophagurs' Apotek) Gbblænding. -
Jafet og Tim tager en rørende Afsked
med deres tidligere Principal... Den bra-
ve Apoteker kan dårligt holde Tårer
ne tilbage, - og det ^{kan} kunge Kerner
næsten heller ikke.

298.

(Store Billede af Tårer med Apoteket)
Pændingens øddene fjerner sig fra Apo-
teket, - hver med en Byld i den ene
Hånd og en Stok i den anden. - Coph-
gurs bliver stående og ser efter dem. -
I Billedet, Forgrund stander Tim
peindelig bevenet - ved at gribe ham
hædt i Armen - og sige:

Tekst: I hvilken Retning skal vi egent-
lig gå?

299.

(Karb. af Kernen) Tim betragter spoi-

gunde Jafet, der efterteen kom kløet sig
i Nakken. - Så siger han:

Tekst: De vise Mand kom jo fra Gt-
og altså må de vise rejst mod Vest...
Lad os da vise vor Hidsom ved at gøre
lige så!

Tim nikker, - fuld af Beundring over
Jafets Snille.

300.

(Storie Billede ved Torvet) Venerne
går halvt omkring - og begiver sig mod
Vest.

301.

Tekst: ved at gå ~~Vest~~ på havne de nede
ved Floden og der...

(ved Floden) Her ligger Jafets sønne Ven,
Tom Robbuis, netop med sin Flodpram.
Han skal til at kaste los - assistet af
sin eneste Medhjælper, en faskæmt Skib-
dreng, da Tim og Jafet kommer ned mod
Bredde og standser.

302.

(Narb. af Venerne) Tim peger altene
ud mod Flodskipperen, - og Jafet
nikker genkendende råber:

Tekst: Skipper-aahoy!

303.

(På Prammen. Narb. af Robbuis) Han
skal ~~netop~~ ^{lig} til at slippe Frankrigstovet,
da han hører Råbet. - Han ser op, - genken-
der Jafet - og griner og nikker og vrir.

304.

(Narb. af Venerne) De vrir igen - og
Jafet brøler:

Tekst: Vi vil med - hvis de skal Vest på!

305.

(Narb. af Robbuis - som 303) Han nik-
ker: Ja, det skal han netop! -

306.

(Ved Floden) Jafet og Tim springer
så om Bord - og skipperen giver los.

307.

(På Rammen) Skipperen giver Penne
et næsten alt for hjerteligt velkomsthavn-
tag - og så brøler han til Skibsdrengen:
Tekst: Rammen frem - og kendet på!
... Nu skal vi ha' os et uidentligt velkomst-
bæger!
Knægten piler ned. -

308.

(Afstandsbillede på Floden) Prammen glider
stille ned ad Floden. Robbuis har Roret i sin
den ene Arm, - Jaset under den anden, og
Timen kommer ved hans anden Side.

309.

(På Prammen) Skibsdrengen kommer farende
med Vand og Rom, og Skipperen tillægger Spi-
rituosen.

310.

(Nærb. af Skibsdrengen) Med store, store Øjne
kigger han på Skipperen og beundrer hans
Bartendestevner. - Knægten piler sig skilfærdig
i Halsen; - det er det eneste, han er flink til.

311.

(På Prammen. Ved Roret) Robbuis hilser på
sin Kæmpe i de dampende Grogger... Afblen-
ding.

312.

Tekst: Dagen gik... det blev Nat, og Skipperen
var endnu ikke blevet færdig med at tomme
Velkomstbægerne...

(Afstandsbillede af Floden i Natbelysning)
Prammen driver stille ned ad den månebelyste
Flod. - En dygte, der står på Dækket i Nærheden
af Roret, kaster et rapt blik over sine 3 Kam-
mer, der stadig holder Kalas.

312.^a

(Nærb. ved Roret) Robbuis er nu ligeså fuld,
som han plejer at være. Han sidder og hører i en
brytning Harmonika - og ledsager Spillet med
en uendelig Sønmandsvang. Han lægger ud ef-
ter sin Grog; - får delved Overbælgelse og til-

der ned af den lave Stol, han sidder på. - Jafet, der passer Roret, betyder Tim, at han hellere må hjælpe Skibberen til Røje, - og Tim, som formedlet Spirituosen griner endnu mere, end han plejer nu, hanker op i Robben og slæber af med ham.

313.

(Stor Billede på Dækket) Tim bliver af med Skibberen, der stadig skråler af fuld Hals, - og forvinder ned med ham i Kabytten.

314.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han ser tankefuld ud over Floden, - ^{går} så på den ene Bred og på uget, der fanger hans Opmærksomhed.

315.

(Afstandsbillede af Hedestrækningen, der går ned mod Floden) I det fjerne ser man et Rytteri komme galopperende - og i ugen Afstand efter ham et Par ridende Gendarmen. -

316.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han rejser sig op, for bedre at kunne følge Begivenhederne inde på Bredden.

317.

(Bredden på Afstand - som 315) Den første Rytter nærmer sig Floden... hans Forfølgere skyder efter ham. Rytteren kaster sig fremover, - bøjer sig ned mod Hestens Hals.

318.

(Nærb. af den første Rytter, - set fra siden) Man følger et Øjeblik Rytteren, - ser ham have Hovedet lidt og kigge sig tilbage... Ansigtet er ligblegt - og lidt dækket af et stort Skæg.

319.

(Forfølgelse, set forfra) De driver deres Heste fremad... En af Rytterne løfter igen Borden og fyren.

320.

(Afstandsbillede af Floden og Bredden) Den første Rytter - ham, der forfølges - tvvinger Hesten ind i Floden - men glider i det

samme af Dyet - på en Hæde, så det ser ud, som
om han var blevet ramt - og opsluges af Flo-
den... Hesten vender sig mod Landigen.

321.

(På Prammen. Nærb. af Jafet) Han følger
spændt Begivenhedernes udvikling - og stirrer
frem mod den del af Landfladen, under
hvilken Rytteren forsvandt.

322.

(Storv. del af Landfladen) Den er endnu i
stødt Opvækst... men Rytteren kommer ikke
op igen... Floden lader sig at have taget
ham.

323.

(Nærb. af Jafet - som 321) Han er efterhå-
nden blevet noget uhyggelig til Mode - ser ud
ind mod Bredden.

324.

(Afstands-billede af Floden og Bredden) Pram-
men driver ned ad Floden - frem mod Bille-
dets Fugumid. - De følgende Ryttere
galopperer ned til Floden, - standser - og nå-
ber Jafet an.

325.

(Nærb. af Rytterne ved Flodbredden) En
af dem sætter Hånden på kinden og brøler:
Tekst: Han er set uget... Kom han op
igen, Banditten?

326.

(På Prammen. Nærb. af Jafet) Han står
benægtende.

327.

(Nærb. af Rytterne - som 325) De ser på hinan-
den - og en af dem siger så:

Tekst: Han er blevet skudt... og Floden
har taget ham... Så er den Historie ude af
Verden!

De andre nikker - og man hører Hestene orn.

328.

(Afstands-billede af Flodbredden) Rytterne gal-
opperer tilbage i samme Retning, de kom fra.

329.

(På Prammen. Nærb. af Jafet) Han ser efter-
tanksomt efter de vandrørende Gendamer
og spekulerer over, hvad der kan ligge til
Grund for den Forfølgelsehistorie. - Men så
hænder hans Opmærksomhed på noget andet.

330.

(Prammens Dæk, - set fra Ror) Timotheus'
grinende Hoved dukker op af Luften, der fø-
rer ned til Kabytten... Tyren kommer
heelt frem og danser syngende hen mod
Jafet.

331.

(bed Ror) Tim hen til Jafet, der tyser
på ham, og i en alvorlig Tone forklarer ham,
hvad der er sket... Ved det han minder sin for-
klaring peger tilbage over Floden, for han
i Prammens Koltand Går på uget, der
for ham til at gys. Han gør Tim opmærk-
som på sin Opdagelse.

332.

(I Koltandet. Nærb. af et Ansigt) Op af
det stagt skimmende Vand dukker et ligblegt,
beskæget Ansigt... Det er den Mand, som
for lidt siden forsvandt i Floden.

333.

(Nærb. af Jafets og Tims Ansigter) De skinner
gysende ned mod det ubyggelige Hoved... Så
forklarer Jafet hurtigt, hvad der må gøres.

334.

(Prammens Agterdæk med Ror. Baggr.) Ten-
nerne rejser sig. - Tim minder sine Proje og
Jafet arrangerer et Par tykke Tove-Forank-
ringstovene, således at den bundet fast til
Prammen. - Tovene kaster han ud over Pram-
mens Side. Tim går sig klar til at entre ned
ad det ene Tov.

335.

(Pramviden, - ude fra) Tim entre ned ad det
ene Tov, - forøger at buide det andet om den
tilspilende livløse Skikkelse, der driver i Pram-

mens Kølrand...

336.

(På Trammen Herb. af Jofet) Han bøjer sig
vid over Rælingen & forklarer Tim, hvad
han skal gøre.

337.

(Tramsideu, vide fra) Tim har fået gjort
Tovet fast om den Forlykkede- & sætter
nu op igen.

338.

(Trammens Agterdæk) Tim op- & sammen
med Jofet graver de sig til at trække den
fæmteblige Brækkede op.

339.

(Tramsideu, vide fra) Den livløse Skikkelse
trækkes op.

340.

(Trammens Agterdæk) Skikkelsen bliver ha-
let udeuborte, - Jofet sætter Tim til at pas-
se Røret, - løfter selv den Fremmede - hvis
Navn er Melchior - op i sine Arme & bærer
ham hen mod Kåhytten.

341.

(Herb. af Tim ved Røret) Han konstaterer
småkløbskende, at hans fine Benklæder er ble-
vet diorvåde. Men han er ikke i Stand til at
være sørgmodig ret længe ad Gangen - & irriterer
sig snart en minuts tid.

342.

(Kåhytten) Jofet kommer slæbende ind med
Melchior & anbringer ham i en tom Køje. -
I Køjen ligger Robbin & smøger trygt.
- Jofet grunder et Øjeblik, - så finder han
fra sin Øjeblik, han har liggende på Bordet, en
Bæske med forskellige Apotekerarens pen- & gær-
ken ved Melchior's Køje med den...

343.

(Ved Melchior's Køje) Jofet finder nogle Dråber
pen- & tryller dem i Halsen på Melchior... Så
afventer han spændt Resultatet.

344.

(Karb. af Melchior's Ansigt) Det er til et be-
gynde med dødt & skinet... Så dimeres Øjen-
lågene... & pludselig slår Melchior Øjnene
op... Der er Angst & Mæ i hans Blik.

345.

(ved Køjen) Jafet smiler foruøjet & bøjer
sig ned over Melchior. Dermed rejser sig lidt op
på Albuen, - ser sig uysgerigt^m & siger så, idet
han griber Jafets Hånd: H

Tekst: Kerner?

Jafet nikker, - & Melchior ser beroliget ud...
& pludselig går han en Betagelse & løfter
det Skæg, der har dækket en Del af hans An-
sigt. - Det er en uventet, der indtil ~~den~~ han
rænt over hans Ansigt, & som hans Klade-
dragt grå har fremhævet, - forvinder sin Te
Jafets Overaskelse... Melchior smiler sagt
& siger:

Tekst: Nødtændigt... min Affære med
Politik... lidt skyldigt Kvaksalveri...

Jafet nikker fastende, - men så får Melchior
Øje på Kassen med Apotekeragene & udspør-
ger interesseret Jafet om dem.

346.

(Karb. af Jafets Ansigt) Han forklarer
smilende:

Tekst: Han rænt ved Apotekerjagt en
Del Aar... men er nu taget ud i Tiden sam-
men med en trofast ven for at nå et
bestemt Mål...

347.

(ved Køjen) Melchior nikker interesseret
& udspørger nærmere Jafet, - som villigt forkla-
rer... Afblænding.

348.

(Afskuds-billede på Floden) Rammene driver
langsomt ned ad Floden, styret af Timer ikke
sædlig kyndige, men ret farte Hånd... Natbillede.

349.

Tekst: & medens Rammene i den lyse Som-

mærket der med ad Floden, åbnede Jafet sit Hjerte for den mærkelige Mand, som han på en så mystisk Måde var knyttet sammen med.

(Knyttet ved Melchior's Køje) Jafet skriker - og Melchior lytter interesseret til. Da den unge Mand slutter, - beholder hans Tilhører sig tavst et Øjeblik, men siger så:

Tilsk: Jeg tilhører en stor Zigeunertribe, som min Hustru i Folge sin Fødsel har Magten over... og jeg kunde godt have Bragt jer en Mand som den, der har Kendskab til Medicin og den Slags... og der vil jeg vel ogsaa finde Aendelse for...

Jafet nikker og retter et Spørgsmål til Melchior, der svarer:

Tilsk: Ja, på den Måde kunde De ogsaa komme videre - og der vil måske finde den Fader, De søger... Livet i Lejren vilde sikkert ogsaa interessere Dem...

og han fortæller videre om dette Lejrliv...
(Billedet tæner over i:)

350.

(Den maleriske Zigeunerlejr. Afstands-billedet) Teltene slæet op på en Hede... Der ses sig et uimættet Folkeliv mellem Teltene... Bålene brænder...
(Billedet tæner over i:)

351.

(Fra et Telt) Her står Melchior's Hustru, den stolte og pragtfulde Nattev, og skuer ud over Lejren.
(Bill. tæner over i:)

352.

(Ved et Lejrbrøl) Fra dette ligger den pudsige, smukke Fleta, - klædt i en Zigeunerstorsjakkert, men flatterende Dragt, men dog ikke selv nogen Zigeuner... Hun stirrer dronningende ud i Heden...
(Bill. tæner over i:)

353.

(Fjernbilledet af Lejren - som 350) Malerisk Billede i mystisk Natbelgning...
(Bill. tæner tilbage til:)

(Kahytten. Næst ved Køjen - som 349) Mel-
chior slutter sin Beskrivelse - bekræfter op-
mærksomt Jofet's spørgsmål så:

Tekst: Er det så en Aftale, at de
deres Ven slutter denne til os?
Jofet nikker - og de to teker et Hånd-
tryk --- Afslutning.

Tekst: Og her fulder vi vor Helt. I vor
Fortælling, næste Del:

Det stjålne Brev

følger vi ham til Tigeimulejren, hvor sel-
vsamme Glevelser venter ham, og hvor en
Spådom fører ham nærmere mod sit Mål.
(Teksten tæner bort)

Slut på I. Del.

L

Fafet,
der säger sig en Fader.

2^{den} del:

Det stjålne Barn.

Höföfigurer:

Fafet Newland.

Timotheus, kaldet Tim.

Susanne Temple.

Melchior.

Kathée, hant Høstui, Zigeunerens Dronning.

Fleta.

Philotas, kaldet Niim.

Fau
Matteo

dord Windemear.

Sagfær Maskerton.

Major Carbonell.

Lady Mallstrom.

Harcourt.

Jack Neville, Windemears Kæd.

William Atkin, en Bventyrer, Jacks Kæd.

} Zigeunere.

3 Billeder, som skal anvendes til at skikke
ind mellem de resumerende Fortætelser, og som
tæner frem og tæner bort:

355.

(Minutet Præsentationsbillede af Jafet og Tim)

356.

(Snublet Præsentationsbillede af Suzanne Temple)

357.

(Lidt ungskik Præsentationsbillede af Melchior)

358.

I Kapitel.

I hvilket vi følger en Helt
ind i en malerisk Zigeunerlejr
og lære adskillige interessante
Personer at kende.

(Kriperet Hødeterrain) Melchior kommer sammen
med Jafet og Tim, der slæber på deres Bylder. - De ar-
bejder sig op ad en Hødebakke, - bliver stående på
dens Top. - Det er Skumring.

359.

(Karb. af de 3 på Bakketoppen) Melchior peger ned,
og vore unge Venner ser:

360.

(Malerisk Zigeunerlejr; set skråt ovenfra) Lejren
oplyses af Fakler og flammende Bål, - rummer en
Beboelsesvogn, - en Bagagevogn; en 6-7 Telte, en
35-40 Medlemmer og en Del Heste, der græsser fre-
deligt i Lejrens Udkant.

361.

(Karb. af de 3 på Bakketoppen - som 359.) Både
Jafet og Tim er betaget af det maleriske Billede og
giver deres Begjæring Luft over for deres Følelser, der
med et strakt Smil indkasserer Bifaldet.

362.

(Afstands-billede af Lejren - med Bakken i Baggr.)
De 3 Vandrere, - der står øverst på Bakketoppen,
begiver sig ned mod Lejren.

363.

(I Lejren. Fra en Beboelsesvognen) Nogle Træer står op
te Bogrosen, og på det øverste, brede Træ ligger en
Hund og slummer. - Pludselig jaser den op og går

raseude. Straks efter bleve Døren åbnet, - og Nathe, Melchior Hæstue og Egeienernes Konning, - kommer frem. Hun er en meget høj Kvinde, men meget smuk og usædvanlig harmonisk bygget. - og der er meget majestætisk og lydende over hende. Hendes Fødder er nøgne, - Fingrene er smykket af mange, mørkebrune Ringe, - og på Tænder, - der hvor Håret er skilet, - hænger et Guldstykke.

364.

(Karb. af Nathe's Ansigt) Hun ser gennemskåret og mod Bækken, - rynker overasket Bøjnene.

365.

(Frau Foguen) Så går hun ned ad Trapperne og afventer sin Husbonds og de Tiemmedes Komme.

366.

(Frau Lejen) På en Lyngkuold sidder en ung Egeiener på Hæst. Det er Jan. - Tre 3 Kerner kommer ind forrest i Billedet, - Jan springer op, men Melchior bødiger ham dærligt en Hilde. Så snart de 3 er passeret, sætter Jan sig igen.

367.

(Karb. af Jan) Han ser efter de Kommande. - Han er ikke nogen sympatisk Tyr. Der er meget skilende over ham, og hans Blik er stikkende. - Han lader ikke sig at være begejstret over den Frøgelte, som Lejen øjensynlig vil få.

368.

(Forrest i Lejen) ~~Forrest~~^{Vel} det første Lejrbål ligger en Del Haud og Kvinder og nogle sovende Børn, - Egeienerne allesammen. - Melchior og de Kluge kommer, - Egeienerne rejser sig ærbødigt, og Melchior hilser på dem og præsenterer sine nye Kerner for dem. - Så får han Gæst på en Skikkelse, - der ligger byldet sammen helt inde ved Bålet.

369.

(Karb. af den sammenvirkende Skikkelse) Melchior sparkes henrykket af den med Foden, - og Bækken niller sig ud og riter sig at være en uhyggeligt vdsende, tynd og slatten Inddeling med et græstent Ansigt, uredt Hår, der minder om

en Rottende, 3 med Gren, der ontrent er så
store som en Elefant.

370.

(Jafet 3 Timor Anvister) De får Gje på Skik-
kelser - 3 skinner på ham, både fortrudede 3
rædelselagene.

371.

(Narb. ved Lejrbålet) Den ubyggelige Skikkelse
sprunger op, 3 Melchior præsentere:

Tekst: Det er Philotas... eller Nium, som
vi kalder ham... sover Nar, som vi bruger te at
trække Folk sammen med. Det er jo det samme så-
dan, at Galskaben altid kan være sikker på
at trække Mængden te sig!

Narven griner idiatisk. - -

372.

(Forest i Lejren - som 368) De 3 går tidene...

Narven kaster sig igen ned fra Bålet og rul-
ler sig sammen som en Orm.

373.

(Narb. ved et andet Bål) Her ligger en fed Ti-
grinnermutter 3 sover, 3 lidt fra hende ligger en
sunk, 16²-aar. Tige 3 skinner mid i Ilden. Den
unge Tige er klædt i en ganske kort, fortoppet
Nedendel 3 et tabsluttende Kjoleliv... Dragten er
ikke meget tilfældig - men den klæder hende 3 frem-
fører hendes Skønhed. - - Hun rejser Hovedet 3
følger interesseret de Kommende.

374.

(Frau Beboelser rognen) Nattée står afventende,
da Melchior kommer med Jafet 3 Tim. - Han
veksler et Par Ord med sin Hustru, der nikker
samtykkende, - 3 så siger han te sine unge Pen-
ner:

Tekst: Nattée... min Hustru vil byde jer vel-
kommen!

Nattée går hen te dem, betragter dem gsmæk-
samt, berører sin høje Pande med sine Finger-
spidser 3 rækker så Jafet 3 Tim Hånden. -
Melchior kaster et Blik ud over Lejren 3 kalder så:
Tekst: Fleeta!

375.

(Nærb. ved det lille Bål - som 373) Den unge Pige farer sammen og springer så hurtigt op, - men, det samme fortrækker hendes Ansigt i Smerte. - Hun løfter den ene, nøgne Fod.

376.

(Nærb. af Foden) Hun fæser en Hånd ned til Foden og tager en skarp Sten, der har skåret sig ind i Hødet, ud. - Man ser et Gjællik Hånden med Stenen, - så kaster denne bort.

377.

(Ved Bålet) Fleta sætter atter Foden til Jorden, bider Smerten i sig - og skynder sig så bort.

378.

(Fraan Vognen) Fleta hen til Melchior, - der præsenterer hende for de to Kæmper, idet han siger:
Tekst: Fleta... en forældreløs, lille Pige, der ikke tilhører Stammen, men som vi for mange Aar siden har taget til os...

379.

(Nærb. af Fletas søde Ansigt) Hun betragter nysgjerrigt de to unge Kæmper, - smiler stadt og slår så rødmende Blikket ned.

380.

(Nærb. af Jafet og Tim) De betragter overrasket og beundrende den unge Skønhed... Tim fortrækker sit Ansigt til et stort Grin.

381.

(Ved Vognen) Så giver de hende Hånden, - Tim under armen, rejst Bænken. - Melchior betyder de unge Mand, at de skal gå med ind i Vognen, - og de følger ind efter Nathée og ham, seende tilbage mod Fleta, der bliver stående udenfor.

382.

(Vognens Indre) Det foreste, ret store Rum er både Dagligstue og Sovestue. Bag det skimter man 2 meget små Rum, af hvilke det bagerste er Køkkenet... Zigeunerparret ind, fulgt af Jafet og Tim. Melchior fortæller og fører Kæmperne videre, - ind i det lille Rum, der ligger

lige bag Gpholdsmummet, i hvilket Kattée
bliver.

383.

(Det lille Rum i Kognen) Josef & Tim komsta-
ten til deres Overraskelse, at det er en Art
Laboratorium, - et Slags Apoteker vækstede op-
fyldt af Flasker & Bøtter med de mærkeligste
Medikamenter. - Melchior smiler over deres
Forbløffelse & siger til Josef:

Takst: Det er her, jeg har Brug for Deres Hånd-
skaber & Evner... Her fremstiller jeg alle de Me-
dikamenter, jeg har Anvendelse for ved mit
nødvendige, men indbringende Kvaksalveri! X
Josef nikker - & Melchior fortæller & demonstrerer.

384.

(Fra Kognen) Fleta har sat sig på Trinet &
undersøger sin sårede Fod, der smelter hende
breeget. - Hun får en Idé & skynder sig bort.

385.

(Fra Lejren) Jan sidder stadig på sin be-
dagspost. - Fleta kommer id fra Lejren & for-
svinder id ad Billedets ene Side & id den at
lægge Mærke til Tiggerinderen. Men hun har set
hende - & stirrer efter hende.

386.

(Nærb. af Jan's Ansigt) Med Ansigtet færdigst
af Lidenstakb stirrer han efter den smukke
Pige.

387.

(Smukt Hedelandskab i Aftenbelysning) Fleta
går ned mod en lille Bæk (eller et Vandhul)
& sætter sig ved Vandet.

388.

(Nærb. af Fleta) Hun bader den sårede Fod.

389.

(Stedet, hvor Jan sidder) Han ser sig omkring og
rejser sig så & går ned mod Bækken.

390.

(Nærb. af Fleta ved Bækken) Hun bader Foden,
& smerten fortæller sig.... På lytter hun, - bliver
uroelig & drøjer angstelig Hovedet.

391.

(Afskandsbillede - med Bækken i Forgr.) Fleta skæm tilbage - & ser Egeinvernen nærme sig hende... Han sætter sig uden videre ved hendes Side.

392.

(Nærb. ved Bækken) Der er Angst & Uro i den unge Piger Blik. Hun er bange for Egeinvernen, der hvis Gjene brænder hidskåbent Ild. Hun forøger dog at bekæmpe sin Fygt - & fortæller med et kunstlet Smil om Stener, der har såret hende... Hun vil rejse sig - men han holder hende tilbage & overrælder hende med glødende Kærlighedsforvisninger.

393.

(Beboelsesrogneus Dækk) Jafet & Tim kommer ind fra "Laboratoriet" fulgt af Helelior, der rækker dem et Par Tapper & siger:

Tekst: Det guleste Telt er tæmt - men det er ellers nok så behageligt at sove i fri Luft!

Kammerne nikker, tager Afsked med Parret & går.

394.

(Uden for Tagnen) Jafet & Tim kommer ind, - blikker rognadren efter sig & kaster så et Blik ud over Landskabet. - Pludselig faar Jafet sammen, griber Timmen hårdt i Armen & peger i en berømt Retning. Elsei:

395.

(Fjernbillede af Bækken) Fleta forøger at rejse sig, men Jan holder hende tilbage. Det lykkes dog hende dog at komme op, - men i det samme er Egeinvernen oven hende igen.

396.

(Kort Nærb. af Fleta & Jan) Kampen mellem dem, - under hvilken hendes Troje bliver flået.

397.

(Fjernbillede af Bækken - som 395) Kampen bliver vildere & vildere, & Kæfterne er ved at

sigte Fleta.

398.

(Billedet for Rognen) Jafet siger et Par Ord til Tim, - kaster sit Teppe over til ham & løber så... Tim følger spændt Begivenhedernes Gang.

399.

(ved Bækken) I Fugminden de Kampende. Langt tilbage ser man Jafet komme løbende.

400.

(Nærb. af de Kampendes Ansigter) Jan følger at trænge sit Ansigt ned mod Fletas, - men hun følger sig som rasende, - river & binder ham.

401.

(Afstandsbillede ved Bækken) Jafet kommer til, - griber Jan i Jan & slinger ham om i Længden. - Så lægger han beskyttende sin Arm om Fleta.

402.

(Nærb. af Jafet & Fleta) Han taler muntret & beroligende til hende, & hun klynker sig kildesfuldt til ham & Juvøgen at ordne det derangående Kjolelin.

403.

(Nærb. af Jan) Han rejser sig op på Albuen, - ser hadefuldt mod sin unge Modstander & løfter så sin Kniv frem. -

404.

(Store Billede ved Bækken) Jan springer op, - løfter Kniven & styrter sig over Jafet, - som skubber Fleta tilbage, - & optager Kampen.

405.

(Nærb. af Fleta) Raudel's & gyserende følger den Kampen - & skjuler så Ansigtet bag sine Hænder.

406.

(Store Billede ved Bækken) Fleta skjuler stadig Ansigtet bag sine Hænder. - Mellem de to Mand raser en Kamp på Liv

3 Dod. Jafet arbejder på at få Kvinden
på den blodtirstige Zigeuner.

407.

(Fraan Beboelvestroeguen) Tim står 3 tripper.
Augst 3 Bæven, - så kan han ikke holde
det ud længere - 3 drikker hårdt på Pogn-
døren. - Natte kommer ud, - overasket
3 vred over Furstynelsen... Tim forklarer
3 peger ud over Heden. De ser:

408.

(Bækken, - set fra Lejren) Kort Billede af det
vilde Slagsmål mellem de to Hænder.

409.

(Fraan Pognen - som 407) Natte's Ansigt bliver
mørkt 3 karmfuldt - 3 hun går hurtigt ned fra
Pognen Tim vil følge hende, - men hun betyder
ham med en majestætisk Håndbevægelse, at det
er overflødigt. -

410.

(Heden, - med Bækken som Baggrund) Det lykkes
Jan ved at spænde Ben for sin Modstander at
valte ham om i Lyngen. - Fleta skriger i Rædsel.
Men Jafet kommer på Benene igen - 3 griber Zi-
geuneren med et Jæntag i Armeen.

411.

(Kærb. af de Kampende's Hoveder 3 Arme) Ja-
fet brækker Jans Håndled, - så Kæiven falder
til Jorden. -

412.

(Stort Billede ved Elven, som tænkes i Fæge.) Jafet
kaster med Anspændelse af sine vidste Klæfter
Banditten om i Lyngen, - 3 Jan er nu så med-
taget, at han ikke er i Stand til at rejse sig.
Natte kommer til, - 3 Fleta skjuler sit Ansigt
med hendes Bryst, - grædende af Ghidde 3 Lethel-
se. - Natte kærtegner hende, - nikker mildt til
Jafet - 3 vender sig så mod Jan, der ligger 3
krybe sammen.

413.

(Kærb. af Natte, til hvem Fleta klynger sig)
Zigeunerdommen ser på sin Stammepræste

med et lynende, gennemtrængende Blik, - rækker så Hånden ud & siger:

Tekst: Forbandedt være du, der dobbelt har forryndet dig med vore Løve... Forbandedt & udstødt af ert Folk!

414.

(Nærl. af Jan) Hans Hoved synker ned mod Bysten - & en Rysten gænger gennem ham... Forbandedt & udstødt...! - & han føler sig som en Dødsdæmt.

415.

(bed. Bækken) Nabbie sender den lykkelige et sidste, foragteligt Blik, vender sig så & går sammen med Fleta & Jafet tilbage mod Sejren.

416.

(Nærl. af Jan) Han ligger et Øjeblik sammenstunken - & hæver så langsomt Hovedet, der er ^{blest} som en Dødsning... Håbløshed & Smidkunsthed lyser ud af hans Trak, - med langsomt skifter hans Ansigt Karakter... Et hæsligt Grin fordrøjer det - han knytter Hænderne & vræser:

Tekst: Men jeg vil ha' hende... vil... nu vil alle Helvedes Tjenerer vente mig!
& hans Øjne skinner af Elskov & Begær...

417.

(I Sejren, - med Vognen i Baggr.) Tim kommer i Løb fra Vognen og er lige ved at fæse Jafet, - der kommer sammen med Nabbie & Fleta, - an Halsen af Glæde over at få ham tilbage i god Behold. - Nabbie vender sig mod Jafet & siger:

Tekst: Du råger over hende!... Jan er farlig - & vi burde måske ikke have skændt ham død!
Jafet nikker, - Nabbie bøjer tærdigt Hovedet til Farvel & går hen mod Vognen. - Tre to kommer følger med Fleta. hen til det Bål, - hun lå ved fæ.

418.

(bed. Bålet) De lægger sig ned ved Bålet, - Fleta lægger nogle flere Ligningstøw & Kirte på, så

det ikke bliver sig, - og vender sig så mod Jafet.

419.

(Karb. af Jafet & Fleta) Hun ser et øjeblik fars og drømmende på ham, - så rækker hun ham stille sin Hånd og siger:

Tekst: Jeg er så glad, fordi du er kommen ... Jeg har altid ventet på ene... og jeg har altid ønsket, at jeg havde en Broder... en Broder som Dig...

Jafet nikker, og gengælder varmt hendes Hånd-tryk - og kysser hende blidt på Tanden.

420.

(Karb. af Tim & Ansigte) Han smøfter af bar Rørelse... toiser Tårerne af Øjnene med sit Jakkesætte - og sender sig så mod de to andre.

421.

(Karb. af de 3 ved Bålet) Tim bøjer sig frem mod dem, - pejer på Fleta og siger med en Stemme, der bærer af Betægenhed og Ghibdelse over den rigtige Gidagelse, han mener, at han har gjort:

Tekst: Ved I, hvad jeg tror... Jo... Fleta er slet ikke noget almindeligt Barn... hun er et stjålent Barn, er hun... Ejendomme stjæler ofte Børn... det lærer man altid! og hun smider sig sin Udtalelse med små ilte Nik og Håndbetægenheder. - Jafet kan ikke lade være at smile, - men spørger han nogle Spørgsmål til Fleta.

422.

(Karb. af Fletas Ansigte) Hun stirrer alvorligt og eftertænksomt frem for sig... og så begynder hun at forklare:

Tekst: Jeg husker et stort, smukt Hus... en stor, smuk Have... to hvide ^{gennere} Døren... ja, og en fin Dame, jeg kaldte Mama... men det er længe... længe siden...

423.

(Malerisk Billede af de 3 ved Bålet) Den mi-

ge Pige fortæller videre, - og hender to Kæmper
lyfter dybt interesseret hende. ... Afblænding.

424.

Text: Nogle Dage senere brød Zigeunerne op
og begav sig på Vej til den nærmeste By ...
(Malerisk Landskab) I det fjerne ser man
den sandende Leja nærme sig ... I Spidsen
vider Melchior og Nathée, - så følger Beboel-
sestogtne, - Pakstogtne, nogle flere Ryttere, hvor
iblandt ses Kæmper, Fleta og Niim, - og til Slut
Fodgængerne

425.

(Karavanen, - på nært Hold) Her imod Billedets
Fgrund rider Melchior og Nathée. De siger
intet til hinanden, men skiner tause og tanke-
fulde frem efter. (Fotografen følger dem et
Stykke)

426.

(Karavanen, - set fra Løden) Melchior og Nathée
vider ud af Billedet, - de to Poyne følger efter,
og så kommer Fleta, der rider mellem Jofet
og Tim. Den sidstnævnte har måttet tage
til Takke med et Ørel.

427.

(De 3 Ryttere, - set fra Jofet) Fleta og Jofet taler
fornøjet og fortroligt sammen. Tim er en op-
mærksom Tilhører, men har ibrigt nok med
at hænge på Ryggen af Ørel. - Han gør
ikke nogen imponerende Figur til Hest. -
Jofet drejer Hovedet og kaster et Blik til-
bage mod Niim, der rider bag efter dem,
på et Ørel lige som Tim.

428.

(Nær af den ridende Niim) Han ser lige så
fantastisk, åndstag og uhyggelig ud som sæd-
vanlig.

429.

(De 3 Ryttere, - set fra Jofet) Jofet drejer atter
Hovedet, - og taler anerkende med Fleta om
den uhyggelige Kar.

430.

(Tim og hans Askel, - set fra siden) Sejner Hund kommer springende ind fra Billedets ene Side og springer glædeligt op ad Askel. - Tim er ved at få et Slagtilfælde af skræk og klynger sig græpende til Askels Hals.

431.

(De 3 Ryttere, - set fra) Josef og Fleta ligger oven over den ynkkelige Figur, som Tim gør. Så tager den unge Pige ham i Kraven og får ham til at "sidde ret" på Askeligen.

432.

(Malerisk Landskab - som 424) Tøget kommer nærmere.

433.

Tekst: Men der var en, der fulgte efter... (Lyngbakke ell. lign. Nærb. ved Toppen) Et Par Hænder kommer til Syne, griber fast i Lyngtoppene... og så følger et Hoved efter... Det er Jan... Han skræner efter Karavanen.

434.

(Nyt Landskab) Gennem en buget, malerisk Hedetøj snævrer Karavanen sig frem... (Bill. er taget, så man ser Karavanen bagfra)

435.

(Stort Billede ved Lyngbakkenes Top) Jan rejser sig langsomt op - og går bort i samme Retning som Karavanen.

436.

(Landskabet - som 434) Karavanen snævrer sig videre... (Bill. set på samme Måde som 434) - Afblænding.

437.

II Kapitel.

Der gives os et Indblik i, hvad det er for Forretninger, Melchior ~~Med~~ driver. Vi ser straks en lille By blive sat på den anden Ende.

(Stræde, der fører ind til Torv) Et besynderligt

Optog nærmest sig, eskorteret af en Hærse uyrger
og Gadeungdom. Optaget består af følgende
Personer: Først rider Niim og Tim, end klædt
på som Karre (vide Plüddelbeuklæder og rød
Trøje med Guldpailetter). De knytter af
fuld Kraft: nogle høre Messingtrompetes
hvilket de ikke gør deres Rolle urolig. Bag
dem rider Melchior og Jafet, der begge er i sort
Silketromper, Sko, hvide Kasketminder. Knabebukle-
der, blå Silketest spækket med Sølvknapper, en
kort Fløjelstrøje, Livskæft og en Hat med stor
Fjerduk. Optaget slutter af Tleta og Nathél.
Den unge Dige er i Trakot, der de kildes
dækker af et kort Skirt. - Rytterskaren dra-
ger ind på Torvet.

438.

(Torvepladsen) Optaget kommer ridende,
en uyrgerig Heimestemning de samler sig
om det - og flere og flere kommer til. - Tim
og Niim gør Holdet ud for en ugenkendelig som-
pis Bygning, - og de andre Ryttere rider om
bag dem.

439.

(Optaget, - på nær Hold) De to Karre knytter som
raseude i Horne, - så rider Melchior frem
foran dem, - smider sin fjerprydede Hat
og holder Tale til Publikum.

440.

(Nærb. af Melchior på Hesten) Han begyn-
der at tale, - siger:

Tekst: Mine Damer og Herre... Dette for
at forkynde, at Signer Petottis bekræftede
Egenhersteds har slået Lejn på Fælleden
uden for Byen - og denne Dags Aften vil være
tilgængelig uden Betaling!

441.

(Panorambillede af Tilhorning) De knytter
og knytter - og er tilgængelige meget interesserede.
Mange Type af begge Kan.

442.

(Optaget, - på nær Hold) Melchior taler stadig

g. p. et Tegn fra ham, rider Jøst frem g.
høder Hesten an ved siden af hans. Tim
g. Nium hilser ham med Farfare... Melchi-
or siger, idet han peger mod sig selv g. mod
Jøst:

Tekst: Deres ærbødige Tjener, Signor Melchi-
or, hans berømte Elev, der er lige så forfaren
i Medicinen som hans Lære g. Mester, vil fore-
stå Udvalget af de vidunderlige Preparate,
der helbreder Gigt g. Satterot, letter Fordøjel-
sen g. skærper Appetitten...

443.

(Store Gnippe Tilhørere) De lytter grines
de g. småludende Lø.

444.

(Nærb. af et Par i Gnuppen) En gammel, af
Gigt knumret Herre kridsker til sin Bed-
sager:

Tekst: Humbrig... Bæe Humbrig... Men
Guderne skal vide, det vilde være dejligt
at komme af med den forbandede Gigt!
Han g. hans ledsager taler sagte sammen.

445.

(Stort Billedes af Melchior g. Jøst p. Heste-
ne) Melchior taler videre, - siger:

Tekst: ... Her Jås Elskovsmidler, - midler
til at betæne Eder, Mand, Kærlighed eller
til at gøre dem blinde ... Skændteplante
mod Tegner g. Tegner og så videre... g.
så videre...

446.

(Nærb. af to spidsnæsedede Kvinder blandt
Tilhørerne) Den ene Kvinde bøjer sig ned
mod den anden g. siger giftigt:

Tekst: Elskovsmidler... var det ikke uget
for dig, lille Søster... Så du kunde behol-
de din Mand for dig selv, at han ikke
løber ^{efter} vekkert Skidt!

Den anden Fin spidsnæb hæver foragtligt
g. kaster fæmmet Nakken tilbage.

447.

(Torvet. Gtztet set på en stor Afstand) Jafet
rider tilbage til sin Plads - og Kattée
rider frem, - hilst af Narrene, Horns-
sik.

448.

(Melchior og Kattée, nær på) Melchior
slår ud med Hånden og forklarer:

Tekst: - ... og Zigelneres Dronning,
der overskuer Fortiden og ser ind i Fremti-
den, vil tyde ^{idus} ~~deres~~ Skæbne ... fortælle
den bly Jomfru, om hun får den, hun
elsker.

449.

(Nyt Gruppelbillede af Tilskuere) Man
ser at alle er betagne af den smukke og
stolte Kattée.

450.

(Karb. af et Par frivende Tigeboia) Den
ene hidsker til den anden:

Tekst: - så kunde du mærke ^{faa at} vide, om det
bliver til noget med Dig og Borgmesterens
Søn...

Den anden svarer forærmert den Talende
en Grefigen - og smiler smidt på Hælen.

451.

(Karb. af Gtztet) Melchior slutter
sin Løpseremoni af Kattée, der så vender
tilbage til sin Plads. - Tim og Nium fej-
rer et vildt orgie på deres Trompete, og
Fleta rider så rødmenende frem ved siden
af Melchior.

452.

(Nyt Gruppe Tilskuere) De bliver Betagel-
se i Rækkerne, alle er stærkt betaget af
Fletas Skønhed og Jule.

453.

(Karb. af Melchior og Fleta) Melchior
bryder ud i Løpseremonier ^{over} af Fleta -
det genert og uheldigt, der ved. - Melchior
siger:

Tekst: 4 "Bildmarkens Blomst" vil danse
... danse, så Jorden vil gløde under hendes,
4 Publikum's Hjerte vil banke i Takt
Med hendes Fødder...

454

(Tilskuerskaren) Publikum giver dens Begej-
string til Rende... så betaget er de af dens
enige Skønhed.

455.

(Gydet, set fra) Flota rider tilbage, -
Kanonerne blæser som rasende, - Melchior svun-
ger med sin Flot... 4 Billedet blander
langsomt af.

456.

Tekst: Om Aftenen blev der en ^{sand} Valfart
til de Lejre...

(Lejren, set på ugen Afstand) Faklene
er tændt, - 4 Bålens flammer... Folk strøm-
mer enkeltvis til de Lejre.

457.

(I Lejren) Her står sig et stærkt Folkeliv.

458.

(Fraan Beboeldestegnen) Her er slået en Birk op, -
der bruges under lægen af al den "Patent-
medicin", som Melchior 4 Jafet har fabri-
keret. "Fabrikanterne" selv står i front deres
maleriske Dragter - bag Birken 4 sælger løs
af deres varer... Den gamle, giftplagede Herrer
(fra Bill. 444), - som kaldte Melchior's Pra-
parater for Himmels, udmærker sig Birken.

459.

(Kæde af den Gigtstige) Han fører en ^{hård} Kamp
med sig selv, - men Resultatet er givet.

460.

(Store Billedet ved Bogen) Herrerne higer hen
til Birken 4 køber løs.

461.

(Fraan et Telt) Over Teltet er der en pragt-
fuld Plakat, der forestiller Natfæ. - Mimen
står uden for Teltet - i front sin Naredragt -
4 opildner i flammende Ord Publikum til

at hæde nærmere. - En "Kvinde" forvinder
ud fra Teltet - og en ny går ind. Det er
det unge Pigebarn (fra Bill. 450), der er
jagabest; Borgmesterens Son.

462.

(Inde i Natteløs Telt) Pigebarnet ind til
Natteløs, der griber hendes Hånd, og begynder
at gå hende.

463.

(Stort Billede fra et andet Telt, - ved si-
den af hvilken, der er bygget en lav Tribüne)
Her står den nævnte Tim, blaser i sit
Horn for et samle Publikum, der da også
stammer til.

464.

(Nærb. af Tim) Han tager Hornet fra
mund og råber:

Tekst: Halløj... Halløj... Hold Dem ikke
tilbage... Om 5 Minutter vil "Pildmar-
kens Blanst" danse den berømte Kvin-
dans!

465.

(Inde i Teltet) Teltet sidder på en lav
Skammel, - rejser Hovedet og lytter til den
Opklammering, som Tim berorger... Hun
vover et Teppe tættere om sin let-
påkledte Skikkelse.

466.

(Stort Billede uden for Fletas Telt) Tim er
ved at skrive sig ned, - men har da også den
Tilfredsstillende, at Folk strømmer sammen
om Tribünen.

467.

(Fra Beboelstoguen) Der er ikke så stor
Tilstrømning til Boden: Gjæblighed... Men
nu kommer en forvirret Kvinde hen til
Disken... Det er den Spidsmand (fra Bill.
446)

468.

(Nærb. ved Disken) Hun bøjer sig frem
mod Kulehug og hvirvler:

Tekst: Det... det er min Mand... han
er begyndt at... at gå ind i den me...!
Melchior brikker: Så meget gerne... det er den
ne Flaske...! Han får Peuzene, og Damen
får Flasken og farvinder.

469.

(ved Døren) Melchior og Jafet ser leende
efter hende, - så siger Jafet uget til den
anden, du nikker som lykkehende... for unge
ker går.

470.

(Lejsgaden) Jafet - der jo er let kendelig
jævnedelet sin aparte Dragt - smører sig frem
mellom Folk og iler hen til Fletas Telt.

471.

(Fraan Fletas Telt) Jafet kommer, - den
ke leende Tim i Hænen og farvinder ind i
Teltet.

472.

(I Fletas Telt) Den unge Pige rejser
sig glædeligt leende, da Jafet kommer...
han trykker hender Hænder, - får hende
til at sætte sig - og sætter sig på Græsset
ved siden af ~~den~~ hende...

473.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Hun klynker
sig ind til ham og siger bedrøvet:

Tekst: Jafet... min Broder... det er
så forfærdeligt at skulle gikade på den
Måde... blot det dy snart var forbi!
Jafet nikker - skygger hende blidt over
Håret og forsøger at gvinke hende.

474.

Tekst: Men de havde sikkert været me-
re urolige, havde de vidst....

(Nysgrrk Billede ved et Børskads ell. lign.)

Børskadset betager sig... og blidt efter kom-
mer der et mægtt Ansigt - med et Par ly-
nende Øjne - til Synes... Det er Jan. L
Han ser sig spejdende om - og så kryber
han på alle fire ind af Børskadset og frem

efter.

475.

(Faldet lidt tilbage en del af den gylste
Lejs med Fletas Telt) Jan klyber hen
til Teltet.

476.

(Den ene Side af Teltet, indvendig) Jan smi-
ger sig hen mod Teltet, - holder sig i Skjul
bag nogle Græstov eller Bærke.

477.

(Fraan Fletas Telt) Publikum er sam-
let om den lille Tribüne. Tim giver end-
nu et Par Stød i Horret, - så slår han
3 Slag på en Gonggang, der hænger uden
for Teltet...

478.

(Nærb. af Gonggangen) De 3 Slag!

479.

(I Fletas Telt) Fleta farer op, - og Jafet
rejser sig så opvå... Han siger:

Tekst: Jeg kommer igen... om lidt...
når du har optrådt!

Hun smiler glad, - Jafet kysker hendes
Pande, og de går så...

480.

(Fraan Fletas Telt) Jafet ind, - slår Fink-
get til Side for Fleta, der kommer frem-
svøbt ind i sit Tæppe... Hun går hen mod
Tribünen... Jafet ser bedøvet efter hende
og går så...

481.

(Den lille Tribüne) Man ser nu, at der
rages Lausepidser op af Gulvet - med Kvær-
ter Mellemrum... Fleta kommer op, - står
et Øjeblik - og smider så Tæppet ned til
Tim. - Hun bider Labene sammen af
Skamfølelse over sin lette Tæklædning.

482.

(Publikum) Bifald og Beundring.

483.

(Ved Tribünen) Tim sætter Fleta to

brændende Fakler... Hver tager een i hver Hånd.

484.

(ved Siden af Tribünen) På Grænseværet sidder 3 Zigeunermusikere... De griber deres mærkelige Instrumenter og begynder at spille.

485.

(Den lille Tribune) Med svaiigende Fakler begynder Fleta sin farlige Dans...

486.

(Publikum) De er betaget og begejstrede.

487.

(Den lille Tribune) Fletas Dans bliver vilde og vildere...; men selv under de største og farligste Spring undgår hun at komme i Berøring med Lausepidlene med sine nøgne Fødder.

488.

(ved Teltstuden. Hørl. af Jan) Med brændende Blikke følger han den unge Kvindes Dans.

489.

(Den lille Tribune) Dansen kulminerer i billedskab... De løse, blonde Lokker flyver om det smukke Tugehoved, - og hvilket Faklene kaster et flatterende Lys.

490.

(ved Teltstuden) Jan stagner af Betagelse... dækker et Øjeblik Øjnene med Hænderne, som kunde han ikke tåle Synet af den unge Dejlighed... Så sender han sin Gsmækkelse mod Teltreggen, - tager en Kvindesøm og skærer en Flænge i Sejlduget.

491.

(Den lille Tribune) Da Fleta slutter sin Dans og kaster Faklene ned på Jorden, der griber dem. - Danserinderen rejser.

492

(Publikum) Det giver sin Begejstring Løft i Råb og Klapsalver.

493.

(Den lille Tribune) Fleta rejser sig og rejser sig
og sover sig så ind i Tæppet, som Tim
Indrækker hende. - Hun går ned af Tribu-
nen...

494.

(Fraan Teltet.) Fleta går ind i Teltet,
Tim tager sin Narkose i Hænder og
opfordrer Publikum til at "give en
Skov". - Man giver villigt.

495.

(I Teltet) Fleta sidder og ordner sit
Hår.

496.

(Indb. ved det gennemskårne Stykke Lejldag)
Reinen går ind i Stien... og man ser et Par lø-
vende Gjør skinnende Gennem Mørket udenfor.
Så stikker hele Jans Hoved- og hører ene
Hånd ind.

497.

(I Teltet) Fleta opdager vitter, for hun
mærker Jans Hånd om sin Mund... Skrek-
ken lammer hendes Ting, og selv om hun
ville skrike, var det umuligt... I Løbet
af et Øjeblik har Jans knækket den
skælvende Pige ind i Teltet.

498.

(Ved Teltsiden) Jans trækker Fleta ind,
løfter hende op i sine Arme - uden at tage
Hånden væk, som hun har presset mod
hendes Mund, - og løber bort med hende.

499.

(Bag ved Lejren, hvor Hestene står) Jans
kommer løbende med den unge Pige,
går en Hest fri, - svinger sig op på den
med Fleta i sine Arme og galopperer
bort.

500.

(Fældet - i Natbelysning) Digtningen af-
der ind i Billedets Fagvind, - med sit Byt-
te fraan sig på Sædlen og springer bort.

Natten.

501.

(Frau Fletas Telt) Jafet kommer sorg-
løst gående, - forvinder ind i Teltet.

502.

(I Teltet) Han bliver ~~overbæret~~ ^{berøvet} over
at finde Teltet tomt, - opdager Fledugen i
Sjældnet, forstår, hvad der må være sket,
og iler ad.

503.

(Frau Teltet) Jafet stormer ind, - bleg af
Opfindelse, - griber en af de Fakler, der sid-
der i Holdene frau Teltet, råber et Par
Ord til Tim, der stadig er i Gang med
Indsamlingen, og skylder så bort.

504.

(ved Hertenes Stade) Jafet kommer lø-
bende, konstaterer straks, at der mangler
en Hest, - og springer sig så op på sin egen
Gang. - Sprænger bort med Faklen i Hånden.

505.

(Fældeden - som 500) Jafet galopierer
ind i Billedet - og ridere.

506.

(En høj Bakke) Jan rider op ad Bak-
kens ene Side, - ser som Silhouet.

507.

(Et Sted på Fældeden) Jafet kommer spræn-
gende fra Billedets Baggrund, - standser
forrest i Billedet med Faklen høvet
over sit Hoved, - stirrer frem for sig.

508.

(Bakketoppen) Jan har nået Bakketop-
pen... Fleta hænger frau ham på Sad-
len... De ser stadig som Silhouetter.

509.

(Fældeden - som 507) Jafet bider læber-
ne sammen - og tvivler så atter Hesten frem.

510.

(Fældeden - med Bakken langt i Baggr.)
Jan forvinder netop ned ad den stejle

Skraut, - da Jafet kommer galoppende ind i Billedets Forgrund - og riden hen mod Bakken.

511.

(På den anden Side Bakken) Jan rider ned ad den stejle Skråning og skråt ud af Billedet.

512.

(Jan og Flita, - tæt på) Fotografen følger dem et Øjeblik. Med dens ene Arm holder Zigeneren den dødsensangste Pige trykket ind til sig... Han ansporer den trætte Hest til at præstere det yderste, - drejer Hovedet og kaster et Blik tilbage.

513.

(Bakken, - et i nogen Afstand) Jafet kommer til synet ovenst på Toppen, - galoppere ned ad den stejle Skraut med Hakkene højt hævet over sig.

514.

(Jan og Flita, - tæt på - som 512) Jan drejer igen Hovedet... Han bider Laberne fast sammen af Raseri - og støder Hælene ind i Hestens Flanke.

515.

(Fra en bruisende Elv) Jan kommer galoppende ind i Billedets Forgrund, - styres ned mod Elven, over hvilken der er ført en interesserende Bjælkebro, - der har et skøbeligt Rækværk til den ene Side.

516.

(Elven, tæt på) Jan forsøger at drive Hesten ud på den smalle, gyngende Bro - men den vil ikke. Han anvender både gode Ord og kraftige Slag for at få Dyret over, - men det er stædigt.

517.

(Afstands-billede med Elven i Forgr.) Jan, arbejder med Hesten - uden at nå noget Resultat. Langt tilbage i Billedet ser man Jafet komme ridende.

518.

(Nærb. ved Begyndelsen af Elven) Bandende springer Jan af Hesten, - rider Flita ned til sig og nærmest slæber hende ud på Breden. - Hesten flakker uroligt om.

519.

(Afstandsbillede, taget fra den anden Side af Elven)
Jan slæber Fleta over Broen, - med mod hvil-
ken Jafet galopperer. - Da Egeimannen er nået
over til den anden Bred, - ser han Jafet svinge
sig af Hesten og løbe ind på Broen. - Med en
Ed kaster Jan Fleta fra sig - og styrter sin
Følger i Kløde.

520.

(Elven - med Broen lidt tilbage) De to Hænd
mødes midt på Broen - og en rasende Kamp
begynder.

521.

(Nærb. af de Kampende) Jan skummer af Raseri
og Kamtøst - og er vild og hensynløs, hvormed Ja-
fet kæmper roligt og betænksomt.

522.

(Elven - med Broen i Baggr. - som 520) Det går
på Livet løs... og den skøbelige Bro gynges.

523.

(Ved Bredden. Nærb. af Fleta) Hun ligger tungt-
lændende på Jorden, - rejser sig så op på sine nøgne
Knæ, - stirrer gyssende ind mod Broen, - vænker Blik-
ket og folder Hænderne i niderlig Bøn.

524.

(Broen på en Afstand) Jafet og Jan er ved
at styrte i Elven - men de gæsrinder begge Balan-
cen... Det skøbelige Rædsel giver sig, og en Del
af det styrter i Vandet...

525.

(På Bredden, hvor Hestene står) De styrter kæ-
tegnende Hænder ind mod hinanden. (Et
lille Billede, der skal danne en skarp Kontrast
til Ulyggescenerne på Broen)

526.

(Broen) Jan presser sine sene Fingre om Hal-
sen på Jafet for at kræle ham.

527.

(Nærb. af de Kampendes Hoveder) Jafet griber ef-
ter Vejled og forsøger at få Egeimannens krælende
Fingre bort fra Halsen.

528.

(Ved Bredden. Hærb. af Fleta) Hun skriger i Røddel- og presser Hænderne mod sit Bænke- de Hjerter.

529.

(Hærb. af de to på Broen) Med en Kraftan- spændelse får Jofet den anden Hænder revet bort- og tvunger nu langsomt hans Hoved tilbage.

530.

(Afstandsbillede af Broen) Jofet tvunger grad- vis mere og mere tilbage ... Det er, som Ryggen knæk- kes på ham ... og omsider slipper han sit Tag i Jofet og styrtter baglæns i Fossen, der fører ham bort.

531.

(Ved Bredden af Elven. Hærb. af Fleta) Hun bris- ter i en voldsom Gråd ... Det er Reaktionen ef- ter Spændingen.

532.

(Bredden med Broen) Jofet skynder sig i Land til den skælvende Tige. - Hun rejser sig lang- somt og kaster sig ind til ham.

533.

(Hærb. af Jofet og Fleta) Han smiler gennemtende til hende, - kysser hendes blege Kinder og forsøger at forklare, at det hele ikke var så farligt. - Hun kan i øjeblikket dårligt stå på Benene af Træthed og Udmattelse, - og han løfter hende derfor op i sine stærke Arme.

534.

(Bredden med Broen bag) Jofet bærer han hende- san var hun et lille Barn - over den gyngende Bro - over til Hestene.

535.

(På den anden Bred) Han sætter hende varmt op på den Hest, han selv reddet, - springer sig selv op på Sædlen bag hende, - lægger sin Arm om hende og rider så tilbage. - Den anden Hest følger villigt efter.

536.

(bed et Fald i Elven) Jans livløse Skikkelse
 Jais med Strømmen - glider ned over Faldet
 - og videre... Afblænding.

537.

Tekst: I Lejren havde man næsten givet op
 se de to igen... Der var sendt Ryttene ud til alle
 Sider... men uden Resultat...

(Frau Lejren) Melchior og Nathe skinner opvædt
 ud i Natten... Tim sandte hvideløst frem og tilbage,
 og af Angst og Uro... Byfolkene er for længe draget
~~mod~~ hjem. Et Par Bysmænd, der har søgt ud at
 rekonoscere sender tilbage, - omkring straks af Rytt-
 parat, Tim og de andre, der hører til Lejren... Men
 de rykker på Hovedet... de har ingen fundet...

reconoscere

Pludselig Jais Tim Går på uget; det fjerner - og
 går ryttende af Lundsberget, Nathe og Melchior
 gæderkramme på det. De ser:

538.

(Afstandsbillede af Fældene) Længt, - længt
 tilbage kommer en Rytter galopperende... Det
 er Jofet.

539.

(Jofet og Flea, - tæt på) Med den Hånd, han
 har for, svinger Jofet triumferende med sin
 Hat... Flea vinker.

540.

(Afstandsbillede af Fældene - som 538) Rytteren
 galopperer fremad.

541.

(Frau Lejren) Almindelig Glæde og Lettelse.
 Tim slår Rykløkker i Græsset og ligger flau
 rykkelse... Afblænding.

542.

III Kapitel.

I hvilket, der sker rigtigt
 nyt, som dog ikke behøver for
 Helt. Men det nye for en af-
 gørende Betydning for hans Skæbne.

(Frau Lejren. Et eller andet idyllisk Parti. Nathe
 og Jofet og Flea) Til Baggrund for dette Ra-

gikels Billeder, kan selvfølgelig bruges den sidste
Lejrplads, - men det vil dog sikkert være klogere at
benytte Baggr. fra Lejr N° 1, - således, at disse
Billeder kan tages samtidig med Billederne i
den første Lejr, - hvortil Melchior & Jafet kom-
mer. Jafet sidder & taler fortroligt med
Fleta. Han slutter med at sige:

Tekst: En godfrende Brøder har jeg fundet
i Tim. . . . den sødeste & elskeligste Søster i Dig. . . . & har-
de jeg nu blot en Fader. . . . en Fader & så hende,
som jeg engang svigtede for en anden - en værdig
Kvindes Skyld. . . .
Han ser bedrøvet pæm for sig. . . .
543.

(Fletas Ansigt) Hun betragter deltagende sin
broderlige Pæm. . . . brøder sig så lidt pæm mod ham
& siger stille:

Tekst: Fortæl mig om hende. . . . Sønnen, som
du så tit har nævnt!
544.

(Karb. af Jafet & Fleta) Den unge Pige gentager
sin Bøn & lægger sin Hånd på Jafets Arm. . . .
Hans Ansigt klæmmer sig. . . . & så fortæller han med
lysende Øie. Frem i Billedet truer langsomt
Sønnen Temples smukke, rene & alvorlige Ansigt,
dominerer et Øjeblik hele Billedet - & smider vi
atter bort, så Jafet & Fleta atter bliver de frem-
trædende. Så Fleta slutter sin Lovprisning af
den unge Kærligheds-Pige, - & Fleta kaster sig
hans Hånd. Så får hun pludselig Øje på
 noget pæmme forude - & gør Jafet opmærksom
derpå. De ser:

545.
(Udsigt Hedelandskalt) Langt tilbage kom-
mer en Rytter galopperende i et snidstøbt Tempo.
546.

(Karb. af Jafet & Fleta) De ser overraskede på
 hinanden & rejser sig.
547.

(Hedelandskalt) I Fagn. står Jafet & Fleta med
Ryggen til. Rytteren nærmer sig - sporer Herten

pen, - skait dyret ^{red} at seque af uden at belyse. -
Rytteren uår ontrent helt hen te de to lue-
ge, - da Hesten styrtet z bliver liggende. - Ryt-
teren - Egeueneren Matteo - samler sig op z
slaber sig hen te vore temer. Så kan en meget
austrægt, - blømdet af storz suav - z i det
hale laget meget ubyggebig at skue.
548.

(Nærb. af de 3) Han slaber sig helt hen te
Jofet z Fleta, - siger spigende:
Tekst: Melchior... her?
Fleta nikker, - pejer mod Lejnen z løber i
Forsjen derhen.

549.

(Hedeland-kalb - med Lejnen lidt tilbage i Bil-
ledet) Fleta løber hen mod Beboelstovnen. -
Matteo styrtet bagfætt, så hurtigt han kan, -
z en helt danner Bagtrossen.

550.

(Fraan Beboelstovnen) Fleta løber hen te
Vognen, - banker på, åbner Døren z kalder på
Melchior, der skaks efter hæderlid fulgt af
Nabbie... Fleta kender sig lidt - men bliver
dog stående ved siden af Vognen. - Egeueneren
slaber sig hen te Vognen.

551.

(Nærb. af Melchior, Nabbie z Matteo) Egeuener-
parret kender øjensynlig den udenatbede Rytter,
vækker et irroligt Blik z udspiger så irrligt Mat-
teo, - der med hæs Stemme siger:

Tekst: Han er død... død...

Både Melchior z Nabbie farer sammen. Hun
skjuler dybt nystet Ansigtet bag sine Hænder.

552.

(Ved siden af Vognen. Nærb. af Fleta) Hun lytter
effentankrant til. - -

553.

(Nærb. af de 3 fraan Vognen) Matteo siger hvilksthen
de endnu uget mere te Melchior, der vender sig mod
sin Hustru og siger i en alvorlig Tone:

Tekst: Vi må byde go... endnu i Aften!

Hun nikker søjmodigt - folder Armeene over
Bryllet.

554.

(Nattev's Ansigt) Hun kaster Hovedet tilbage
3 gentager med dæmpet Stemme Biblens Ord:
Tekst: Hvor du går hen, der vil jeg følge dig...
dit Folk skal være mit Folk, & du Gud skal
være min Gud!

555.

(Karl. af de 3 fraan Rognen) Digenne skrummer
slukter sit litat, - et svagt, nærmest himmelførende
Snil spiller om Melchior's Læbe, også farvender
de alle 3 ind i Rognens Duelle. -

556.

(bed siden af Rognen) Fleta ser efter dem - & skynd-
er sig så bort.

557.

(bed et Bål i Lejren) Tim ligger på Kude & er iv-
rig optaget af at koge et eller andet over Bålet.
Jafet står & ser smilende til. - Fleta kommer
løbende - & fortæller, hvad hun har hørt...
Jafets Ansigt får et mærkt Udtryk. Han siger,
nærmest hekket til Tim:

Tekst: „Han er død...“ sagde han... Et Mord rim-
meligt... Nogen, der måske står i Tilknægtning
til de mystiske Begivenheder, under hvilke vi
i sin Tid traf Melchior...!

Tim nikker begejstret over Timmens Skarpsindig-
hed...

558.

(Karl. af Fletas Ansigt) Hun ser på de to ten-
ner, - Tårerne pibler frem i Øjenkravene, & hun si-
ger bedrøvet:

Tekst: Så drager I vel også bort, Jafet... du far
at finde din Fader, i den fine Verden, til hvil-
ken han har... Men hvad skal du så blive
af mig?

559.

(Karl. af de 3 ved Bålet) Jafet griber hendes
Hånd, - klapper den deltagede - & siger så efter
et Øjeblik Betænkning:

Tekst: Vil du følge os, Fleta, lade mig råde over
din Skæbne og i et øjeblik jolade sig på mig?
Fleta's Ansigt gik ud af et strålende Lys, og
hun kastede sig jublende om hans Hals - og lænede
taknemligt sit Hoved mod hans Skulder.

560.

(Store Billede ved Bålet) Melchior og Kabbé
nærmere sig den 3. Kæmpe... Melchior standser og syn-
ker Brynne, ikke helt glad ved et så forkøligt
Forhold, der er mellem de 3. - På et Tegn fra
sin Hustru går han dog videre.

561.

(ved Bålet) Fleta klynger sig til Jafet - angst-
fuld, hvad der vil komme... Melchior betragter dem
et Øjeblik tavst, - så rækker han Jafet en Skuld-
ring, han har i Hånden og siger:

Tekst: De og deres Ven har været mig gode
Hjælpere... Og her den Løn, I ærligt har fortjent.
Endnu i Aften jolader min Hustru og jeg Lejen
- på Grund af vore Bristendigheder, - og vi ser jer
neppe mere!

562.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Jafet nikker, - så hvid-
sker Fleta ~~hvidskende~~ noget til ham, og han siger:

Tekst: Fleta vil forene sin Skæbne med vor...
I Lejen kan hun jo ikke blive... og de har ingen
Rett til hende, har jeg forlangt kunnet forstå!

563.

(Nærb. af Melchior og Kabbé) Bærene smilmer
på Melchior's Dander og han harer tændte Hæn-
der, - men Kabbé lægger hurtigt sin Hånd
på hans Arm... siger sagte noget til ham,
og han nikker dæmpet.

564.

(ved Bålet) Kabbé går hen mod Fleta, lægger
blidt sine Hænder om hendes Ansigt og kysser
hende på Tænder. - Så skubber hun Hænder til-
bage til Jafet og siger:

Tekst: Det er vigtigt... Jafet har tæret sit Liv
for dig og har derfor et stort Krav på dig... og han
vil bære dig en trofast Ven og Bæder!

Him vender sig bort og fjerner sig sammen med
Klebeton, hvis Hime er mørk. Han er ikke
tilfreds med Arrangementet. — De 3 Kæmper
ser efter de to, — så kommer Jafet i Tanker om
Skindpuingen, han har i Hænder, — siger ~~uden~~
den — sætter sig ned foran Bålet og drager Fleta
og Tim ned til sig.

565.

(Stort Nærb. af de 3 Kæmper) Fleta sidder i
Midten. — Jafet tonimer Skindpuingen ud i
hendes Skød, — og en Mængde Guldstykker kom-
mer fra Bagen. De 3 Kæmper ligger glade, træl-
ende med Hænderne: Så mange Penges har de
aldrig drømt om!

566.

(Nærb. af de 3 Paa Hænder, der ligger med Guld-
stykkerne)

567.

(Stort Nærb. af de 3 Kæmper) Tim falder et
Øjeblik i Træse, — så brøjer han sig frem mod
Jafet og siger:

Tekst: Vi har vi Penges, og vi skal vi nok
finde sin Fader... Hidtil har vi grebet Bagen
galt an, for det er i den fine Puden, vi skal
søge ham, — og derfor skal du vi optræde som
Gentleman, — hvornår jeg påtager mig en
Tjener Skikkelse!

Jafet ligger hovedrystende... nej, det kan der ik-
ke være Tale om... Men Tim bliver stadig
ved sit.

568.

(Tims Ansigt) Han taler videre med et pådrigt,
højtideligt Ansigt. — og slutter med indhængen-
de og siger:

Tekst: Ja, — men det er vi det klogeste... og det
billigste... For en Tjener må du alligevel ha',
og du hører vi engang til i Salonerne og i
Køkkenerne!

569.

(Nærb. af de 3 Kæmper) Tim slutter sin lange
Tirade, — og Jafet sidder et Øjeblik efter tankemi-

Jø, - selvfølgelig har I været det! - og han rækker
sin Hånd frem mod ham, - og Tim griber den
gladestående. - Fleta betragter både roligt
og glad de to Venner - og lægger sine Hænder om
deres.... Afblænding.

570.

Tekst: Om Aftenerne brød Melchior og Nattée
også... og de fleste af Stammen vilde følge dem
et Stykke på Vej...
(Lejren) Aften. Der rører sig et stærkt Liv i Lej-
ren, - Hestene er sadlet, og Egevinerne har tændte
Fakler i Hænderne. - Melchior og Nattée er ved
at tage Afsked med sine 3 Venner. - Egeviner-
dronningen krysser Fleta midt til sig, - kysser
hende om halsen på Panden - og går så hen til Jafet,
der står lidt fra de andre.

571.

(Nærb. af Nattée og Jafet) Hun smiler venligt
til ham, - ser sig om for at konstaterer, at de ikke
bliver iagttaget - og tager så hurtigt en lille Pa-
pirpakke frem fra sit Bryst og stikker Jafet den i
Hænden, - idet hun siger:

Tekst: Giv det... og lad Melchior vide, at
du... Det tilhører Fleta... hun skal have det
igen som Minde om mig... og lev så vel, Jafet!
Jafet kysser ærbødigt hendes Hånd - og hun ven-
der sig fra ham... Men så slår der en Tanke
ved hende - og hun vender sig igen mod ham.

572.

(Nattées Ansigt) Hun betragter grundkræft og
grundskende den unge Mand... Så siger hun:
Tekst: Jeg kender jo Deres Mål... Lad mig se Deres
Hånd, Jafet, om jeg i dens Linjer kan læse
nogen af Deres Skæbne!

573.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun slutter sin
Opfordring, og Jafet rækker hende villigt Hænden...
Hun følger dens Linjer med sin Finger.

574.

(Jafets Ansigt) Han er ganske højtidelig til
Hende, - men dybt griben med hans egen Smerte

har været... Han kender jo den mærkelige Korridors
mystiske Ender.

575.

(Nærb. af Jafet & Nattée) Hun betragter sta-
dig hans Hånd - ser så op mod ham & siger:
Tekst: Engang vil de finde, hvad de søger...
Men mange velkomne Begivenheder vil de op-
leve ja endnu... I et Hotel... det største, der lig-
ger ved Covent-garden i London... vil der blive
givet dem en Chance...

Så slipper hun hurtigt Jafets Hånd, - bøjer
Hovedet & går... Jafet ser domnende ef-
ter hende.

576.

(Lejren) Nattée siger Farvel til de Mand &
Korridor, der ikke skal følge dem på vej. Alle
kysser ærbødigt hendes Hånd. - Så svinger
Melchior & Nattée sig op på deres Heste &
rider bort fulgt af Matteo - & de andre
Egenes - der bærer de stundte Fakler i
Hænderne.

577.

(Fra Lejren) Det maleriske Gtøj rider ind
af Lejren (Bill. er taget på et lang Afstand)

578.

(2 Lejren) Jafet går hen til Fleta & Tim.
Fleta tager hans Hånd - & alle 3 stirrer ef-
ter de Bortdragende.

578.^a

(Malerisk Landskab) Det virkningsfulde Gt-
tøj... Hædrene med Faklene... fjerner sig.

579.

(2 Lejren. Nærb. af de 3 Kæmper) Jafet tryk-
ker Fleta ind til sig... Tim, der altid let
bliver roit, sufter af Rørlø... Kæmperne stirrer
tankefuldt efter Skænen.

580.

(Malerisk Landskab. Afstandsbillede) Det
ridende Fakkeltoz, - der fjerner sig mere &
mere... Langsom Afblænding.

II Kapitel.

I hvilket tæ O kommer u be-
gyndt for sig selv & juelobig
har taget Stade i en idyltisk
Krog lige uden for London.

(En mørk, gammel Kroat) Blandning... Ja-
pet & Tim (den uifjædet Tøj, i hvilket de i sin Tid
kom til Lejren) & Fleta (i sin halvt Egeudvæ-
gste Dragt) sidder ved et siddet Bord & spiser.
En minuter, lyk Komadom går fra Stanken hen
til tæ Vender Bord med en Pakke med The.

582.

(Hærb. ved Bordet) Krokone sætter Theen for
sig & går igen... Fleta giver Rollen om Post-
nide & skænker The op. Japet sidder et Øjeblik
efterskrænkron, - så tager han Melchior's Skindpung
op, - tæller en 5-6 Guldstykker op & giver Fleta
dem... Hun protesterer, men gemmer dem dog
på sig. - Japet stikker igen Pungen i Lommen, -
men så mærker han, at der er noget mere i Lommen
- & trækker overrasket den lille Pakke op, - som
Nattée gav ham.

583.

(Hærb. af Japet & Fleta) Han rækker begge
Pakken - & siger:

Tæst: Jeg har helt glemt det... Nattée gav
mig den... til dig... den har jeg tilhørt dig, -
sagde hun!

Fleta pakker Papiret op, - & inden i det ligger
en lang Kæde af runde Koraller & Guldperler,
der sidder afvekslende mellem hinanden.

Fleta lader den glide mellem sine Fingre - og
lader meget efterskrænkron.

584.

(Tines Ansigt) Gineene står på Skilke... & han
er ved at sprække af Uygerrighed.

585.

(Hærb. af Fleta & Japet) Den unge Pige hæn-
ger tankefuld Kæden om sin Hals - & siger
så langt:

Tekst: Jeg har set den før... om min Moders
Hals... den fine Dames Hals, trods jeg...
der var også et Par Greninger... med lange Bøj-
per... ligesom disse...

Jafet nikker og udspræger beende nærmere, - men
hans rygte på Hovedet... kan ikke erinde mere.

586.

(ved Bordet) Tim kaster sig også ind i Diskur-
sionen... gæfter og girner... og går det så i hæ-
digt, at Jafet bluster i Latter.

587.

(uden for Kroen) Deligencen fra London kom-
mer villende, - standser uden for Kroen.

588.

(Krosten. Karb. ved Bordet) Tim lytter, -
fær og siger:

Tekst: Det er Postvojen fra London... den
har altså vist nye Tøj med!

589.

(Krosten. Fjerubilledet) og Time flyver som
en Raket ind af døren. Jafet og Fleta ser
beende efter ham.

590.

(uden for Kroen, - set fra Krodøren) Tim hen-
te Vojen, - assisteret Knækten og en Karl med
at tage Bøger og Knæfter ned... Ud af Vojen
skrider en mand, lille Fyr... Det er en Skrædder
fra London. Assisteret af ham og Karlens slæ-
ber Tim alle Herlighederne ind i Krosten.

591.

(Krosten) Tim, fulgt af Karlens og Skrædderen,
ind med alt Udstyret. - Tim danser Rigs-
dans af Glæde - og Fleta og Jafet bliver også
smittet af hans Hennykkelser. - De lægger sig
alle 3 på Kæ og undersøger Knæfternes
Dudhold.

592.

(Karb. og de Knælende) Jafet finder en smuk
Klædning til sig selv, - Tim et skilfuldt di-
beri - og Fleta en yndig Kjole, som får hende
til at skinge af Hennykkelser.

593.

(Krosten) Kemmer rejser sig - Jafet betaler Skadden - den u blunderadigheden selv - med sit Guild, - og de 3 unge Kemmerer stormer så op ad Trapperne til deres kærlige med Tjeneren. - Kommandammen ser hoveddygsten de efter dem.

594.

(Lille Gæsteværelse) Fleta ind, lukker døren og begynder henrykt at pakke sin fine Kjole ind.

595.

(Kemmeres Krostue) Jafet og Tim ind, - begynder så småt omklædningsen.

596.

(Lille Gæsteværelse) Fleta løber hen fra Spejlspejlet - med sin nye Kjole i Hænderne.

597.

(Nærb. fraan Spejlet) Fleta breder Kjolen ind fraan sin nydelige, lille Person som for at danne sig et Skøn over, hvordan Kjolen vil klæde hende... Hun betragter smilende sit Spejlbillede... og Billedet tøner langsomt over, hende selv med Kjolen på... Hun nikker smilende til sit Spejlbillede.

598.

(Lille Gæsteværelse) Så løber hun bort fra Spejlet, - tager en ny Hat og et nyt Skjortel på og stormer ind.

599.

(Krosten) Fleta iler ned ad Trapperne - hen til Kroken og svinger hende henrykt rundt... og så skal den gamle Kone bemærke hende.

600.

(Nærb. af Fleta og Kroken) Fleta lægger Hovedet på Skakke og ser skælvende op på den gamle Kone:... Er hun ikke rigtig rød?!... Jo, det mener Komitéen absolut.

601.

(Krosten) Jafet og Tim spankulerte ned

ad Trappen. De er næsten ikke ti at kende i-
gen. Jafet er kledt som en fornem og stil-
fuld, ung Gentleman, - og Tim, der følger i
hans Kølstand, er prægfuldt rigget ud som
Tjener... Fleta kaster sig henrykt an Hal-
sen på sine venner, - og navnlig hvir Tim
har talt med at beundre hvidheden.

602.

(Uden for Kroen) Kridtsken vender Deligen-
cen for at styre mod London igen.

603.

(Nærb. af Kridtsken på Brikken) Han slår
Kvald med Pidsken eller trækker i sit Horn
- for at melde Afgang.

604.

(Krokvæen) Tre venner farer sammen. Ja-
fet giver Kæden ordre til at bære Bagagen
ud, - betaler Krokvæen og går så ud bagefter
Fleta og Tim. - Krokvæen tripper bagefter.

605.

(Uden for Kroen. Billedet taget fra siden) Tre
venner stiger ind i Deligencen, - det vil sige
Jafet og Fleta, - for Tjener Tim sætter sig i
Beskedenhed ved siden af Kridtsken. - Af-
gang. Vore venner vinker - og Krokvæen vin-
ker.

606.

(I Krokvæen. Nærb. af Krokvæen) Hun
vinker og vinker - og slår så overhældet
Hænderne sammen: - Du Almagtige... Slikken
et. Halløj!... og hun rører snikende på sit
gamle Hoved - - - Afblænding.

607.

Tekst: En langpige+pension, der lå lidt uden
for London, og i hvilken Jafet havde skaf-
fet Fleta ind....

(Pensionen) Bill. blander langsomt op, - og
man ser en ret skummel, kløsteragtig Byg-
ning... Bill. blander helt op, - og Deli-
gensken villes nu ind i Billedet - og Hænder.

608.

(ved siden af Deligenceen) Jafet springer ud-
og hjælper Fleta ud... Tim enter ned fra
Bænken med den unge Pige Kuffert... Fleta
er lige red at græde.

609.

(Fraan Bygmænds Port) En gammel, elste-
lig Dame kommer frem i Porten... Det er Berth-
eminden.

610.

(Stor Billede fraan Tysimen) Jafet fører Fle-
ta hen til Porten... Tim følger efter med Kuf-
ferten.

611.

(Fraan Porten) Den gamle Dame byder hjer-
telig Fleta Velkommen og hilser god aften på
Jafet... Tim sætter stille Kufferten fra sig.
- Så kaster Fleta sig hulkende om Halsen
på Jafet.

612.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han gennemser hen-
de og trækker hende på bedste Måde, - men er selv
bedrøvet over Adskillelsen... Han vil kysse den
unge Pige på Panden - men hun rækker ham
frimodigt sine Læber. -

613.

(Fraan Porten) ~~Se~~ går Fleta hen til Tim, der
græder endnu mere end den unge Pige... Fleta
kan ikke lade være at trække på Smilebåndet,
kysser god aften Tim, der bliver endnu mere forvir-
ret... Fleta går så hen til Bertheminde-
n og Jafet og Tim vender tilbage til Tognen.

614.

(Tognen, set fra siden) Jafet og Tim kommer,
Tim stadig forgrædende... Tinken og så enter
Tim op på Bænken - og Jafet sætter sig ind i
Deligenceen.

615.

(Stor Billede fraan Tysimen) Deligenceen
viller bort... Både Jafet og Tim vrirker,
og fra Porten bevrer Fleta ^{deres} Vinkning.

616.

(Frau Porten. Nærb. af Fleta & Bestyrer-
inden) Fleta & Rens langt efter Ragnen,
så brister hun igen i Gråd... Den gamle
Dame trykker hende ind til sig & koster hende
hende blidt.... Afblænding.

617.

II Kapitel.

Hvor var Helt. ^{aa} Blev på en
Måkel & derfor udsædylig ma-
tro, at han vil have let ved at
finde en Fader...

(Frau „Hotel Piazza“) Deligenceen miler op fra
Hotellet, - stauder. Tim springer hurtigt ned
fra Bikken & river kognedøren op.

618.

(ved kognedøren) Jafet træder ind med sædige &
afsmålte Skridt, - bliver stående ind for Tim &
betragter drømmende Hotellet. Lige sagte til ven-
ner, der indtager en ærbødig & glemmende Holdning:
Tekst: Dette er altså „Hotel Piazza“... det største
Hotel ved Covent-garden... Nu skal vi se, om
Nabbees Spådom breder Stik!
Tim nikker næsten umærkeligt.

619.

(Hotellet, - set fra siden) Jafet slenter ind-
fulgt af Tim, der undersøgt giver Hotelkar-
len Ordre med Hensyn til Bagagen.

620.

(„Piazza“ Forhal) Jafet ind- fulgt af Tim...
Jafet hilser nedbøende, - giver en klap Bækked
& går så op ad Trappen ~~for~~ med imbearet
Hjerner i Spidsen. - Tim går hen til Portieren
(eller Porten)

621.

(Nærb. af Tim & Portieren) Tim kigger fortro-
ligt & hemmelighedsfuldt til Portieren:
Tekst: Min Kone lige hjemkammer fra Rejsen...
inkognito... under Navnet Jafet Newland
... røde Quinde, de forstå...
Portieren forstås allerede ikke, - men nikker forstå-

ende g beaet.

622.

(bestibulen) Tim bart fra Portieen, giver
fæstellige Ordre med Hensyn til Kuffet-
terne... Portieen skal til at skrive den
nye Gæsts Navn ind i Hemmedbogen.

623.

(Narb. af Portieen) Han skal til at skrive
navnet ned, - så faldet der ham pludselig in-
get ind. Han mindes:

Tekst: Jafet Newland... Forbys taver
J. N... besynderligt...

Han tager et Brev ned fra Brevkalden g
læser Udskriften, der lyder:

Mr. J. N.

Hotel Piazza

Portieen går ind videre.

624.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet går ned ad
Gulvet, - da Karlen g Tim bruger Kuffet-
te ind. Karlen hækker sig glemmt brikke-
de tilbage, - g da Døren han lukket sig efter
ham, - der Jafet g Tim på hinanden g bri-
ster så i Latter. I Tim går hen til Jafet, slår
sig ned på Bordfladen foran ham - g tager ham
Om skuldrene.

625.

(Narb. af Jafet g Tim) Tim forklarer:

Tekst: Du kan lige tro, jeg skrevde dig af hos
Portneuen... Jeg fortalte, at du lige var sendt
hjem fra en lang Rejse, g at du var så fruen,
at du faktisk at rejse ukognito under det
mindre prægende Navn: Jafet Newland!
Kommene mere sig kongeligt, - men pludseligt
støner Luilet på deres Ansigter, - g de skr-
er i Angst g Bæven mod Døren

626.

(Narb. ved Døren udenfor) Portieen banker dir-
rekt på.

627.

(Hoteldagligstuen) Tim rygger ned fra Badet

og indtager en underdanig stilling i nogen
Afstand fra sin Herre, - der så melder:
Kom ind! - Portieuen hæder blikkende ind
og går hen til Jafet med et Brev.

628.

(Nærb. af Jafet og Portieuen) Portieuen rækker
Resenterbakken med Brevet hen til Jafet og
siger ærbødigt:

Tekst: Et Brev adresseret til Mr. J. N.
... den nådige Herr Jafet Newland tænker
jeg... at aflevere, når han sendte tilbage
fra sin Rejse!
Jafet tager uødelunde Brevet.

629.

(Hørb. dagligstuen) Portieuen afleverer end
nu et Brev og trækker sig så tilbage. Så snart
den har lukket sig efter ham, er Tim hen-
ne bedt kommen.

630.

(Nærb. af Jafet og Tim) De kigger på Bre-
vet, som Jafet står med i Hænderne, kigger på
hinanden og stirer så atter på Brevet. - Her
er de kommen ind for en Nød, de ikke kan
hukke...

Endelig siger Jafet:

Tekst: Det kan jo næppe være til mig... og
dog... det passer jo med Forbryderne...
Det må vel være et Brevskrift eller
sådan noget!

Tim nikker... ja, det må det selvfølgelig være...
Han opildner Timen til at åbne Brevet,
og endelig går denne det da... De finder et
beskrevet Ark Papir - og endnu et færglet
Brev.... De læser det beskrevne Ark:

Brevtekst:

Mine kære, ukendte Nabo!

Forst ved din Høder Død har jeg fået godt-
gjort, at du er min uheldige Broder ægtefød-
te Søn og Arving, og derfor har jeg bedt dig
komme hen til London. For ikke at række G-
sigtskænde du tage ind på "Piazza"...
Jafet og Tim ser på hinanden med en betæn-

kelig Mue, - men så hakker Tim Javorent på
Skuldrene og vender Papirarket... Han ser Bre-
vets Slutning:

Brevtekst!... har Sagfører Masterton, hvem ind-
lagte Brevet til, vil du på de Papirer, i hvil-
ke Familieskandalen fortælles. Så må du afgøre,
om du far at få Titten og Familien vil bære
Skam og Ulykke over Familien - eller om
du vil renovere. Når jeg gennem Sagføreren
har fået Brevet om din Ankomst, vil jeg op-
søge dig.

Du hengirne Mkel

Wundermeer.

Jafet lægger Brevet fra sig - og ser uget mel-
lemfornøjet ud.

631.

(Hele Hofet + dagligstuen). Så giver han sig til at
spadsere op og ned ad Gulvet i dybe Tanker...
Også Tim. Hjerne arbejder under Højtryk...
og han er den, der hurtigt bliver klar over,
hvad der er at gøre... Han stolper ved siden
af Vænnen og taler stærke og overbevisende Ord
til ham. Da han ikke kan få ham til at
standse, griber han ham hårdt i Skuldrene og
holder ham på den måde fast.

632.

(Hærb. af Jafet og Tim) uden at slippe sit
Tag i Vænnen forklarer Tim:

Tekst: Det vil jo være forbudt ikke at
gribe denne Chance... Er det ikke den fine
Verden, du vil have Gudfar i... og får du
det ikke på denne Måde!

Jafet ryster på Hovedet, - men Tim bliver ved
med sine Begyndelser og holdageringer, og endelig
svarer Jafet:

Tekst: Jeg vil i det Fald se Tiden an... so-
ge på det!

Tim har bevægende sine Hænder ^{mod Himlen}. At
man skal være så klog om at tage en
Bestemmelse!.... Afblænding.

633.

Tekst: Om Natten havde Jafet en betynder

ly Brui ---

(I den Seug) Jafet kaster sig uroligt frem og tilbage... Frem i Billedet af ham: Seugen tone et nyt Billede: Jafet, der står på en enlig Klippeblok midt ude i en skummende Flod, hvis bølge overstrømmer Klippen og bruser med et rive Jafet med sig... Jafet kaster sig på Kua og klemmer sig til Klippen... Han ser ind mod den ene Bred.

634.

(Bredde - med Flodens urolige bølge foran) På Bredde færdes en Del Skikkelser: simple Arbejdere, Kuntafolk, ~~ganske~~ Egeboere og andre.

635.

(Nærb. af Jafet på Klippeblokken) Han sender sig og skjuler ind mod den anden Bred.

636.

(Den anden Bred - med Flodens skummende bølge foran) Herude færdes også forskellige Skikkelser, men det er Folk, der hører til den fine Verden, og blandt dem er Lord Windermear, Harcourt, Marterton og andre, som han senere træffer... Pludseligt ser det uget, der lige som skydes sig ud fra Land, - uget brister, - der efterhånden viser sig et stort en Bro, der går lige ind mod Billedets Forgrund...

637.

(Nærb. af Jafet på Klippeblokken) Hans Ansigt klæres op... han rejser sig og gør et skridt fremefter, - men så standser han brat.

638

(Den anden Bred - med Floden foran) Den mystiske, lige som uirkelige Bro ligger der stadig, - men pludselig hører lyden af Bogstaver frem på Vandfladen, tværs over Broen, - og der står: Privat! Ingen Adgang for Ubedkomme!

639.

(Jafet på Klippeblokken) Jafet synker igen i Kua - og skjuler Ansigtet bag sine Hænder... Pludselig hører en Kvindestikkelse frem ved hans Side... Det er Siranue Temple.

Hun lægger blidt sin Hånd på hans Skuldre,
- han ser op, og hun siger, i det hun peger frem
efter:

Tekst: Selvsagholdelsen er Naturrens
øverste Lov!

På et ømt fra hendes Hånd rejser Jafet sig -
med hendes Hånd i sin gåi han ned fra
Klippeblokken.

640.

(Den anden Bred - med Floden foran, - som 638)
Lorraine fører Jafet ud på Spøgelserbroen -
og den bærer dem sikkert og trygt over mod
den anden Bred... Duden de har nået den,
sodkkes de Billedet... Billedet med
Jafet i Sagen (633) tones langsomt frem
og bliver til sidst helt dominerende... Ja-
fet fører forvildet op... slår Opneme op -
genkalder sig Drømmen... Billedet blæ-
des langsomt af.

641.

Tekst: Men Drømmen blev afgørende
for Jafet... Den næste Dag opvåkede han
Lagfører Marterton...

(Marterton's Privatkontor) Mr. Marter-
ton, - en lille, gammel Mand med Briller
på Næsen, sadde foran sit Arbejdsbord, -
da en Prokurist lukkede Jafet ind.

Marterton rejser sig, - hilser frekammerende
på Gæsten og byder ham en Stol ved
Siden af sin egen. - Jafet rækker ham
det Brev, der lå inde i: Brevet til J. N.

642.

(Kæde af Marterton og Jafet) Marterton
byder Brevet og læser:

Brevtekst: - - overgiv altså den unge Mand
kommande Dokumenter, så at vide un-
der hvilket Navn han bærer på "Piazza"
og underret mig øjeblikkelig.

Der

Wiidermeær.

Marterton skubber Brillerne op på Panden,
iagtager opmærksomt den unge Mand,

der dz lader te et behage ham. — Han siger
dz Intet, — men rækker ham Windermeers
Brev. Jafet løber igennem det z siger v^o:
Tekst: Mit Navn... Jafet... Jafet New-
land!

Sagførerene nikker 3 rejser sig.
643.

(Markertons Privatkontor) Markerton går
hen til et jernskab, fremtager en Pakke
Papirer og lægger dem i Jafets Hænder,
idet han siger:

Tekst: Sæt Dem nu ind i Sagen... Jeg kender
dem... & dem er ikke morron.... En Families
Dre er nu i Deres Hænder!

644.

(Nacht. af Martertou 3 Papet) Papets Betænkeligheder råbner påtry ... Han skubber Takken fra sig, - men Martertou misforstår hans Motiv, - tager Takken, byder roligt Seglene - 3 giver så Papet den ærbø Takke tilbage. Alden at ville bære på ugle Protesten rækker han ham Hånden til Farvel.

645.

(Marbertons Tritatkantor) Sagforener juf-
fer rentigt, men bestemt den unge Mand
ikke at gøre - 3 ser hovedrytende efter ham...
afbehandling.

646.

II Kapitel.

I hvilket for Helt læsning
 Te en Hemmelighed y kref-
 fer fæstellige Repræsentan-
 ter for den fine Verden.

(Jafets Hotel dagligtide) Jafet sidder ved Bordene og studerer de hemmelige Papirer. Ved siden af ham står en Karaffel med Vin. Tim står borte ved Kaminen og iagttager ham. Da han ser, at Jafet skænker sig et Glas Vin og tømmer det, løfter Tim sig stille hen til Bordet med sit Glas, fylder det og løfter tilbage til Kaminen.

647.

(Nærb. af Jafet) Han læser det sidste Blad
- og tænker så over sagen.

648.

(ved Kammen) Tim kigger på Jafet - tøm-
mer sit Glas og hister så hen til Kammen.

649.

(ved Bordet) Tim glider stille hen til Jafet,
ser spørgende på ham... Jafet begynder at
forklare, - siger:

Tekst: Lord Windermears Broder havde et
kungdoms-eventyr med en Sangerinde... og fik
et Barn med hende... den Søn, hvis Rolle
jeg spiller... Siden giftede han sig, fik
Barn... døde... og disse Barn... eller i alt fald
det ældste af dem blev Arving til Titlen
og Godserne...

Tim lytter interesseret til - og Jafet forkla-
rer videre...

650.

(Fra Hotel Piazza) En skilfuld Ekspage
kører frem, - standser.

651.

(ved Siden af Ekspagen) Der sidder 2 ældre,
skilfulde Herre i Ekspagen... den ene er
Jafet's Onkel, Lord Windermear, - den
anden: hans Slægtning Major Carbonell.
Lord'en skæjer ud af togen, - siger et Par
Ord til Majoren, der bliver siddende, og for-
svinder så ind i Hotellet.

652.

(Jafet's Hotel Dagligstue. Ved Bordet - som 649)

Jafet slutter sin Beretning med at sige:

Tekst: ... og så kom det for en Dag, at Bro-
deren havde været lovformelig gift med
Sangerinden, - og derefter var altså han Firsiret-
ter... Vil han indrømte denne og udbarslede
Historien, vil den anden Hustru og Børnene
være sandt og prisgivet Elendigheden -
Tim er lige så rystet som Jafet, - vil de
at sige noget, men tager sig i det - og ser ned
på dem...

653.

(Hele Stuen) Han springer til Lide... & i det samme åbner en Præsten Døren for Lord Windermear. - Jafet rejser sig & går ham i Møde...

654.

(Nærb. af Windermear & Jafet) Jafet betragter et Øjeblik Lord'en, rækker ham så Hånden, idet han siger:

Tekst: Lord Windermear, antager jeg... Lord'en nikker, griber hans Hånd & ser ham stift ind i Ansigtet. Så smiler han & siger:

Tekst: Det må jeg sige... det var en glædelig Overraskelse... Det er jo en Ære, jeg kan være stolt af!

Jafet bøkker smigret.

655.

(Stuen) Windermear lægger sin Hånd på Jafets Arm & lader sig føre hen til en Stol... Betjener Jafet, at han også skal sætte sig.

656.

(ved Bordet) Lord'en får Øje på Papirerne, blader lidt i dem ~~og siger~~ & vender sig så med en spørgende Mine mod Jafet. På Helt møder roligt hans Blik & siger:

Tekst: Min Mening, Mylord, er, at jeg vilde ønske, jeg aldrig var blevet indvietet i denne Hemmelighed, & at intet er mig fjernere end at udnytte den!

Jafet. Jafet rækker Lord'en Papirerne, - han gemmer dem & trykker så Jafets Hånd, varmt & hjerte-
ligt.

657.

(Stuen) Windermear vender sig & giver en Besked til Tim, der står ved Døren... Tim bøkker & skynder sig ud. - Lord'en sender sig igen mod Jafet.

658.

(Nærb. af Lord'en & Jafet) Han betragter et Øjeblik hans unge Hånd - & siger så:

Tekst: Jeg er stolt af Dig... & selv om Du
mister en Bukel i mig, vinder Du en Ven...
Fra mig af står Du under min Beskyttelse,
& min Venner skal blive der!
O han rækker Japet sin Hånd... Japet
trykker den varmt... Han er både rørt &
berømt.

659.

(Hele Stuen) Tim løkker Majoren ind...
Lord'en rejser sig, - før Japet hen til den
nyankomne & præsenterer ham for ham. -
Majoren er ~~glad~~ mod de to, ~~og~~ og hans lille
smukke ^{hæder} ~~ansigt~~ sanser af alt for stort
Bakkeværk, der foroven går lige op til Munds-
vigene & jorden samles under Hagen. -

660.

(Nærb. af de 3 Herre) Lord Windemere
siger til Japet:

Tekst: Jeg er for gammel til at sige "Cicero-
ne" for Dig... men min Ven, Major Carbonell,
vil tage sig af Dig... Introducere Dig i de
Klubber, hvor Du vil komme, & i de Fami-
lier, ^{som} ~~hvor~~ Du vil gæste!
Så omfarnes han hjerteligt Japet til af-
sked & går.

661.

(Hele Stuen) Lord'en løkker sig tilbage...
Japet tager et kig på fra Bakken, skæn-
ker op & hilser på sin nye Bekendte.

662.

(Nærb. af de to) De drikker ud, - ser med et
stødt Smil på hinanden, finder stærkt
Behag i hinanden, - & Majoren stikker leende
sin Arm ind under Japets & siger:

Tekst: Endnu i Dag kan vi nå at gøre et
Par Visitter, - ^{men} det er over tæet, skal de
ja lov til at invitere mig til Middag...
Det skal de ja Resten gør! Ja lov til Mor-
gen... & i Overmorgen, & så længe de gider!
Japet nikker leende, & de to Mænd rækker
så et varmt Håndtryk. - Afslutning.

663.

Tekst: Jafets første Pivrit.... Lady Maelstrom...
(Salon hos Lady Maelstrom) Billedet blev
der kun så meget op, - at man ser Lady'en...
Så fortsætter afblændingen, og man ser, at
hun står og taler med Jafet og Majoren. -
Hun er i byge virkelig ~~højt~~ med Jafet, der
straks har vundet hender Hjerte.

664.

(Stort Bill. af Salon'en) nye Gæster kommer
til, - og da Portienden går må hellige sig dis-
se, slenter Majoren bort med Jafet
under Armen. - Han får ham hen til
en sympatisk, ung Mand, der står og be-
trakter et Maleri. - Den unge Mand er
Harcourt...

665.

(Karb. af de 3) Majoren præsenterer de
unge Mænd for hinanden og siger smilende
til Jafet:

Tekst: Ham skal de gøre den gode ken-
ner med... J. Er. invitere ham med til den
Festmiddag, de i dag gør for mig!
og Majoren fjerner sig leende... De to unge
Mænd ser efter ham - og smile så til hin-
anden.

666.

(Salmen) Majoren giver sig i Samtale med
unge andre Gæster, og Harcourt og Jafet
finder sig en hyggelig Krog, som de står sig
ned i.

667.

(Karb. i Krogen) De hører nogle ligegyldige
Bemærkninger, - så siger Harcourt:

Tekst: Det er et ufordiendt Bekendtskab,
de har: Major Carbonnell... Han kan skaffe
den Indpas i alle Kredse... men hvor vil han
spise den ud af Huset!
Jafet ser... og den fortrolige Passiar glider
viden... Afblænding.

VII Kapitel.

Der er kort, men betydningsfuldt.
For Heet giver sin første Middag,
og et Par udtalende Herrer viser
sig på Skuepladsen.

(Jafets Hoteldagligstue) Der er arrangeret et lukket-
tisk Middagsbord. Jafet prædiker for Bordene, og
hans Gæster er Højere og Hæder. Stemningen er
allerede meget animeret, og de 3 Herrer er så gode Ven-
ner, ~~at~~ som om de havde kendt hinanden i Aar og
Dag. — På et Nisk af Jafet træder den liberale-
te Time, der har holdt sig beredde i Baggrunden ved
Auretterbordet, hen med en ny Flaske Vin.

669.

(Narb. ved Bordet) Tim skænker med megen Færdighed
op i Glasene og trækker sig så atter tilbage. Jafet
rejser sig og holder en velformet Tale for sine Gæster.

670.

(Ved Auretterbordet. Narb. af Tim) Han ser med et til-
freds Smil på Venner. Han er stolt over hans selk-
telige Evner, — minder de næsten ~~de~~ gamle Flasker,
der står foran ham, finder en med en passende Skat
vin i og tæmmer den skilfærdigt.

671.

(Narb. ved Bordet) Jafet slutter sin Tale og hil-
ser på de to Herrer, der rejser sig med Glas i
Hånd... Billedet tones langsomt bort.

672.

Tekst: For Heet havde dog neppe været så rolig, han-
de kan vidst, at netop den samme Aften...

(Skimmel Fængselscelle) Bill. blander langsomt
op... Cellens sparsomme Lys falder ind gennem et
et højt siddende, tilgittet Vindue, — der da Bill-
det åbnes. Til dels er dækket af en Mandes Hoved.
Feddommende Person står på Ryggen af en anden
Mand, — og er øjensynlig ved at ~~se~~ ^{file} vinduegitet
over... Der skal være megen Uhygge over dette
Billede, så det dannes en god Modstrømning til det
følgende... Manden ved Vinduet drejer Hovedet, —
så man vil se hans Ansigt.

Tekst: Det var død Undermeds vigtige be-
den afte J. N. - der assisteret af en Kammerat
g hidelersfalle - var ved at sige det Fængsel Far-
vel, i hvilket han - formodentlig - var spær-
ret inde...

(Handen ved Fængselvinduet. Nærb. af hans An-
sigt). Han bøjede det ned mod Kammeraten g
hviskede noget til denne. Jack Neville (den æg-
te J. N.) er ikke nogen Forbryderstype, - men han
gjør et ret usympatisk, karakterstøt g deghere-
ret Indtryk.

674.

Tekst: Rummet... Kvindens William Atkins...

(Nærb. af Williams Ansigt) Han ser op mod den
Tavle - g nikker interesseret g forstående. - Han
har heller ikke noget decideret Skurkephysiognomi,
men et karakteristisk, markeret Hoved.

675.

(Hale Cellen) Resultatet af Konferenceen bliver, at
Jack g William bytter Nadr. - Kvindens
tager hårdt om de overfildede Jerustanger, knæk-
ker dem over - g rækker dem ned til rummet.

676.

(Fængselvinduet, set inde fra) Williams Ansigt
kommer til Synet... Han ser sig spejdende om - g
kaster så et Blik ned efter.

677.

(En skummel Fængsel- eller Slots-) grav, set oppe
fra) Vandet er uindt g dybt.

678.

(Fængselvinduet, - set inde fra) William ser ikke
særlig begjæret ud, - men han arbejder sig dy-
bt af vinduet...

679.

(Fængslet - g Graven, set på Afstand) William entre-
holder sig af vinduet - g lader sig fra en antagelig
Højde glimpe ned i voldgraven.

680.

(Fængselcellen) Jack svinger sig op i vinduet.

681.

(Fængselvinduet, - inde fra) Jack kommer til Synet,

er red at tabe Modet, da han skinner ned i den æ-
hyggelige Toldgrav... Han nikker Gjenne og ar-
bejder sig helt op i Mørket.

682.

(Afstandsbillede af Fængslet) Jack springer ned
i Toldgraven.

683.

(Nærb. ved Bredden) William arbejder sig op
på den faste Landjord, - kaster et Blik skråt ud
til Siden.

684.

(I Toldgraven) Jack svømmer præstende hen mod
Bredden.

685.

(Større Billede ved Bredden) Jack nærmer sig,
og William hjælper ham op på det tøre...
De to kommer liggende et Øjeblik præstende og støn-
nende. Så siger Jack med et lidt anstrængt
Lusl:

Tekst: Det var det værste, der blev overstået...

Så gælder det om at nå London og indnytte sine
gyldne Chancer der!

William nikker, - og Flygtningene kryber så
på alle 4 ud af Billedets Forgrund.

686.

(Guldt, kratberokket Landskab) Jack og William
kommer krybende fra Billedets Forgrund, - kaster
et spejdlende Blik tilbage, - rejser sig og står op
i Løb hen mod Billedets Baggr. - Bille. blev
der langsomt af.

Tekst, der kommer frem og forsvinder:

Om den Betydning, som disse Fangers
Flugt fik for vor Helts Skæbne fortæl-
ler vor Roman 3de Del:

Den fine Verden.

Og vi ser vor Helt rode sig ind i en sølsomme Ø-
ventyr, der dog alle fører ham nærmere
mod hans Mål: at finde sin Fader.

~~~~~
Ende på II. Del.

Pafet.
der sögersig en Fader.

3de del:

Den fine Verden.

Hovedfigurer:

Pafet Newland.

Timotheus, kaldet Tim.

Fleta.

Lord Wiidernear.

Sagfører Masterton.

Major Carbonnell

Harcourt

Lady Maclestone.

Jack Neville, Wiidernears hærø.

William Atkins, en Qventyrer, Jacks Ven.

Melchior (alias Sir Henry de Clare)

Nattée, hans Hustru.

Mr Dermott ~~Mr Dermott~~, hans Konfirmand.

Mattes.

Kathleen.

Hendes Moder.

Conny O'Toole, hendes Kæreste.

Copenhavn, Apoteker.

L

De 5 første Billeder i denne Afdeling
er Introduktionsbilleder, der skal benyt-
tes til at støtte de resumerende Tekster.
Alle 5 Billeder tæner fem og tæner bort.

687.

(Kort Præsentationsbillede af Jafet i „Apoteker-
dragt“)

688.

(Kort Præsentationsbillede af Mr. Cophazur og Tim)

689.

(Kort Præsentationsbillede af Melchior og Nathe)

690.

(Kort Præsentationsbillede af Flea, - iført sin di-
genkerdragt. Trickovertøining til hende, iført fine
Klæder)

691.

(Kort Præsentationsbillede af Lord Windermead)

Herefter gentages nogle af Billederne fra II. Dels
sidste Kapitel: Jafets første Middag - samt
Jack og Williams Flugt fra Fængselet.

692.

I Kapitel.

I hvilket vi helt bereder sig til
at gå til Selskab hos Lady Mael-
strom, men forinden falder over
sin Fader, - for til slut at blive
sat fast som Lommetyr.

(Jafets Hotel dagligstue ^{opbeholdning}) Ved Bordet i Midten
siddes Obersten og Karcourt - selskabsklædte - og gør
Kål på en Karcappel brød. Ved et Chatol ell. lign.
siddes Jafet og skriver et Brev. Han skriver sig
om med vennerne og betyder dem, at han straks
skal være færdig.

693.

(Nærb. af Jafet) Han slutter Brevet - kaster
et Blik ned i det - og læser.

Brevet: og han må endelig ikke være ked af
det, kæreste Flea, hvis du ikke skulde se mig
de første Dage, for Selskaber og Udflugter læg-
ger så meget Beslag på mig. Om 4 Dage -

3: 1te Novbr-dni Fødselsdag, skal jeg i al Fald
ikke svigte...

Jafet Jægleer Brevet y rejser sig. Ringer.

694

(Kobeldagligtien) Jafet går hen mod Ven-
neme, - Tim mid, - stadig liberikledt, - får Rde
på at bringe Brevet hen til Fleta y Jævæn-
der igen. - Jafet skænker mere Kvi gi be-
runder Glas.

Majoren 695.

(bed Bordet) Obersten rykker - med et stadt Smil
på Hovedet y siger:

Tekst: Det er rent galt dette her... Nu har jeg
lige i øjeblikket spist Deres Mad y drukket Deres
Vin... De får jo bringt hele Deres Fornu, vi-
den de naar Myndighedsalderen!

Jafet ler y skæler med bemærke.

696

(Fraan Indgangen til Piazza) Dren åbner,
Tim kommer ind y skal til at fjernes sig, da
han pludselig bliver stående, - står som en
Steinstøtte... Han spæner Munden vidt gi
Forbavselse, gør så omkring y skyter ind i
gen.

697.

(Kobeldagligtien) Jafet, der i de Jævænde
Billeder har været i Skjorteærmer, går bort
fra Bordet y skal til at fuldføre sin På-
klædning, da Tim hærblesende kommer
styrteende ind y hen til ham.

698.

(Hærb. af Jafet y Tim) Det varer lidt, for Tim
kan jo bjæve, så meget, at han kan frem-
stamme:

Tekst: Jeg har set ham... Qui... Deres Fader
... den go lald Dage... Hæret... hæsen y det
hele...!

Jafet bliver bleg af Øghidrelse, griber Tim
hæret i Armen y udspjæger ham... Tim rejser
grispende i Rebuing af Vinduet.

699.

(Kobeldagligtien) Til Obersten y Kar-

couverts Forbavelse styrtet Jofet hen te
bruidet, - fulgt af Tim.

700.

(Bruidet inde fra) De smækker det op -
se:

701.

(Frøen Hotellet) Her holder en frøen Ekri-
page, i hvilken der sidder en frøen Hene,
hvis Hase navnlig minder meget om Jofets.
Karlen, der har vandet Hestene, fjerner sig net-
op med Spanden, - og Ekripagen sætter sig i
Beregelse.

702.

(Bruidet - inde fra) Jofet råber og striger -
uden noget Resultat.

703.

(Hofel dagligstuen) Jofet flyver bort fra
bruidet og ind ad Døren uden at tage Hensyn
til sin eget mangelfulde Påklædning.
Tim efter! - De to Gæster ser forløffet
på hvidanden.

704.

(Frøen Hotellet) Kønen har allerede fjernet
sig betydeligt, da Jofet kommer stribende
ad. Han sætter efter den... lidt efter
kommer Tim - og løber pligtskyldigt efter
henne.

705.

(Nærb. ved Hofelgarven) Et skagget Zigeuneran-
sigt kommer til Syn. Man ser ikke stort mere af
Ansigtet end Næsen og et Par lirkende Øjne, for
Manden har viklet et Tørklæde om Underansigtet
og har trykket sin Hat langt ned over Panden.

706.

(Frøen Hotellet) Zigeuneren - der ikke er uden an-
den end vor gamle Bekendt, Matteo, - smiler sig frem
fra sit Skjul og ser efter Jofet og Tim, - der forsvin-
der i det Hjørne... Så løber han sig i Skjul bag
Muren igen.

707.

(Gadeparti I) Ekripagen, som Jofet forfølger,
svinger om Hjørnet og kommer ind af Billedets Frø-

grund. - En Modelaps kommer gående inde på
Fortovet - 3 hat bag efter ham følger en no-
get fordegtig Person. En Dame passerer kap-
sen, - 3 denne hilsen, vender sig 3 stirrer på et
efter hende. - I det samme hister den for-
dagtige hen bag ved ham.

708.

(Lapsen 3 den fordagtige, set bag fra) Gæsty-
ven lader sin ene Hånd farvende med i Lap-
sens Lomme.

709.

(Gadeparti I) Gæstyven viger tilbage, stikker
den stjåle Boks ~~fra~~ til sig - 3 går roligt hen
mod Billedets Forgrund. En vraget Jafet
iskarpt Trav omkring Hjørnet, - forfulgt af
en urogen Gademønd. - For Helt pas-
ser Lapsen, - er ved at rive ham omkuld i
Farten 3 stormer så videre.

710.

(Hælt af Lapsen) Han giver endt af sig -
bliver grebet af en pludselig Idé, - følger sig til
Baglommen 3 bliver klar over, at han er bertjå-
et. Sætter i Løb.

711.

(Gadeparti II) Ekipagen kører hen mod Bille-
dets Baggrund, - Jafet - med Gademønden i
Hælene - styrter ind i Forgrunden 3 efter den.
- Lapsen løber efter ham, - jagtende om sig
med Arme 3 Ben.

712.

(Gadeparti II, - set fra den modsatte Side) Jafet
styrter frem mod Billedets Forgrund, råbende:
Tekst: Stop ham! Stop ham!
Lidt efter, at han er ude af Billedet, kommer
Lapsen galopperende, skrigende:
Tekst: Stop Tyven! ... Stop ham!
Hjælpsomme Folk slår sig til den bertjå-
te.

713.

(Gadeparti III) Ekipagen nærmer sig Billedets
Forgrund. Langt tilbage kommer Jafet
løbende ... med Lapsen, urogen 3 hjælpsom

me Mermerker i Hælene på sig. - Fra Billedets Fugemid kommer en Gadefejser med sin Kist, - ser Gløbet nærmere sig, hører de vilde Råb - skiller sig op og fanger Jafet i sine Arme... Der Heelt Jægeren at slippe løs.

714.

(Hærb. af Jafet og Gadefejseren) De bryder, men Fejden er den stærkeste og siger hørende:

Tekst: Det hjælper dig ikke, gode Karl...

Det kule er ja gammelt!

og det eneste Jafet prøver er ja sin Skjorte flænges og ja snarere sig rigtig godt til.

715.

(Gadeparti III) Lapsen ^{kommet} uventet til og falden højstet, hvad der er overgået ham. Et Par Politibetjente kommer styrtende og sikrer sig Jafets Person. Han protesterer som sædvanlig, - men alt vidner imod ham: Lapsens Forklaring, - hans eget Hartreke og hans indendtlige Dragt.

716.

(Gadeparti II) Tim kommer løbende på hui, højt, hans tynde Ben kan bare ham.

717.

(Gadeparti III) Betjentene er red at fjerne Jafet bort, da Tim kommer til. Han kaster sig ind i Klyngen og gør ihærdige Forsøg på at befri sin Ven.

718.

(Hærb. af Jafet og Betjentene) Jafet drøjer sig om med Pinden og råber:

Tekst: Det her er håbløst, Tim... Hent helere Majoren og Hænsert!

Betjentene Jægeren opkaldet at ja lukket Munden på deres Fange.

719.

(Gadeparti III) Betjentene råber og pejer mod Tim:

Tekst: Hold ham fast!... Han er Tyvens Medskyldige!

Men Tim smitter åleglat ud af Mængden, og

da han ser, at Gadefejeren vil spænde ham
Passagen, - smutter han behændigt ned med
sine Ben - og bort. - Betjentene
løber af med Jafet.

720.

(Politikontoret. Nærb. af Dommeren) Han sid-
der byggeligt og smågaber og pudser sine Bril-
ler. Pludselig ser han ned i sine - og får
så travet med at få Brillerne på.

721.

(Politikontoret) Jafet får ind og den frue
Dommeren. - Den ene Betjent aflægges Re-
ferat - og berører de Lapsen, der iverigt falka-
rer. Jafet giver sit Bergr med i Læget, - så alle
nu råber: Kor.

722.

(Nærb. af den let karniske Dommer) Han rører
med det gamle Hoved, - holder sig for Ørene
og bevender sig så til Jafet.

723.

(Gruppen omkring Jafet) In Kelt kan ikke
lade være at mæle sig om den forfjamskede
Dommer - men får da endelig forklaret:

Tekst: Det er en Fejltagelse ~~med~~ det hele...
Jeg løb fedeligt efter en Tøgn... med en
Hæse... med en Hæse!

724.

(Nærb. af Dommeren) Han måber, - bliver efter-
hånden klar over, at den Anholdte vist nok
går fri med Rettens Værdighed, - slår derfor
hårdt i Skranken og siger:

Tekst: Nå, - så de vil bilde os ind, at de end-
te efter en Hæse... De skal de imidlertid ik-
ke tage ved Hæsen!

725.

(Politikontoret) I han giver Skriveren Ordre
te at udfylde et Arrestblanket. - Jafet proste-
ster, - men Dommeren slår i Fjitten og påbyder
Ro, - hvorpå alle Tilstedeværende snækker i deres.

726.

(Frue Piazza Hotel) På Dørtærskelen sidder den
hemmelighedsfulde Zigeuner og danser på en Snad-

de. - Tim kommer farende, er ved at smitte over
ham - og farer ind ad Døren. Matteo rejser sig
og bliver stående - støttet til Muren ved Siden
af Døren.

727.

(Jafets Hoteldagligstue) Majoren og Harcourt
går utålmodige og ventee, da Tim Jafet
styrter ind, fællede dem i 2° Ord, hvad
der er passet. - De to Herre græber deres Hat-
te og farvinder ud bagefter den utålmodigt tri-
pende Tim.

728.

(Fran. Hotel Piazza) Tim først ind, - så de to
Gentlemen i et mere værdigt Tempo. - De føl-
ger efter Tim. -

729.

(Kæde ved Muren ved Siden af Døren) Matteo
ser efter dem, - grunder over, hvad der kan væ-
re på Færde, - og venter sig så efter dem.

730.

(Politikantret) Jafet søger at høre Tiden ud ved at
blive ved med at nedlægge Protester mod Arresta-
tionen, - og den arme Damm er efterhånden blevet
helt rødglødende af Raseri. - Han henstiller fry-
sende de Betjente, at nu skal de virkelig få
Fangen ind, - og de haler og slider derfor i en Helt.

731.

(Kæde ved Døren) Den rive og, - Tims triumfe-
rende Ansigt kommer til Syn, - og han rækker på
en humoristisk - alvorlig Måde sin ene Arm i be-
ret og råber:

Tekst: Hæd!... I Lovens Navn!

732.

(Politikantret) Her bliver almindelig Forvirring og
alle ser hen mod den karnefyldte Dør.

Dammen rejser sig, slår ud med Hånden og skal
netop til at sige nogle Ord, - da Tim går til
Siden ved Døren - og bliver dybt for Majoren og
Harcourt, der hurtigt trækker ind. Helt uforventet
af en Befaling, som Majoren bydende slinger ind,
slipper Betjentene deres Fanger - og den Helts be-
nær går hen til Dammen.

(Karb. af Dommeren, Majoren & Harcourt) Majoren siger opbragt:

Tekst: Anholdt min intime Ven - en Mand, der tilhører de fineste Kredte, & har en Indtægt på 10,000 Lsh. om Aaret...

Dommeren måder påny, - besværges sin Uskyld & forklarer, at det hele var en beklagelig Fejlsagelse...

734

(Politikontoret) Dommeren berouender sig for Jafet med mange Undskyldninger, dujer sig på om mod Lapsen, der er blevet uget spagfærdig efterhånden - & siger:

Tekst: Jeg skal have Dem... at ulejlige Politiket med falske Anmeldelser. & har givet Betjentene Ordre til at fane den arme Laps i Arrest. - borte kommer Laps - & trækker sig tilbage, - fulgt af Døds af de beklagelsesfulde Dommer.

735.

(Uden for Politikontoret) Matteo står i Køben af Dams - skideklis henvender sig ind mod Muren. - borte kommer Laps, - Jafet siger til Tim:

Tekst: Skynd dig nu hen til Fleta... Tim venter selvfølgelig...

736

(Kort Karb. af Matteo hørende Ansigte)

737

(Uden for Politikontoret) Tim stikker i Løb - & Matteo følger langsomt efter. - Majoren gnar en Vogn, & han & Harcourt fordrive ventetiden ind at bringe Jafets derangerede Toilette i Orden.

738.

(Karb. af de 3) Medens beemene glatter Jafets Trøj, udspørger de ham nysgerrigt, - & efter nøgen Betænkning forklarer han:

Tekst: Det er egentlig en Hemmelighed, der skjuler sig bag det... Nemlig den, at jeg ikke har set min Fader, siden jeg var ganske lille, - & nu

mente jeg altså, at jeg så ham!

Mafneu & Hucourt nikker interesseret & overraskede, men udspørger ham ikke nærmere... Blandt andet fordi bogen kommer.

739.

(Stoie Billedet fra Politstationen) De sætter sig ind i bogen. — Afgang!

740.

Tekst: Tim opdager, at han bliver forfulgt... (ved et Gadehjørne) Tim kommer spanskulende & i ugen Afstand fra ham følger Matteo. Tim drejer om Hjørnet, — en køi Tjenestepige passerer ham, og den unge Mand bliver stående & kigger skamst-jælsket efter hende. — Zigenne ser, der jo ikke kan vide, at Tim er standst, drejer om Hjørnet — men viger forsigtigt tilbage, da han ser ham, han følger, lige fra sig. Tim skulder.

741.

(Tims Ansigt) Han fløjter fastlænde. Nikker stille & udsadrendt: Han skal han nok få skilt sig af med!

742.

(ved Gadehjørnet) & han skridter roligt videre, lader sig om iøjeblikket — Matteo følger ham tavende.

743.

(Frau en Havenirs med en Port) Tim kommer gående ind i Billedet, slår på Dørklokken & bliver indladt (eller finder Porten åben & går ind) Zigenne nærmer sig Porten.

744

(Haven) Tim kaster sig fra Porten et Stykke ned langs Muren & hæver sig så forsigtigt op, ved at klynge sig til Murskanten.

745.

(Frau Muren ved Porten) Matteo har stillet sig op i Portens Nærhed & iagttagelse interesseret Bzguinger. — Tims Ansigt spejler forsigtigt & om Murskanten.

746.

(Nærb. af Tim) Han griner smøret, — kniber ge-

nyttigt det ene Gjet og takker sig så tilba-
ge.

747.

(Gade i Haven) Tim lader sig plimpe ned-
gaaen sig hurtigt ud af Billedets Forgrund.

748.

(Store Part af Haven, med en anden Mør i Bag-
grunden) Tim løber hen til Muren, springer
sig op på den.

749.

(Gade med den anden Mør) Tim springer ned
- til den store Rælle for en skikkelig Borgerskone,
der netop befinder sig på Gaden neden for
Muren. - Tim vinker bevilgende til hende
og fjerner sig så hurtigt.

750.

(Fra Porten - som 745) Mattes venter tro-
ligt.

751.

(Fra Pensionen) Tim kommer, - bliver liggende
ind.

752.

(Pensionshaven) Fleta og en 7-8 aars søde,
unge Pige løber og lege "Blindebuk" eller
en lignende Leg, da Tim kommer. - Fleta
styrter straks hen til hende og udspirer hende
iblandt. Hun giver hende Brevet, og hende træk-
ker hende med hen til en Benk.

753.

(På den Benk) De sætter sig, og hende læser Ja-
kobs Skrivelse og snakker lidt med Tim om
det.

754.

(Børskadret bag dem) Til at begynde med er
alt stille, - men pludselig trækker Grenene
til Side, og 5-7 smukke blugpigeansigter kigger
frem mellem Løvet. - Det er - og det er i Kor-
et med Rignorab.

755.

(Store Billede ved Benken) Tim og Fleta faar
også lige farskækkede begge to. - Den unge Pige
kender ad Veninderne, da hende ydager, at det

er dem, der er på spil. - De begynder at myldre
frem fra deres Skjul. - Tine er ved at blive be-
tænkelig ved situationen og siger hurtigt to Fle-
ta:

Tekt: Jeg må af sted... Der er en Mand, der
venter på mig!

§ han smiler underfundigt, trykker Fletas
Hånd og skynder sig bort... Fleta springer op
på Banken, og - angædet af Reminderne - vinker
hun til den Bortdragede.

756.

II Kapitel.

De begynder da Jofet den
samme Aften gør sin Rørelse
hos Lady Hallström, - og i hvil-
ket han udfører både at
finde sig en Fader og en Moder.

(Salme hos Lady Hallström) En hel Del Gæster -
deriblandt en Del smukke unge Piger. - Jofet
kommer sammen med sine to Venner - og går straks
hen til værtinden, der står og konverserer en smule
aldre Herre.

757.

(I Nærheden af værtinden) Jofet hilser ærbødigt
og fremfører gåmngt en blodslydning for sin og si-
ne Venners nye Ankomst. - I Nærheden kan et
Blik midt blandt de Tilstedeværende - og plud-
selig giver det et Chok i ham. Han ser

758.

(I en Røg) Den ældre Herre, der sad i den Røge-
ge, kan forfølge, og som ligner en Pralat, står og
taler med en anden Herre.

759.

(I Nærh. af Lady Hallström) Jofet griber øjeblik-
et og siger: - Kom med Væsen!

Tekt: - Ham!... Ham med Væsen!...
Øverst følger Retningen af hans Blik.

760.

(Kort Nærh. af den talende Pralat)

761.

(I Nærh. af Lady Hallström) Jofet vil styrke
hen til den Mand, hvis Hæse har samme Form

som hans øjen - men Højeren holdes ham
tilbage & siger adtaende:

Tekst: Nu de god, Mand! - Det er jo Biskop-
pen af Eden!...
Men Jofet er ligeglad... river sig løs & skyn-
der sig bort.

762.

(Salmen) Jofet møder sig gennem de firkel-
lige samtalede grupper hen til Biskop-
pen.

763.

(I Rigen) Jofet hen til Biskoppen, - men
da han står over for ham, vender hans
Mod. - Han drister sig til at brikke kejlet
& til i en forvirret Tone at præsentere sig,
men da Biskoppen lader til at være meget
venlig - og for Resten går lidt nysgerrig - får
en Helt endelig sammet frem:

Tekst: Mylord... her de... have den God-
hed at skænke mig nogle få minutters
Samtale under 4 Øjne...!

Biskoppen betragter den unge Mand lidt
overrasket, - så nikker han venligt smilende,
& han & Jofet går.

764.

(beden om i Salmen) De to Herren går ud ad
Døren.

765.

(Kabinet, eller Hjørne af Kabinet) De to ~~mand~~
tager Plads. Biskoppen ser spørgende på Jofet,
der endelig får samlet sig så meget, at han
kan sige:

Tekst: Mylord... De må ikke tage mig det
ilde g... men... men ikke sandt... De har se-
et gift... kast et Barne - en Søn, som De
har mistet... som Anstændighederne har tvun-
get Dem til at skille Dem af med...

766.

(Biskoppens Ansigt) Det får et bestyrtet Ud-
tryk... rører en heftig Smerte & en stærk Sorg.
Så nikker den gamle Mand længsomt og siger:

Tekst: Jo... Jeg havde en Søn, ...men... han døde...

og han skjuler berøget Ansigtet bag sine
Hænder...

767.

(Kærl. af de to Mænd) Jøfet betragter Bi-
skoppen, - knæler ned ved siden af hans Stol
og siger højtidelig:

Tekst: Her, Sir, han er ikke død... Her knæ-
ler han ned for Dem og beder om Deres Vel-
signelse!

Biskoppen springer op fra sin Stol, - siger tilba-
ge og betragter forbløffet den unge Mand.
Højtidelig siger han:

Tekst: Jeg forstår ikke... Han var jo med i
Krigen... blev såret og indlæddet i min
Arme!

768.

(Kærl. af Jøfet) Hans Ansigtstræthed
skifter langsomt... Håbet slukkes i hans
Ånd, - og han er nær ved at græde af Skuffel-
se... (Han rejser sig langsomt.

769.

(Kærl. af de to Mænd) Jøfet sukker dybt, -
Biskoppen får Medlidenhed med ham, læg-
ger venligt sin Hånd på hans Skulder og
sætter et Spørgsmål til ham. Jøfet svarer:

Tekst: Jeg har så længe søgt efter min
Fader... og nu havde jeg... håbede jeg, at
jammedelst Ligheden...

Biskoppen nikker forstående, kommer med nogle
venlige, gavnbringende Ord, trykker hans Hånd
og går så... Jøfet skæner efter ham, - ryster
hovedet bedrøvet som på Hovedet og gån-
- afblænding.

770.

(Fra Murens^{sm} Matheas tilhyllede Ansigt) Hans
Blik røber hans Skuffelse og Tænde... Han ser
endnu engang undersøgende op mod Huset og
fatter på en Bestemmelse.

771.

(Store Billede ved Muren) Han indser det
håbløse i at vente længere - og fjerner sig i
den Retning, han kom.

772.

(Frau et Hús-med en Gadedøi) Da Billedet åbnes, får man en Anelse om, at Døen bliver forryktigt lukket i... Straks efter kommer Matteo ind: Billedfeltet g. passerer dette. - Døen ligger g. - g. te lyse kommer Timor famøseleje Aasju.

773.

(Kærl. af Timor Ansigte: Døsprækten) Han kitter efter Bogenne, - smiler forlægent g. minner:

Tekst: Hør du nok igen, du bytter Rol-
ler, min fine ven!

774.

(Frau Gadedøen) Timor kitter ind g. følger efter Matteo.

775.

(Frau en obliqu^h Karnekuejpe) Bogenne kommer, - forvinder ind i Kuejpen. - Timor er stadig efter ham, - siger sig hen te et af Kvindernes.

776.

(Kærl. uden for Kvindet) Timor har sig så meget i bejret, at han lige kan komme til at kaste et Blik ind i Skænkertien.

777.

(Skænkertien, set fra Kvindet) Matteo kommer fra Døen, - sætter sig, således at han vender Ryggen mod Kvindet. g. først da tager han Glatten g. Tørklædet af - g. bestil-
ler sig en drink.

778.

(Kærl. uden for Kvindet) Timor kryber sam-
men igen... Fotografen følger ham nedefter, g. til Slut ser man Timor sidde på Steu-
broen ~~for~~ neden for Kvindet. - Han er arrig
over, at han ikke rigtig har fået set den
nyttelige Spions Ansigte... g. han overvejer
uget g. kommer kløvneddende da g. te
et Resultat. - Afblænding.

779.

(En ung Salong hos Lady Maelskvin) Her sidder

en del af Gæsterne & spiller Kort. - Jafet
står bag ^{Majorens} ~~Overstens~~ Stol og følger uden nogen
større Betydelse Spillet's Gang. ^{Majoren} ~~Oversten~~ vil ha-
ve have ham til et tagt del i Spillet, - men
Jafet ryster smilende på Hovedet - & går hen
mod den anden Salon, der ses i Baggr. Harcourt er også til Stede.

780.

(Del af første Salon) Den Sofa ved siden af Fløjds-
rene, der fører ind til den Salon, hvor der spilles
Kort, sidder to ældre Damer i fortrolig Slad-
parvier. - Jafet kommer fra Spillealunen, bli-
ver stående i Døren & kaster et Blik tilbage
mod de Kortspillende.

781.

(Sladeparierne i Sofaen) Den ene siger kridskende
til den anden, hvis Øjne står på Stilke:

Tekst: Ork ja... Historien ligger mange Aar
tilbage... det var længe, før hun traf Lord
Kærligheds... det er mindst 18 Aar siden...

Figur en af de ja, der ved noget...

782.

(Karb. af Jafet) Han drejer Hovedet - &
lytter interesseret til Sladderne.

783.

(Sladeparierne i Sofaen) Den ene Part udspør-
ger - dirrende af Vysgerighed - den anden, &
^{skundt} ~~hende~~, der ved Berked, forklarer kridskende:

Tekst: Jeg kendte såmænd personlig Ed-
ward Warrender... Han tog til Udlandet
lige efter... & skal nok være død for længe si-
den... Brevet blev på en eller anden ny-
strik Måde anbragt på Hitteskrivningspi-
talet!

784.

(Karb. af Jafet) Han ånder tungt... Han
er øjensynlig ved et Tilfælde faldt ind på
det rette spor, - & hans tankefulde Ansigt
klarer op.

785.

(Del af første Salon) En Dame nævner sig Slad-
revisitoren som derfor må give deres inter-
sante Parier. Jafet fatter en Beslut-

ving & går frem efter... Han ser sig under-
søgende om, finder den, han søger - & går så
vidt.

786.

(Den første Salen) Jafet går hen til Lady Macl-
skram, der står i en livlig samtale med et ung
Par. In Kelt, - der jo i sin fortviede mening
at se sin ukendte Moder, - bekræfter hende
med et underligt granskende Blik, så Hendes
Nåde bliver helt forviret. Endelig får Ja-
fet da fremstammer, at han gerne vil tale
med hende et Øjeblik. - Hun lægger forvende
sin Hånd på hans Arm, - & han fører hen-
de ind i Kabinettet.

787.

(Det lille Kabinet) Jafet & Ladyen ind. -
Hun sætter sig - & beder ham med et kulørt
Smil komme frem med, hvad han har på
Hjerte.

788.

(Kæb. af de to) Jafet ser på den smukke
& verdige Dame... er næsten ved at få Tårer
i Øjnene & siger endelig stammende:

Tekst: Deres Nåde må endelig ikke tage
mig det ilde op... men... jeg har så længe sav-
net en Fader... & en Moder... & derfor... ja, den
er jo ikke noget at betryde Deres Nåde... vi er jo
alle undergivet Kærlighedens Magt...
Lady Maclskram betragter overrasket den Tale,
der. Smilet forvinder fra hendes læber, - &
der kommer noget uroligt & nervøst over
hende. - Jafet tager sig med en viljiau-
spændelse sammen - & siger:

Tekst: Jeg kendte det hele om... Deres Nåde
& denne Edward Warrender... der er kun eet,
jeg ikke ved... Hvad er der blevet af... af
det søde Par på Deres Kærlighed?
Hendes Nåde trækker Vejret hurtigt, - rækker
sine knyttede Hænder højt i Vejret & fæder
så tilbage i Stolen, - berivret. - Jafet ved
hvorens id eller ind & ser sig rædvild om.

(Helt Kabinettet) Jofet får Gje på en vase med unge Blomster, river Blomsterne op & kaster det ikke helt nye Paud. Korer det på Hender Nåde.

(Karl. & de to) Lady Maestroni slår Gje ned, - sin nedreklæde på Jofet & skal sætte et berrinde igen, da den unge Paud kaster sig på Kua foran hendes Stol & fremstammer:

Tekst: Tilgiv mig, Deer Nåde... Higer Deer varme Hjerte, da ikke efter et omfame Deer Løn... nåde De ikke velvillig mig, om jeg kunde bringe ham fra Deer Fødder?

3 Jofet ser spændt & bedende op mod Hender Nåde.

(Lady Maestroni Ausigt) Det er præget af stærk Smidsbera gelde... Hun berøber Krampagtigt Læbeme, & endelig får hun da stannet frem:

Tekst: Det... det var jo en Datter!

(Kabinettet) Hun får lige sagt de selv faglene mende Ord, - inden hun atter søger afværgt sammen. - Jofet rejser sig langsomt, helt uindkunst ved denne Efterretning, skal lige til at hælde Budholdet af en ung Blomstervase ud over Ladyen, men opgiver det dog - & tømmer forvintret ud.

(Første Salen) Jofet ind, - rækker igen forvintret Jomdelst sin Ophidselse & Forvirring, siger til den unge Pige, som Lady Maestroni talte med, inden Jofet bortførte hende:

Tekst: Den Tante pludselig ryg... berømede for mig... forfærdeligt! 3 Han skynder sig ud. Den unge Dame ser forbløffet efter ham, - flere af Belokabet sam-

les om hende, - og man skyndes sig så ind.

794.

(Det lille Kabinet) Hendes Råde er endnu ikke kommen til Besidsthed, da Selskabet strammer til, men ved en ligteflasket Hjælp kommer hun da atter til sig selv, og det første, hun siger, er:

Tekst: Hvor er han... det forfædelige Klemmeke?

Og hun ser sig sky an. Da hun ikke ser ham, løber hun befristet op - og forsøger at slå det hele hen.

795.

(Fraan Lady Marlboroughs Palæ. ved Porten) Jafet tumles idg. med sit Tøj ~~så~~ over Armen. - Han løner sig op mod Døren, - og siger det frøgtige Hoi bort fra Døren - og ved ikke rigtig, om han skal le eller græde.

796.

(Et Hjørne ved Palæets). Timus skalkagtige Raab kommer til Lyne. Han stikker to Fingre i Munden og piffer et Signal.

797.

(Fraan Porten) Det giver et Chok i Jafet. - Han kigger til Siden, - vinker og går så.

798.

(ved Timus Hjørne) Jafet kommer hen til beemmen, der glidset fortæller ham om den opdagelse, han har gjort - og slutter med at sige:

Tekst: Jeg synes, jeg kender ham... Men jeg vil gerne høre, at du går og ser på Tyren! Jafet nikker, - støber sin Kæppe om sig og følger efter Tim, der viser Vej.

799.

(Andet Kabinet hos Lady Marlborough) En Del af Gæsterne sidder stadig over Kartene, deriblandt Majoren. En af de unge Herrer, der var med inde i Kabinettet, kommer slentrende og standser ved Oberstens Bord, hvor en af Spillerne spørger ham, hvad der er

farvent.

800.

(bed Majorens Bord) Herren, der kom,
Jaklær:

Tekst: Kendes Nåde lader, som om det hele
er ingenting... Men det er selvfølgelig den
ne Jafet Newland, der har forløbet
sig... Han er mig i det hele taget en
noget trivial som Herre!

801.

(Nærb. af Majoren) Han nyter Baynere,
- og Harmer og Vrede blivse og i ham.

802.

(bed Majorens Bord) Majoren rejser sig,
går roligt hen til den æbenmindedede
Herre og siger:

Tekst: Den Herre, de taler om, er min
hen... og de skal komme til at stå mig
til at gøre for deres Medtalelse!
Herren prøver at trække i Landigen, - men
Majoren ønsker ikke at debattere Sagen der-
ligere. - Harcourt, der har stået i Gastta-
get de Spillende, går hen til Majoren, - giver
med etragt Mik kikkende, at han biful-
der hans Opførsel - og de to Herre går
bort sammen. - Afblænding.

803.

(Frau Harnekneppen) Tim følger Jafet hen
fraan et af de oplyste Skauerkvinder

804.

(Uden for Kvindstet) Jafet skal netop til at bøje
sig frem for at se ind ad Kvindstet, - da Tim
griber ham om Armen. - De to ^{unge} Mand ser hen
mod Indgangsdøren.

805.

(Frau Indgangsdøren) En Herre, der er sat svøbt
ind i sin Kappe, og som har sin brede Hat
trykket ned over Panden, træder ind ad Verts-
husets Dør.

806.

(Uden for Kvindstet) Jafet og Tim bøjer sig for-
sigtigt ind mod Kvindstet - og ser:

807.

(Kamækneppens Skænkestue, set fra Kvindstuet)
 I Følg. - med Ryggen til - sidder Mattes. Den
 fremmede Herre kommer til Lyse. Døren,
 vinker Egenherren hen til sig - og denne gri-
 ber et Lys og følger ind og Døren efter
 den Fremmede.

808.

(Uden for Kvindstuet) Jafet og Tim vender sig
 fra Kvindstuet. Jafet er stærkt klar over, at
 de må have konstateret, hvad der er mellem
 de to Mand, der gik. Jafet to kunne hører bort.

809.

(Fra Kamækneppen) De buiger sig bag om
 Kneppen.

810.

(Kneppens Gæstebæde) Jafet og Tim kom-
 mer, - ser at der bliver koldt Lys på et
 af bænkerne på 1ste Sal. De tager en Stige,
 der ligger ved Hjørneren (eller ender evt.
 op i et Træ), - rejser ^{derop} og Jafet ender op ad
 den, så han kommer til at kaste et Blik
 ind i det gylste Stue.

811.

(Stigen ved Siden af det gylste Kvindstue) Jafet
 ender op, nærmer sig hurtigt Ansigtet til Ri-
 den. Den unge Røde Fremmede har sat sig
 og lader til iøvrigt at udspørge Egenherren,
 der i en ærbødig og krybende Tone svarer.

812.

(Kvinstuet: Kamækneppen, - set fra Kvindstuet) Den
 Fremmede lader til at være meget utilfreds
 med Mattes Stue, for han siger i en skarp
 Tone:

Tekst: Du ved altså endnu ikke, hvor hun
 opholder sig... og given at allerede ved at
 blive utilfreds... Nu giver jeg dig 3 Dage, og
 så må den Affære være ordnet... Du har jo
 Lov til at tage den Hjælp, du har Brug for!

813.

(Ved Riden. Hørb. af Jafets lyttende Ansigt)

814.

(Stuen - med den gule Rude) Den Fremmede (Kommissionæren) taler højt og bydende til Mattes, der gemyggt nikker. Så kaster den Fremmede et Blik mod Kvinden, - og det er lige i sidste Øjeblik, at Jafet får trykket Hovedet til sig. Den Fremmede går hen til Kvinden, - trækker Rullegardinens heft ned, så man ingen ting kan se. - Jafet sukker skuffet ned.

815.

(Harnekæppens Baggård) Jafet klaver ned ad Stuen, - trækker bort med Tim, der venter i dyb Spænding.

816.

(Kæb. ved en Mur) Jafet kommer med Kæben, - standser og siger:

Tekst: Det er utvivlsomt Fleta, det gælder, - og det er sikkert Melchior, der er for Øjeblikket. ... For Egenneren er ikke nogen anden end den Mand, der i sin Tid bragte det mystiske Dødsbudskab ind til Lejren! Tim er dybt interesseret, - vil have mere at vide, men Jafet slæber af med ham.

817.

Tekst: Men der træk andre Skyer sammen over Jafets Hoved, for denne samme Nat kom to Flygtninge til London, - af hvilke han ikke kunde rekte sig noget godt...

(Fra et mystisk Hus) Jack Neville og William Atkins smiger sig hen mod Huset, - standser foran Gadedøren.

818.

(Kæb. ved Gadedøren) De to Mænd ser sig om og William trækker i Klokketungen.

819.

(Hall. Kæb. udenfor Døren) En forædte udseende Heger (eller Kvind), - der er liberklædt, - nærmer sig Døren, - lukker den ikke op, - men bliver afventende stående.

820.

(Uden for Gadedøren. Hærbilledet) En Hånd - vil-

liam Atkins - kommer ind: Billedet, - banker
et bestemt Signal på Døren.
821.

(Hall'en i det mystiske Hus) Negeren lukker
de to Hånd ind. - William siger noget til Tje-
neren, der blikkende forvinder.
822.

(Stor Salon i det mystiske Hus) Her er et meget
blandet Selskab forsamlet. Mange Damer, - i of-
fendiende klædt, & letvindige at se til, - Del Lek-
mænd i alle Aldre, - nogle civilklædt, andre i Uni-
former. En Del spiller Kort, - andre gårter med
Kortene, - Champagne skummer, & Stemmen-
gen er høj. - Negeren kommer, - går hen til
en ældre, vidmajet & alt andet end sympatisk
Dame, der lader til at være Huset's, "Vertinde",
& som lader sig kritiseres af en bedagjet Lek-
mand.

823.

(Hall. af Negeren & Vertinden) Han kridsker
noget til hende, & hun lader til at blive glad
overrasket.

824.

(Salonen) Hun skynder sig ind efter Negeren. -
825.

(Hall'en) Vertinden ned- & hen til de to
Hånd, der kom for lidt siden. - William kysser
hendes Hånd & præsenterer Jack for hende.
Så siger han:

Tekst: Du kan nok gi' os en Håndrak-
ning, Jane... Vi trænger til at komme
til at ligne Gentlemen igen.

Hun nikker, & giver Negeren en Ordre & forer Hvernege-
826.

(Gang i det mystiske Hus) Vertinden kommer
ind med de to Hånd, & går forbi en Del Døre & luk-
ker så Døren op til et Høul.

827.

(Mindre, - orientalt indtænkt Høul) Vertinden
ind med sine to Venner, & viser dem, at i et
Skab hænger der en hel Del Selskabstøj. -
Negeren kommer ind med Barber & ~~parat~~ ^{beredt}

ter, og den trivelige Dame lader Herrerne se.
828.

(Jafets Høveddagligtue) Jafet udsig frugt
af Tim. - Der Helt affører sig langsomt sit
Borstøj, rækker det efterhaanden til Tim og
siger så jalousisk.

Tekst: Tim... Der mig udspejle den
ne Zigeuner, se at godage om det er Melchior,
der står bag... Og jeg selv... ja, jeg vil straks
skifte på Lord Windermeas... Uheldet har
forfægt mig, siden jeg begyndte at sejle
under falskt Flag!

Tim begynder at protestere, - men Jafet bremser
ham - og Knægten forvinder hovedrygbenene.
- Der Helt sætter sig hen paa Chotollet.
829.

(Karb. af Jafet) Han begynder på et langt
Brev til Lord'en... Bekender alt, ... Tilfæl-
det, du gjorde ham til Bedrager... sine Mål
og sine Planer... Afblænding.
830.

(Salonen i det nystiske Hus) Stemningen er
endnu mere animeret, og Selskabet endnu mere
løslippent end før.
831.

(Karb. ved en Dør) Deres åbner, - og Jack og Wil-
liam træder ind, - barbare og selskabsklædte..
De ser sig fornøjede om ved Tanken om de Glæ-
der, der venter dem.
832.

(Salonen) De to Herrer træder nærmere, og fortæller
dem længe straks Beslag på Williden. -
En pæk, men kun Tugest af et Pigebarneklyn-
ger sig frejdigt til Jack. Arne og trækker
ham med hen til den mægtige Stol, i hvilken
hun har siddet - og rekrirer Champagne.
833.

(Karb. af Jack og Pigebarneklyn) Hun sætter sig
på Randen af hans Stol, drikker med ham,
og Jack er ikke uindtagelig for hendes Joder.
834.

(Karb. af William og Forbunden) Den nysger-

nige Dame udspringer ivrigt William... Han fortæller hende skildrende uget, - siger, i det han gør en Hovedberegelse med Jack:

Tekst: Han er et Fiol. 3 en Undermåler... Men han er en Fornuist ved i Øjeblikket... en Fornuist, som jeg må ha' Tingene! Fortænderen nikker interesseret - og lader sig at være i høje dybent af sin gamle Bekendt.

835.

(Hærb. af Jack & Digebarnet) Han byller Chasé pagne sig, - trækker Digebarnet ned på sit Skid, kysser hende på hender blottede Skulder & siger:

Tekst: Når jeg bliver rig... & jeg bliver meget snart rig!... skal du få det dyreste Halsbånd, der er til at opdrive i London!

Hun knuger sig henrykt ind til ham & kysser ham. - Afblændning.

836.

III Kapitel.

I hvilket or Helt bare kommer 14 Dage for sent til at finde en Fader. Til sin store Sorg mister han også en god Ven.

(Hotel Piazza. Vestibulen) Jafet kommer ned fra sit Sæde, - udgangs-kledt. Tim, der har stået & snakket med Portieren, går hen til ham. Jafet giver ham det tykke, forseglede Brev, han har i Hånden & siger:

Tekst: Bring dette hen til Lord Undermeat - & så behøver jeg Dig ikke mere i Dag... Jeg taler nu hen på Hikkeboiruhospitalet for at høre, om der skulde være noget Spor... Tim nikker, - & Jafet går.

837.

(Fruen Hotel Piazza) Jafet fjerner sig. - Matteo, der har stået på Lurs bag en Pogn eller lignende, smiger sig efter ham.

838.

Tekst: Men den samme Morgen...

(Smuk Skovlette) Diellen mellem Majo-
ren & den Herre, der kom med den forder-
melige Fering om Jafet, skal te at fin-
de Sted. Til Stedet er Majorens Sekundant;
Harcourt, - den fordermende Part's Sekun-
dant, - samt to Tjenere. - Diellanterne
har Pistolerne i Hænde, - & er skillet op
over for hinanden i den udmalte Afstand.
Harcourt trykker Majorens Hånd - og går
hidt tilbage, - midt for de to Parter.
839.

(Karb. af Harcourt) Han tager et Lomme-
tørklæde frem, - holder det frem for sig -
parat te at lade det falde.
840.

(Skovletten) Harcourt lader Tørklædet
falde, - & de to Herrer fyrrer - Majoren
bliver stående, - men den anden Herre fol-
der, & hans Sekundant løber hen te ham.
Harcourt skynder sig ogsaa hen til Majoren,
der pludselig rækker sig ud at segne om.
841.

(Karb. af Harcourt & Majoren) Den unge
Mand vinderstøtter Majoren, der trykker
Hånden mod Hoftens & siger:
Tekst: Det er vist en Blodåre, der er sandt,
- men hvordan går det Lord Tineholme?
De er begge hen mod Lord'en.
842.

(Karb. af Lord Tineholme & hans Sekundant)
Lord'en ligger med Hovedet på sin Sekun-
dants Kna... Han har indåndet. - Sekun-
danten vander sig mod Majoren & Harcourt
& rykker bedrøvet på Hovedet.
843.

(Skovletten) Majorens Tjener kommer
te, & vinderstøtter af ham & Harcourt
slæber Majoren sig ind af Billedets
Fogrund. - Harcourt tager Hatten af for den anden Sekundant.
844.

(bed en Pogn, der holder fraan et Klat) Tie-
nere & Harcourt får Majoren ind i Høje-

kaarten. - Afgang. 845.

(Fraan det skønne Hitteboiskospital)
Langsom Blanding. Et Øjeblik har
man kun den skønne Bygning at se
på, - så kommer Jøfet ind i Billedet,
betragter med en stas Gysen sin Barndoms
skønne Hjem, - ringer så på & bliver luk-
ket ind. - Mattes kommer til Syne, - for-
står, at denne Gang har han neppe været
ud af at forfølge Jøfet, & forvinder
derfor igen.

846.

(Stoiet & midret Kontor på Hitteboiskospi-
talet) Jøfet kommer ind & retter en Forespørg-
sel til den aldrende Kontormand, der går
hen til Skranken for at ekspedere ham.

847.

(Hørte af Jøfet & Kontormanden) Manden
grundte - & siger så:

Tekst: Jo... der var vist netop for en 14
Dages Tid siden en Herre, der sprøjte
efter Jøfet Newland...

Jøfets Ansigt stråler, - & han må stålte sig
til Skranken af Lidsbetagelse.

848.

(Kontoret) Kontormanden giver en Sekretær en
Ordre, - & bemeldte Herre tager en Protokol,
lår op: den & lægger den fraan Jøfet, der
læser:

Protokolltekst: ... bemeldte Herre fik at vide, at
ansprøjte Jøfet Newland efter at have forladt
Mr. Cophagens Apotek, var forsvundet, men at
en Person ved Navn J. Newland for et halvt
Aarsiden var blevet deporteret for Falsk...

849.

(Hørte af Jøfet) Han stirrer forbløffet ned
mod Protokollen, - så ser han ham frødt op
& råber:

Tekst: Deporteret for Falsk!... Hvilket for-
færdelig Beskyldning... Jeg skulde have depor-
teret...!

(Kontoret) Jafet skjuler Ansigtet bag sine Hænder... Kontorpersonalet betragter mægen de den elegante, unge Herre, og endelig drister den gamle Kontormand sig til at spørge:

Tekst: Er... de da... Jafet hertil?

Jafet ser op - og nikker langsomt... Sekretæren går hen mod Jafet, rækker sig og siger:

Tekst: Fjælen kan måske gøre god igen...

Jeg ved tilfældig, at den Herre, der springte efter Jafet hertil, boede på Hotel "Town" herovre for... og at han hed de Beng-
on... eller sådan noget!

Jafet fatter hurtigt Hånd, ^{trykker} ryster Sekretærens Hånd og går ud. - De tilbageblevne ser hovedrystende på hinanden.

(Uden for Hittetbørns hospital) Jafet stormer ud af Porten og over Gaden.

(Fraan Hotel "Town") Portieren står og taler med Karlen, da Jafet kommer løbende. Jafet trækker Portieren til Side og udspirer ham iøvrigt intet nyt.

(Nærb. af Jafet og Portieren) Portieren kløber sig i Nakken - og siger omsider:

Tekst: Her kan boet en General ^{de Bengon} ~~Benjamin~~ ... men han rejste for 8 Dage siden... afsejlede til ^{Portugal} ~~Spanien~~, trods jeg...

Håret slukker i Jafets Øjne... Han rækker Portieren et Tønderstykke og banker så mod dørbort.

(Fraan Majors Bolig) Hylkeakten kommer villende, - standser, og Harecourt og Tjenestegæsten sidder nærmest, bærer den hårdt sårede Major ud af Vognen.

(Gademid) Jafet kommer søvngængerisk gående, - ser langt frem for sig, men pludselig uzer, der "rækker" ham. Han ser:

856.

(Fraan Majorens Hjør. Afstandsbillede) Majoren bærer ind ad Gadedøren.

857.

(Gademur) Josef griber af bange And-
len - & skynder sig over mod Huset.

858.

(Majorens Sovestue) Majoren bærer
ind & anbringer på Sengen - & beroliger.
Harcourt vender sig mod Tjeneren - siger:

Tekst: Hvertigt... en Løge!

Tjeneren farer ind, - & Harcourt finder
nget Cognac frem fra et Skab.

859.

(Nærb. ved Døren) Josef kommer, - bliver stå-
ende, støttet til Dørkarmen & stirrer dybt
betaget hen mod sin beriddelse hen...

860.

(Sovestuet) Harcourt får Gje på Josef
& går hen til ham & vilser stille på ham.
Josef udspringer borte hidsende, - & Harcourt
forklarer lidt forvejlet:

Tekst: Det var i Aften hos Lady Mac-
ström... Lord Tineholme tillod sig at kom-
me med en nedrættende Ytring om Dem, &
det krævede Majoren ham til Replik
for...

Josef er dybt rystet... & går hen ved Maj-
orens Seng & knæler ned ved siden af den. -
Harcourt bringer nget Cognac ind mel-
lem den Dørens Læbe & træder så lidt
tilbage.

861.

(Nærb. ved Majorens Seng) Josef vil med skæl-
vende Hænder begynde at knappe Majorens
Tøj op, - men i det samme slår den Lædede Gj-
enne op, - & et skælende Smil opklarer borte
Ansigt. Da han genkender Josef. - Så fjerner
han den unge Mandes Hænder & siger:

Tekst: Håbløst... en uant færdig... gør ikke
nget... har hørt Dig... unge vil mere sige
nget om Dig...

Jafet presser Majorens Hånd mod sine
Læber, - og Tårerne strømmer ned ad hans
Kinden...

862.

(Kærl. af Harcourt) Han er dybt berøget
og har også svært ved at holde Tårerne
tilbage.

863.

(Kærl. ved Leugen) Majoren skygger blidt
Jafet over Håret og siger:

Text: Gjort Testamentet... Du får det
helt... ikke meget, måske 100 Lste... Altid
særet Snygetedye... men holdt vi meget af
Dig som en Ven...

Jafet knækker vildt, - presser Majorens
Hånd mod sin frugtbare Kind... Den Docu-
det gav en Betægtelse for at rejse sig, - men
synker så livløs tilbage i Puderne.

864.

(Majorens Lovtale) Jafet rejser sig, - ka-
ster sig ned over den Dødt, - uilykkelig og forvir-
ret. Harcourt går hen til Leugen, be-
liger Jafet og knækker Majorens Gjenlåg til.

865.

(Kærl. ved Leugen) Harcourt taler berø-
gende ord til Jafet, - der nu ligger på Kæ-
den Leugen og knækker. - Jafet ser op mod
Harcourt og stønner:

Text: De forstå ikke min Sag... Han
var det bedste Menneske på Jorden, - og
og da har jeg bedrøget ham... bedrøget ham,
som jeg har bedrøget dem og alle andre...
Hans Tårer byder frem på sig, - Harcourt
ser medlidende på ham, - tager hans Hånd
og trykker den varmt... Afblænding.

x 866.

III Kapitel.

I hvilket Jafet ser sig omgi-
vet af Fjender, men dog gaa-
der, at han også har Venner.
Til at begynde med præsen-
terer vi for en ny, mystisk Egeivner.

(Frau Hotel Piazza. Nærb. et Sted ved Muren)
Næste Dag. En sortsmidket, skægtilgroet
Zigeuner står og holder ledtæg. - Manden er
ikke nogen anden end den gamle Ken Tim,
der i midlertid har majet sig siden id, at
han er ukendelig. - Omdæbning bliver ham
bemærksom på uget.

867.

(Historie Billede fra Hotel Piazza) En Hæ-
rogn viller frem og sætter Jack Neville og
William Atkins af. De to Herre er elegant
udklædt, - men uget forvoldede og medfører en
forholdsvise mange Bagage. - Den forklædte
Tim skyder hen til Vognen, - og da der in-
gen Karl isen sig, får han lov til at
slæbe Bagagen ind.

868.

(Hotel Piazza. Portieren) Jack og William
ind- og hen til Portieren... Tim ind med
Kuffertene, som han sætter fra sig.

869.

(Nærb. af Portieren og William) William
stikker Portieren nogle Penge og siger:

Tak! Her skulde den et Brev fra
Lord Undermer... indleveret under Mar-
ket N. !

Portieren nyster på Hovedet.

870.

(Nærb. af Tim) Han spidser Øren, - lader
te ~~ikke~~ at blive uget forklækket.

871.

(Portieren) William sender sig fra Portier-
en og holder nogle Ord med Jack, der går
lader te at være uget forvænset og usolidt over,
at der intet Brev er. - En Kæser viser dem
op... og Tim følger efter med Kuffertene.

872.

(Jack's Hotel reulse) Tjeneren lukker de
to Slyngler ind, går igen - og Tim kommer
ind med Kuffertene, får en Drikkestilling
og trækker sig så også tilbage.

873.

(Hotelgangen) Tim ud, - står et Øjeblik
og grubler, fatter så en Beslutning, løfter
over Gangen - og standser uden for en anden
dør, - bøjer sig ned og ser:

874.

(Jafets Hotel + Dagligstue. Nøjlehåndbillede)
Jafet sidder og fortæller Harcourt uget.

875.

(Uden for Døren) Tim rejser sig, grunder
et Øjeblik, haler så et stykke Papir frem
og skriver uget ned på det.

876.

(Jafets Hotel + Dagligstue. Kortbillede) Har-
court rækker Jafet Hånden og siger:

Tekst: Jeg synes, den Hensigt, de har
haft, behøver det Middel, de har brugt...
og jeg vil gøre alt for at hjælpe dem med
det finde deres Fader!
Jafet tager rovt mod Kammers Hånd.

877.

(Uden for Døren) Tim lægger Seddelen
sammen og banker på.

878.

(Jafets Sæulset) Jafet rejser sig med et
"Kom ind, -" og den forblæmte Tim træder
ind. Jafet betragter ham forbløffet, -
tager overrasket mod den Seddel, Ege-
nieren rækker ham og læser:

Seddeltekst: Den rigtige J. V. kommer
sammen med den Fædægtige. Opryg
først Flota efter 10. Matteo og hans Fæller
på kdkig - gå ved hendes Dørm.
Tim.

879.

(Kort. af Jafet og Harcourt) Jafet ser be-
styrtet og viser så Sedlen til Harcourt, -
der går overrasket betragter Egegnen.

880.

(Sæulset) Tim trækker sig baglæns hen
mod Døren, - kigger af Kammers indløb og
spændte Blikke.

881.

(Nær. ved Døren) Tim rejser omhyggeligt
Nøglen om - og tager så leende Pungk & Skæg
af.

882.

(bænkst) Jafet & Harcourt, der brat udløses
af Spændingen & Urosheden, brister grødt latter.
Tim tysser på dem, tager atter Pungken &
Skægget på - & betyder Jafet, at han skal føl-
ge ham.

883.

(Gangen) De to Venner bister ind af bænkst, over
Gangen & hen til den Dør, der fører ind til
Jacks Stue. Jafet bøjer sig ned mod Nøgle-
hullet, - ser:

884.

(Jacks Stue. Ved Bordet. Nøglehulbilledet) Jack
tager nogle Breve & Papirer frem, - viser William
dem & siger:

Tekst: Papirerne er gode nok, - & jeg vil
håbe min Ret, om så min høje Familie skal
grade Blod!

William nikker - & giver sig med en lærende
Mine til at undersøge Dokumenterne.

885.

(Uden for Jacks Dør) Jafet ser op mod Tim, - &
de to Venner rekuler et forstående Blik. - Så
går de stille bort - som de kom.

886.

(Jafets Stue + Dagligstue) Harcourt går utål-
modigt op & ned ad Gulvet - & endelig kommer
de Venner. - Harcourt bliver med et Par
Ord sat ind i Situationen, - & Jafet sender sig
så mod Tim, siger:

Tekst: & hvad Fløte angår?...

Tim nikker, & får de andre til at sætte sig
& begynder så at referere.

887.

(Nær. af de tre) Tim fortæller, - siger:

Tekst: Allerede i Aften lykkedes det mig
at blive helt gode Venner med denne Matteo.
Han fortæller, & Billedet tæner over i:

(I Harneskneppen ved et Bord) Tim sidder over for Matteo. En del tause Flasker vidner om, at der er blevet drukket godt, - og den ægte Tigen'ner er da heller ikke ædru... Han lal'er frem:

Tekst: Der kan også blive Penge at tjene for Dig, Kammerat... Det hele drejer sig om en hem, lille Bortførelse af et Tigebar... Min Herre betaler, - og han har Råd til det... Tim uvidtilliger: Samtidigt, de to Mand rekoller et Håndtryk og drikker så videre... Billedet tæner over i:

(Karb. af de 3 - som 887) Tim fortæller videre, hans Tilhøve er stærkt interesseret, - Jafet udspringer iøvrigt Tim, der fæleer:

Tekst: Om denne Herre er Melchior, kunde jeg ikke få ud af ham... Men det skulde være en given aare i Irland ved Connemara...

(Jafets Ansigt) Han grunder over Problemet, - grunder så en Udvej og siger:

Tekst: Jeg får til Irland... men jeg må ha' talt med Flea først... og det kan altså ikke blive for sent i Aften...

(Karb. af de 3 - som 889) Jafet udvikler nærmere sin Plan, som Tim og Harcourt bifalder... Afblænding.

Tekst: Om Aftenen kom Lord Windemear og hans Fortrolige, - Sagfører Masterton...

(Fra "Piazza Hotel") Windemears Ekspage kom frem, - og den gamle Adelsmand og Sagføreren forvender ind i Hotellet.

(Jafets Hotel dagligstue) Jafet sidder i dybe Tanker, da Tjeneste kommer og melder de Fremmede... Lord'en og Sagføreren træder ind, - Jafet rejser sig og betragter spændt de to Herrer, der skal falde hans Dødsdom. - De Frem-

mede går taase hen til Jafet.

894.

(Karl. af de 3) Lord Brudenmean betragter
opmærksomt & alvorligt Jafet. Hans Mine,
der tie at begynde med er ret streng & barsk,
bliver efterhånden blidere, - & han vender sig mod
Sagførerens, nikker, som vilde han sige: Skam lig-
ner ikke nogen Brindler, - den unge Mand... vel?...
Masterton besvarer med et strakt Smil hans
Nik, - & Lord'en vender sig så atter mod Ja-
fet, i Chæm Klædet blusser op, lægger sine Hæn-
der på hans Skuldre & siger:

Tekst: Vi fordammer dem ikke... beklager
nærmest, at de ikke ^{var} den Herø, jeg søgte... & er
villige til på alle Måder at hjælpe dem til
at nå Deres Mål!

Jafet kysker dybt berøget den gamle Her-
res Hånd - & bekræfter ved god et Håndtryk
med Sagførerens... Han får så sine Gæster
til at tage Plads & begynder at fortælle
dem om de Gdagelter, han har gjort. -

895.

(Jack's Kælder. Karl. ved Badet) De to li-
det tiltalende Herren har drukket kraftigt, -
Badet flyder med Flasker & Glas, & Jack
er uzer fuld & højrodet. William slutter
et Brev, som den anden med hæs Røst har
dikteret. Det løber Brevet igennem, hvis
Indhold bl.a. er:

Brevtekst: men modtager jeg ikke fra Deres
Hånde i Løbet af 2 Dage et Brev mikt. J. N.,
griber jeg sagen an på en langt kraftigere
& mere sensationel Måde.

Deres utålmodige Herø, der færligt
bærer Navnet Jack Neville.

Jack nikker grinende, & William lukker så
Brevet.

896.

(Jafets Hotel & Dagligstue) Jafet slutter sin
Beretning... Lord'en nikker interesseret,
rejser sig, & idet han rækker Jafet Hånden
til afsked, siger han:

Tekst: Jeg forlader Breen nogle Dage, men
står så alligevel til denne Disposition ... og i Mel-
lemtiden vil Markertou nok have fundet
ud af, hvem denne de ^{er} ~~Benyon~~ ^{Benyon}
~~Benyon~~

Jafet nikker - og tager så også Afsted med
Sagføreren.

897.

(bestibulen) Jack og William kommer ned-
i fort Overtøj, - går hen til Portieren med
det Brev, de har skrevet. Jacks Gang er
nogen raskende.

898.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) William
beder Portieren hjælpe ham, at Brevet bliver
bevogtet. - Portieren kaster et Blik på Ud-
skriften, - så ser han hen mod Trappen.

899.

(bestibulen) Jafet følger sine to Gæster ned,
og Portieren skynder sig hen og åbner Døren
for dem, - går så tilbage til Jack og William.

900.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) Portieren
peger mod Brevet og siger:

Tekst: Et pådømt Traf. - Det var netop
Lad Wiaderman, som Herr Jafet Newland
fulgte ned!

William bliver efterbænksom, - bliver sig så
hen mod Jack og hilsener.

Tekst: Jafet Newland ...! Giv en
J. N. ...!

Jack, der i sin Ontagethed, uendelig hurtigt
begynder at se ud, forstår intet, - men William
bryder hans fagede Spørgsmål og ser hen
mod Døren...

901.

(Inden for Udgangs-døren) Jafet ind, - standser
guindende, ser hen mod Huset i bestibulen.

902.

(Nærb. af bestibulen her) Det er lidt over 9 1/2.

903.

(Inden for Udgangs-døren) Jafet nikker beslutsomt.

(Vestibulen) Josef skynder sig op ad Trappen.
Jack & William stimer efter ham.

(Nærb. af Portieren & de to Herrer) William ser grundende efter Josef, - så vender han sig mod Portieren, rækker ham et Guldstykke og siger:

Tekst: Tænk dem nu om... Har de set Josef Newland, ikke fast Brev, meget J. N. Portieren grunder, - nikker så: - Ja, det er rigtigt nok... Nu husker han... for en Tid siden...

William mener nu at forstå det hele, - betyder Portieren, at han godt kan forvandle, & hvidsker så til Jack:

Tekst: Der er et Komplot imod os... De set Josef Newland er kommen og i Fakobet... han går nu for Lord Windermeas Hov! Jack banker rasende & knytter knæene Hænderne... William forøger at stemme ham ned.

(Vestibulen) Josef har set oppe efter sit Overtøj & kommer nu ned... Jack skyder sig over ham & forøger at krænke ham.

(Nærb. af Jack & Josef) Sir Kelt er uagtet bekræftet over det uventede Overfald, forvoger et gni sig fri... Men gøl & fidd om Jack er, hænges han fast i den Bærre & hvæser:

Tekst: Bandit & Svindler... Stjale mit navn... jeg skal...

Det lykkes dog Josef at gni sig fri for Tyrkens Hænder.

(Vestibulen) Josef slinger den uroende Slynge fra sig med sådan en voldrambe, at han fælder dem på Gulvet. - Så går Josef rolig ud. William går hen til Jack.

(Uden for Hotel Piazza ved Døren) Josef ud, - ser sig undersøgende om - & går så.

(beribvilen) William får Jack p.^o Benene i-
gen. Den rid-tuante er ude af sig selv af Ra-
seri. Fuldskab, slinger Trinder efter den
fjævnende Modstander, - gør sig fri for William
og rarer ud ad Døren. - William grunder
lidt, siger så til den forkrækkede Portier:

Tekst: Jeg må vist se at få fat i ham... in-
den de to gør en Ulykke på hinanden... De
har nemlig et gammelt Kellersvende at
skulle ha' gjort op...

Portieren nikker forstående... og William skynder
sig ud.

(Frau Piazza Hotel) Jack slænger bort i den
Retning, Jafet er gået. William kommer til
Lyne. Døren, - lukker denne efter sig.

(Kæb. ved Døren) William ser efter sin Kam-
merat... et liende Smil spiller om hans
Læber... Han har øjensynlig fattet en djæ-
velsk Beslutning. - Går væk.

Tekst: Jack tabte selvfølgelig snart Jafets
spor...

(Halvmørkt Kaj ved Themsen) Kajen ligger i-
de og Jaladt. En Kat sidder oppe på en
Bræddetabel og slikker Månekin. Jack
kommer saklende, - kan ingen Jafet se -
nærmere sig efterhånden Kajen... En Skikkel-
se sniger sig efter ham... og kaster sig pludse-
lig over ham. - Det er William.

(Kæb. af Jacks fortrykkede Ansigt) En Hånd
klemmer om hans Hals... Han vil skribe om
Hjælp, men en anden Hånd presser mod
hans Mund.

(T.^o Bræddetablen) Katten griber Fligten.

(Kæb. ved en Del af Jacks Klædning) En Hånd
kommer febrilsk løbende for at dele Dødhold

af Breve & Papirer.

917.

(Et Sted ved Kajen) To Vægtene kommer gæ-
ende i skilferdig Samtale. - Pludselig griber
den ene den anden i Armen & gør ham op-
mærksom på noget. De ser:

918.

(Andet Sted ved Kajen) William kaster Jack
ned i Floden - & løber så.

919.

(Hærb. af Vægtene) De sætter i Løb hen til
Jerningstedet.

920.

(Andet Sted ved Kajen.) Vægtene stormer
hen til det Sted, hvor Mordet fandt Sted...
men der er ikke noget at se i Floden. Den ene
siger:

Tekst: Strømmen har taget ham... & den
anden har Natten gysligt!
Den anden Vægt nikker, & de to Mand ser sig
gysende om. - Afblænding.

921.

Tekst: Men Fleta havde givet et hørt Klok-
ke om at se Jøset den Dag, skønt han jo havde
lovet at komme...

(Fletas Hustru: Pensionen) På et Bord står
Blomster & Fødselsdagsgaver, men der er ikke
mange. - Fleta, der ser meget fagadt ud, er
ved at knappe sin Natkjole til - & knaler
så ved ved siden af sin Seng i Børn.

922.

(Fra en Kvir) Jøset kommer, - ser sig spej-
dende om - & drøjer sig så over Kvinden.

923.

(Havet. Kvir i Baggr.) Jøset springer ned
fra Kvinden & biter jern mod Billedet.
Forgæves, - stikker, - stikker to Fingre.
Kvinden & piber et Signal.

924.

Tekst: Det gamle Signal...

(Fletas Hustru. Hærb. af den knalende Fleta)
Kvir stikker ind i Børnen, - lytter & smi-

ler glad.

925.

(Fletas hustru) Hun rejser sig og løber hen
til vinduet, som hun åbner.

926.

(Hvor med Pensionsbygningen hører tilbage)
Fletas står i det gylende vindue. De andre
vinduer er mørke. — Jofet siger sig hen
til vinduet, og da det ligger. Stuepigen, han
kan nemt ved et entre ind.

927.

(Fletas hustru. Inden for vinduet) Jofet
siger sig ind, — siger:

Thorst: Det er en forfærdelig Tid at
komme på... men jeg måtte have talt
med dig... og jeg bliver udspejlet...

Fleta bliver usrolig og udspejler ham i sigt.

928.

(Fletas hustru) Fleta drager Jofet bort
fra vinduet — og får ham anbragt i en
magerlig stol. Selv sætter hun sig på en
skammel ved hans Fødder.

929.

(Hv. af de to) Jofet har et lille Smykke
med til hende, — som hun er berøgt for...
og Jofet begynder så i en alvorlig Tone
at fortælle...

930.

(Fra Indgangsdoiren til Hotel Piazza)

William kommer, — går ind.

931.

(V. triler) William ind, — giver hun en
angstelig Hovedryk til at stå på Portierens
Spejlskål — og går så roligt op ad Trappen.

932.

(Jofes Hotelværelse) William ind, — kender
Lys og låser Doiren. Sætter sig hen ved
Bordet.

933.

(Hv. ved Bordet) Han tager nogle Papirer
og Breve frem fra sin Lomme, — betragter
dem med et tilfreds Smil. — Afblænder.

934.

(Fletas Hævelse. Hæbel. af Fleta og Jafet - som 929)
Jafet fortæller videre med Fletas Hænd:
sin. Han slutter med at sige:

Tekst: Mærke skal det lykkes mig at
få den Herkomst opklaret... men jeg må
hå den Halskade, som Nathe efterlod sig...
Fleta nikker - og rejser sig.

935.

(Fletas Hævelse) Fleta finder den aparte
Halskade frem, og Jafet stikker den til sig.
Så tager han Afsked med hende og bereder
sig til at farbrødre ad samme Vej, hør
kom.

936.

(Hæbel. ved Kvindst.) Jafet kaster et Blik
ud af Kvindst.

937.

(Et udrændigt Ur p. Bygningen) Klokken
er lidt over 11.

938.

(Ved Kvindst.) Jafet går med et lille Smil
Fleta opmærksom på det sene Tidspunkt
og springer sig så ud... Fleta lukker Kvindst
og skæm drømmende frem for sig... Afblæn-
ning.

939.

Tekst: Næste Morgen.

(Jafets Hotel dagligstue) Tim, - der nu er i sit
Arbejde - kommer ind med et Brev. Han ser
sig om - stuer og tom - så pifter han det kend-
te Signal, - og straks efter kommer Jafet ind
fra Sovestuen i Færd med at gøre sig i
Stand. - Jafet og Tim læser Brevet.

Brevtekst:

eneste, der kan tale om, vistnok i gift, bo i de
de i ^{Portugal} ~~Spanien~~ eneste Slægtsning Miss Derron i
Connemara, Irland, der måske kan giveplysminger.
Kunligt Hilsen.
Masterston.

940.

(Hæbel. af Jafet og Tim) Jafet og Tim ser op fra

Brevet, - seker et betydningsfuldt Øjeblik,
3 Jafet siger:

Tekst: Et Fingeryeg... troer jeg... at
min netop også skal bo i Conneemara.
Jeg tager til Island med det samme!
Tim Quicke, - 3 Jafet giver ham så forskel-
lige Indtryk. - Afblænding.

941.

IV Kapitel.

Der handler om en Helts Rejse
i Island. Han møder
gamle Bekendte, men foragter
en af dem.

(En gammel Kro i nærheden af et Udsiktssted)
Jafet er uden at opføre sig sluppet gennem Eng-
land 3 over Kanalen. Nu skal han med Postro-
gen videre. - Udenfor Kroen holder Postrognen
parat til at køre. Jafet 3 en anden Rejsende
kommer ind fra Kroen 3 sætter sig ind i togen.
942.

(2 Postrognen) På det ene Sæde i hver sin Ry-
sæde to Herrer. Han, der sidder længst tilba-
ge, har bredt et Læmetræklæde over sit Hoved
3 smokter trygt. Han er klædt i Kvæke dragt.
Den anden Herrer sidder skjult bag den Avis,
han læser i. - Den Rejsende, der kom sammen
med Jafet, sætter sig på det andet Sæde i det
fjerdeste Hjørne. Jafet anbringer sig i den
første Kro, - er med et stort Smil mod
sin Rejsesælger: - De virker ikke meget glævede.
943.

(Ved Jafet Kroen) Postrognen sætter sig i Be-
regelse.

944.

(2 Postrognen) Jafet undertrykker en let
Gabe, - men straks efter er den afblæsen-
de Herrer færdig med sine Studier, - 3 man ser
nu, at det er en Mand, vi har truffet før. -
Jafet bliver overrasket på ham, - man siger
så at skjule sin Forbavselse.

945.

Tekst: Jafet begrundede at blive urolig. Manden

var jo den Agent, som Mattes havde forhand-
let med, og som rimeligvis stod i Melchior's Sold...
(Jafet's Angst) Han skinner over mod sin Gen-
bo og har start ved at betvinge sin Angst og
Wrø.

946.

(I Postrognen) Agenten - M'Dermott - ser over
mod Jafet, nikker forekommende til ham og siger
så, idet han rækker ham Arisen:

Tekst: Det lader til, at der atter er ved at
blive Uroligheder og oprør herovre i Island.
Jeg kan pege ned mod en Notits i Arisen. Ja-
fets læser Notitsen, (i hvilken den står, at
"de hvide Ørøge" - de oprørske irske Katolikker -
er ved at rejse sig, og at disse Ægne er farlige at
jorde i. Det er navnlig mod Skatterne og
Tiendebetalingen, der protesteres)

947.

(Nær af Jafet) Han læser Notitsen, - veks-
ler et Par Ord med sin Genbo og kaster sig
igen et Blik i Arisen, hvor en Notits fan-
ger hans Opmærksomhed:

Aristekst: drifvind i Themsen.

Tidligt i Morges er der i Themsen fundet
drift af en ung, velklædt Mandsperson.

Den Døde, på hvem der ingen Papirer fand-
tes, har iøjensynlig først været i en stand
for et Overfald og var omkommet blevet
kvalt, inden han blev kastet i Floden.
bed 10 $\frac{1}{2}$ -Tiden i Efter havde da gaaet
Katrægtene set, at...

Jafet bliver straks eftertanksom, - men vil
han det hen... Den Historie kan selvfølgelig
ikke komme ham ved!

948.

(I Postrognen) Han giver med Tak M'Der-
mott Arisen tilbage og kaster sig ugle lige-
gyldige Ord med Agenten.

949.

(Dårlig Landeri i kuperet Terrain) Postrog-
nen ruller frem, - men det går med
Bær og Skod. Vegen er meget ujævn.

(I Portrognen) Krækeren, der sover med Lommetrøkket over Hovedet, kaster - på Grund af Vognens uregelmæssige Betægelser - ned ad Hædet; - Trøkket glider af ham, og man ser, at Manden ikke er nogen anden end vor gamle Ven, Mr. Cophagius. - Jafet stirrer overrasket på ham.

(Jafets Ansigt) Hans Ansigt røber hans Glæde ved Genfunden, og han skal netop se at kalde Apotekerens ved Navn, da han bliver klar over det ukloge i det, - ser mod Aegenten - og lægger så atter sit Ansigt i ligegyldige Folder.

(I Portrognen) Cophagius samler sig op, sætter sig igen og kommer med nogle vundskylende Bemærkninger om den Forstyrrelse, han har lavet. Så får han Øje på Jafet, stirrer på ham, som så han et Genfund. Han pudsler sine Briller, bøjer sig så frem mod Jafet og siger glædeskrællende:

Tekst: Jafet kendte min Sandten... samme hæde, samme Øjne... Apotek i Smithfield... gal ~~Digt~~ ^{Ko} og så fort videre!

Jafet betragter ganske roligt Bekerdtokabet.

(Mr Dermatts Ansigt) ^{Han} ~~Det~~ er meget interesseret i, hvad den Jægar, og betragter Jafet.

(I Portrognen) Cophagius vil ikke tro, at han har taget fejl, - men da Jafet smilende og hovedrystende bliver ved med at hævde, at han har gjort det, lader den Jæntende Apoteker sig ikke tilfreds, kommer med en Mængde vundskylninger og falder tilbøye i sit Hjørne.

(Fra Kro N° 2) Portrognen ruller ind i Billedet - og standser. Jafet står id af.

Kognen, - og efter ham følger Apothekerens,
der får den Bagage og tydeligvis ikke skal
længe. Han vender sig mod Jafet.

956.

(Karl ved Kognen) Cophagur tager blikken
de slatten af, - kommer med mange hund
skyldninger og slukter med et rige:

Tekst: Undskyldte Fejtagelsen. Jorblof-
fende Lighed... skal ikke længe... gam-
mel Tante død... endnu Bort og arve det
hele... altsammen meget godt... og vi fort
videre!

og med et sidste Blik forvinder han.

957.

(Udenfor Kro II) Apothekerens skynder sig
ind i Kroen. Jafet skinner efter ham, og
da det lader til, at de to andre Næstagerne
bliver i Kognen, går Jafet og efter sig ind i
Kroen. - Kirkens er gået åbent af. M'Der
mott kaster et spejende Blik ud af Kog-
nen.

958.

(Lille Stue i Kroen) Cophagur er ved at hænge
sit Tøj fra sig... Jafet blikker oven og, mik-
ke glad smilende til den ovenstående Coph-
gus, blikker så ned på Døren og kaster sig i
sin gamle Principals Arme.

959.

(Karl af Cophagur og Jafet) Jafet siger:

Tekst: Jeg blev jo nødt til at frægte
dem... ja der var en Mand, der virkelig mäk-
te vide mit navn!

Apothekerens nikker og klapper sig smilende
sin juleværende Lærling på Håret.

960.

(Karl ved Døren) Døren bister op, og M'Der
mott kommer til Synet... Nu må du vil
spille om hans Løbe, du kan få det
på de to... Nu har han Næst!

961.

(Den lille Stue) Jafet og Cophagur vender
sig mod Døren. M'Der mott kommer med en

lige gyldig kundskyldning og trækker sig så tilba-
ge. - Jafet ser efter ham og vender sig så mod
Cophagut og siger:

Tekst: Det var da højst uheldigt.. For det var den
Mand, der ikke måtte få mit Nam at vide!
Den brave Apoteker blev næsten lige så ulykke-
lig som sin unge Ven.

962.

(Uden for Kro II) M'Dermott kommer ud,
giver et Glimt og giver så Kommanden
enkle Rejse og en Ordre. Kommanden rimerer ge-
myg og geschäftig af Sted.

963.

(Det lille Hæul i Kroen) Jafet siger sig for de
bange Anden, peger mod Cophagut, Kræker-
dragt og udspringer borte... Apotekerens fakla-
rer henrykt:

Tekst: Apoteker igen... i Reading... blevet Kræ-
ker og gift med ^{sin} ~~Judith~~ Temple, ~~den~~ hustru...
Idet lykke... Søster Suzanne borte hos os... tale
tit om Dig... snart komme på Besøg... og så fort
videre...

Jafet er stærkt interesseret, og Cophagut fortæller
gerne.

964.

(Uden for Kro II) Herten kommer med en
Kest, - M'Dermott springer sig op på den og
galopperer borte.

965.

(Det lille Hæul i Kroen) Jafet lytter og fæ-
ken til Vinduet. Cophagut følger efter ham.
De ser:

966.

(Uden for Kroen) M'Dermott galopperer borte.

967.

(Kroaulet. Ved Vinduet) Jafets Angst og
Kro vokser. - Det aner ham, at der foregår
skabnesvangre Begivenheder.

968.

(Uden for Kroen. På Postvognen) Knifsten tager
Hornet for vinden og trækker Afgang.

969.

(Det lille Hæls i Kroen) Jaset tager hurtigt,
men kærligt Afsked med Apothekerens og styg-
der sig ud... Copenhavs Skipper bagefter.

970.

(Uden for Kro II) Jaset ud, - sætter sig ind i
Postvognen, der kører. - Copenhavs Kammer
fem i Krodøren.

971.

(Nær af Copenhavs i Krodøren) Han ser ef-
ter Vognen, vinker - og jalden Tøse af latter
Røvelse. - Afblænding.

972.

II Kapitel.

I hvilket Uvejret og Stormen
raser, og vor Helt får Juid
te ^{at hoi} ~~at~~ han ^{har} nået sin sikre
Station.

(Vej gennem øde Landskab) Aften. Det stor-
mer og regner - og Knifsten må pidske på Hestene
for at få Postvognen frem. - Den forsvinder ud
af Billedets Fagvind.

973.

(Fra en Jaldesædlig Røvelskro) Postvognen
kommer og standser. - Jaset står ud - og kæmper
^{med sin Vidskab i Stænden} sig mod Stormen hen til Krodøren.

974.

(Skimmel Kroen i Halvmoite) Stuen oplyses
kun svagt af Skæret fra den store Kamin, fra
den hvilken der sidder en uget skimmel Person.
Han bliver interesseret på Jaset, da denne
kommer ind. Den frivillige og godmodigt udsende
Portværd går hen til ham og hjælper ham af
med hans dynggrøde Kapper. Den skimmel Per-
son rækker sig tilbage i Stuen, - og Jaset går

om hen til Kammeren, og sommer Hønderne.

975.

(Nærb. af Hænderne og den skumle Porm) Han
hvisker noget til hende og peger hen mod Jafet.
Hænderne lader til at være noget betænke-
lig.

976.

(Kra^{stuen}stuen) En ung, rød Pige kommer ind.
Det er Hændernes Datter. Moderen går hen
til ^{hende} og hvisker noget. Den unge Pige nikker,
tager en Armbage med flere Lys og tænder
dem.

977.

(Nærb. af den unge Pige) Hun hedder Kath-
leen. ... Hun tønder Lyrene, og i dens Skov ser
man, hvilken smuk og blomstrende Skønhed
hun er.

978.

(Kra^{stuen}stuen) Den unge Pige tager Armbagen i
Hænderne og betyder Jafet, at han skal føl-
ge med Hende. - Hænderne lukker Døren
efter dem.

979.

(Lille, uhyggeligt Hærelse) Kathleen og Jafet
ind. Hun sætter Lyset på Bordet, - griber
Tørvekarren, der står ved den lille Kammer,
og går ud for at fylde den. - Jafet ser sig
omkring - og er alt andet end hyggelig til
Hende. - Han sender sig mod Vinduet.

980.

(Nærb. af det lille Vindue) Regnen plasker
mod det og hun bjer ved at slå Ruden ind.

981.

(Det lille Hærelse) Jafet forsvinder at bekæmpe
sin rimelignende latterlige Frygt og går hen til
Vinduet. Han ser:

982.

(Pigen fra Kroen, - set fra Vinduet) En Mand

har sat i Bidslet på en af Hestene & "vender"
Tøjnen. - Kriksen, der sidder på Bænken,
kan bort i samme Retning, han kan.

983.

(Det lille Hælle. Karl. ved Kvindet) Jaset
under sig over, hvorfor Kriksen skal & kan te-
bage i det jafædelige Lejr... Skal der ske
noget, - ~~men~~ der ikke må være Vidner til??

984.

(Det lille Hælle) Jaset går bort fra Kvindet - & sætter sig eftertænksomt på Kanten
af det Bord, der står ved Bæggen midt til Kro-
stuen.

985.

(Krostuen. Fru Kammer) Kathleen er ved
at fylde Tårn fra den store Kasse over i sin.
Hun ser op mod Moderen & den skinnende Hånd,
der står i Nærheden af Kammeret, & sætter nogle
Spørgsmål til dem. Manden siger med:

Tekst: M'Dermott har selv sagt det... Tyren
u Prokurator & Skatteopkræver, & Briden er
u ikke til Lids at afgive den Krog....

986.

(Den lille Stue. Karl. af Jaset) Han bliver op-
mærksom på Samtalen ved Siden af & lytter
anspændt.

987.

(Krostuen. ved Kammeret) Kathleen vil ikke rig-
tig tro på Mandens Forklaring, - men hun
fortæller halstarrig:

Tekst: Han skal "ordnes" i ^{nat} ~~dag~~, inden han
får Soldater til Hjælp... Det er din egen Kæ-
reste, Corry O'Toole, & hans Brødre, der står
an!

988.

(Det lille Hælle. Karl. af Jaset) Hans Ansigt
vidner & bliver mækt... De vil altså tage hans
liv... Men hvorfor?... Is det Melchior, der dri-

nu et spil?...

989.

(Krosten) Kathleen skal netop te at
fjerne sig med sin Brandekurv, - da døren
te vigen river op.

990.

(Nærb. ved Døren) En ung Mand, - Corry
O'Toole, - Kathleen. Kæreste hæder ind.
Regn og Stid står ind i Stuen, og Manden
har lært ved at presse Døren i igen. Han
tager sin våde Hånd i Hånden og vrider den.

991.

(Krosten) Corry hæder udmærket, vil tage
Kathleen under Hagen og kysse hende, - men
hvis færdigheden det og siger:

Tilsk.: Jeg ved godt, det er Jereens Or-
de... men jeg kan alligevel ikke lide det,
I kan ja... Jeg synes slet ikke, den Mand
ligner en Skatteopkræver!

Corry ler ad hende, - men hun går sig fri
og går med Tårvekassen.

992.

(Det lille værelse) Kathleen ind. Kigger
stjålent te Jofet og begynder at lægge
Tår og Brande te Rette i Kammeret.

993.

(Krosten) Corry og den skumle Person
haffer vist aftaler, og den unge Mand
siger så te Bertinden?

Tilsk.: Om en Time sker det... såj mig ja,
et han snart går i seng!

Den gamle Kone nikker i den Begejstring, og
de to Mand går så ind i Regnen og Højnet.

994.

(Det lille værelse) Kathleen har fået det
te at brande i Kammeret... Jofet ser på
hende - og går så hen te Kammeret, læner
sin ene Arm mod dens Kant og taler

te hende.

995.

(Det lille Kæulke. Nærb. ved Kaminen) Jafet
retter nogle Spørgsmål te den unge Pige, som
ser op mod ham og villigt tilføder hende hans
Uygerighed.

996.

Tekst: Han fik at vide, at det nærliggende
Gods - Mount Castle - m. ejedes af en Greve
Henry de Clare, der overtog ^{det} da hans barulø-
se Broder døde ved et Ulykkestilfælde et
halvt Aar tidligere...

(Jafets Ansigt) Han lytter dybt interesse-
ret te Kathleens Forklaring... Han begyn-
der at se Løsningen på Mysteriet og nik-
ker fastsæende. - Så siger han:

Tekst: Den kække Ejer - Broderen - havde
han ikke haft en lille Datter, der en ble-
vet stjålet, eller...

997.

(Nærb. ved Kaminen) Kathleen ryster
på Hovedet, - men så kommer hun i Tanker
om noget og siger ivrigt:

Tekst: Jo... de havde en lille Pige... Cecilië...
der druknede... Buret blev ganske vist
aldrig fundet... Mor var hendes Amme...

Jafet nikker... Nu er det hele jo klart... Han
tager Fletas Halskæde frem og pækker
den ud.

998.

(Nærb. ved Døren) Døren åbnes, og Hertinden
kommer ind... ^{med nogle Løgne på Armen.} Hun standser i Døren, - stikker
med åben Mund hen mod Jafet og udbyr-
der:

Tekst: Kæden!... Mygladys Halskæde!

999.

(Det lille Kæulke) Kathleen og Jafet ren-
der sig om i det samme stykke den gamle

Kone hen til Jofet - og pejer alvorligt mod
Flestar Halskæde...

1000.

(bed Kammeren) Jofet fortæller soligt:

Tekst: Den lille Pige. Deres Faders Datter,
som de har begravet som død, lever endnu
og står under min Pantødt... Jeg er ikke
Skattegravner - men jeg er kommen for at
opklare den Hemmelighed, der redder den
lille Pige...

Både Kathleen og Moderen er dybt rystede.
Den gamle Kond parrer Halskæden med
sinne Løber, og Jofet fortæller videre... Af-
blænding.

1001.

(Den Sligt eller Hvilvej) Corry og den
skønne Duran står og venter. Formid-
med Skikkelser strømmer til fra alle Si-
der. Mr. Dermott kommer sprængende,
riden hen til Corry.

1002.

(Nærb. af M. Dermott og Corry) Agenten
giver Corry sine Ordre.

1003.

(Den Sligten) Agenten rider bort igen. -
Efter Corrys Ordre sætter Flokken sig
bort... og ad Skænterne og hen over Marken.

1004.

(Det lille Heule. ved Kammeren) Den gamle
Kone kysser ærbødigt Jofets Hånd og siger:
Tekst: Det er for sent at flygte... men jeg skal
forsøge at redde Dem på anden Måde... for
den lille Cecilies Skyld.

1005.

(Det lille Heule) Den gamle Kone griber Ly-
set og betyder Jofet og Kathleen, at de skal
følge efter hende. - Alle 3 ud.

1006.

(Lille Gang med et Døds på hver Side) I Baggr. en Mellemting mellem en Trappe og en Stige, der fører op ovenpå... De 3 kommer... Den gamle Kane åbner en Dør og betyder Jafet, at han skal gå ind. Den gamle Kane vender sig mod Datteren.

1007.

(Karl. og Moder og Datter) Moderen kniser og græder til den unge Digt, - der rødmende protester. Men den gamle Kane siger bestemt:

Tekst: Når din Mor siger det, er der ikke noget andet i det!

Kathleen samtykker så forlegen.

1008.

(Den lille Gang.) Kathleen forvinder sig ad Trappen, - og Moderen går ind til Jafet.

1009.

(Lille Gæsteværelse med Seng, Lædeskab, men møbert) Den gamle Kane ind til Jafet, sætter sig for sig, - siger nogle grusomme Ord og lader ham stå ene. - Jafet åbner sin Jadedok og tager sine Pistoler ind.

1010.

(Inden for Kroen) De forræderiske Skikkelser omringer Kroen... De fleste af dem er betøvede.

1011.

(Det lille Gæsteværelse. Karl. og Jafet) Han lader Pistolerne - og afventer så med tilkæmpet Ro, hvad der vil ske... Afblænding.

x

Tekst (der tæner frem og tæner bort)

I vor Fortællings 4de Del:

På Dødens Tærskel

Jafet i Afslutningen på Eventyret i Island og følger vor Helt til Sø, hvor salomme Opførelser fører i hans Død.

Jafet
der siger sig en Fader.

4de del:

Taa Dødens Tarskel.

Hovedpersoner:

Jafet Newland.

Tim

Cophagus, Apoteker.

Melchior (alias Henry de Clare)

Nattée, hans Hustru.

M'Dermott, hans Agent.

Kathleen.

Hendes Moder. (Mrs. M'Shane)

Conny O'Toole, hendes Kærester.

Mattes, en Eigendoms.

Harcourt, Jafets Ven.

Fleta

Lady de Clare, hendes Moder.

Lord Windermar.

William Atkins.

Kaptein Wilson, på Fregatten „Diomedes“.

Mr. Phillot, Næstkommand.

Mr. Easthüpp, Proviantskriver.

Garcoigne. } Midshipmænd.

Vigors.

Mastereen

Bådsmanden.

Don Scipio.

Douma Agnes de Silva.

Hendes Pige.

En Styemand.

de første 6 Billeder er Præsentations-
billeder, der skal bringe de at ståtte
de uødsendige forklarende Tekster: Alle
Billederne tages frem og tages bort.

1012.

(Præsentationsbillede af Jafet i „moderne“ Tøj)

1013.

(Præsentationsbillede af Cophagur og Tim)

1014.

(Præsentationsbillede af Lord Waidemear)

1015.

(Præsentationsbillede af William Atkin)

1016.

(Præsentationsbillede af Melchior og Natte)

1017.

(Præsentationsbillede af Fleta i „moderne“ Tøj)

—

Kæfter gentages nogle få af de
Billeder, der sluttede Del III.

—

1018.

I Kapitel.

I hvilket vi helt ikke har no-
get Håb om at stå levende op
den næste Morgen og derfor græ-
ber til det sidste middel-at gå
i seng.

(Fra den gamle Rørdø) De forminmede Skik-
kelser siger sig helt hen til døren.

1019.

(Næst ved Jeddøren) De arbejder på at spænde
ge døren.

1020.

(Det lille Gæste-Soverærelse) Jafet lytter, - bider
Tænderne sammen - og presser. Hænderne fast om Pi-
stolen. - I det samme åbner døren, - Jafet rejser
sig og har den ene Pistol - men sætter den igen
ned et øjeblik, - da han ser, at det kun er

Kortvinden, der i Nøtdragt kommer ind. Den gamle Kone kridsker uget til ham, - ligger det lille vindue op, giver dyrestagerne og betyder Jafet, at han skal følge hende. De går.

1021.

(Gangen) De kommer ind fra Jafets Sælle og siger sig op ad Loftstappen.

1022.

(Loftet, - på hvilket der er indrettet et Par Kamre) Den gamle Kone går med Lyset i Hånden - og efterfulgt af Jafet. - Hun åbner Døren til et af Kamrene.

1023.

(Kathleens Sælle) Den unge Pige sidder - halvt afklædt - på sin Seng, da Moderen træder ind med Jafet. Kathleen rødmer og dækker sit Bryst bag sine hvide Arme, - Moderen går hen og kridsker uget til hende. Kathleen svarer intet, men begynder at græde. - Moderen slår Synen op og betyder Jafet, at han skal krybe ned i Bunden af Sengen - nærmest Tøggen. - Men han nyser på Floredet... Nej, han vil ikke købe sin Frihed på Bekræftning af den unge Piges Undsætte... Pludselig fæjer alle 3 lykkehende sammen.

1024.

(Udenfor Kroen. ved Jendøren) Augustine er ved at slå Døren ind, - og den giver sig jubelig.

1025.

(Kathleens Sælle) De 3 står et Øjeblik tavse, - så vender Jafet sig og vil gå ind af Sælle, - men i det samme rejser Kathleen sig.

1026.

(Nær af Kathleen) Hun strækker Arme frem mod Jafet og siger bedende:

Tekst: De må ikke gå... jeg bønfaller Dem...

Moder har Ret... jeg føler, jeg kan stole på Dem!

Hun grader ikke mere, - men prøjer endda
at give Jafet et gnutende Smil.

1027.

(Kathleen's Hælse) Jafet betænker sig et
Øjeblik, - går så hen til Sengen, kysser tilbø-
digt den unge Piger Hånd, og skynder sig så
Sengen. Moden arrangerer Dynen over ham
og skynder sig ud, efter at have sendt Dat-
ten, der bliver siddende på Sengkanten,
et gnutende Smil.

1028.

(Krosten. ved Jorden) Den sprænger, og
Mændene ræbter ind.

1029.

(Krosten) Mændene ind, - får hørt nogle
Lyde - og skal udforske at gennemvælge Huset,
da Kærligheden kommer til Lyne til Døren.

1030.

(Kærl. ved Døren) Hun vil forhindre, at
Mændene kommer videre, - men en af dem, -
en ældre Mand - siger borte:

Tekst: Vi lader os ikke standse! ... Vi vil ha'
Tienstagerens Blod!

De presser sig frem forbi hende. Blandt
Mændene genkender man den unge Corry.

1031.

(Gangen) Mændene kommer, - presser sig over
de forskellige hælser for at undersøge dem.
Corry og en del andre åbner Døren til Jafets
Sovekammer og stormer ind.

1032.

(Jafets Gæste-Sovekammer) Mændene ind, -
finder Værelset tomt, - Corry opdager, at
brudekædet står åbent og går de andre op-
mærksom på det. - Men den ældre Mand-
hans Fader - siger med Håndlatter:

Tekst: Nej, Fyren er her i Huset, - det er jeg,
sikker på, og hvor Reg skal gennemføres!

Mændene skynder sig ind.

1033.

(Gangen) Hertinden går op ad Lofttrappen, - og Mændene står her efter.

1034.

(Loftet) Den gamle Kane stiller sig foran Døren til Datterens Kælder. - Mændene giver sig til at undersøge Loftet og Småkamrene.

1035.

(Kathleens Kælder) Jafet kigger frem af sit Skjul, og han og Kathleen lytter anspændt. Den unge Pige betyder ham nærvist, at han skal skjule sig igen - og sætter sig nu selv op i Sengen.

1036.

(Loftet) Mændenes Undersøgelser har været resultatløs, - og de går nu hen til Døren til Kathleens Kælder. - Men Moderen spærmer Armene ud og forhinder dem i at komme ind.

1037.

(Narb. af Moderen) Hun ser foragteligt på Mændene og siger håuligt:

Tekst: En smuk Bedrift at trænge sig ind i en uskyldig Piges Sengestue... Og, Corry O' Toole, hvordan tror du, Kathleen vil stille sig over for dig efter en sådan Behandling!

1038.

(Loftet. Fra Døren) Corry sænker brødebetyget Hovedet, - og da hans Kammerater stadig presser på, skubber han dem tilbage og fastholder dem det vigtige i deres Økheden... Men de Sammensvorne vil ikke lade sig overtale, og nogle af dem vil holde Corry fast, medens de andre så skal trænge ind. Kathleen's Moder ser det

farlige i Situationen, går derfor frem og siger:

Tekst: Lad da Corry undersøge min Datters Kælder! Så får I jer Quake opfyldt, og Kathleen's Rygte bliver så ugentilindt skædet!

Mændene nikker samtykkende, og den gamle
Kone lader Conny passere. - De adder igen tilbage.

1039.

(Kathleens Værelse) Kathleen sidder op i Sen-
gen, da Moderen og Conny kommer ind og luk-
ker døren efter sig. Den unge pige dækker sig
skamfuld til med Lagenet, - hender Kæsteren
femstammer en forvirret Udsigelsesring og mui-
deriger fælset, - men hans Blik forlader dog
ikke hans smukke Fæstning. - Så nikker han
til den gamle Kone: - Han er nu klar over, at
der ingen er derinde, - vender sig så mod
Kathleen, ser forlokket og betaget på hende, og i Ste-
det for at gå ud af Døren, som Moderen har
åbnet for ham, springer han hen til Kæsteren.
Den unge pige rejser sig fortrækket helt op i
Sengen.

1040.

(Værelse ved Sengen) Kathleen bøjer sig halvt
ud af Sengen, for at han ikke skal kunne se
at Jule Jafet, - lader ham omfame og kysses
sig - og skyder ham så blidt, men bestemt fra
sig.

1041.

(Kathleens Værelse) Conny forlader forvilde
fælset og lukker Døren efter sig.

1042.

(Lofket) Conny kommer ind fra Kæsterens Væ-
relse, forklarer Kæsteren, at dens Mistanke har
været ganske i grunden, - og Bunden begrundet
i Udsigelsen.

1043.

(Kathleens Værelse) Jafet skriver Sengklæ-
derne til Side, - springer ud af Sengen, smiler
taknemligt til Kathleen, der dækker sig til med
Lagenet, - og går så hen til Døren og lytter.

1044.

(Uden for Kroen) Mændene kommer diskuterende

de ud, - spæder i forskellige Retninger, - og den gamle Kone nikker den mishandlede Dø efter dem.

1045.

(Kathleens Søster) Jafet vender sig fra Døren og fortæller Kathleen, at Faren djervt er drovet over. Hun smiler glad. - Jafet går hen til Kathleen, tager nogle Guldstykker frem og giver hende.

1046.

(Karl. ved Sengen) Han tager så hendes ene Hånd og siger:

Tekst: De har reddet mit liv, Kathleen, og jeg vil aldrig glemme Dem!... De er en god, lille Dige, og Conny O'Toole vil blive en lykkelig Mand!

Han kysser hendes Hånd, - og da han ser, der kommer Tårer i hendes Øjne, kysser han også hendes Mund, og hun går ikke Modstand. - Så trykker han endnu en Gang hendes Hånd - og går så fra hende.

1047.

(Kathleens Søster) Han skal netop til at forlade Søsteren, da Moderen kommer ind og fortæller, at Baren er fri. - Efter et sidste Nik til Kathleen går hun sammen med Moderen.

1048.

(Karl. og Kathleen) Kathleen ser efter ham og ved ikke rigtig, om hun skal le eller græde. Hun sukker dybt og presser Hænderne mod sit usrolige Hjerte.

1049.

(Jafets Gæste-Lovestue) Den gamle Kone og Jafet ind. Han siger:

Tekst: Jeg tror, det er klokest, jeg søger hen til den nærmeste Poststation... Men jeg kommer igen engang og henter min fader! Den gamle nikker, - Jafet trykker hurtigt hendes

Hænder - og svinger sig så vidt op vinduet, og
der jo skal åbent.

1050.

(Ved Bagsiden af Kroen) Jafet springer ned
fra vinduet - og svinger sig bort i Natten. -
- bejst u ikke så slemt som Jiri, og Månen
u ved at komme frem mellem Skyerne.

1051.

(Gdet, kuppet Terrain) Jafet kommer ind i Bil-
ledet, kaster et undersøgende Blik omkring sig,
tager Pistolen i Hænden og går videre, - skridt hen
mod Billedets Baggr. -

1052.

(Ved en Forhøjning i Terrainet) To skilende Ansig-
ter dukker op over Forhøjningen. De tilhører
to af de mest blodtørstige af "Banden", - kaster
blet et forfæende Blik - og forvinder så igen.

1053.

(Ved en Bæk eller et Aaløb) Jafet kommer
gående fra Billedets Forgrund og ned mod Aaen.
De to Mand, der havde juset Jafet på ham, følger
krypende efter ham, - dækker sig bag Hjørner
i Terrainet, så snart Jafet ser sig tilbage.

1054.

(Fra Aaen) Jafet vander over Aaen, - en af
Mændene svinger sig efter ham, løfter Jernkøl-
ben og kugler den mod hans Hoved.

1055.

(Stemmingsbillede. Skytning Himmel) Mørke Skyer
glider hen over Månen - og dækker den... Billedet
bliver efterhånden helt mørkt.

1056.

II Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Kelt
under Jorden - men dog hver-
ken død eller begravet.

(Tom Kirkaldie) Billedet blander langsomt op.
Den skumle, fugtige Keld, hvis Gulv, Loft og væg-

ge en sten, får sit sparsomme lys fra to små,
tilgængelige brændere, der sidder højt oppe. - På
et Halmknippe - der, bortset fra nogle Stati-
ver til brændere, udgjør Rummet hele Udbyg-
ningen Jafet bevidstløs.

1057.

(bed Halmknippet) Jafets Bevidsthed ven-
der tilbage... Han støtter sig på Albuen,
tager sig til sit smertende Baghoved, hvis
Hårer klæbrigt af Blod, og ommer sig. - Han
skubber sig om på Knippet for at få et
Overblik over Lokaliteterne.

1058.

(Nærb. af Døren) Der er et lille, rundt Kig-
hul i Døren. Bag dette kommer et spej-
dende Øje til Synes, for straks efter at for-
svinde igen.

1059.

(bed Halmknippet) Jafet ser sig om, - får
Øje på uget. Han ser:

1060.

(I en Krog) Nogle fede, modbydelige Rotten
holder deres Dugtag gennem en Aflobsrende,
der munder ud her.

1061.

(bed Halmknippet) Jafet gyser, - kylet
med alle Tegn på fæmmelse uget efter
Rottenne - og rejser sig så bevidst.

1062.

(Kælderrummet) Han foretager en lille
Rekognosceringstur i Lokalerne - og opdager snart,
at det ser håbløst ud det hele. Pludselig
standser han og lytter.

1063.

(Kældergang) Den gylser delvis af nogle o-
sende Fakler. - En skummel Fyr står på
bagt uden for Døren, støttet til sin Børste.
Da Billedet åbnes, kommer netop en anden

fastport, fulgt af en Zigeuner (Melchior),
der har en Rimstige i Hænden, og en gammel
Kone med en Kuv. - Melchior giver den
gamle Kone Ordre til at vente og lade så
en af Jakterne åbne Døren til Fangezellen.

1064.

(Kælderrummet) Jafet skærer hen mod
Døren, vid ad hvilken Zigeuneren træder.
Døren falder til efter ham, og han bliver
stående lige udenfor.

1065.

(Karb. af Melchior) Dyrskæret falder på
hans Ansigt - og først nu genkender man
ham. - Han nikker spodik smilende
til Jafet og siger:

Tekst: Vel mødt igen, Jafet!

1066.

(Karb. af Jafet) Han støtter sig tungt
op mod Muren, bider Læben sammen og
ser trodsigt på Melchior.

1067.

(Karb. af Melchior) Han betragter forken-
de Fanger og siger så indtrængende:

Tekst: Jeg kommer med Båd fra Sir Hen-
ry, den Mand, der nu råder over deres Skab-
ne, som han længe har rådet over min!...
Overgiv Fløtt til ham, og De er fri.

1068.

(Jafets Ansigt) Han rykker benægtende
på Hovedet.

1069.

(Karb. af Melchior) Hans Ansigt bli-
ver mørkt - og han gentager indtrængende
sin Anmodning.

1070.

(Kælderrummet) Jafet går roligt hen til Mel-
chior, - bliver stående over for ham, ser fast
på ham og siger:

Tekst: Spar Deres Pæd... Jeg ved mere, end de
troer... & jeg helmer ikke, for Retfærdighe-
den er sket Fyldest!

1071.

(Nærb. af Melchior & Jafet) Jafet slukker
sin dunkle Udtalelse - & konstaterer tilfreds,
at den går et vist Budtryk på den anden.
Men Melchior får hurtigt lagt sit Ansigt
i rolige Følde, - der spottende & siger:

Tekst: De har altid haft en livlig Fan-
tasi, Jafet!... Men de skal få Tid at be-
tænke Dem)... For min Herre slipper Dem
ikke, for de vil bære Dem for hans Vilje!

Begivenhedens Trindrel går indet Budtryk på
Jafet, - & Melchior vender sig så mod Døren.

1072.

(Kælderrummet) Melchior drikker på Døren
& den åbnes. På hans Bred kommer den
gamle Kone ind med Kørven, der indehol-
der Fødestare, sætter den fra sig & går igen
- Melchior kommer med en Advarsel endnu
til Jafet - & går så grå, efterladende ham
lyst.

1073.

(Kældergangen) Melchior ud, - giver en Ordre
til Postpostene, der er ukyndige servile, & går så.

1074.

(Kælderrummet) Jafet tager Kørven &
lyst & sætter sig ned på Halvknippet.

1075.

(På Halvknippet) Han undersøger Kør-
vens Indhold: - der er både Brød & Rød &
en lille Flaske Vin, - så sætter han den
fra sig & falder i Tanker.

1076.

(Nærb. af Kørven) En fed Rotte enter
op i Kørven.

1077.

(Nærb. af Jafet) Han kaster et Blik
mod Kældren - og bærer Aarsigt paa et
Udtryk af Sammenlæs. Han slår efter
Rotten, - gribber så igen og får en Iddé.

1078.

Tekst: Et Flügtsforøg.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig, hænder
med Lyset Ild: Kalinen, der skal kom-
me i Brand og udrækker en Mængde Røg.
- Så løber Jafet hen mod Døren og råber
om Hjælp.

1079.

(Kældergangen, uden for Døren) Kæsterne
lytter, - ser at Røgen vælter ud af Rig-
hullet i Døren - og skynder sig så at åbne
denne.

1080.

(Kælderrummet) Det er helt fyldt med
Røg. Jafet gemmer sig bag Døren, og da
Kæsterne kommer ind ad denne, kan de
derfor ikke få Gfi på Tungen og går læn-
gere frem. Det bemærker Jafet sig af,
smutter ind og smækker Døren i efter sig.

1081.

(Kældergangen) Jafet låser Døren, men
kan ikke få Nøglen af - og forvinder så
efter et Gielblik Betænkning hen ad
Gangen, - i modsat Retning af den, som
Helena kom.

1082.

(Kælderrummet. Inden for Døren) De nar-
rede kaster diindrer på Døren, bender og
råber... De er ved at krale af den tænge
Røg.

1083.

(Stokket inde fra bed en Kældringang) Jafet
åbner Døren, - ser sig forsigtigt om - og surger sig

så bort.

1084.

(Fraan det gamle Slots Hovedbygning) Jafet kommer, - kaster et spejdende Blik op mod brudeerne, vil skaffe sig Adgang til Slottet, - men ved ikke rigtig hvordan.

1085.

(Kældergangen) Den gamle Kone kommer for et hefte Madkurver, bliver rædselsslagen, da hun ser Røgen.

1086.

(Kælderrummet ved Døren) Kagterne dundrer på Døren og bruger en soldats Mund.

1087.

(Kældergangen) Konen finder endelig på at drøje Nøglen om. Kagterne stormer ind, og ved at rælte den gamle Kone, som de skælder Huden fuld, og løber så videre.

1088.

(Ved en Del af Slotsmuren) Jafet kommer histende, enhver med lidt Bærsaer og på Jerimsen og kigger ind ad det nærmeste Brude.

1089.

(Grevindens Kabinet) Natteklædt som Lady - sidder og leger med en lille Hund. Hun ser meget sorgmodig og tungsinelig ud. Melchior klædt indt Klædt som Adelsmand, går hen til hende og sukker forceret livligt med hende. Jafets spejdende Ansigt skimter bag en af Rudeene.

1090.

(Karl. ved en Rude) Jafet presser Ansigtet mod Rudeen. Hans Øjne lyser af Triumf over, at hans Antagelse holdt Stik.

1091.

(Afstandsbillede af en Del af Slottet)

Jofet støtter sig til en Jerimer og spejder ind
i Kabinettet. - De to Tagtposter kom-
mer løbende, - når hen til ham og river
ham ned. - Han arbejder som røvere
for at gøre sig fri, råber om Hjælp... men
kan ikke klare sig mod Overmagten.

1092.

(Grevidens Kabinet) Melchior lytter
og går hurtigt hen til vinduet, - men
da han ser, at Nattie går rejser sig,
vender han tilbage til hende og spørger,
at det hele var ingen ting. - Hun er
ikke helt overbevist, men siger dog intet,
- og trækker efter sig hender Kuld.

1093.

(Kælderrummet) Pastoren kaster Jofet
brændt ind i Kælderen, - konstaterer, at
Ilden er slukket - og overlader så vor Helst
til sine første Betragtninger i det røgfyldte
Kælderrum.

1094.

(Kældergangen) Mændene skal netop til at
løse Døren, da Melchior - Adelsmanden Melchior
kommer og betyder dem, at han vil tale
med Fanger.

1095.

(Kælderrummet) Melchior kommer ind,
Døren falder til efter ham, og han behøver
et Gjæblik Jofet, der ser forætteligt på ham.
Melchior Ansigt fordyber i Had og Raseri.

1096.

(Nær. af Melchior og Jofet) Jofet lader
sig ikke anfægte af den truende Holdning
Melchior indtager, men lægger roligt Arme
ne over Kors. - Melchior lader Armene
synke og svarer hem:

Tekst: Ja, vi ved de vel det hele...

Men ved de også, at min Fader jægtede mig,

fandt min ældste Broder sladdede af Skole og
røbede en lille Dummhed, jeg havde begæret, og
at jeg ja at hævne mig og hol hans Barm...
Fleta, som de altså aldrig får at se mere!

Jofet nikker interesseret... nej, han vidste
det ikke altsammen, men det meste...

Jofet og Rø inviterer stadig Melchior og får
hans Raseri til at rokke... Han siger hørt:

Tekst: nej... de får hende aldrig ^{at} se mere...
og ~~den~~ Hemmeligheden vil blive begravet
med den... For de skal dø... ikke i Dag...
ikke i Morgen... men når de har lært Søl-
stens Kvater at kende!

Jofet siger stadig intet, og rystende af Næse
vender Melchior sig væk fra ham.
1097.

(Kælderrummet) Melchior går ud - og døen
falder til efter ham. - Jofet støtter
sig op mod væggen.
1098.

(Kælb. af Jofet) Både Kræfterne og Modet
er ved at svigte ham... Han ser, at han
er fortabt... Han synker langsomt i
Kæde, - folder Hænderne i Bøn... Afblæ-
dning...
1099.

Tekst: 9 Dage gik... Dage, der var så lan-
ge som Døen... Dummheden var ved at gøre
ham ravnstyg... og Sulten ved i hans Tar-
me... og så... Den Aften...

(Kældergangen) To Egenmænd, der har Hatten
fyldt med i Panden, og Knippen i Hænderne
(hos Maryat: Forhånde! - latterligt), kom-
mer hen til Tagterne og konfererer hvirvelen-
de med dem. Den ene har en Lygte med. De to Tagter går.
1100.

(Kælderrummet. Kælb. af Jofet) Han lig-
ger på det forkullede Stå, udtømt... hørte

helt vanvittig af Sult & Tørst... & kaster
sig uroligt om... Pludseligt rejser han sig
lyttende... støtter sig på sine taklende
Knæ...

1101.

(Orilåsen) En Hånd drejer den røde
Nøgle om.

1102.

(Kælderrummet. Karb. af Josef) Han
giver skinner i bildelse, og han folder
Hænderne i Bøn, - skinner:

Tekst: Fader... Fader... så fandt jeg
Dig altså ikke i levende Live... men
på den anden Side af Graven vil vi
mødes!

og han presser sit vækende Hoved mod
Hænderne.

1103.

(Kælderrummet) Døren åbnes, & de to
Mænd med Kniplerne træder ind, bliver
stående ved Døren, der lukkes efter dem.

1104.

(Karb. af Josef) Han slår en vanvittig
Latter ud, - strækker Armene frem & råber:

Tekst: Kom kun nærmere, Mændene!...
Eders Offer venter!

1105.

(Kælderrummet) Den ene af Ejerne
sætter Lygten på sig, - nærmer sig Josef &
haver Kniplen... Men i det samme
hører også den bageste sit farlige Råben, &
inden den første får bringt sit, kniber
Kniplen hans Hoved.

1106.

(Karb. af Josef) Med Lunden følger
han, hvad der foregår.

1107.

(Karb. af den anden Ejerne) Han lægger

tingene på døben, - river Hat, - Paryk
og Skæg af... og Tim's Gaminansigt kom-
mer til syne.

1108.

(Nærl. af Jafet) Han spiller G'neue
op... og hans udstående Ansigt stråler af
Gladde.

1109.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig, og de
to kunne synke gradende til benene
Bagt. - Pludselig lytter Tim.

1110.

(Kældergangen) Melchior (i sit Adelskrum)
kommer.

1111.

(Kælderrummet) Tim trykker hurtigt
den Dødes Hat ned over Hovedet på
Jafet, - smytter om på Døren, og da Mel-
chior intet anende træder ind, giver Tim
ham et let Slag med sin Knippel, så han
den synke bevidstløs om... De to kunne
gribe Fligten.

1112.

(Kældergangen) Kernerne ud, - Jafet dræjer
Højlen om i Døren, får den med en Kraft-
anspændelse trykket ud, og han og Tim
forvinder så henad Gangen i en anden
Retning end den, Melchior kom.

1113.

(Bede Kældringgang - som 1083) Jafet
og Tim ud - og bort - Tim fører an.

1114.

(En lille dund, - i Nærheden af Slottet) Her
står to sadlede Heste - Tim og Jafet kommer.

Jafet kan dårlig støtte sig på Benene, og Kernerne
holder derfor indholdet af Feltflasker i ham.
Så siger han Jokevande:

Tekst: Hestene ^{står} ~~er~~ parate... Mattes og jeg skal

de jo angående ekspederer bort, når vi havde
fæstgjort det af med dig!...

Så siger de to Jæglige til Hest og rider bort.
1115

(Høj med Sløppet uget: Bagge.) Tæmmerne kom
med ind fra den ene side af Billedet, - rider videre,
- ud af Billedet. Forgrund.
1116.

(Nær af Rytterne) Fotografen følger dem,
medens Tim hjælper stiller Japets Nygerrig-
hed og fortæller ham, hvordan han så uhyre
à propos kom til 'Mordet laste'. Tim siger:

Tekst: For 3 Dage siden... vi skulde netop til
at bortføre en tilfældig ung Pige, som jeg havde
billet Matteo (som for Resten her optræder
under Navnet Will!) ind i Fleta... da han
ekspres blev kaldt hjem for at gøre det af med
dig... jeg fulgte med, hvilket gentogte mig
ikke, og jeg blev hyret som Assistent ved Mordet!
Japet nikker, - og tæmmerne rider videre.
1117

(Fraan Rovenkroen) Opblænding. - Kroen
~~lyder~~^{lyder} nærmest som Silhouet. - Japet og Tim
kommer, holder Hestene an foran Kiben, - springer
af og løber hen til Døren.
1118.

(Inden for Kælderen) De lytter... alt er stille...
De åbner Døren.
1119.

(Kælderen) Kathleens Hoder sidder pedeligt
og sprækker, - da de to tæmmer træder ind. - Hun
rejser sig og hilser glædeligt og halvgædende
de af Rødder på Japet, trykker sig i Tim's Hånd
og fører så tæmmerne ind i Sidekældret, for at
de ikke skal blive overraskede.
1120.

(Det lille tænder) Den gamle Kone ind med Ja-
pet og Tim, kalder ud på Janzen, - og straks efter

kommer Kæthleen. - Den unge Pige rødmer
af Glæde, da hun genser Josef, men får
i Orde af Moderen at sige for meget
Mad - og Skynder sig så ad. - Kæthleen og den
gamle Kone sætter sig ved Bordet, og Josef
begynder at fortælle. - Afblænding.

1121.

(Kælderrummet) Melchior kommer til sig
selv, rejser sig bændende, er ved at snuble
over den Orde og bøjer sig så ned over bæn.

1122.

(Kærl. af Melchior og Matteo) Melchior løf-
ter den Dødes Ansigt i Vejret, genkender sin
egen Håndlang. - og lader det så atter
falde.

1123.

(Kælderrummet) Melchior går hen til
Døren, kan ikke få den op... råber og bænd...
og dundrer på Døren i blødt Raseri.
- Afblænding.

1124.

III Kapitel.

I hvilket vor Kelt atter
kommer til Kæfter. Han
hører Nytt om sin Fader og har
i det hele taget et heldigt Ka-
pitel.

(Det lille Hætte: Røverkroen) Afblænding. -
Kæthleen er ved at afslutte et velgørende Mål-
tid - og Josef sin spændende Beretning. -
~~Moderen~~ Kæthleens Moder sidder og bærer in-
teressent til, og den unge Pige, der står ved siden
af hendes Stol, betragter beundrende Josef.
Da denne slutter, siger den gamle Kone:

Tekst: Hvis du vil glæde mig, giv mig så Hög-
len til Kælderrummet. Jeg kan ikke holde
den Tanke ud, at du, der dog hører til den
Slægt, jeg i så mange Aar har tjent, skal

omkomme så synligt. Jeg vil gå op med dem i Morgen!
Jafet betænker sig et Øjeblik og giver dem
de så ligble.) Hun vil rejse sig, - men Ja-
fet beder dem vente et Øjeblik... Han
har fået en Indskydelse.
1124.

(Nærb. af Jafet) Han skriver nogle Linjer
med på en Seddel - og lover det, han har skrevet,
igen.

Seddeltekst: ¹¹²⁴Div og deres Ære, Sir Henry, er
ind i mine Hænder. Min Ven Timotheus,
der faldet for i Deres Tjeneste, kan berste
alt, så de skal ikke undgå en sandende Straf,
og Fleks skal få sin Ret. Jafet henvend.
1125.

(Det lille Hænder) Jafet ser op fra Seddelen,
lukker den sammen og giver den gamle Kone
den. - Så rejser han og Tim sig og går ud
sammen med Rødderne. Jafet har sin Pakt med.
1126.

(Fra Rødderne) De 4 kommer ud, - de un-
ge Knektene tager en hjertelig Afsked med
de to Rødder og rider så bort i Natten.
1126.

(Nærb. i Jorden) Moder og Datter ser efter
de Bortdragende. - Kathleen har Tårer i Øj-
ene... Hun vil jo rimeligvis aldrig komme
til at se dem mere, - der er blevet hendes
Drømme Hele. - - - Afblænding.
1127.

Tekst: Det blev Dag, inden de tre Knekt
væde de Paktstakken, hvor Jafet har en
lille ligeså den havde sagt Farvel til sin
gamle Principal...

(Fra Kro II) Jafet og Tim kommer ride-
de, - overgiver Hestene i en Staldkæde Hænder og
går ud.

1128.

(Kroftue II) ved et Bord sidder Copenhav-
lige & taekt optaget af at drikke The & at
bunige Orden: en stor Samling Breve &
Dokumenter, der ligger & flyder på Bordet
foran ham. - Jæftz Tim kommer ind,
gentender Kvækeren & skynder sig hen te
ham.

1129.

(ved Copenhav's Bord) Apothekerene, (der stadig
er i Kvækerdragt), hilser glædelst hælende på
sine gamle Venner, - pejer hovedrystende
med de mange Papiree & siger:

Tekst: Gamle Tante... dunt af dø... unge
Orden... gamle Requinger, gamle Breve...
skri i Hovedet & så fort videre!

Jæftz vinker smilende, tager ligegyldig
takke Breve, der er bundet sammen, &
kaster et Blik på den Seddel, der indikerer
Indholdet, læser:

Tekst: Breve fra Løjtnant de Benyon te hans
Kvæker. Efter min Død at sende
efter Adressen:

General de Benyon.
Ontevidera, Portugal.

1130.

(Kærb. af Jæftz) Han & hører & hører med
mod Sedlen... Ser så endelig forvildet op,
prøver Laberae med Tungeprædren & får
endelig fremstammet:

Tekst: General de Benyon... Min
Fader... min Fader!

1131.

(ved Copenhav's Bord) Tim & Apothekerene
ser forvirret på Jæftz, - der nu siden kommer
så meget te hans & Samling, at han febrilsk
kan give sig til at udforsge Copenhav, der
avler:

Tekst: Ved ikke rigtigt... Døder Søster gift:
Sunnig... Løjtnant de Beuyon... ingen
lykke... hvor til sit... hamet i Portugal
og så fort videre!

Jafet nikker, - Håbet om at finde Faderen
bliver en i ham igen, - og han presser Brev-
pakken mod sine Læber... Tim og Copha-
gus se hovedrystende på hinanden: Man
den er altså gået på Forstanden! - Af-
blænding.

1132.

Tekst: Om Aftenen kom der en mystisk
Gæst til Kæben...

(Frau Rio II) En femmedarlet Kvinde
kommer ridende. - Det er Nattée, - klædt i
den Egeirnesdragt, hun var klædt i tidli-
gere. - Hun smiler sig let af Hesten...
Karlen kommer hen til hende.

1133.

(Nærb. af Nattée og Karlen) Hun giver
ham en Ordre, - og Karlen imponeres af hende
der drømmagtske flime og Holdning og sky-
der sig bort.

1134.

(Lille Søster: Rio II. Nærb. af Jafet) Han
er ved at slutte et Brev og læser det mægen
nem. Det er Le Lord Ulindermeas, hvem Ja-
fet beder om at skaffe sig Plads som Mid-
shipman på et af Marinens Skibe, der skal
passere Anteridena. For den har han Chau-
ce for at finde sin Fader. - Så lægger
han Brevet, hvor ugen kommer og vender sig
mod Døren.

1135.

(Det lille Søster) Karlen kommer ind og
afgive Ordren. - Meget forundret over hvem
den Kvinde vel kan være, der vil tale med
ham, følger Jafet ind med Karlen.

1136.

(Frau Kio II) Jafet rid^r g hen te Ryt-
tersten g gader te sin Overraskelse, at
det er Nathée.

1137.

(Hærb. af Jafet g Nathée) Hun rækker
ham venligt Hånden, g Jafet tager ærbø-
digt mod den. - Nathée forklarer alvorligt:

Tekst: Jeg vilde fortælle Dem, hvor De kan
finde Fletas Moder... Min Mand er ikke
mere... han skød sig, en Time, efter at
han var blevet besværet i Mager... Fint
gemmen Mrs. M'Shane har jeg fået hele
Sandheden at vide, g nu vender jeg tilba-
ge te mit Folk!

Hun giver med et bedrøvet Smil Jafet
en Seddel, rækker ham Hånden te Far-
vel, - g Jafet kysser den ærbødigt.

1138.

(Frau Kio II) Så sætter hun sig p:
Saddelen - g rider bort. Jafet ser efter
hende, g kaster så et Blik p^a Seddelen:

Tekst: Fleta - hns rigtige Navn er
Cecilie - er min Mands Broder
datter g rette Arving te "Mordut
Castle". Lady de Clare bor p^a
et gods i S^ø - et Par Mil uden for
London.

Nathée

Jafet går eftertænksomt ind.

1139.

(Det lille Tæulre) Jafet kommer ind, - sætter
sig i dybe Tanker ved Bordet.

1140.

(ved Bordet) Jafet fatter en Bestemmelse
g begynder at skrive et Brev te Har-
court g beder ham tage Fleta ind af Pen-
sionens g bringe hende ind te Moderens Gods

førstkommende Mandag Eftermiddag Klok-
ken 1. --- Så forsegler han Brevet af-
blønding.

1141.

IV Kapitel.

I hvilket Jafet giver en
Datter tilbage til sin Moder
— og afslører en Kædning.

(En Park. ved en Bænk) Jafet sidder og
taler med en smuk, middelaldrende Dame,
der har et Par Grenvinge på, der svarer til
Fletas Halskæde... Jafet tager ud af den-
ne Kæde frem og rækker den til Lady de Clare.
Hun gættende den, og hun sikter på, at
Jafet har Ret — og græder af Glæde.

1142.

(Storie Billede ved Bænken) En Tjener kom-
mer og afgiver en Meldning... Lady de Clare
vil skynde sig og Berørelse-rejse sig, men
Jafet betyder hende, at hun skal vente
her et Øjeblik. — Selv skynder han sig
bort.

1143.

(Parken. ved Foden af Trappen til Hovedbygg-
ningen) Her står Fleta, der er meget nervøs
og berørt, og Harcourt og venten. Jafet
kommer, — hilser kærligt på Fleta og kam-
meratligt på Harcourt og forbejder så den
unge Pige på Jerngættet med Moderen. —
Hun hende bort med sig... Harcourt føl-
ger langsomt efter.

1144.

(Afskedsbillede ved Bænken) Fra Baggr.
kommer Jafet og Fleta. — Jafet holder sig
tilbage og sender den unge Pige hen til
Moderen. Harcourt kommer hen til Penne.
Fleta nærmer sig lidt tilvende Moderen, —
der dybt berørt betragter sin tabte, men

~~at~~ genfindue Datter - ja så at trykke
hende til sit Byst.

1145.

(Narb. af Harcourt & Jafet) De ser på
Moder & Datter & u ved at ja Tæne: Gj-
neme om det rørende Syn. - Jafets An-
sigt bliver eftertænksomt & alvorligt... Der
er uget, der u faldet ham ind.

1146.

Tilst: Her var en Kvinde, hvem Lykken til-
smilede, ... men Jafet kom uvilkkærligt
til at tænke på en anden Kvinde, hvis
Lykkeslot var styrtet i Grus...

(Jafets Ansigt) Han stirrer frem for
sig... et Syn... en Tanke har tvunget
sig ind på ham. - Billedet toner lang-
somt over i:

1147.

(Malerisk Hedelandskab. Fjernbillede)
Et Bjerghvort og mere sig igennem det
bakkede Landskab (toner over i:)

1148.

(Narb. af Nattée) Hun rider i Spidsen
af Karavanen. (toner over i:)

1149.

(Hedelandskab - som 1147) Toget bryder
sig videre... (toner over i:)

1150.

(Jafets Ansigt - som 1146) Det bliver te-
mudigt... & røber den Medlidenhed, han har
med den ulykkelige Kvinde.

1151.

(Narb. af Harcourt & Jafet) Harcourt
ser på Tænen, lægger Mærke til hans Ad-
spredthed - & bemærker så hans Gmæk-
somhed & på Moder & Datter.

1152.

(Narb. af Moder & Datter) De kaster sig mit

hinanden, - og Glæden og Lykken over at have fundet hinanden lyser ud af deres Ansigter. - Afblænding.

1153.

Tekst: Da Jafet nogle Timer senere kom til London for at opsøge Lord Windemear, havde denne netop Besøg af en røklædt Slyngel...

(Lordens Arbejdsstælle. Nærb. af Windemear og William Atkins) Slynglen er i Færd med at forklare noget, - tager Breve og Dokumenter frem og siger:

Tekst: Jeg ved, at en Mr. Jafet Newland har frejgt at forlænge Deres Nåde bag Lyset... men disse Papirer vil bevise, at jeg - Jack Uerville - er Deres afdøde Broders rette Arving! Windemear tager med Ubegyndelse Papirerne. Han føler sig inderligt fortrøstet af sin Gæst.

1154.

(Foran Windemears Palæ) Jafet kommer, bliver lukket ind.

1155.

(Windemears Arbejdsstælle) Lord'en under sit Gjennemgange af Papirerne, rækker dem med et bavn Vink til William: - Ja, det ser virkelig ud til, at han har Ret!... I det samme kommer en Tjener ind og melder:

Tekst: Mr. Jafet Newland!

Windemear rejser sig glad, - William bliver mindre henrykt - men giver dog ikke Advarsel. - Lord'en går den indtrædende Jafet i Møde.

1156.

(Nærb. af Windemear og Jafet) Lord'en hilser hjerteligt på sin unge Ven, - går så en Hovedberegelse med William og sætter med et Par Ord Jafet ind i Situationen. - Jafet ser hen mod Lord'eren.

1157.

(Nærb. af William) Han rejser sig, - kaster et

sigt Hovedet tilbage & møder med et dybt
& frøkt smil Jafets Blik.

1158.

(Arbejdsværelset) Jafet går et Par Skridt
hen mod William, - siger bevenet til Wri-
nderne:

Tekst: Lad den Mand sætte fart!... Han
er ikke Deres Kærlig, - men jeg er sikker på, at
han har skilt denne af med livet for selv
at tage Chansen!

William står et Øjeblik lamslået, - så styrter
han i Løb hen mod Døren, - men Jafet spær-
rer ham bejen - & det kommer til Kamp
mellem de to Mænd. - Lord'en åbner ~~for~~ Dø-
ren & tilkalder Assistance... Med Ansæn-
delse af alle sine Kræfter, slinger Jafet
sin Angriber i Gulvet, & to Tjenere, der kom-
mer til, griber William & fører ham hen
til Døren.

1159.

(Nærb. ved Døren) William vender sig mod
Jafet, - ser hadefuldt på ham & siger triende:

Tekst: Er du ugen, der skal ende i Galgen,
er det blive Dem!... Det er jeg heldigvis
i Stand til at sige for!

1160.

(Arbejdsværelset) Tjenerne slæber af med
denes Fange, hvis Ord ikke gør noget Ind-
tryk på Jafet. - Da Døren er lukket, trykker
Lord'en Jafets Hænder & får ham til at
tage Plads.

1161.

(Hall hos Lord Windermer) Tjenerne kommer
med den Fange imellem sig, - da de plud-
selig vakler.

1162.

(Nærb. af Tjenerne & William) Hans Øjne fal-
der til, & hans Hoved synker tilbage. Han

hænger som en Klud mellem Tjenerne.

1163.

(Hall'en) Tjenerne må lade deres Fange glide ned på Gulvet, hvor han bliver liggende, klesguladende bevidstløs. Den ene Tjener løber hen efter uget Pand, - den anden slipper ikke sit Tag i William's Arm.

1164.

(Hærb. ved Gulvet) Tjeneren, der holder fast i Fængsels ene Arm, ser hen mod sin Kammerat, og gjildner ham til at skynde sig... William åbner horende det ene Øje på Klem - og knytter sin fri Hånd.

1165.

(Hall'en) Pludselig rejser William sig lidt op, planter sin knyttede Hæbe i Hovedet på Tjeneren, - så denne spræker hovedet m. - I et Spring u. han så råde af Døren, inden den anden Tjener nåede hen til ham.

1166.

(Uden for Brudebrøders Palæ) William stormer ud og forvinder hen ad Gaden

1167.

(Hall'en) Tjeneren bøjede sig over sin bevidstløse Kammerat, og giver et fast rækt ham op til Døren med det samme og løber så ud.

1168.

(Fra Brudebrøders Palæ) Tjeneren ud, spejder efter William Atkinds, kan ikke få Øje på ham og løber så rådvild bort i en anden Retning end Fængen.

1169.

(Fra en Maskandisbutikk) William kommer forpustet gående, konstaterer, at han tydelig ikke bliver forfulgt, og forvinder så efter et Øjeblik Betænkning ind i Butikken.

1170.

(Brudebrøders Arbejdsreulke. Hærb. ved Bordet)

Lad'en y Jafet sidder y taler sammen.
Wunderman tager et stort Brev, der ligger
på Bordet, giver Jafet det y siger:

Tekst: Her er Deres Meddelelse om Mid-
shipman. De skal endvid i Aften melde Dem
om Bord på Fregatten "Diomedes," der afsejler
til Portugal, derfra best på... Deres ven Tim
har jeg skaffet Plads som Medhjælper hos
Novicant-kirøren!

Jafet takker hjerteligt sin belynder, - men
så henledes de to Hænders Gmækskab på
Døren.

1171.

(Arbejdsresultat) Tjeneren kommer forpustet
y slukket ind y fortæller, at Fangeren er
undsluppet. - De to Herrer ser skuffede
på hinanden, - men siger intet. - Tjeneren
trækker sig tilbage, y Wunderman y Jafet
drøfter Situationen. - Afblænding.

1172.

(Fraan en Kamebar) William kommer
slentrende, - kledt i uget forpustet Ka-
kostøj. - Han stander foran Indgangsdø-
ren.

1173.

(Karb. ved Døren) Han ser sig kende om, -
gænder y forvinder så ind ad Døren.

1174.

(Karb. Kameknejs) William kommer ind, -
slår sig ned ved et tomt Bord y bestiller
hos en frak Oprættingspise uget Gl y
uget Skrivematerialer. - Han ser sig om: Ved
et andet Bord sidder 3 halofuðde Samfund
y spiller Kort. - Bordet flyder med Flasker.
- Tjeneren kommer med det bestilte y fjerner
sig igen.

1175.

(Karb. af William) Han begynder at skrive

1176.

(Ved det andet Bord) De 3 omfåede Sø-
gutter hilser på William med deres Glas &
antyder, at han skal komme over til dem.

1177.

(Nær af William) Han vil ikke, - skal komme,
når han er færdig - & slutter så Brevet & lø-
ber det igennem. Det udstilet til Inspektøren
ved Flodpolitiet, & dets Slutning lyder:

Brevtekst: af efter: Går ^{at} have gæskende den
Døde, men jeg således at kunne gøre Beris-
gn, at denne Jafet herland har drøbt ham.
Portieren: „Hotel Piazza“ & forskellige andre
Personer vil kunne vidne herom. Hensender
mig på Politikantret: Morgen.

I Arbødsghed

Will. Atkins.

Han vil ikke tilføje - & lukker Brevet.

1178.

(Harnetuejpen) William rejser sig, giver Op-
sættelsesprisen Brevet til Berørgelse & slår
sig så ned ved Søndendens Bord. Retirerer
Brikkekarer.

1179.

(Ved Søndendens Bord) William skåler med
sine nye venner & deltager så i deres Kort-
spil... Han er fast besluttet på at blande
dem grundigt af. Dege har han stærkt
Brug for... Afblænding.

1180.

V. Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Helt
om Bord på det gode Skib
„Diomedes“, - hvad der er Gvin-
den til, at han indgår at
blive anerkendt.

(Rheden. Opstandsbillede af „Diomedes“) Opblænding.
- En Barkasse roer ud til Fregatten eller Korvet.

ten, hvis Skibet ikke er så stort, at det kan gå
for sig. (Fregat!)

1181.

(Dækket) Her hersker et livligt Roie. — Næst-
kommanderende — den joviale Mr. Phillot-
stair på Skansen. — Jafet (der står i Uni-
form) kommer sammen med en Kammerat
— Gascoigne, en frisk & tiltalende Fyr — og fra
Omidskipmanslikaferet og går hen til Rælin-
gen.

1182.

(Ved Rælingen) Jafet & Gascoigne ser ud over
Vandet. Gascoigne peger mod Barkassen, der
nærmer sig, siger:

Tilsket: Nu skal vi vist snart lette,
for nu kommer Kaptajnen!

1183.

(Nærlig af Barkassen) Nu nærmer sig Skibet
Fondens Kaptajnen er den ugle Orloungut-
ter om Bord. — For kun Tim — der endnu er i sit
civile Tøj — udtager en berøvet Plads after-
de og er ikke særlig modig over at være på
Havet.

1184.

(Præsentationsbillede af den elegante & elskvæ-
dige Kaptajn)

1185.

(After i Barkassen) Tim kigger frem mod
Skibet, — får Gje på Jafet & rejser sig glæ-
destråkende & vinker med sin hadrækk.

1186.

(Om Bord ved Rælingen) Jafet bestarer leen-
de hans vinken.

1187.

(After i Barkassen) Tim springer ^{som en} nærende
med hadrækten. — En tyk Kanonier skubber
de ham, — så han plunker ned i Bunden af
Båden med Benene strikkende vildt til Vejrs.

1188.

(På Dækket) Bådsmanden piber Mandskabet
til Parade.

1189.

(ved Rølingen) Kaptajnen stiger om Bord.
- Tim følger temmelig tæt bag efter.

1190.

(På Dækket) Mandskabet er trædt i Række.
Kaptajnen passerer hilsende - og Tim følger i
hans Kølvand, - så Mandene har hørt ved
at holde sig alvorlige. - Endelig får Båds-
manden Øje på den respektløse Tim og giver
ham et solidt Puf hen ad Dækket.

1191.

(ved Rølingen) Tim ryger lige hen på en Ka-
non, - undersøger den gyssende.

1192.

(Dækket) Mandskabet træder af. - Båds-
manden går hen til Tim.

1193.

(ved Kanonen) Tim leger hyggeligt med
Kanonen, - prøver at anvende den som Ride-
hest o.s.v. - da Bådsmanden kommer, - skikter
ham et Par dussinger og giver en Matros Or-
die til at få Tyren hen, hvor han hører hjemme.

1194.

(Dækket) Tim harer efter Matrosen, der for-
svinder ved undtskilt.

1195.

(Skansen) Kaptajnen kommer hen til Næstkom-
manderende, der forklarer:

Tekst: Vi mangler en Del Mandskab, - så jeg
har måttet sende Masteren i Land for at
presse ...

Kaptajnen nikker.

1196.

Tekst: Der presses "Mandskab" ...

(Karnegyde) Masteen & hans Folk kommer
ud fra en Kippe, hvor de har gjort en Fangst
paa 2-3 Mand, der under Betragtning af
noget af Gæsterne sender ned til Båden. -
De andre fortsætter deres Razzia.

1197.

(Den obscure Karnekuejpe) William Atkins
er ved at plukke de Løse, han spiller med,
for deres sidste Peng. Han er ikke selv balt
adn; - men dy langt fra så fuld som hans
Medspillende. - En af dem triller ned un-
der Bordet.

1198.

(Uden for Karnekuejpen) Masteen kommer
med sine Folk, - fordeler dem, så at nogle fore-
rer Bagindgangen, medens han selv med de
andre går ind ad Hovedindgangen.

1199.

(Karnekuejpen) Masteen & hans Folk ind-
-der bliver Ramt, for hvad ved af Erfaring,
hvad det gælder. Men Flugt er uundlig for
fra Bagindgangen kommer Resten af Sgæt-
terne ind.

1200.

(Nærb. under Bordet) Nærbillede af den
fulde, gennyttige Samfund, der gør Forsøg paa
at følge Begivenhedernes Gang.

1201.

(Karnekuejpen) William & 3 andre bli-
ver overmanede, - & Masteen bøder en lille
Toll for dem & Rizer:

Til det: Skulle sådan nogle Slyngler ikke være
glade for at komme til at Høre Hans Ma-
jæstet & få Pengene til oven i Købet!
"Fangerne" Jævi ud.

1202.

(Nærb. ved Bordet) Under Kampen er Flasker
& glas væltet - & fra en halvfuld Flaske

løber kostelige Dræber ned på Gulvet. - Den
fulde Mator stikker grænsede Hovedet frem:
han klæder sig Skærene! - Goddag, at Niene
risler ned: Hovedet på ham, - dejer sig
om og gaber, så den adle Druesaft løber
ned: hans Hals... Afblænding.

1203.

II Kapitel.

I hvilket vor den Tine goda
ger Hemmeligheden, der skjuler
sig bag en Gjeklap, - lærer
Trummetegnene og ender i Ka-
chotten.

(Skibsgang midt i skibet) Tim, der sidder i Sonen-
tøj, kommer ud fra et dørkaf, føler sig ikke rig-
tig hjemme i sit nye Tøj og skæner nogle fuygte-
lige Grimasser. - Han går hen til en Dør, -
lytter ved den og banker så på.

1204.

(Proviantskrivens Kabin. Hærb. af Mr. East-
hupp) Han umlatter sig Hver, står foran
et Spejl og er ved at bringe en sort Klap for-
an det ene Øje, med hvilket han skæler wal-
mundeligst kraftigt. Han vender sig og siger
arrigt:

Tekt: Nej!

1205.

(uden for Døren) Tim fløjter, betænker sig
et Øjeblik - og åbner så fejldigt Døren.

1206.

(Proviantskrivens Kabin) Tim kommer ud
og lukker Døren efter sig... Mr. Easthupp ven-
der sig edderpændt og bliver ved Tim for at
få ham til at gå.

1207.

(Hærb. af Tim) Han nikker rentigt og siger
med et Blik:

Tekt: Deres Excellences nye Medhjælper...

døbt Timotheus, kaldet Tim... melder sig til
Tjeneste.

1208.

(Hæb. af Provantsskriveren) Han ryster af
Ansigtskale, triller og skander og i Opbludelsen
gleder den dærligt fastgjorte Klap med for-
det skellende Gje.

1209.

(Hæb. af Tim) Han spiler Gjennene op og
brister så i en vild latter.

1210.

(Provantsskriverens Kaldet) Mr. Easthüpp
gerader i vildt Raseri; - trykker med den
ene Hånd Klappen mod Gjet, der dog kun
delvis dækker; - styrtter hen mod Tim og dæn-
ker ham og slår ham med den frie Hånd.
Tim griner stadig ubeveget. Skriveren spar-
ker Dæm og slynger Sinden ud.

1211.

(Gangen udenfor) Tim ramler sammen i en
Kug; - Mr. Easthüpp sender nogle Øder ef-
ter ham og trækker sig så tilbage. Tim krüm-
mer sig i latter og græder Tårer.

1212.

(Dækket ved Rølingen) Japet står i min-
ter Samtale med Gascoigne, da en 3^{die} Mid-
shipman - en ~~ny~~ ivrig person, rigtig Flab-
kommer til. Gascoigne præsenterer uget åben-
bart:

Tekst: Mr. Bigon!

Bigon hilser med sleek Elskværdighed på Ja-
pet; - der straks frastøder af hans Ansigt. -
Japet svarer knapt på Bigons Spørgsmål og
får så Gje på uget midt i kile, der forbar-
ser ham.

1213.

(Midt i dækket) Tim kommer op af Lugen, -
halter - forlæet - fremefter, - er ved at falde

i sine lange Bøger, hvis der i dem var en
Dame i sit Skørt & hinken på siderne

1214.

(Store Billede ved Røllingen) Jafet går frem
mod Vennen, der hinker hen til ham & for-
klarer sit Uheld. Han slutter med et Rige!

Tekst: Jeg troede aldrig, jeg har fået så
mange Klø!... Men kan jeg gøre for, at
han skuler på det ene Øje!... Han slår
mig ihjel en skønne Dag, - er jeg rødt på!
Jafet kan ikke lade være at le, - men føler
sig dog forpligtet til at opmuntre sin li-
dende Ven.

1215

(Kærl. af Vigor) Han får en Idé. Et
underfundigt, nærmest underligt fuldt Smil
spiller an hans Læber.

1216.

(ved Røllingen) Jafet klapper opmuntrende
Tim på skulderen & vender sig om igen til
Gascogne. - Vigor går hen til Tim, - tager
ham med slægt Fortrolighed til Side,
hvad der under Jafet i høj Grad.

1217.

(Kærl. af Vigor & Tim) Vigor taler i en for-
trolig Tone til Tim, der selvfølgelig ikke kan
lade være at føle sig berørt. Vigor fortæller:

Tekst: Det bliver et Helvede for dig om
Bord, hvis du ikke kan stå dig med Mr.
Easthupp... Men det kan du sagtens, - når
du bare lader, som du er Trimmer... for
det er han nemlig!

Tim er lidt ubegavet ud - & ser spændt på
Vigor, der uhyre højtidelig fortsætter:

Tekst: Du skal bare give Trimmer tegne-
ne... Det første er... man sætter højre Hånd
på Næsen - & spiller alle 5 Fingre ud!

1218.

(Harb. og Tim) Han ser spekulativ ud-
gør sig tegnet.

1219.

(Harb. og Vigor og Tim) Vigor nikker an-
kendende, - | Viden Latteren: lig og fortsætter:
Tekst: Hjælper det ikke... Går du det
andet Tegn... det er lig som det første, -
men fortsætter ved, at man sætter venstre
Hånd bag højre...!

Tim demonstrerer det, og hans Lærermester
nikker anerkendende, klapper ham på skul-
deren og puffer ham bort.

1220.

(Store Billede ved Røllingen) Vigor går
hen til de to andre og fortæller dem grun-
dene om den gode Spar, han har fundet
på... Jafet finder det ikke marant og har
mest lyst til at klø Spasmageren.

1221.

(Kabytgangen. Ved Provantsskriveren Fri)
Tim kommer uventet fløjende, banker
på og træder frejdigt ind.

1222.

(Provantsskriveren Kabyt) Mr. Easthupp,
der endelig har fået Klappen anbragt som
den skel. stædig ordner en del Papire, da
den genlytlige Tim træder ind. - Skriveren
græber af Arrigskab over Tyrens Trækhed-
betyder ham, at han skal forsvinde, - men
Tim nikker fortroligt - og går roligt hen til
ham.

1223.

(Harb. og Mr. Easthupp og Tim) Skriveren
stirrer med åben Mund på den fulde Karl,
- der imidlertid forsvundet kniber det ene Øje
til, - pejer med sig og siger med beredthed:
Tekst: Ta' den med Ro!... Mig her... gaa

Trimmer!

Skriverens mælløse Forbløffelse rokker. - Tim
føler sig ganske som situationens Herre &
gennemmed Indsigelighed | det første „Trimmer-tegn“
- Mr. Easthupp er ved at trædes af Ræven
& er ikke i stand til at frembringe et Ord.
- - Tim er nu ikke længere helt sikker
på brugen - & giver derfor det andet
Tegn. - Men nu byder Uvejret løs.

1224.

(Kabygten) Skriveren kaster sig over den
forvirrede Tim, - rister ham & svinger ham
ind i Eder... Tim forsøger at undslippe,
men Mr. Easthupp får fat i ham igen,
brøler:

Tekst: Elendige Slyngel!.. Det skal du
jå betalt!.. Jeg skal sørge for, du bliver
hængt!
& kan slæbes af med sit nytestende Of-
fer.

1225.

(På Skansen) Næstkommanderende står
med en Rikkest for Gjet-se i Retning
af Land - & rækker sig Rikkesten til Kap-
tajnen. Han ser:

1226.

(En Barkasse. Kikkerbillede) Masteren,
hans Folk & de pressede Matroser, - blandt
hvilke er William, - nærmer sig.

1227.

(På Skansen) Kaptajnen & Næstkomman-
derende rækker sigle Ord, men deres Sam-
tale afbrydes, da Mr. Easthupp kom-
mer slæbende med den sprællende Tim.
Easthupp forklarer oplidt, hvor for-
færdelig han er blevet hængt, - Tim vil forklare,
men får ikke lov til det, hvorimod
Næstkommanderende tilkalder Bødsmanden

3 et Par Folk 3 laden dem järe Tim
bort.

1228.

(Dækket) Matrosene kommer med Tim,
der sender et jubeligt Blik til Jofet, da
han passerer denne og de to andre Kridship-
per.

1229.

(I Nærbheden af Rellingen) Jafet vil op-
bragt gå hen til Tim, - men Garcoigne
holder ham tilbage, hvilket uger til
ham. - ^{Jafet sender Brevet et foragteligt Blik, hvilket dog ik-}
~~Ved den anden Aften~~ ^{ke gør noget Indtryk p. 2 Typer}
~~er en anden Aften~~ ^{er en anden Aften}
~~er en anden Aften~~ ^{er en anden Aften}
1230.

1230.

(Fangschuß) Matrosen prüften Tim und
den kühnen, kaltsinnigen Rufen y. erwiderten
kann die seine eigene, trübe Betrachtung.
1231

1231.

(bed skibssiden) Barkassen lægger til - y med
Puif y Stod får Marinere de "Presede" til at
entle an Bord.

1232.

(Dokument) Masteren, Marinere og de pressede Søjn-
ter kommer om Bord. De siddekvarte er under
Berøvelse af Marinere. - Fangsttransporten
passerer Japet, Gascoigne og Vigors.
1233.

1233.

(Nærl. af Japet, ^{Vigors} Gascoigne) de tre unge Mand
betragte uden synderlig Interesse de forlupar-
serende; - men pludselig giver det et Chok:
Japet, hvad Gascoigne ^{og Vigors} lægger Mærke til.

1234.

(Del af Dækket) William kommer mellem to Ma-
riner, får Gje på Jafet, standser overrasket og
vækker så med et demonisk Grin de ham. -
Marinerne skrigger ham fremad.

1235.

(Nærb. af Papet, Gasconne & Vigors) Papet bliver
uget ubegyggelig til Hode, - tager sig dog hurtigt sam-
men & lader som intet. Vigors trækker sig lidt tilbage.
1235.^a

(Nærb. af Vigors) Hans Ansigt får et himskt Ud-
tryk... Han grunder... & mumler så:

Tekst: Der skjuler sig noget bag... Jeg må holde
Op med de to!
Han rækker beslutsomt... Afblænding.

1236.

(Afstands-billeder af "Diomedes") Gæsterne ender til
bejrs & begynder at arbejde med Sejlene.

1237.

(Dækket. Nærb. af Rådmændene) Han dirigerer
Folkene ved Hjælp af en Råber.

1238.

(Afstands-billede af "Diomedes") Sejlene foldes ud,
& vinden tager fat i dem...
1238.^a 1239

(Fangstbillede) Tim sidder i triste Tanker, - da Gul-
vet begynder at dølge... ~~Der~~ ^{Han} får sig en lille Ryt-
bælt, - griber sig fortvivlet til Hovedet, da Gulvet
bliver ved at gysle under ham, og ~~der~~ siger:

Tekst: Her går den godt!... Nu skulde jeg også
have gået hen & blive sørg...!
- & han skaver en Grimasse... Afblænding.

1239-1240.

III Kapitel.

der foregår den næste Aften,
& i hvilket der falder man-
ge Pygl. Man bliver klar
over, at Mr. Vigors ikke er
noget Gentleman.

(Havet i Mørket) Dregatten står frem for fulde
Sejl.

1240.^a

(Dækket i en Art Fugleperspektiv) Papet har sagt

g marcherer frem g tilbage. - Der^{te} kun de tagt-
havende på Dækket

1239^{le}

(Et Sted ved Rølingen) Jafet ser drømmende
ud over det månebelyste Hav.

1239^e

Tekst: Men der var et Par Gine, der fulgte ham...

(Bag en Torvulle eller meget lignende) William
Atkins, der nu er kommen i Maktstøj, skærer
hædefuld mod ham. Rejser sig g rejser
sig hen til ham.

1240^d

(bed Rølingen) Jafet står uberegnet g skærer
ud, - da han pludselig hører nogen komme løben-
de. Det giver et Chok; han, da han genkender
William, - men han er straks rolig igen.

1240^e

(bed Gaaugen fra Midshipman's Kajak) Vigor
kommer op, - får Gje på de to g iagttager
den gsmæksomt.

1240^f

(bed Rølingen) William skærer hædefuld på Ja-
fet, - nærmest sit Ansigt mod hans g hræser:

Tekst: De slap bort i Tide, eller vilde min Havn
have ramt dem!... Men de skal alligevel få
det betalt!

g han trækker lynsnart sin Kniv g vil strø-
de i Brystet på den anden... Men lige så rapt
griber Jafet ham med et Jerntag om Armen
- og de to Mand kæmper vildt om Overtaget.

1240^g

(Kort Nærb. af Vigor liende Ansigt)

1240^h

(bed Rølingen) Jafet får Dolken vrasket fra
Skinken g smider den i Sandet. - Så slængte han
med en KRAFTAUSPANDELSE Tyren i Dækket, råder
ham til at holde sig for sig selv for Tiemtiden,
- g går så roligt videre.

1240^f

(Nærb. af William) Hans Ansigt er fortrukket af Raseri - han knytter Hænderne og forbander sin overlegne Modstander, rejser sig så og løber bort.

1240^k

(Med Nedgangen til Midshipmanskåpet) Vigors kvinder et Øjeblik, fatter så en Bestemmelse og går.

1240^l

(Et eller andet afsides Sted på Dækket) William er ved at bringe sit deropgjerede Tøj i Orden, da Vigors kommer hen til ham. William vil trække sig tilbage, - men Jorden anden betyder ham, at han skal blive... bøjer sig fortroligt hen til ham og siger med slæsk Stemme:

Tekst: Jeg ved, at der er uget mellem Dem og Mr. Newland... De ved uget om ham... fortæl mig det, og De skal få det godt betalt! William betragter lirende Vigors, - der tager ugle Penne frem og rækker hen mod ham.

1240^m

(Nærb. af Williams Ansigt) Han ligesom tager Mål af den anden, bliver klar over, at han er "god nok" - og rækker så indvilligende.

1240ⁿ

(Nærb. af Vigors og William) William stikker Penne til sig og begynder så med et lumsk Grin at fortælle, - siger:

Tekst: Der er altså det, at han er en Bedrager... ja, mere end det... Han vilde være blevet sat fast for Mord, havde han ikke over Hals og Hoved forladt Landet...

Vigors nikker tilfreds... Det her overgår hans dristige Forventninger. - William fortæller videre, - og Billedet blander af.

1240°

Tekst: Vigors var ikke sen til at lade "Nyheden"

gå videre, ... og da Jafet efter endt Tagtjeneste...
(Midshipmand Lukafet) En del af de unge Menne-
sker er gået til Køjt, - men følger fra deres Kænge-
køjer de andres Samtale. - Piger sidder i „full
duns“ ved Bordet og fortæller de Kammerater,
der endnu er oppe, alt det forfædelige, han har
gjort at vide om Jafet. - I det samme træder
Jafet ind - og en pinlig Tavshed opstår.

1241.

(Karb. af Jafet) Han hænger de Ting fra sig,
som han har brugt under Tagtjenesten, - og ryn-
ker Brynene. Han ^{forstår} straks, at det er ham, der
har været på Tapetet.

1242.

(Lukafet) Han går roligt hen til Bordet og
sætter sig... Piger nikker opdygt til ham og si-
ger frækt:

Tilsket: Det var såmænd dem, vi talte om... De
er jo et rent Sarsyn blandt Midshipmen... har
kommer i alle deje... Skrivens Drenge... en præstet
Makor... og hvad ved jeg!

1243.

(Karb. af Jafet) Han bider Tænderne sammen
og knytter uvilkårligt Hænderne. Så rejser han
sig.

1244

(Lukafet) Han affører sig roligt sin Trøje, - Ki-
gaw bliver bleg og vil trække sig bort, - men Ja-
fet betryder ham roligt, at det her er Alvor,
og den anden tør ikke andet - for ikke at blive
slatterlig i sine Kammeraters Øjne - end at mod-
tage Udfordringen. - Bordet skubbes til Side,
og under de Tilstedeværendes ^{ideelle} Interesse be-
gynder Kampen. Jafet lægger ikke Tingene
imellem.

1245.

(Kammeraterne i Køjerne) De følger Kampen
med opvækkende Tilråb.

(Lukaf'et) Vigor får så grundige Klø, som han ikke har fået længe, - & det ender med, at han klasker sammen på Gulvet. Papet går hen til ham.

(Nærb. af Papet & Vigor) Papet bøjer sig ned over sin slagne Fjende & siger:

Tækt: Mig kan de skade om og gøre ned, hvad de vil... Men Folk, der er dem underlegne, skal de lade i Fred, & duft skal de gå med op til hærtømmen deede & reise Tien!

Vigor ^{ser} rystet på Papet & ryster på Hovedet. - Så Helt siger intet, - men griber gaurke stille Vigor i Kraven & hører ham op.

gaa lige over til Ark 205!

~~i, at min ven Tim har forset sig!~~
~~ligesom en bødigt på Jafet - og rejste på~~
~~Hovedet. - Men Kelt siger intet, - men griber~~
~~hans roligt ligesom i Nakken og rejser ham op.~~
1248.

(Lukaf'et) Så begynder Kampen igen, ligesom skimmer af Raseri, ja, igeu at spænde Ben for sin Modstander og andre, mindre fine Kuel, - men hans Trækked hjælper ham intet, - Jafet kæmper for^{en} god Sag, og hans Modstander kommer igen på Gulvet. -
1249.

(Hærb. af ligesom) Nu er han spag, - ser skulende og udd Jafet og lover at gøre alt, hvad han vil have.
1250.

(Lukaf'et) Jafet er tilfreds, - tager sin Troj på, - ligesom rejser sig, får også sit Toj bragt i Orden - og lukker så ud af Døren, fulgt af de andre hørende latter. - Jafet følger efter ham.
1251.

(Skansen) Næstkommmandende står og ser ud over det månebelyste Hav, da ligesom kommer lirkende som en rød Hund. Jafet følger efter ham, og ved at puffe lidt hårdt til ham, får han ham til at skifte over for den uget overraskede Mr. Phillot.
1252.

(Fangeshullet) En Månestribe falder ind ad et Kilgittert Koope - og oplyser en Stump Kæg, på hvilken Tim melankolsk sidder og rider en Inscription. - Han betragter sit Værk:

Sket: (ridet med en Kniv på et Stykke Træ) Her tilbragte Tim sin Ungdom fornedet Mangel på Begavelse.

Tim betragter med en veltilfreds Mine sine gamle Bogstaver og fløjter så en Sang for at

holde Humøret oppe. - Afblænding.

1253.

(Skansen) Vigor slutter sit Referat, - Kortkommanderende giver ham en kraftig Reprimande & tilkalder så Bådsmanden, som han giver den Orde. - Papet følges bort med Bådsmanden. Vigor smiger sig bekæmmet bort.

1254.

(Fangenhullet) Tim fløjter, men holder op med det, da han ikke synes, det er morsomt, - & giver sig til at talle sine Kuapper, ja at Ja Tiden til et gå. - Pludselig lytter han, - ser spændt mod Døren, i hvilken Bådsmanden & Papet kommer til syne. - Tim får at vide, at han er fri, falder glædesrående Papet om Halsen - & forlader sit skumle Fængsel.

1255.

(Provantsskrivernes Kabyt. Nærb. af Mr. Easthuipp) Han skal til et gå i Seil, - vider i fort en lang Katskjorte & er ved at ombytte sine fine Dag-Gjensklap med en mere farvelig Kat-do.

1256.

(Hile Kabytten) Døren åbnes, Tim kommer til syne, - Glad & frejdig, - går Konuen & siger: Tekst: Møder mig til Tjeneste igen! Mr. Easthuipp stikker på ham med det normale Gje & det skelskyg synker så græpende tilbage i Køen. - Afblænding.

1257.

IX. VIII Kapitel.

I hvilket vi befinder os under Portugals Kyst, overstemt en Søndags-Gudstjeneste om Bord & bliver vidne til en mystisk Begivenhed.

(På Havet. Afstandsbillede af "Diomedes") Fregatten styres frem for fulde Sejl.

1258.

(Dækket, - i en Art Tugleperspektiv) Mandikabet
står godtillet te Guds tjenerne.

1259.

(Kærl. af Næstkommanderende) Han læser op
af Testamentet.

1260.

(Gruppelillede af Midshipmen'ene) Blandt
disse kendes vi Jafet, Gascoigne & Pizar. - De to førstnævnte står uger for sig
hyle af de kåde unge Mennester har været
led at holde sig alvorlige.

1261.

(Gruppelillede af Matroserne & det andet men-
ge Mandikab) De hører uhyre andægtigt
efter. - William Atkins er den eneste, der ikke
ser oplygget ud.

1262.

Tekst: Men du var een, der ikke kendte te
Søndagsfrihed....

(Provant-skrivere's Kabin) I det store Rum
siddes Tim for Enden af det store Bord &
skriver, så Hjerperne spritter. - Han ser ik-
ke synligt oplivet ud.

1263.

(Dækket, - i Tugleperspektiv) Guds tjeneren
sluttes, - og Folkene smedes hver te sit ~~st~~.

1263^a

(Et Sted på Dækket) Her står nogle Midshipmen & andre
Officerer og snakker sammen, - men da Jafet kommer,
hækker de sig lidt tilbage & venter ham Ryggen. - Jafet
bider Tænderne sammen & går videre.

1263^b

Tekst: Jafet følte Skadere alle tegn... det var, som
man skyede ham... og med den Slags hidske Overfald
kunne han ikke væge sig...

(Med hedgangen te Provant-skrivere's Kabin) Jafet
kommer, ser sig bedøvet tilbage & går så stille
ned.

1263^E

(Dækket. På Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende kommer op. - Kaptajnen står et Øjeblik og grunder... så vender han sig mod Næstkommanderende og siger:

Tekst: Han de ikke også lagt Mærke til det...

Det er, ligesom Mr. Newland er blevet lagt for Had... Jeg forstår det ikke... jeg er kommen til at sætte i hjerne megen Pris på ham...

Mr. Phillot nikker, og de to Officerer drøfter Sagen.

1264.

(Proviantskriverens Kabin) Japet træder ind, hilst med et Glædeshyl af Tim. Japet sætter sig på Kanten af Bordet.

1265.

(Nær. af Kutterne) Tim peger sukkende på de lange Talkolonner, ^{som} han har frembragt, - og Japet søger på bedste Måde at opmuntre ham. Det varer da heller ikke længe, før

Fortsætter direkte på pag. 208.

Timur dinstend vender tilbage, og hans Ansigt
stråler som en nyfødt Sol.

1266.

(bed Døren) Døren river op, og Mr. East-
thripp kommer til Syne. Han stirrer med
Ræseri i sit fine Øje hen mod Pennerne og
begynder så at tordne løs.

1267.

(Kalykthøgen) Skændende og bandende nærmere
Skriveren sig Bordet og stormer Tim Penner
i Hånden igen. Jafet ser roligt på ham og si-
ger:

Tekst: At de ikke skammer Dem at mis-
bruge Deres Magtskilling!... Tim har ikke
haft en Fri time den sidste Uge!

1268.

(Kæde af de 3) Jafet slutter sit Angreb
på Skriveren, der agtende af Harmen timer
ad Tim og skammer:

Tekst: Man skal skri... skrive... skrive, så læn-
ge der er Blæk i Hornet!

og han drikker med knyttede Næver i Bordet.
Jafet ^{tager} ganske roligt Blækhornet og holder
den Indhold ud over Mr. Eastthripps Næse.

1269.

(Eastthripps Hoved) Blækket flyder fra
Næsen ned over hans forvundrede Træk.

1270.

(Kalykthøgen) Jafet siger med et stort Smil:

Tekst: Så har han vel fri nu!... For nu
er Blækket vist brugt!

Tim griner ubeberstet, den edderpændte Skri-
ver nedkalder alle Forbandede over Jafets
Hoved og vakler ud, halvt bløddet af
Blækket. Tim bliver pludselig betænke-
lig ved Situationen, men Jafet beroliger
ham og går for at følge Begivenhedernes
Gang på det næste Hold.

1271.

(Del af Dækket) Den blakkede Mr. Easthupp kommer op fra dækket, - de nærmeststående Matroser er ved at hiule af latter, da de ser ham, - men Skrивeren iler videre op mod Skansen. - Japet kommer op fra dækket.

1272.

(Skansen) Kaptajnen & Næstkommanderende^{gaa} frem & tilbage, da Mr. Easthupp tæner frem. - De betragter ham forbløffet, har svært ved at holde sig alvorlige. Skrивeren begynder opskudet sit Angreb på Japet, der kommer & roligt kører til.

1273.

(Næst af Kaptajnen & Næstkommanderende) De ser på hinanden, smiler stjålent & har svært ved at få Ansigtene lagt i Alvorlige Folder.

1274.

(Skansen) Mr. Easthupp slutter af & meddeler Synderen til den strengeste Straf. Kaptajnen udsiger Japet, der med et Par ^{der} redegørelser for Gjælden. - Så "afskediger" Mr. Wilson Skrивeren & fortæller ham, at Retfærdigheden nok skal ske Fyldst, & Mr. Easthupp trækker sig blikkende tilbage. - Kaptajnen & Næstkommanderenden dekker småleende nogle Bemærkninger, & så får Japet sin Dorn. Kaptajnen siger:

Tekst: Mr. Newland, de har utvivlsomt ganske utilbørlig^{idiot} Grad med Hans Majestæts Blak... Behag derfor at entre gni Hovet & bliv der en halv Time!

Japet går Hovet - & trækker sig tilbage med en klaps alvorlig & betyngnet Mine... Hans 2 Overordnede brister i Latter. -

1275.

(Dækket) Japet kommer, - enter stot & roligt

op i Mærket.

1276.

(Oppe i Mærket) Jofet finder sig en smag-
lig Lidskeplads og nyder glad og ligetægtig
den gode Udsigt. - Han tager sin Kik-
kert frem, - ser i den, - tager den af for
Gjet - og giver sig - spændt og overrasket
over noget, han har set, til at indstille
den skarpere.

1277.

Tekst: Om Udkiggen har rovet, eller Jofets
Kikkert var borte ind hans, får vi lade
stå hen... Jofet var i alt Fald den for-
ste, der såa...

(Jofets Ansigt) Han sætter Kikkerten
på Gjet, - kigger ud over Havet og ser:

1278.

(Kikkertbillede af Havfladen) I det Fjer-
ne skimter man en lille Båd, der ligger an
på Havet, - og man mærker der står en hvid-
beet Kvindeskikkelse op i Jollen og fæg-
ter med Armene.

1279.

(Oppe i Mærket) Jofet tager Kikkerten
fra Gjet, gemmer den på sig og begynder
så hurtigt Nedstigningen.

1280.

(Dækket) Jofet trækker ned og forvinder
i Løb og på Skansen.

1281.

(Skansen) Jofet hen til Kaptajnen og
høstkommanderende, - fortæller dem om
sin Opdagelse - og sætter Kaptajnen sin
Kikkert. Han ser:

1282.

(Kikkertbillede af Jollen i det Fjerne)

1283.

(Skansen) Kaptajnen sætter høstkom-

mandende Kikkerten, griber sin Røbe
og brøder en Ordre til Bådsmanden.

1284.

(Dækket) Bådsmanden lader Riben skingre
og en Båd gik klar. Blandt de Folk, der
skol' ud med, er William.

1285.

(Skansen) Kæstkommanderende indstiller
på Kikkerten og sætter den for Gjet igen.

1286.

(Kikkertbillede af Jollen - uget nærmere på)
Manden den lille Kvindeskikkelse sonige
med Arme - og så livløs synke sammen i
Bunden af Båden... Billedet rækker
langsomt ud - og forsvinder til slut helt.

1287.

Tekst: En Time senere nærmede Mysteriet sig
sin Opklaring...

(ved Rælingen) Kaptajnen, Kæstkommanderen
de, Jafet og nogle andre står spændt og venter.
Et Par Marinere tager med en Styrmandsklædt
Mand, der langsomt gik over Rælingen. - Han er
død. - Så bliver der løftet en ung Kvinde,
der kun er klædt i en sæk og forvoven Natkjole,
over Rælingen. Hun er bevidstløs, og på Kap-
tajnens Ordre bliver hun af William og en
anden båret ned i Kaptajnens Kabyt.

1288.

(Dækket) Kvinden bærer hen til Skansen.

Kaptajnen, Kæstkommanderende, Jafet og ert.
Skibslægen følger efter. - Styrmændens
der bliver båret ned midtskibs.

1289.

(Kaptajnens Kabyt) Den bevidstløse Kvin-
de bærer ind og lægges i Køjen. - Skibslæ-
gen fylder uget Cognac i hende. William
og den anden Makor bliver nysgerrige ståen-
de ud Døren, og der i den, der har Tid til at

tenke på at vi se dem ud.

1290.

(bed Rojen) Kaptajnen lægger et Tæppe over den unge Pige, - der langsomt kommer til Bevidsthed. - Hun ser sig straks færdiggjort om, bliver så klar over, at hun er mellem to mennesker og begynder så på Kaptajnens Anmodning at fortælle.

1291.

(Nærb. af den unge Piges Ansigt) Hendes Ansigt prøver, at hun må have oplevet noget færdeligt... Hun fortæller græpende... Hendes Ansigt bliver efterhånden i tydeligere og mere over det tåner.

1292.

(Havet. Afstandsbillede af en stor Skonnert) Den sejler fremad med blafende Sejl... Billede tåner bort.

1293.

Tekst: Jeg ledtogde min Frøken, Donna Agnes de Silva, der havde været på en Rejse til Sicilien, og nu var på Rejse hjem... Af andre Passagerer var der ~~to~~ et Par fine Højtæmte til hende, der gik skulde til Montevideo...

(Skonnertens Deck) Donna Agnes sidder og læser. I Næheden af hende sidder hendes fine Højtæmte unge, en høfdelig, ældre Gentleman og hans Hustru, og taler sammen.

1294.

(Nærb. af Agnes) Den smukke, unge Portugiserinde ser op fra sin Bog og stirrer drømmende ud over Havet.

1295.

(Store Billede på Dækket) Det ældre Agtepar rejser sig, ^{kommer med} ~~giver~~ en Bemærkning til Agnes og går på. Agnes læser videre.

1296.

Tekst: Min Frøkens Halofatter, Don Scipio,

sar gå om Bord... Jafølgtede hende rødselig
med sine Tilnærmelser, men him afskyede
ham...

(Et Sted ved Rellingen) Don Scipio, - en smuk,
men irympatisk Type på en portugisisk Ad-
elsmand, - står og ser hen mod Agnes. -
Hans Øjne gløder af Begær... han smiler
næsten og går så hen til hende.

1297.

(Ved Agnes' Sædeplads) Don Scipio kommer
hen til hende, bøjer sig ned over hende
og taler søde og bløde Ord til hende.

1298.

(Fraan Agterkahytten) Her står en koni,
en Styrmand og damper på en Snadder,
den Donna Agnes Pige (hende, der fortæller
Beretningen) kommer ind. Hun har et Tæp-
pe over Armen, som hun vil hen til sin Tid-
len med, - men bliver dog stående og taler
med Styrmanden (den samme som den, der
som død blev bragt op på Jollen), - med hvem
hun øjensynlig er meget fortrolig. - Men så
beledes hentes Opmærksomhed på Scenen
mellem Donna Agnes og Don Scipio.

1299.

(Ved Agnes' Sædeplads) Don Scipio for-
ger en kraftig Tilnærmelse over for den unge
Pige - men hun rejser sig og slynger ham
sin Fragt i Ansigtet. - Han hænder og
griber hende hårdt i Armen, idet han si-
ger:

Tekst: De skal nu blive min, enten de
vil eller ej!... Og endda uden vi går her-
fra Bordet!

Hun river sig løs fra ham - og går.

1300.

(Fraan Agterkahytten) Hun går fortvivlet
og Styrmanden ind i Kabinen.

1301.

(Hæb. af Don Scipio) Han ser efter hende ~~op~~
~~hæbende~~ - et håbløst Smil spiller om hans
Mund - og han kaster rodløst Hakkene tilba-
ge... Afblænding.

1302.

Tekst: og Don Scipio begik ikke tilbage for no-
get... Mind jeg, at ^{hans} spik største Delen af
Handskabet til at gøre Mytteri... Skomneften
skulde være forlovede, og han det Kaptajn...
... I Nat, da jeg lå i min sødeste Sovn...
(Kabyt) Hans skinner ind gennem det
lille Kooje... Agnes' Pige ligger og sover -
da hendes Ven, Styrmanden, kommer sty-
kende ind og rækker hende - Hun rejser sig
forvundet op i Køjen.

1303.

(bed Køjen) Styrmanden bøjer sig ned over
hende og hvisker:

Tekst: Skynd dig... det gælder livet...

Hør en Mytteri om Bord!

Hun ser forferdet på ham, forstå, at det
må ^{være} sandt og springer ud af Køjen.

1304.

(Pigen Kabyt) Hun støber et Tæppe om
sig - og hun og Styrmanden smiger sig ind.

1305.

(Skomneften Dæk) Her raser et vildt Blod-
bad. De, der ikke har sluttet sig til Provi-
ne, slås ned. - I Spidsen for nogle Mand-
stykker Don Scipio hen til Agterkabytten.

1306.

(bed en Luge forude) Styrmanden og Pigen
spejder op fra Lugen. Ser:

1307.

(bed Agterkabytten) Don Scipio og et Par
af hans Håndlangere betynder Døren.

1308.

(Luzen forude) Styrmanden & Pigen ser gy-
sende på hinanden - & på et Tegne fra Sty-
manden sætter de sig så op på Dækket.

1309.

(Dækket) De kryber på alle 4 - over bøj og
raben - hen til Rælingen.

1310.

(ved Rælingen) Styrmanden viser, at han
har en lille folle liggende parat ved
Skibssiden. - Han sætter sig over Rælingen.

1311.

(ved Skibssiden) Han springer ned i folleu,
løfter Pigen ned - & går i folleu fri &
roer bort.

1312.

Tekst: Men sin Flugt blev opdaget...

(Dækket) En Mand opdager, at folleu
fjerner sig fra skibet, - tilkalder et Par
andre Matroser... De griber deres Børser
& fyres...

1313.

(I folleu) En Kugle træffer Styrman-
den, - han er ved at tabe Ræerne, men
tager sig med en tilfældigspændelse sammen
& roer videre.

1314.

(Afstandsbillede af Skamerten) folleu
fjerner sig fra Skamerten... Afblænding.

1315.

Tekst: Hatten skjulte os, ... men min Kæ-
ste var blevet dødeligt såret... & i Mørket
indåndede han i mine Arme...

(I folleu) Styrmanden synker livløs
tilbage... Pigen lader hans Hoved hvile
i sit Skød... Han ser på hende... en
lille Berørelse... & så er han død. - Den
unge Pige folder Håndene i Bøn...

1316.

(Afstandsbillede af den lille folle) Den
himlen om på Havet... Den gemeine
Billedet tæner langsomt:

1317.

(Kaptajnen Kabyt. ved Køjen) Den
unge Pige slutter gradende sin Best-
ning. Kaptajnen vender sig mod Næst-
kommanderende, - siger alvorligt:

Tekst: Skomærken kan jo ikke sæe et
langt herfra!... Vi må jage den & skaf-
fe Forbydere!

Næstkommanderende nikker. - Afblænding.

1318.

X ~~IX~~ Kapitel.

I hvilket Fregatten jæ-
ger Skomærken, der i mid-
letid er klædt ud til et
søge ind under Land...

(Afstandsbillede på Havet) Forrest Fregatten,
- inde med Land ses Skomærken, der styres
ind i en Bugt.

1319.

(Fregatten. På Skansen) Kaptajnen & Næst-
kommanderende følger i deres Kikkerter Skom-
mærken. Kaptajnen siger til Mr. Phillot:

Tekst: Vi kan ikke nå den... vi stikker ja

dybt... men vi må ha' Bådene ud! Lad Mr. Newland tage en af Bådene!

Næstkommanderende nikker, - og råber en Or-
der til Bådsmanden og går på.

1320.

(Bakket) Alt er gjort klar til Kamp. - Båds-
manden samler det Mandskab, der skal
gå i Bådene. Næstkommanderende går hen ved Rælingen.

1321.

(ved Rælingen) Papet står interesseret & betragter
det Arbejde, der gøres med at få Bådene klar. Mr.
Phillot kommer hen til ham

1322.

(Nærb. af de to) Mr. Phillot betragter ventligt Jafet & siger så:

Tekst: Vi har tænkt os, at de får en af Bøddene... Vi har jo ikke kunnet undgå at se, at de ligesom har fået en skov Stilling, & vi vil derfor gerne give dem en Chance for at ~~de~~ blive rehabiliteret!

Jafet rødmer af Glæde... & spørger så hurtigt:

Tekst: Må jeg have lov at tage Tim... de ved-Provantskrivernes Medhjælper... med... Han er så flink!

Næstkommanderende nikker samtykkende.

1323.

(bed Rølingen) Jafet skynder sig ned at hente venen.

1324.

(Provantskrivernes Høje) Mr. Easthripp sidder & perler med Tim, som han ikke kan få til at arbejde hurtigt nok. - Jafet stormer ind, - tager Tim under Armen & jaklarer, at han skal med på et Togt... Mr. Easthripp protesterer, hvad de selvfølgelig ikke rører Jafet.

1325.

(Nærb. af de 3) Provantskrivere udtaler en Række Forbandede over Timus uskyldige Hoved - & slutter med at sige:

Tekst: Gid så du må blive derude! Tim nikker ventligt, - stikker sit Ansigt op mod Skrivernes & staver rapt:

Tekst: Tak!... Så skal jeg komme & "spise" for dem hver eneste Nat!

1326.

(Kabytten) Tim slutter sin Replik, - nikker ventligt til sin Plagemaal & skynder sig så ud sammen med Jafet. Mr. Easthripp truer med knyttede hænder efter dem.

1327.

(Fregatten, - på kort Afstand) 3-4 Både
rope bort fra Skibet. En ligger endnu
ved Skibssiden.

1328.

(ved Skibssiden) Jafet & Tim entre
ned i den sidste Båd, - der råbte
bort. - William passer Ror.

1329.

(Fregatten, - på kort Afstand) Alle Bå-
dene rope bort.

1330.

Tekst: På Skonnerten gjorde man alt rede
til at modtage "Gæsterne"...

(Skonnerten, Dæk i Fugleperspektiv) Man
er klar ved Kanonerne.

1331.

(Nærb. af Don Scipio & nogle af hans betroede
Mænd.) Han uddeler Ordre til højre &
til venstre... Afblænding.

1332.

Tekst: Men Mørket begyndte at sænke sig,
inden Båden ^{kom} Skonnerten på skudsiddet...

(Havet & Baggr. Skonnerten ret nær Land)
Bådene nærmer sig Skonnerten... De af dem,
der har Kanoner, fyre.

1333.

(Skonnerten, Dæk) Kanonerne giver Ild.

1334.

(Havet) Kampen raser...

1335.

(2 Jafets Båd) ^{Kanonere} ~~Både~~ ^{men} ~~manden~~ ^{diab} ~~diab~~
^{sætter en ny Mandsk. til at gøre hans Arbejde.}
Jafet ~~modtager~~ ~~Konnerten~~.

1336.

(Skonnerten, Dæk) Enkelte af Mandene fæ-
der på her... Men Don Scipio gyder blod
i sine Troppe - & Kanonerne biler løs.

Tilsk: Det er håbløst; dette Måske!... En
det man ikke bedst at kalde Folkene til-
bage, inden det bliver for sent!

Kaptajnen nikker & sluger en Ordre ud
gennem Råbene.

1347.

(Fregatten. til Rølingen) ~~Kaptajnen~~ Bådsmanden
giver Folkene til Kanonerne Ordre til
at affyre Signal-skuddene, de skal kalde
Bådene hjem.

1348.

(Fregatten. Skibetiden) Kanonerne giver
Ild.

1349.

(Jafets Båd) Jafet sender sig, lyttende,
siger ægerligt:

Tilsk: Tilbage... Det er den rigtige Me-
ning!

& kan lade Kanonen udskyde en ny Lad-
ning Ild.

1350.

(I Nærheden af Skærten) Bådene - med
Undtagelse af Jafets - sender nu, lydende
Kaldelsen.

1351.

(Jafets Båd) Jafet sender sig mod Wil-
liam - & giver ham Ordre til at lægge Ro-
ret an, men William jublede, at det er
skudt i Stykker. Jafet bliver betænkelig,
men giver dog Ordre til at gribe Raderne.

1352.

(Skærtenes Dæk) Man jubler over, at
Fjenden viger.

1353.

(Nær. af Om Scipio & ugle af hans Mand)
Kan lykkes deres Hænder & siger:

Tilsk: & vi, Kammerater, vil vi feste!...
Romadrene frem!

1354.

(Skonnets Dæk) der bliver jubel, og
lyde af Mandene styrer ned efter Rom-
men.

1355.

(I Nærbeden af Tregatten) Bådene - und-
tagen Jofets - nærmer sig Tregatten, - som
man kun lige kan skimte i Mørket.

1356.

Tekst: Uden Røⁿ er det svært at styre...
og inden ret længe blev Jofet klar over,
at han havde tabt Tregatten af Synet...
(Det næsten mørke Hav) Jofets Båd kom
mer roende... Jofet står op i Båden og
farer og gennemtrænge Mørket.

1357.

(Tregatten. Ved Skibssiden) Bådene læg-
ger til, - og Folkene enter om Bord.

1358.

(Ved Rælingen) Her står en Del af Tregat-
tens Officerer, bl. a. Hætkommanderende,
- og selv Mr. Easthüpp har sovet sig op
på Dækket. - En Del af Mandrakabet
enter op fra Bådene, Masteren aflæg-
ger Beretning til Hætkommanderende,
siger:

Tekst: Deres sønner i en Båd, - find-
den den, der blev skudt i Søen!... og vi
må vist regne med at have mistet Båds-
manden, Midshipman Newland og en
Del andre af vor bedste Folk!
Hætkommanderende nikker bekræftet, -
og de andre deler hans Sorg.

1359.

Tekst: Den røde, der blev glad... Han
frøte sig nu sikker på, at han skulde
jaskænderat se den unge Mr. Tim igen...
(Nær. af Mr. Easthüpp) Han nikker

- med en åhve tilføds Mine. - Afblænding
1360.

(Havet) Jafets Båd roer frem mod
Billedets Forgrund. - Jafet står og
holder lodvig - og pludselig giver han Men-
dene Ordre til at trække Ankerne ind. -
Han peger fremefter, og de andre følger
Retningen af hans Blik.
1361.

(Skmnecken, - set på Juholdens næst Hold)
Der stryg dækker frem af Mørket.
1362.

(Havet - som 1350) Jafet siger med Be-
gejstring:

Tekst: Vil I som jeg, Folkene, så enter
i Søoveren! Har vi Held med os, kan vi
med Stolthed vende tilbage til Tregat-
ten med stort Bytte!

Mændene giver Jafets Navn deres fælde
Tilslutning - og Ankerne stikker igen forsigtig-
t i Kaulder.
1363.

(Skmnecken) Her raser et vildt
~~Bachkanal~~ ^{Bachkanal}... Folkene er ved at drikke sig
på Læs og Samling.
1364.

(I Nærheden af Skmnecken) Jafets Båd roer
ind i Billedet - og nærmer sig forsigtigt Skm-
necken.... Billedet tones langsomt bort.
x

Tekst, der tones frem og tones bort:
Hvorledes var Hele bordede Søoveret,
hvorledes han skaffede sig en ny, uforsonlig
Fjende, og hvorledes han nuinde blev skil-
let Ansigt til Ansigt med sin Fader,
fortæller vor Historis 5te Del:

På Gøentypri Portugal.

Yafet,
dersøger sig en Fader.

5te Del:

Paa Aventure i Portugal.

Hovedpersoner:

Yafet Newland.

Tim.

Kaptajn Wilson på "Diomedes"

Mr. Phillot, Kæstkommanderende.

Mr. Easthüpp, Proviantskriver

Gascoigne, Midshipman.

Dona Agnes.

de Silva, hendes Fader.

Don Scipio, hendes Halvfætter.

William Atkins.

Don Pombal.

Hans Trine.

En Bysergeant.

En Arrestforvarer.

General de Benyon, Yafets Fader.

James Vincent, Neger, Røverbandens Anfører

—

De 4 første Billeder er Præsenta-
tionsbilleder, der skal benyttes til
Støtte for de forklarende Tekster.
Billederne tæner frem og tæner bort.

1365.

(Præsentationsbillede af Jafet som Midshipman)

1366.

(Præsentationsbillede af Tim i Uniform)

1367.

(Præsentationsbillede af William Atkins som Matros)

1368.

(Præsentationsbillede af Donna Agnes)

Herefter gentages de sidste Bille-
der af den foregående Del.

I Kapitel.

1369. <sup>Handler om Drikke, Dns og natlig overrumpning, hv i det hele taget
alt andet end hyggeligt.</sup>

(Skonnertens Dæk i Fugleperspektiv) Her hersker et
vildt Drikkelag, - en Del af den oprørke Beret-
ning er allerede død-drunkne og falden i søvn
rundt om på Dækket. Nogle ørende Fakler
kastet et uhyggeligt Lys over Orgelet.

1370

(Korte af Scipio og nogle andre) Don Scipio er gaa-
et noget beruset, kommer med nogle frække Hentyd-
ninger til den unge Pige, hvem alle hans Tan-
ker gælder, - og går så raskende hen mod Agterkabyt-
ten.

1371.

(Fra Agterkabytten) Don Scipio går hen til Kabyt-
tens dør, der allerede nu går et uget molestet
Ladstyk. Han giver sig til at bearbejde Døren
med et eller andet tungt Redskab.

1372.

(Agterkabytten) I en Krog i Baggrunden klynger
det gamle Egtepar - Donna Agnes Rejseelskabs-
sige gysende til hinanden. En spinkel Dns står åben

te en lille Lovestue bag ved. - Donna Agnes
selv står stående foran Døren, der fører ind til
Dækket, og som giver sig for Don Scipios Slag... Den
unge Piger eneste Klædningsstykke er en tynd Nat-
kjole, - hun har læst på Post ved Døren, lige
siden hendes forhadte Tilbeder gjorde sig til Herre
på Skibet. I Hånden holder hun en tung
Pistol.

1373.

(Uden for Agterkajhyttenes Dør) Don Scipio bearbej-
der Døren... Hans Ansigt er hæsligt fortrukket, og
i hans Øjne læser man, at han vil ind i Ka-
hytten.

1374.

(I Agterkajhytten. Næst ved Døren) Den smukke
Portugisierinde er ligbleg, - presser tungtånede
Arme mod Døren og råber med Fortvivlelse i Stem-
men:

Tekst: Hold inde, Don Scipio!... Jeg har jo sagt
dem, at i det Øjeblik, de nåede herind, gå
jeg ind på mit Liv!

1375.

(Uden for Agterkajhyttenes Dør) Don Scipio slår en
hånende Latter op - og går et afgørende Forsøg
på at sprænge Døren, - og det ser ind til at skul-
le lykkes for ham.

1376.

(I Nærheden af Skonnerten) Fafet har givet
sine Folk Ordre til at tage Ankerne ind, -
og Båden glider stille hen til Skibssiden.

1377.

(Skonnerten. Ved Skibssiden) Båden lægger til,
Fafet instruerer hidsende sine Folk og begyn-
der så at entre op ad uzet Towværk, der hænger
ned langs Skibssiden.

1378.

(Skonnerten. Dek) Sædet er ved at slutte - og den
simple Grund, at de fleste af Deltagene vil

er døddrukne. -

1379.

(Et Sted ved Rølingen) Jafet's Hoved kommer
til Synet, - han har en tung Pistol i Munden, &
en Bøsse i den ene Hånd. - Han ser sig spejden-
de om, - ser:

1380.

(Foran Agterkabytten) Om Scipio er ved at splin-
ke Døren.

1381.

(Et Sted ved Rølingen) Jafet anser, hvad det er,
Bandittens Ausrængelses gælder, - & svirger sig
op på Dækket. - Hans Folk følger efter.

1382.

(Dækket) Der er ingen, - der lægger Mærke til
de Fremmedes Komme, - & Jafet svirger sig
på alle 4 ben mod Agterkabytten. - Hans
Folk gør sig klar til at kaste sig over Bord-
skabet.

1383.

(Ved Agterkabytten) Ganske kort Billede af
Om Scipio, der har fået Dødsrøbet sprængt &
nu er ved at trykke Døren ind.

1384.

(I Agterkabytten. Nærb. ved Døren) Donna Ag-
nes presser dødsrøbet sit Legeme mod Døren,
der trykkes op... Så har hun Pistolen mod
sit Hjerte.

1385.

(Ved Agterkabytten) Med et Triumfskrig
trykker Om Scipio Døren op, - men i det
samme er Jafet over ham & slår ham i
Dækket med et Slag af Pistolkolben. - Jafet
skynder sig ind i Kabytten.

1386.

(I Agterkabytten) Donna Agnes presser med
lukkede Øjne - Pistolen mod sit Bryst, -
men i samme Nu er Jafet herne ved hende.

3 river Pistolen fra hende... Hun ser på
ham - bekræftet 3 med et udtryk af Glæde...
3 og synker så afmægtig om i hans Arme.
1387.

(Skommerkens Døds) Jafets Folk kaster sig over
Skommerkens drikke Mandskab, der ikke er i
Stand til et gøre større Modstand. De
enkelte, der kan lide noget Forsvar, bliver slået
i Døkket - Tim er uhyre uovervundet.
1388.

(Agerkabytten) Jafet bringer den berømte
unge Dame til Sæde i en Stol, presser noget Cognac
fra sin Feltflaske ind mellem hendes Læber -
3 ser hende så sød 3 smukke op. - Hun rødmer, da
hun opdager, hvor mangelfuld hendes Tæklædning
er, - Jafet fastholder Grunden til hendes Rødme,
kaster et Tæppe hen til hende 3 bider hende
så undskyldt, men han må ud 3 følge Skjæters Gang
Hans Fruinde. Det gamle Agerpar roer sig flum
fra deres Krog 3 går hen til Dornasager.
1389.

(Heden fra Agerkabytten) Jafet ud, - sparker
til den Scipio 3 konstaterer, at Skyngeleu ikke
er kommen til Bevidsthed endnu. Går så videre.
1390.

(Døkket) Det gamle Mandskab er helt udkade-
liggjort, - 3 Tim river triumferende Jafet, der
kommer til, hvor genialt de Overvindere er
blevet baret 3 bundet. Jafet giver Or-
den til, at Fangerne skal smides ind i dast-
rummet, - vinker et Par Katoser, af hvilke den
ene er William, til sig - 3 går i Spidren for
dem hen til Agerkabytten. ✓
1391.

(Fra Agerkabytten) Jafet kommer med Ma-
troserne, giver dem Orden til at bære den Scipio
fastslået 3 bære ham ned i hans Kabyt -
Jafet følger selv med.

1392.

(bed en Luge) Tim dirigerer nedsmidningen af Fangerne og tager det ikke så højtideligt, om Hovedet eller Benene kommer først ned.

1393.

(Lastvognen) Fangerne plumper ned og kommer til at ligge i en syndig Korden.

1394.

(bed Lugen) Tim holder med egen Hånd den sidste Fange ned, - skubber Lugen til og sætter en Mænd til at holde Tugt ved den.

1395.

(Kalugt på Skennerten) Matroserne kommer ind med Scipio - og fulgt af Jafet. - Slynge-
len bliver kastet hen på Køjen, og var helt
indskæper sine Folk at holde et Tugttræt
Gje med ham. Går så. - Matroserne sætter
sig.

1396.

(Dækket) Jafet kommer op fra Kalugttten, -
sæder sine Folk sammen og siger:

Takst: Vi hejre Sejl med det samme og
svinger os så nær til Tugatten som muligt!

Endnu i Nat vil vi høre vor Triumf!

Det er Folkene med på, - og Tim klapper hen-
rykt i Hænderne. - Folkene spreder

1397.

(Skennerten på egen Afstand) Folkene entar
til Tjers - og går skuden sejlsklar.

1398

(Om Scipio Kalugt) Matroserne holder Tugt
over Slyngeleu, - der slår Givene op - og rædsel-
slagen konstaterer, at han er båret og bin-
det.

1399.

(Narb. af Om Scipio) Han forøger at regne ud,

hvad der kan være sket..., kaster et prøvende Blik på Matrosene og siger til dem med sin mest berøgende Stemme:

Tilsket: Løi mine Bånd, Folken, og jeg vil belønne jer kongeligt... For jeg har Guld, Mars og Guld..

1400.

(Kahytten) Don Scipio bliver ved med sine Beskikkelser, og der øjensynlig går et vist Indtryk på William, men ikke på den anden Matros, som roligt går hen til Køjen og lukker Munden på Fangeren ved at stikke et snarvet Toikhæder i Halsen på ham. - Så sætter den ulykkelige Mand sig igen.

1401.

(Ved af Williams Ansigt) Han fatter en Bestemmelse... Et lumskt Smil spiller om hans Læber.

1402.

(Don Scipios Kahyt) William rejser sig frøjt, presser bagpå sine Hænder om Matrosens Mund og falter ham baglæns ned på Gulvet.

1403.

(Ved Køjen) Don Scipio fatter Håb, rejser sig så meget op, som hans Bånd tillader ham og følger med et tilspændt Grimt Begivenhedernes Gang.

1404.

(Kahytten) William har fæstet sin Kammerat båret og bundet, og går nu hen til Don Scipio, fjerner Toikhædet fra hans Mund og løser hans Hænder. Don Scipio må give Tylen alle de Penges, han har på sig - bliver så helt befriet fra sine Bånd - og skynder sig ad sammen med sin Redningsmand.

1405.

(Ved dægen, der fører ned til Kahytten) Williams

lurende Ansigt kommer til Syne... Han ser sig
spejdende om, - nikker bevilgende ned til Don
Scipio. - og de to nettede Herre vover sig så frem.
1406.

(Dækket) Mændene er optaget med Sejlene, - og
Jaget og Tru er på en anden del af Dækket.
Don Scipio og William sniger sig hen til Relin-
gen.
1407.

(Skenneten - på kort Afstand) Don Scipio og Wil-
liam lader sig plumpe i Vandet - og svømmer
ind mod den nærliggende Kyst.
1408.

(Don Scipios Kabyt) Den stakkels Matros, hvis
Hænder er bundne på Ryggen, og hvis Ben græ-
suet sammen med Reb, arbejder på at gøre
sig fri - men det lykkes ham ikke. - Han ser sig
ransagende om, - får Øje på noget på Bordet.
1409.

(Nærb. af en massiv Landkaraffel)
1410.

(Kabytten) Matrosen får en Ide. - Han skub-
ber sig beærbeligt hen til Bordet, - løfter de
sammenbundne Fødder op mod Bordpladen - og
får Landkaraffen røkket ned, - så den går i Styk-
ker. Så skubber han sig hen mod Skårene.
1411.

(ved Skårene) Han får anbragt sine Fødder o-
ver det største Skår på en sådan Måde, at han
har Chance for at få skåret Rebene over.
1412.

(Matrosens Ansigt) Det er Jædet af Anstræn-
gelte og Smerte.
1413.

(ved Skårene) Rebene er ved at blive gennem-
skåret, - og endelig er Føddene fri.
1414.

(Kabytten) Matrosen rejser sig - så hurtigt hans

sårede Fødder tillade ham det - og skyndte sig
id.

1415.

(Dækket) Matrosen, der u halvskid af smerten
og Gphidselse, kom mer op fra Kalykten og
skyndte sig hen til det Sted, hvor Jafet og
Tim står.

1416.

(Hæb. af Jafet, Tim og Matrosen) bemærke se
bestyrtet på Hænden, hvis Arme er bagbræn-
det, og hvis Mund der u stoppet en Klud, - så
tager Jafet Knevelen id, og Matrosen siger:
Tæst: Borte... flygtet & Fangen... Willibru,
Skærsk...

og han sænker ~~den~~ idmættet om på Dækket.
Jafet griber sin Kikkert og ser ind mod Land,
og efter nogen Søgning finder han dem, han
søgte efter.

1417.

(Kikkertbillede af det mørke Hav. Klipper: Baggr.)
Man skimter gennem Mørket lige Hovederne
af de to Hænder, der svømmer ind mod Kysten.

1418.

(Dækket) Jafet sænker Kikkerten, - trækker
på Skulderen: Det vil være håbløst at sætte
efter Flygtningene. - Tim u højst wi-
dignet over deres Flugt, - og Jafet giver
uismodig Rørgængeren Ordre til at lægge
Ror et an.

1419.

(Sknerken på nogen Afstand) Sejlene fan-
ger Vind, - og Sknerken vender og står id-
efter.

1420.

(2 Brændingen. Klipper bagved) Don Scipio
og Willibru slæber sig ind gennem Bræn-
dingen - og får snart Fødderne på fast
Land. - De kaster et Blik id mod Havet.

1421.

(Nærb. af de to Hænder) De stjerne fremstter,
 & Om Scipio knytter sinde Hænderne, ræk-
 ke dem besværgende mod Himlen & nedkal-
 der alle de Forbandede, han kan overkomme,
 over Jafets uskyldige Hoved. - Afblænding.

1422.

II Kapitel.

I hvilken en Helt hører me-
 gen Pirat, & Tim viser ^{sig} at sid-
 de inde med eminente Evner
 som Spøgelse.

(Skonnertens Dæk) Langt tilbage: Mørket skinner
 Fregatten (kan evt. tegnes ind i Billedet). - Jafet
 kan lade en Båd gøre klar & står nu ved Ræ-
 lingen & giver sine Hænder, der bliver tilbage, de
 sidste Ordre. Hymmanden skal inden han Tra-
 vante fængere som Kaptajn om Bord. Donna
 Agnes & hendes to Rejsefæller (alle uger mere som-
 meligt påklædte!) venter på at gå fra Bord.

1423.

(ved Rælingen) En Matros hjælper Damerne
 & Herren ned i Båden... Jafet ser sig om,
 kan ikke se Tim & råber:

Tekst: Tim!... Hallo!

1424.

(ved Rælingen, der står ned til Kabytterne) En Hånd
 bliver langset op & svinges kram pægt. Hånden
 er Tims, - & straks efter kommer hele Personen
 til Syn. - Han slæber et stort Lagen efter sig.

1425.

(ved Rælingen) Tim kommer hen til Jafet, der ik-
 ke forstår, hvad han vil med det Lagen. Tim
 forklarer grinende:

Tekst: Det er ja min Ven Proviantkrivernes
 Skyld... jeg lovede jo at komme & spøge
 for ham!

Jafet ler - & han & Tim svinger sig over Ræ-

luigen

1426.

(Skonnerten- ved Skibssiden) Kummerne spærmer
ned, - Tim & Matrosen tager hver sin Aare, Ja-
fet passer Rort.... & man stöder så tek fra
Skibet.

1427.

Tekt: Om Bord på Fregatten var der stille...
Selv. Kapt. var ikke særlig årvågen...

(Dækket på Fregatten, i Fugleperspektiv) Gennem
Havområdet ser man Kapt. med et mækelig rødt
fem & tilbage.

1428.

Tekt: ...og Provantsskrivere havde yndige Drøm-
me... Han drømte at Tim lå velforsvaret
på Havets Bund...

(Provantsskrivernes Kabyt. ved Køjen) Mr.
Easthüpp ligge & sukke i silden sky med sin
Natklap for det skændte Gje... Han smiler
tilfreds & smågriner i sovne.

1429.

(Fregatten, - ret tæt på) Jafet. Bid nærmer
sig Skibssiden, - lægger til

1430.

(Fregatten. ved Skibssiden) Jafet sukker op...
& Tim rejser sig for at hjælpe Passagererne.

1431.

(ved Rælingen) Jafet smiler sig over Rælingen
& ned på Dækket. - Den nærmeste Kapt. mand
kommer til, tager skækslagen sit fæben, da han
genkender Jafet - & vil løbe sin vej... Men Ja-
fet holder ham leende tilbage, fortæller ham,
at han ikke er uget genfødt - & beder ham
hjælpe de andre "Gæster" op. - Matrosen gør
det uget uølsende. Jafet går.

1432.

(Kaptajnens Kabyt) Kaptajn Wilson sidder
ved sit Bord & er ved at affatte den "rigeli-

ge Rapport over Dagens Begivenheder. - Pludselig vender han sig mod Døren, - der staks efter åbnes, og Jafet træder ind, og konuer sig:

Tekst: Melder mig de Tjeneste igen, Herre Kaptajn!

1433.

(Karl af Kaptajnen) Han betragter meget mibende Jafet, som han jo anså for død. ~~han~~

1434.

(Kaptajnens Kobyt) Så rejser Mr. Wilson sig langsomt, går over Helt i Møde - og trykker hjerteligt hans Hænder. - Jafet giver sig til at fortælle.

1435.

(Dokket ved Rælingen) Damerne og den gamle Herre er kommen op - og Tim kommer ind til Lyne med sit Lagen i Hænder. - Han overlader de Fremmede til Matrosens Børn og Javouiden s.d.

1436.

(Kaptajnens Kobyt) Jafet slutter sin Beretning, og Kaptajnen lægger sine Hænder på hans Skuldre og siger, at han er stolt af ham. - Så tager han sin Hovedbeklædning ^{og sin Kikkert} og går sammen med Jafet.

1437.

(ved Rælingen) Kaptajnen og Jafet hen til de Fremmede, som Jafet præsenterer. Kaptajnen veksler nogle ventlige Ord med dem. - Så tager han sin Kikkert og ser ud over Havet.

1438.

(Kikkertbillede af Skonerter, der ikke ligger ret langt borte)

1439.

(ved Rælingen) Mr. Wilson sænker Kikerten og vender sig mod Jafet: - For det ^{har} hjem-

hij sin Rigtighed med det Skib!

1440.

(Proiantskriveren Kahyt) Tim åbner Jægt-
kigt Døren - & stikker Hovedet ind... Han har
smilet Mellem Ansigtet, - er indhyllet i La-
genet & ligner virkelig et komfortabelt Spø-
gelse. - Han kommer helt ind, - Jægeren
sit Ansigt & råder et ubyggeligt Skrig.

1441.

(bed Køjen) Mr. Rastknipp sætter ved Råbet,
sætter sig over Ende, får Gje på Spøgelset &
skriger, vandrigh af Ræddel:

Tekst: Hjælp... Hjælp... Han... Spøgel-
et!... Hjælp!

& han slår i sin Ræddel Gjeklappen op
på Døren - for at se om han kan se med
det skelende Gje!

1442.

(Kahytten) Tim kommer sig på en ubygge-
lig Måde Køjen... Skriveren springer Jæger-
det ud... han & Spøgelset danser en vild
Krigsdans om Bordet - & det ender med, at
den forfæmmede Mand Jæger ud af Døren
med Tim i Hælene på sig.

1443.

(Dækket) Den uatdøjtede Skriver styr-
ter op fra sin Kahyt - & Jæger under Hyl
& Skrig hen over Dækket, skarpt Jægtet
af Tim.

1444. Jægt

(bed Rælingen) Kaptajnen, Tim & de andre
bliver gendækkede & betragter Følgeskaren.
Jægt understreger et Smil, - Kaptajnen
er åbenlyst & siger:

Tekst: Jeg vil hellere lade dem russe
intet se!

& han vender seende Ryggen til & fortsætter
Samtalen med Portugiserne.

1445.

(Dækket) Mr. Easthüpp faar plaudret om, forfulgt af Tim, der danser en vild Krigsdans omkring ham. - Det ender med, at Skivener i sin Forfjamskelse søger Ly i en Marketsop.

1446.

(ved Nedgangen til Folkelikeafet) Hidskaldt af Råbene kommer en Del af "Mæinnerne" i meget let Pæklædning. De maa sig korteligt over Scenen.

1447.

(Dæk & Mær) Mr. Easthüpp enter til Rejs, alt hvad Fodder & Hænder kan bære. Tim "danser Krigsdans" ved Mærers Fod.

1448.

(ved Nedgangen til Folkelikeafet) "Mæinnerne" griner vildt.

1449.

(I Mærset. Hærb. af Mr. Easthüpp) Han klynger sig gyssende fast, - skækker Armene til Rejs og anråber grædende Himlen om at yde ham sin Bistand. - Afblænding.

1450.

III Kapitel.

I hvilket vi om Helt-på Pontevidears Rhed-fra en Skind tager Afsked med Donna Agnes.

(På Rheden. Afstandsbillede af Fregatten) En Barkasse ligger ved Skibssiden, klar til at gå i Havn.

1451.

(På Dækket) Kaptajnen følger selv med sine Gæster i Land. Disse er ved at tage Afsked med Jafet & Næstkommanderenden.

1452.

Tekst: Tim var desværre forhindret i at møde...

Efter at Mr. Easthiipp havde gysdaget, hvilken
spas hans Medhjælper havde drevet med
ham Natten i Forvejen, komde han sig
ved et ustandseligt at holde ham i Arbej-
de...

(Proviantskriverens Kabyt) Skriveren staa og
dikterer iendelige Rækker af Tal- og Time Skri-
ver, og Blodet er ved at springe ham af Tving-
nen... Men det gaa alligevel ikke kunskyldt nok,
og Mr. Easthiipp skælder og smelder og slaa i Bon-
det. - Ansider bliver det Time for meget, -
han sunder Demefjædder og siger:

Tilst: Jeg kan ikke... det ved de jo godt...
det er jo bare for at genere mig!

Proviantskriveren bliver ude af sig selv af
Raseri, - griber ham i Nakken og malker og
slaa ham med sine Tims energiske Pærte.

1853.

(På Dækket) Donna Agnes rækker Jofet sin
Hånd til Farevel, - sender ham et smil og
dovende Blik og skal netop til at gaa, da
hun kommer i Tanker om uget og siger:

Tilst: Men deres gode Ven Time... Han
skulde jeg da ogsaa have sagt Farevel til!
Jofet rekker en Bøn til Kaptejnen, der
nikker, og vor Helt skynder sig bort.

1854.

(Proviantskriverens Kabyt) Mr. Easthiipp
slaa i blødt Raseri løs på Time, - bærer
en Tamp og af sin domme og giver sig til
at pyggle ham med den.

1855.

(Kæbe ved Døren) Jofet river Døren op,
knytter Hænderne i Harnel, da han ser,
hvad der foregår.

1856.

(Kabytten) Jofet løber hen til Skrive-
ren, - slinger ham med et Snip tag til

Side- og siger harmfuld:

Tekst: At de ikke skammer dem... de,
Djævel!... Men jeg skal lære dem!
Og han river Tamperen fra Bøddelen- og
giver ham det dag Tænk, han længe
har tænkt til.

1457.

(Karl. og Tim) Han ordner på sit Tøj og
ser med skælende Øjne på sin Plageskuds
Afstraffelse.

1458.

(Kahytten) Josef giver den hylende
Skriver et sidste Lag, smider ham ned på
gulvet, lyder Tamperen i Høret på ham
og betyder så Tim, at han skal komme med
ham. De går.

1459.

(Karl. og Skriveren) Han er så mælbanket,
at han dårligt kan rejse sig. - Gjeklappen
hænger ned over Næsen, - og det skælende
Øje gløder af Midskalt.

1460.

(Dækket) Josef og Tim går roligt hen til
Kaptajnen og de Andre. - Donna Agnes og hendes
Rejsefæller og Pige tager ventligt Afsked
med Tim og følger så i Barkassen.

1461.

(Med Skibssiden) Kaptajnen og Portugiserne
ned i Barkassen, der så stoder fra...

1462.

(Med Rælingen) Hestkommanderende og sine
2 Kønner der efter Barkassen. - Mr. East-
knipp hinker hen til Mr. Phillot og jukla-
rer oplydret, hvilket Overfald han har re-
ret Genstand for.

1463.

(Karl. og Mr. Eastknipp) Han juklarer og
juklarer og siger hadefuldt på Josef.

1464

(ved Ralingen) Kæstkommanderende afby-
der Skriven og retter et spørgsmål til Jafet,
der roligt aflægger Beskrivelse. - Så sender
Mr. ^{Phillips} ~~East~~ ^{Phillips} Tvarant Skriven bort, - quin-
den lidt og siger så:

Tekst: De jøstai sikker, Mr. Newland,
at jeg ikke kan lade dette gå ufortalt
hen... Deres Orlov vil derfor være uddraget,
så længe vi ligger her!
Jafet tager til Niue - og kan selvfølgelig
intet indtende... Afblænding.

1465.

Tekst: Men Jafet og skulde og måtte i Land.
... for det var jo i Montevideo, at den Gene-
ral de Beynon, han aura for sin Fader,
boede... og den samme Aften...

(Afskandsbillede af Tiegatten) Jafet og Tim
fjerner sig fra Tiegatten i Skibsjollen...
Båden glider ud af Billedets Forgrund.

1466.

(Kaptajnens Kabyt) Kaptajnen og Kæst-
kommanderende ind. Kaptajnen er glæde-
fuld ^{lige} vendt tilbage fra Bzen. - De kender.

1467.

(ved Bordet) Kaptajnen opdager, at der
ligger et Brev på Bordet, - byder det
og læser:

Brevtekst: ... og de vil altså forstå, at
der ikke er andet for mig end at desertere.
Min Ven Tim vil absolut med mig. Ken-
der tilbage og tager min Straf, så snart
jeg har været mit Mål. Jollen lader jeg
angående en Mand so ud.

I dybeste Arbejdighed.

Jafet Newland.

Kaptajnen rækker Kæstkommanderende
Brevet og siger lidt efter:

Tekst: Der er Tommer i den Tys... men uo-
get af en Jalning er han iudagtelig...
h må vel lade ham g Drenge efterlyse,
så kan vi altid tage let på dem, når vi
først har dem om Bord!
Næstkommaderende nikker. - Afblænding.
1468.

(ved en Havnekaj i Pontevidera) Tim g
Jafet roer ind til Kajer, fortøjer Jol-
len g springer i Land. - De bevender sig
til en halvbrokken Kudgt, der står g ro-
der med en Fiskesnøre.

1469.

(Nærl. af de 3) Jafet spørger Kudgten,
efter et have stikket ham nogle Penge:
Tekst: Ved du, hvor der boer en General
de Benyon?

Kudsen nikker, - peger i en eller anden
Retning g forklarer. - Afblænding.
1470.

IV Kapitel.

I hvilket vor Helt har den
glæde at se sin Faders Hus.
Flere glæder får han egentlig
heller ikke, men til Jengæld ad-
skillige ubehagelige Overraskelser.

(Fraust portugisisk Hus) Opblænding. Jafet g
Tim kommer gående, - standser g ser på Huset
Jafet har Træer i Gjæne af Rørke, beder Tim
vente på sig g går så hen til Hovedindgangen.
1471.

(ved Hovedindgangen) Jafets Svind er stadig stærkt
berøget, g det er med rystende Hånd, han griber
Dørhammeren. Da det ikke lader til, at der kom-
mer nogen g tårer op, forstærker han sin Ring-
ning. - g endelig kommer da en orientalsk Klædt,
indisk Tjener til Lyne i Døren. Han betragter
Jafet med en uvenlig Måne g besvarer hans

Spørgsmål med:

Tekst: General de Benyon ikke hjemme - på

Jagt i Bjergene!

3 han smækker Døren til for Høven ad Jafet.

For Helt sinder sig lidt, - kimer igen på, og da
Tjeneren viser sig 3 atter vil smække Døren i,
trænger Jafet sig forbi ham ind.

1472.

(Forkal) Jafet ind, - Tjeneren vil svinde ham
ind, - men for Helt giver ham en Høvestyver,
så han trækker. - Så giver Jafet sig roligt
til at bese Lokaliteterne, betragter anerkende
de Malerier, 3 brad der ellers er - 3 går op ad
Trappen.

1473.

(Arbejdsreulse) Jafet ind, - nikker til 2
Tapegojer, der sidder på et Par høje Standere
3 går så hen til en Væg, på hvilken der
hænger et Maleri af Generalen.

1474.

(Nærk. af Jafet) Han ser på Billedet, -
konstaterer en vis Lighed mellem dette 3 sig
selv, navnlig hvad Høven angår - 3 står
efterhånden 3 bliver helt sentimental.

1475.

(Arbejdsreulset) Jafet er så optaget, at
han ikke lægger Mærke til, at den Tjener,
han slug i Gulvet, lister sig ind sammen
med en Kollega, der græder Døder. - De to Tjene
re snigler sig ind på ham, tager Jafet i hver
sin Arm 3 slæber ind med ham.

1476.

(Forkallen) Tjener slæber ned med vor spræl
lende Helt.

1477.

(bed Hovedindgangen) Døren smækker, 3 Jafet
bliver puffet ind med sådan en soldatmæd,
at han ryger hovedkilden ind af Billedet.

1478.

(På bejen) Jafet harner i Støvet foran
Tims Fødder. Tim er dybt rystet & udspoi-
ger forfærdet Kernen, der ikke kan lade være
at le af Historien. Tim mener, at han i
kan forvare at grue med - & gør det af
fuldt Byst. Endelig er Jafet i Stand
til at sige:

Tekst: Nu søger vi os et Nattelogs her i
Nærheden, for i Morgen tager jeg fat på
en frisk!

Han rejser sig - & beuene slenter bort.

1479.

(Foran en Lade - et Portrum eller lignende)
Jafet & Tim kommer, - linder Porten op & for-
svinder ind i Rummet.

1480.

(Portrummet) I det sparsomme Lys kan
de lige skimte, at der holder et Hølder derin-
de. De enter op i Vognen.

1481

(Oppe i Løvet) De lægger sig til Hvile.

1482.

(På en Træbjælke oppe under loftet) En
forstærkt Ugle kigger ned til dem... Af-
blænding.

1483.

Tekst: Det var højlys dag, da sore Kerner
slag Gjæne op.... og gjæde en højst besynder-
lig Gødagelse...

(Nærb. af Kernerne: Vognen) Tim råbner
frist, - græder Gjæne & gør en Gødagelse, der
får ham til at sparne Gjæne vidt op... Han
rækker skyndsomt Kerner, - der går rejser sig.

1484.

(Vejs i skovberøket Højdedag) Vognen, i hvil-
ken sore Kerner har søgt Skjul, køres frem
ad den ujævne Vej - trækker af et Par dør-

ste Stude... En gammel Bondemand sidder halvovende på Bænken.

1485.

(I Høet) Jafet og Tim ser på hinanden, brister så i Latter og gør sig klar til et springe af.

1486.

(bej) Vognen kører ind i Billedet, - de to Kæ-
rer springer af, Bondemanden ræktes af sin
Stemmer, kaster et Blik tilbage og falder så
af Overraskelse tilbage i Høet. Jafet og Tim
vinker minsket til Bonden, af hvem man
kun ser et Par sprællende Ben, - vender sig for
at gå. - Jafet peger mod uget forude og går
så sammen med Tim.

1487.

(Frau de Silvas Ejendom) beamerne kommer,
kigger mod Huset og går så nærmere.

1488.

(ved Indgangsdoøren) De finder den massive Dør
stående på Klem - benytter sig af Lejligheden
og går ind.

1489.

(bestibulen) beamerne ind og opdager til deres
Overraskelse, at der ligger to Tjenere baret
og bundet på Gulvet.

1490.

(Kærl. af Jafet og Tim) De ser på hinanden, for-
står, at her nu væs uget gæst på Færde... og
farer så lyttende sammen.

1491.

(bestibulen) De hører hen til den Dør, gennem
hvilken de mener, at Stemmer hænger sig ind.

1492.

(Stort, elegant Hæulse) Her indspiller en stærkt
dramatisk Scene: løvende sig mod et Bord står
en smuk, hvidhåret gammel Herre... Mod en Dør
i Baggr. (Døren fører ind til bestibulen) står Vil-

liam Atkins med en Pistol rettet mod den gamle Mand. På den modsatte Side står Don Scipio. I sin venstre Hånd holder ^{han} grå han en Pistol, rettet mod den vægeløse Jamling, - med den højre holder fast om en ung Pige - Donna Agnes' Håndled. Agnes ligger på Knæ foran ham, - hendes Ansigt er ligblegt, og hendes sorte Locken falder i uæstetiske Kløder ned over hendes Skuldre.

1493.

(Nærb. af Don Scipio og Donna Agnes) Scipio ser ned mod den unge Pige, der med Rædsel i Blikket stirrer på ham. - Så siger han grønsomt:

Tekst: Betenk dem nu... Jeg tæller ti 10, - og lover de ikke at blive min, eller Faderen en død Mand!

Agnes lukker Øjnene i Rædsel og Smerte.

1494.

(Hele Stuen) Både William og Don Scipio tager omhyggelig sigte på den gamle de Silva, og Scipio begynder langsomt at tælle.

1495.

(Vestibulen. Nærb. ved Døren til Stuen) Jafet og Tim direr af Spænding. - Jafet rækker bevidst sin Revolver.

1496.

(Stuen. Nærb. af Scipio og Agnes) Han tæller
Tekst: - otte... ni...

Agnes er ved at besvime... åbner Læben, kan ikke få et Ord frem.

1497.

(Stuen) Døren til Vestibulen slår op, - så William slynges til Side. I et Spring er Jafet henne ved Don Scipio, slår Pistolen fra ham og kaster sig over ham. Donna Agnes flygter skælende hen til Faderen, der er alt for medtaget af Svindberørelse til at kunne røre på sig. - Tim har kastet sig over William, der i midlertid ikke er nogen ufarlig

Modstander

1498.

(I Nærheden af Døren) Tim søger sig drabeligt
mod William, der dog er ved at få overtaget.

1499.

(Stuen) Det lykkes Jafet at få slået Don
Scipio ^{i guldet} - så nu kan den fare, Vermeil stæver
i, og løber hen mod ham for at komme ham
til undsætning. - Men inden han nåede der-
hen, har William grebet Tim og kaster ham
~~med~~ ^{saa} voldsomt mod sin unge Hustru, - ~~at~~ ^{at} både
Jafet og Tim løber tilbage. - Det springer
og William så ude af Døren... og inden de
to kunne endnu nå forvundet Sammenstødet,
har også Don Scipio rejst sig og er fulgt efter
sin Kammerat. - Jafet samler Skurkens
Pistol op fra Gulvet og styrter sammen med
Tim efter Flygtningene.

1500.

(Afstandsbillede af de Lirkas Huse) De to Slyng-
ler kommer ind fra Gaden og griber Flug-
ten.

1501.

(Fraan Iddedøren) Jafet og Tim kommer frem,
standser og fyrer.

1502.

(Bjergparti - set fra Huset) Slynglerne flygter
videre - uden at blive ramt.

1503.

(Fraan Iddedøren) Tim, der gløder af Kampiver,
vil følge Banditterne, - men Jafet, der indser
det håbløse i det, holder ham tilbage. De går
så ind i Huset igen.

1504.

(I beskibet) De to kommer ind, - løser Tjeneren
og vender så tilbage til Donna Agnes og hen-
des Fader.

1505.

(Den store Stue) Jafet & Tim mid Te Fader & Datter, der så ugentlige har fået deres Sundstige ret tilbage. - de Silva takker roligt de to venner for deres Hjælp.

1506

(Narb. af de 4) Donna Agnes rækker med et strålende Smil Jafet sine Hænder & siger rødmende til Faderen:

Tekst: Det er Mr. Newland, som jeg har fortalt dig om, & som allerede een Gang for har reddet mit Liv!

Jafet slår det hen som ikke værd at tale om, & trykker ærbødigt den unge Tjener Hænder.

1507.

(Stuen) Den gamle de Silva uder sine Redningsmand til at tage Plads. Man slår sig ned herne fra Vinduet, - Jafet & Agnes med Kyggen til - & Tim lige over for Vinduet. - De Silva kalder en Tjener til ved at ringe med en Klokke.

1508.

(Mellem Bjærgene) William & Don Scipio kommer, - fortæller, at de neppe bliver forfulgt & giver sig så til at lægge Råd op.

1509.

(Narb. af de to) William grunder & siger så med et ildenslående Blik: Gjet:

Tekst: Jeg kunde eller godt lide at vide, hvilke Planer min gamle Ven Newland har... Jeg troer, jeg hører mig tilbage! Don Scipio nikker bifaldende.

1510.

(Mellem Bjærgene) William forsvinder, & Don Scipio sætter sig & afventer hans Tilbagekomst.

1511.

(Den store Stue hos de Silva) Tjeneren har sat

viu frem- ^{de Lilva} Vilsee på sine Gæster. - Så sætter
han forskellige Spørgsmål til Jafet, der vil-
ligt besvarer dem.

1512.

(Frau de Lilvas Ejendomme) William siger sig
frem, - kryber i Skjul under et vindue ved Gar-
den.

1513.

(Stuen. Gruppen ved vinduet) Jafet fortæl-
ler, - siger:

Tekst: Jeg måtte såmænd desertere for at slip-
pe i Land... der var nemlig en General de Be-
nyon, jeg skulde tale med... men jeg traf ham
ikke...

1514.

(ved Garden. Kort Nærl. ved vinduet) William
holder sig lige under det åbne, tændte vindue,
lytter inteneret til Samtalen.

1515.

(Stuen. Gruppen ved vinduet) Donna Agnes
giver et Gjælblik, - kommer ^{da} med en Bemærk-
ning til Faderen, der nikker. - Hun bøjer sig
sålige frem mod Jafet & siger:

Tekst: De Benyon... Han kommer sikkert
til Stede ved Kostume festen i Aften hos Don
Pombal, hvor vi ^{da} skal med... & vi kan
sagten skaffe Dem en Invitation!

Jafet takker, ... det vil passe ham udmærket

1516.

(Nærl. af William uden for vinduet) Han
lytter, - smiler skummelt & hæver sig så op-
for at kaste et Blik ind i Vinduet.

1517.

(Nærl. af Tim) Han kigger ligegyldigt omkring,
da det pludseligt giver et Chok i ham. Han
ser:

1518.

(Nærl. ved Riden) Det øverste af Williams

foran

Hoved kommer til Lyne.

1519.

(Nærb. af Tim) Hans Øjne står på Stilke,
og i et Øjeblik river han Pistolen frem, der sta-
digt stikker i hans Bælte, og fyres.

1520.

(Nærb. ved vinduet) Hovedet forvinder,
og Kuglen splinter Rudeen.

1521.

(Afstandsbillede af Huset) William stormer
bort.

1522.

(Stuen. ved vinduet) Alle er faret op, og
Tim fortæller opbudet, hvad han har set.
Man kaster et Blik ind af Vinduet, - men
Slynglen har forlangt gjort sig usynlig.
Man taler om Situationen, og Papet siger al-
vorligt.

Tekst: Vi hør sikkert snart Nyt fra de
to Slyngler... Så vi må være på den Post!
De andre nikker.

1523.

(Mellem Bjergene) William entreer ned ad
Klipperne - og slår sig ned ved Siden af
Don Scipio.

1524.

(Nærb. af Don Scipio og William) William
refererer og forklarer sin Fælde en snedig
Plan, han har lagt, - og som lader til at
vilde Don Scipios Bifald. - Afblænding.

1525.

I Kapitel.

I hvilket vi helt river
sig at være en uheldig
Bispevel. Han er lige på
Skjæpet til at finde sig en
Fader, men finder kun et Nattelogs.

(Fra Don Tombars Hus) Jørgensen kommer

kørende, - Tim, der redder hos Rind-keen, og Jafet
springer først af og hjælper Donna Agnes og hendes
Fader ned. Jafet har en Kappe pakket
om sit Kostume. - En liberiklædt Tjener åbner
Døren til Forhallen, og Fader og Datter går
ind. Tim, der ikke er i Kostume, holder
Jafet tilbage.

1526.

(Nær af Jafet og Tim) Tim hvisker:
Tekst: Jeg holder sagt ^{her} beviden for... jeg
har en Anelse om, at der er Ugle i Mosen!
Jafet nikker - og trykker sin Staldbroders
Hånd. - Forsvinder så ind i Huset.

1527.

(Hos Don Pombal. Forhallen) Jafet ind og
overgive sin Kappe og Hat i en Tjeners Hånd.
Han er klædt i en Jantarkjort, talsluttende sort
Djæveldragt. Donna Agnes, - der er en forfø-
rende Carmen, - og hendes Fader, der blot
har en Bønning over sin Selskabsdragt, kom-
mer hen til ham og fører ham hen til Parten
og bekvinder.

1528.

(Gruppen omkring Parten) De Silva præsen-
terer Jafet for Don Pombal og hans statelige
Datter, og vor Kelt får en ublygselsskæddig
Modtagelse.

1529.

(Forhallen) Han byder Donna Agnes sin
Arm - og Parret forsvinder ind i Balsalen,
hvorinde de Silva bliver stående hos Parten-
ne.

1530.

(Hos Don Pombal. Stor Balsal) Her roer sig
et minuter "Folkeliv"... Jafet og Donna
Agnes kommer ind, - bliver stående inden
for Døren og ser sig omkring om.

1531.

(Kærb. ved Døren) Jafet & Agnes spejder
midt i Salen. - Så siger den unge Pige:

Tekst: Han er ikke kommen endnu!...

Jafet er meget skuffet ud.

1532.

(Kærb. af det marionette Orkester) De spiller
op til Dams.

1533.

(Kærb. ved Døren) Jafet lægger sin Arm
om den unge Pige. - og danser ud med
hende.

1534.

(Salen) Kort Billede af Dansen... Lang-
som Afblending.

1535.

Tekst: Tim havde Ret i sin Antagelse...

Der var virkelig Ugle i Mosen...

(Fra en Harneskneppe) Don Scipio & William
kommer gående, - går hen til Døren.

1536.

(Kærb. ved Døren) William lægger Hånden på
Don Scipio, men Don Scipio holder ham tilbage
& spørger om noget, hvilket den anden besvarer:

Tekst: Jeg hørte, at Bysergedanten rimelig-
vis sad herinde... & det er ham, der kan
med Desertøren ^{herne} ~~derne~~ at gøre!

Don Scipio nikker fastende, - & de to Alliere
de forvinder ind i Kuejpen.

1537.

(Harneskneppen) Malerisk Lokale. ved et
Bord sidder den lange, halvkomiske Bysergedant
& propper nogle fredelige ~~Rys~~ Borgere med
nogle frygtelige Løgnehistorier. - Ved et
andet Bord sidder nogle Soldater & spiller
Kort. - Don Scipio & William træder ind.

1538.

(Kærb. ved Døren) William ser sig undersø-

gende omkning. - Så får han Gje på Sergean-
ten & gør Gje på ~~gjemmer~~ Don Scipio opmærk
som på ham.

1539.

(Havneknejsen) William går hen til Sergean-
ten, - & Don Scipio sætter sig ved et Bord lige
inden for Doen.

1540.

(Karb. af Sergeanten & William) William
lægger sin Hånd på Sergeantens Skulder.
Den magtige Mand ser op med en utryre
bister Mine. - William hilser med påtaget
Oubødighed på ham, - siger så:

Tekst: Ikke sandt... De får jo en Bu^b for
ja hvor Deserter, de pågriber... Jeg kan vise
dem, hvor de skal finde en... en Midship,
man Newland på Hans Majestæts Skib
„Diomedes“!

Sergeanten bliver interesseret og ventlig. ~~og~~...
Han bærer en Seddel frem på en Pude-
lamme & løber den igennem:

Brevtekst: Tom Savage, „Elsmore“

Jafet Newland, „Diomedes“
Tim, do.

Sergeanten nikker: - Jo, den er fin!... & han
rejser sig.

1541.

(Havneknejsen) Sergeanten betyder Wil-
liam, „han skal følge med, - kolder to Sol-
dater til & marcherer ind i Spidsen for dem-
sammen med Angiveren. Don Scipio
bliver siddende.

1542.

(Hos Don Pombal. Balsalen) Opblænding.
Der er en del dansende Par på Gulvet.

1543.

(En idyllisk Kvg. - i den modsatte Ende af
Salen ^{end der} hvor Dugangsdoen findes) Her sidder

en Helt i en livlig Læte & Læte med Donna Agnes. - Hun lægger ikke Skjul på, at hun er meget indtaget i sin Kavalier, - og han er hengst, men egentlig heller ikke mere. - Jafet kan se sig spændt omkring - og pludselig rejser han sig og stirrer mod Indgangsdøren.

1544.

(ved Indgangsdøren) En alde, bød indseende Herre træder ind sammen med hesten. Det er General de Benyon. - Han har en Domica kasket løst over skuldrene. - De to Herre fjerner sig uget fra Døren.

1545.

(Den idylliske Krog) Jafet er så berøget ved Lyset af Faderen, at han må støtte sig til Sofas Armstød... Donna Agnes følger. Retningen af hans Blik og siger så: Tekst: De har gættet rigtigt!... Det er General de Benyon!

Jafet nikker stille - og bliver stående ubevægelig.

1546.

(Fraan Don Dombals Hus) Tim, der spankulerer frem og tilbage foran Huset, - bliver pludselig opmærksom på uget - og kryber i Skjul bag en Murkant. - Straks efter kommer William med Sergeanten og Soldaterne - og forvinder ind i Huset.

1547.

(Nær af Timr spejdende Ansigt) Han er angst og nervøs, - venten med Spænding på, hvad der vil ske.

1548.

(Den idylliske Krog) Jafet tager sig med en biljeau-spændelse sammen - og går. Donna Agnes stirrer efter ham, forstår ikke Grunden til den Affekt, hendes Kavalier er kommen i.

1549.

(Dauvesalen) Dea danser ikke i Gjelblikket, -
så Juleet er taut. - Jafet går bort fra
Kongen og fremst i Retning af Faderen.

1550.

(bed Indgangs døren) William og hans mi-
litære Eskorte kommer til Sune i Døren, til
Bestyrelse for de udmærkede. - Wil-
liam ser sig spejdende om - og går så Sergean-
ten opmærksom på Jafet.

1551.

(Salen) Jafet udmærker sig Faderen, - men
mit kæder Sergeanten og Soldaterne hen til
ham - og Sergeanten siger med Myndighed!
Tilsket: I Kongens og Lorens Navn... Ja-
fet Newland, jeg erklærer dem anholdt!
Soldaterne griber ham i det samme, trods
hans rasende Protest.

1552.

(I hørheden af Døren) General de Benyons
opmærksomhed tiltrækker, - og han stirrer med
rynkede Bryn mod Jafet.

1553.

(Hør. ved Døren) Soldaterne slæber af
med Jafet... Han drejer Hovedet om mod
Generalen og råber med Fortvivlelse:
Hemmen!

Tilsket: Far... Far!

1554.

(Hør. af Generalen) Det gives et Chok i ham,
men han bliver stående, - græm og sam-
menbidt.

1555.

(bed Døren) Soldaterne slæber af med
Jafet.

1556.

(Den idylliske Kig) Donna Agnes stirrer
mod Døren - og synker så glædende sam-

men i Sofaen.

1557.

(Uden for Huset) William kommer først
ud - og så kommer Segekræften fulgt af Solda-
terne, der har Jægt - som stadig er i sin Øjen-
ledagt - imellem sig. - Segekræften trykker
forbavdligt William's Hånd - og går så
i Spidsen for sine Tropper.

1558.

(Ved Mærkanten) Kort Kærbillede af
Timur spejdende - og fortvivlede Ansigt.

1559.

(Fraan Huset) William skynder sig bort,
og Timur sniger sig efter ham.

1560.

(Salen) Man står i Grupper og diskuterer
"Skandalen".

1561.

(I Nærheden af Døren) General de Benyon
er meget adspækket - tager hurtigt Afsked
med den overraskede Don Pombal og går.

1562.

(Fraan Kærneknejsen) William kommer
gående og forvander ind i Hertshuset. -
Timur følger efter ham og lister ind ad
Jerdøren.

1563.

(Kærneknejsen) William ind og sætter sig
ned hos Don Scipio, der er åbenlyst spændt på,
hvorledes Historien er løbet af.

1564.

(Gangen udenfor) Timur sniger sig hen til
den Dør, der fører ind til Berættelseslo-
kalet, - lister den op på Klem.

1565.

(Lige inden for Døren. Ved Don Scipios Bord) Wil-
liam refererer og slutter med at sige:

Tilslut: Når den Bane fri... Jeg tænker, de

byder os sed 12' Tiden... og så må vi holde
"parade!"

Den Scipio nikker, - og de to Slyngler lægger
hvilekende Råd Os.

1566.

(Gangen udenfor. Nærb. ved Døren) Tim lytter,
og hans Mine er åbenlyst betænkelig. - Han
løber bort.

1567.

(Udenfor Harneskøjpen. Ved Jorden) Tim
sidder, - bliver et Øjeblik stående og tænker
over Sagen, - nikker så beslutsomt og siger:

Tekst: Jeg klamrer den aldrig alene!... Jeg
må have Jafet ved!

og den rådsnare Jüngling skynder sig bort...

1568.

^{Foran} (Bjergslet, der tænker beliggende: Bjergs Udkant)

Bjergsletten kommer stolt i Spidsen for sine
2 Soldater, der fører Jafet indellem sig. - De par-
ser Portvægten, der gør stram Honnør, og forsvin-
der ind gennem Porten.

1569.

(Fængselsgården) Karavennen skrider over Gården
og forsvinder ind ad en Dør.

1570.

(Gang i Fængslet) Et Par sæbuede Vagter marcher
her frem og tilbage. Et gammelt Husehaved af
en Fangerøyster sidder og småover. Sergeanten og hans
Trup marcherer ind, - Arretfortæren gør sig
den Ulejlighed at åbne Døren til en Celle. Han gyser ved Synet af Jafet.

1571.

(En skummel Fange celle) Jafet puffes ind, og Døren
smækker til efter ham.

1572.

(Fængselsgangen) Sergeanten aflægger en kort Rap-
port for Fangerøyster og går så.

1573.

(Fangecellen) Jafet smider sig ned i Halmen og skr-

rer modløst frem for sig, - sukker dybt ved Tan-
ken om det Uheld, der ramte ham netop på
den store Dag, han stod over for sin Fader... og stir-
rer melankolsk frem for sig. - Afblænding.

1574.

VI Kapitel.

I hvilken vi præsenterer for en
gammel Kælling og begynder
at blive klog på, at Tim ik-
ke er så tosset, som visse Folk
vil gøre ham til.

(Uden for Byfængslet) En hyggelig, gammel Kone
kommer trippende, - støtter sig mod Rækræket og
stirrer frem mod Porten.

1575.

(Konens Ansigt) Det viser sig, at den gamle Kone
ikke er nogen anden end den ~~gamle~~ den Tim. -
Hun stirrer spændt hen mod Porten.

1576.

Tekst: Ved at købe meget Tøj af en gammel Kone, var
det lykkedes Tim for en billig Penges at skaffe
Køn....

(Fraan Broen) Forst i Billedet står Tim^{og} støttede sig
til Rækræket. Han har øjensynlig gjort en Opda-
gelse og trækker sig langsomt tilbage til den lil-
le dæmning, der ses i Baggrunden.

1577.

(Fraan Byfængslet) Byrgerkanten kommer over-
modigt spændende, - forvinder sig af Bille-
dets Fagning.

1578.

(Den lille dæmning) Byrgerkanten kommer, - da
den gamle Kone (alias Tim) går frem mellem
Træerne og knikser gennemt for Byrgerkanten.

1579.

(Kærl. af Byrgerkanten og den gamle Kone) Den gamle
Kone siger med gennemt Skamme meget, - men Byrgerka-
nten fejler hende bristalt af... I det samme træk

ker Tim en Pistol frem, som han har haft skjult under Skaftet, og retter den med et venligt Smil mod Sergeanten, der gripende af Skækk strækker Armene i bejret. - Tim siger med bevægende Elskværdighed!

Galet

Tekst: Nu går de altså uafgjort, som jeg siger, hvis de vil undgå at blive så gemmenhullet som et Sold!

Sergeanten nikker forfæmret - og Tim giver sig hurtigt til at fortælle, hvad det er, han vil have ham til at gøre.

1580.

(Nær. af Sergeanten. Ansigt) Tønderne klapper i Munden ^{panthavn} af Rædsel - og Qvæne står stive i Floredet på ham. - Han nikker bevidtligt til alt, hvad Tim forstår.

1581.

(Nær. af Tim og Sergeanten) Tim slutter af - piler Sergeanten Arme ned, - der stadig peger op mod Himlen, - anbringer Pistolen under ^{Galet} Skaftet og siger med en bitter Mine:

Tekst: Nu ingen Karresteger!... Jeg er nemlig specialiseret i at skyde gemmen ^{Galet} Skafter, og ramme i Centrum!

Sergeanten gyser - og Tim giver ham så Ordre til at gå omkring. - De går tilbage mod Fængslet.

1582.

(Fraan Byfængslet) Tim klipper over Broen ved Sergeanten Side.

1583.

(Fraan Porten) Vagten præsenterer Jevner - og de to slipper ind uden videre Provib.

1584.

(Fængselsgården) De to går over Gården. Tim må tage nogle lange Mandfolketrin for at kunne holde Trit med sin militære ledsager. - De forsvinder ind ad den samme Dør, som Jøfset måtte passere.

1585.

(Fængselgangen) Tim z den stadig noget nervøse Ser-
geant passerer Vagterne z går hen til Fængsel-
eren. - Sergeanten fortæller lidt stammende z
med et angsteligt Sideblik til Tim:

Tekst: Desertoires Moder... prægtig gammel
Kone... har givet hende lov til at tage Af-
sked med sin Søn... vil selv overtælle dens Hø-
der... ingen Risiko så...

Fængsleren nikker - z går hen z åbner Celledøren.

1586.

(Fængsellen) Vagteren lukker den gamle Kone
z Sergeanten ind, - z Døren falder til efter dem
igen.

1587.

(Karb. af Jafet) Han betragter overrasket
sine Gæster.

1588.

(Karb. inden for Døren af Sergeanten z Tim) Tim
nikker til Timen z skriver favorent det ene af
de til...

1589.

(Karb. af Jafet) Hans dystre Ansigt klarer
op... Han har genkendt Timen z ler.

1590.

(Fængsellen) Jafet rejser sig z ider hen til
Tim, - der fortæller, men samtidig holder Pistolen
rettet mod den rystende Sergeant:

Tekst: Det var nødvendigt, det her... For Don
Scipio z den anden Slyngel har planlagt
et Overfald på tre Kæmper!

Jafet nikker, - z Tim giver så Sergeanten Ordre
til at afføre sig sin Kappe.

1591.

Tekst: Det var heller ikke spor for tidligt, at
Jafet z Tim tog Affære...

(Fra Don Pambals Hvir) De Silvas to søn hol-
der Jafend, - z han selv z Datteren kommer

ud, - fulgt de Døds af deres fæder. De sætter
sig op i Bogen, - som kører.

1592.

(bej mellem Bjergene) Den Scipio & William
entres ved mellem Klipperne & skjuler sig bag en
stor sten - eller bag et Bærskad - ved bejden.

1593

(Ud af Stenen) De efter den deres fæder, ~~og de~~
~~deres fæder bag en stor Halvmoiske -~~ Afblø-
ding.

1594.

(Fangecellen) Jafet, - der var Sergeantens Kæppe
& Kædet på, - & Tim er ved at binde & knæle
deres Fange. De dækker ham til med Halmen,
så man ikke lægger Mærke til hans Bånd. - Så går
de hen til Døren, Tim dækker hårdt på ~~den~~^{den}
& Jafet stiller sig således, at Tim dækker for ham.

1595.

(Fængselsgangen. Uden for Cellen) Fangerzken kom-
mer, åbner Celledøren, & sine Kæmper træder ud. Ja-
fet siger stadig ja & holde sig dækket af Tim,
der stikker Bagtenen nogle Kluge: Hånden. - Han
den brikker & brikker, - & får derfor ^{ikke} Tid til at
iagttag den falske Sergeant nærmere.

1596.

(Fængselsgangen) Fangerzken lukker Celledøren,
& sine Kæmper passerer hurtigt den halvmørke
Fængselsgang. - Bagtenen går som Korrør &
amer ikke Mord.

1597.

(Fangecellen) Sergeanten begynder at roie på sig,
men kan formiddelt Kædet ikke frembringe en
Lyd. - Han triller sig rasende omkring i Halmen.

1598.

(Fraan Bzfangslet. Ud Døren) En Soldat åb-
ner Døren for Jafet & Tim, - bagten udenfor
står Ret - & sine Kæmper fjerner sig.

1599.

(Fraan Byfangstet. Afstand. billedt) Jafet
z Tim skynder sig over Bræen.

1600.

(2 Fangezellen) Serjenten finder på at løfte
de sammenbundne Ben z drikke dem med
Mæen.

1601.

(Fangelsgangen. Nærb. af Fangerytten) Han
lytter anig, - bliver mere z mere reddet
- z rejser sig endelig og går.

1602.

(Fangezellen) Serjenten drikker z drikker,
z endelig åbner Fangerytten Døren z stikker
Hovedet ind.

1603.

(Nærb. ved Døren) Den anrige Rytter skynder
en udsøgt Samling Rder z Forbandelser: Hove-
det p² Fanger, - men pludselig skifter han
Ansigt Udtryk, - bliver måbende - z ~~er~~ rædsels-
slagen.

1604.

(Fangezellen) Rytteren skynder sig hen til Fan-
gen, konstaterer, at det virkelig er Serjenten,
der ligger der, - får i en Håndsending gjort
ham fri - z de to Hænder styrter ind af Celler.

1605.

(Fangelsgangen) De to Hænder stormer ind fra
Celler, - skræler Geraalt - z der bliver en vild
Panik.

1606.

(Lund, Skov eller lignende) Jafet z Tim kommer
løbende. - Tim er allerede under Løbet ved at afføre
sig sin Kvindedragt. Krumme stander ved et Bæ-
skade, - Tim befrier sig i en Fart fra Hæd, der z Skridt
z er nu sig selv igen, - Jafet smider Kappen z Kasket-
ten z står i sin søde Dækkedragt. - Li løber
Krumme videre.

1607.

(Skovvej- eller lign.) beemene kommer løbende,
da Jafet pludselig standser, griber Tim i Armen
og peger ud til siden. De ser:

1608.

(ved et Lejrbål) Her ligger en del Gendarmene
og holder hvil. De ryger og fortæller Historier.
Noget tilbage står der et Heste gavadlede.

1609.

(Skovvej- eller lign.) Jafet grunder, hidsker no-
get til Tim, der fuld af Beindring rækker.
Så sætter de to i fildt løb hen mod Gendarme-
ne.

1610.

(Omkring Lejrbålet) Jafet stammer forbi Gendar-
merne med Tim i Halsene på sig. - De skygger
hen til Hestene.

1611.

(Nærb. af Gendarmene ved Bålet) De stirrer
rædselslagne efter Jafet, - en af dem skriger:
Tekst: En Djævel... en Djævel!... Herren rose
s udtid!

og han går Rørets Tegne for sig.

1612.

(ved Hestene) Jafet og Tim omgiver sig op på
Hestene og sprænger bort.

1613.

(Nærb. af Gendarmene ved Bålet) En af Frøene
sprænger op, - siger bændende:

Tekst: Ise Heste skal han ikke ta'... om det
så ^{er} Fanden selv!

Han gyder Mod i sine Kammerater og styrker
i spidren for dem hen til Hestene.

1614.

(Vej i Udkanten ^{af Skoven}) Jafet og Tim kommer galop-
pende - kaster et Blik tilbage.

1615.

(Skoven. Noget tilbage blusser Lejrbålet) Gen-

darmene sprænger efter Hestetyrene.

1616.

(Næst: Udgangen af Skoven) Jafet & Tim ser sig stadig tilbage, - men sender sig aldrig driver Dyrene frem.

1617.

(Næst mellem Bjergene) De Silva's Kædetøj nærmer sig det Sted, hvor Don Scipio & William ligger skjult.

1618.

(Næst Skjulestedet) De holder stadig med Bejlen, - spænder Hænderne på Pistolerne, - Don Scipio kører sin Pistol & giver Ild.

1619.

(Næst mellem Bjergene) Kædetøjet rykker sammen på Kædetøjet. Han er ramt. - Banditterne springer frem, - William farer hen til Hestene & får dem standset. - Don Scipio går hen bag Vognen - & kommanderer med en grim grimme & har et Revolver de Silva & Donna Agnes til at stå af.

1620.

(Næst Bjergene) Jafet & Tim rider alt, hvad Remmer & Tøj kan holde frem mod Billedets Fargrund. - Langt tilbage kommer Gendarmene til Lyne.

1621.

(Næst Vognen) De Silva & hans Datter skriger dødsangst med fra Vognen. - Den unge Pige dækker sig konjurerende på Kna fraan Skinken, - men hun ligger vækligt & vil for ingenting høre til at rejse sig, - da hun det samme bliver gennet på uget forude.

1622.

(Næst det Sted, hvor Vognen holder) Jafet sprænger frem efter. - Tim kan ikke rigtig følge med.

1623.

(Næst Vognen) Don Scipio skærer Tænder af Rase.

vi, hæver Pistolen & tager Ligte mod Jafet,
men lige inden Skuddet går af, klynge Ag-
ner sig til hans Arm, så Kuglen går i Jor-
den.

1624.

(Stor Billede ved Tognen) Jafet kommer
galopperende, - holder Don Scipio i Skak med
sin Resolver. - William griber Fligten
hen ad Bjergvejen, - men Tim følger ham.

1625.

(Bjergvejen, - set fra den anden Side) William
styrtet frem mod Billedets Fjend, - vil ende
ud ad Bjergsiden - men i det samme fyres
den følgende Tim sin Pistol af, rammer
Skulderen i Benet, så han stotnende synker sam-
men. Tim galopperer hen til ham, springer
af Hesten & tvunger William til at løbe sig
tilbage til Tognen.

1626.

(ved Tognen) Jafet holder fra Hesteryggen
Don Scipio i Skak med sin Pistol, - drister sig ik-
ke til at stå af Hesten, for ikke at give Ban-
ditten en Chance, - men idet Jafet kaster et
Blik fremover for at se, om Gendarmene ikke
skulde komme, styrtet Don Scipio sig over ^{hjem,} Jafet
griber ham om Armen & trækker ham
ned af Hesten. En vild Kamp gøres.

1627.

(vejen i nærheden af Tognen) Nu kommer
endelig Gendarmene springende.

1628.

(ved Tognen) De to Fjender ruller rundt på
vejen i et jernhårdt Fæntag. Don Scipio er
led at tvunge Jafet hen mod Klipperanden,
men i det samme kommer Gendarmene til,
afgør Kampen & tager Don Scipio til Fange.
Tim kommer Holt med den sårede William,
der også overgives i Gendarmenes Hænder.

Jafet går hen til Gendarmenes Anfører.

1629

(Nær af de to) Jafet fortæller Lægen Sammenhæng - siger:

Tekst: Jeg måtte ha' Hestene... det var
livet om at gøre... og deruden mente jeg
at kunne regne med, at de så vilde følge
efter, - og på den måde fik vi bludsætning!
Gendarmene her - og trykker Jafets Hånd.

1630.

(Med Rozen) Anføreren giver en af sine Folk
Ordre til at tage Ruffens Blod... Fanger-
nes Hænder bliver bundet på Ryggen,
og Gendarmene forvinder med deres Bytke.

1631.

(Nær af de Silva, Agnes og sine to sønner) De
Silva vil have Jafet og Tim til at tage med
sig hjem, - men Jafet siger:

Tekst: Nej, - vi sender frivilligt tilbage
til Fregatten... Ellers vil vi blot falde i
Politets Hænder!

De Silva nikker forstående. Bore sønner tager
så en hjertelig Afsked med Fader og Datter,
der ~~er~~ siger op i Rozen.

1632.

(Med Rozen) Rozen kører bort. - Jafet og Tim bli-
ver stående og vinker.

1633.

(Nær af de Silva og Donna Agnes) De vinker også
hjerteligt Farvel til deres Redningsmand... Don-
na Agnes har Tårer i sine småtte Øjne... Af-
blending.

1634.

III Kapitel.

Der er påtrængende kæt og egentlig
kun vær, hvad Jafet og Tim
fik ud af deres Besøg som Besetvøer.

(Fangehuset om Bord) Jafet sidder og læser sig

melankolik og til den ene Pæg.

1635.

(Faugethild ved siden af) Tim sidder og rødteggen, der vender ind til Jafets Celle... Han er endelig melankolik, sidder og småfløjter og finder så på at banke på teggen ind til Jafets Celle.

1636.

(Jafets Faugethild) Jafet "banker" igen - og bliver helt optaget af Konversationen med Penner.

1637.

Tekst: Lore Penner havde kun sæt beovet Friheden i få Timer, da Kaptajnen fik Ordre til at afgå til Sydamerika... Besætningen på nogle Føtter skulde hentes hjem...

(Rheden. Afstandsbillede af Fregatten) „Mennene" ude Rejs og ved at sætte Sejl.

1638.

(Skansen) Kaptajnen dirigerer Sejlsånerne, vender sig så til næstkommanderende og siger med et kraftigt Smil:

Tekst: Vi kan vi vist godt fortælle at lade Mr. Newland og hans Ven slippe ud...

Næstkommanderende nikker - og går for at ordre Sagen.

1639.

(Jafets Faugethild) Jafet sidder ^{småleende} i ~~gammelt~~ ^{småleende} ~~stuen~~ og samtaler med Tim om Bankesystemet.

1640.

(Tims Faugethild) Tim "banker" igen.

1641.

(Jafets Faugethild) Jafet bliver forhindret i at fortsætte Samtalen, fordi Døren bliver åbnet, og han får at vide, han er fri - Han skynder sig ud.

1642.

(Gangen uden for Faugethillerne) Tim kommer ud af den anden Dør, - kenderne rækker et Håndtryk - og går så op sammen.

1643.

(Rheden. Afstandsbillede) Tregatten står til
Lod for fjerde Sejl.

1644.

(ved Rølingen) Jafet & Tim går hen til Rø-
lingen. - Jafet ser ud mod Kysten, der for-
svinder - og siger temodigt:

Tekst: Så får jeg altså ikke denne Gang
Forbindelse med min Fader... Men på Hjem-
vejen... på Hjemvejen...

Tim nikker - & trøster & opmuntre Vennen på
bedste Måde.

1645.

VIII Kapitel.

Efter en meget hård Overrejse
er „Diomedes“ blevet slået ud
mod Sydamerikas Kyst. For
Helt uaget medtaget, - men
har dog langt fra tabt sit din-
ner.

(Afstandsbillede af „Diomedes“) Det er uget ilde
tilredt - og ved at lægge sig for Anker.

1646.

(Et Sted på Dækket) Ankrene kastes (eller fires)
ud.

1647.

(Et Sted ved Rølingen) Under Kæstkommandøren
der Kommando bliver et Par Både gjet klar
til at sættes i vandet. Kæstkommandøren går
hen til Jafet, der sammen med Gascoigne står ved
Rølingen, rekker udle Ord med ham - & går så.

1648

(Kæb. af Jafet & Gascoigne) Jafet tager sin
Kikkert, som han har i Hånden, - for Gjet &
ser ud mod Land.

1649.

(Kikkertbillede af den sandede Kyst, der er fuld
af Klitter)

1650.

(Nærb. af Jafet & Gascoigne) Jafet tager Kite-
kerten ned & sætter nogle Ord med Gascoigne.

1651.

(Skansen) Næstkommanderende kommer hen til
Kaptajnen, - der går hen og udmattethed ud,
& siger til ham:

Tekst: Jeg lader 2 Både med frivilligt
Mandskab tage ud efter vand... Jeg har
fået selv at jage den ene & lade Mr. New-
land tage den anden!

Kaptajnen nikker villigende - & Næstkomman-
derende går så...

1652.

Tekst: Næsten hele Skibet... med Undtagelse af de
Folk, der skulde i Bådene... sov... Ingen havde
blikket et Øje i flere Dage... & alle var de
halvt sindssyge af Udmattelse...

(Banjanen) Makroerne ligger "hulter til
hulter" & sover.

1653.

(Midshipmantskabet) De fleste af Midship-
mændene - Jafet & Gascoigne - der indtagne-
ligger i en dødeligende Sovn.

1654.

Tekst: ... selv Tim Hjertens, Provantskri-
veren, var ved at falde hen...

(Provantskrivers Kabin) Mr. Easthripp
siddet slæbt ved Bordet & dikterer - så vidt
han kan diktere for Gaben - den altid megen-
flittige Tim diverse Regnskabsposter... Men
Skrivers Hoved syntes efterhånden ved på
Armen, & snart snorker han trygt.

1655.

(Nærb. af Tim) Han er spillerende som altid &
sædler datteren... Han ser med et lidt smil
til Provantskriveren, lægger så stille Benene
på sig & hviler ud.

1656. h

(Karb. af Skibskatten eller -künden, der på et eller andet malerisk & farligt Sted ligger i en lugg Søen)

1657.

(Skibssiden) De tomme Vandanku langes ned i Bådene, der er parat til Afrejling.

1658.

(Dækket. ved Rælingen) Jafet & Gascoigne står & studerer et Kort. - Næstkommanderenden kommer hen til dem.

1659.

(Karb. af de 3) Jafet peger mod Land & lader så Fingrene løbe hen over Kortet, - siger:

Tekst: Så vidt jeg kan skimme, må vi en 4-5 miles inde i Landet have Træet „San Colorado“!

Næstkommanderenden nikker, kaster et Blik på Kortet & veksler nogle Ord med Gascoigne.

1660.

(Stoie Billede ved Rælingen) Tim kommer hen til Jafet, griber stram Honnor, tager en lille „Lommelærke“ frem fra sin Bluse & siger med en åbenlyst alvorlig Mine:

Tekst: Kunde jeg ikke få lov til at tage med i Land? Jeg er også løbet ganske for! & han viser, at „Lommelærken“ er aldeles tom. Jafet smiler & vender sig spørgende mod næstkommanderenden, der leende giver sit Samtykke. De sidste Ankre langes ned, - og toer & beamer sænke sig over Rælingen.

1661.

(Ved Skibssiden) Næstkommanderenden & Gascoigne springer ned i den ene Båd, - Jafet & Tim i den anden. - Bådene støder på.

1662.

(Afstands billede af Fregatten) De to store Både roer bort fra Skibet. Der er en lille

halv Sves Mand: hver.

1663.

Tekst: Men ingen af Fregattens Folk anede,
at dens Færd blev fulgt med vagtsomme
Øjne...

(Strandbredden. Nærb. ved en Klittops) 2 andskabs-
fulde Negerfæder raser op over Klitten, - det vil
sige, man ser kun 2 Par skikkende Øjne, 2 hvide
Pander og to Uldparagker. - De to Hænder rører no-
get til hinanden og ser så igen ud over Havet.

1664.

(Stranden - med Havet bag) De 2 Både roer bort
fra Fregatten og ind mod Land.

1665.

(Kort Nærb. af Klittoppen) Negerboederne forvæn-
der ved bag Klittoppen.

1666.

(På den anden Side af Klittoppen) Negerne
snakker sammen - og den ene af dem skriker:
Løb og forvæn i mellem Klitterne, medens den
anden atter indtager sin Spejderpost. - Begge de
sorte Herrer er meget let påklædte, - den ene
er udbæret med et Spyd, - den anden med en
gammel Miskedonner.

1667.

Tekst: Det var en uhyggelig Samling Banditter,
der holdt til inde på Kysten, ... indtagne Slaver,
bortflygtede Forbrydere og alskens andet sam-
menløbet Rak...

(Ved Kanten af en tropisk Skov ell. lign. - dybt
nede bag Klitterne) Omkring nogle stærkt blut-
sende Bæl ligger et lille Hundred Hvide forsamlet.
Det er hovedsagelig Negre, - men der er dog også
nogle Hvide iblandt dem. Disse uhyggelige ser
de imidlertid alle sammen ud. - Den ene af
Udkigsposterne kommer løbende hen til Bunden,
hvor fleste Medlemmer springer op. - Negerne iler
hen til et af Bælene, ved hvilket Anføreren,

en kampertor Hejer, der hedder James Vincent, en
ren Djævel at se til, ligger.

1668.

(Nærb. af Høvdingen & Vagtposten) Den sidste
te siger forpustet:

Tekst: Stort Skib udenfor... Arment Fregat...

2 Både nærmer sig Land!

Høvdingen, der slovte og blevet liggende, springer
interesseret op... idrager i rigtig Vagten - & kalder
så sine Folk sammen.

1669.

(Omkring Bådene) Bauden samler sig om deres
Før, der idsteden Ordrer, - hvorpå Rovene
griber deres Båden, - Spyd, Bøsse & Pistoler mel-
lem hinanden, - og stammer bort, - hen mod Klit-
rækten... Hjet fra Bådene står ugle på Heste
føje.

1670.

(ved Strandbredden) Bådene lægger til, - trækker
op mod Strandkanten, & Folkene går i Land
med vandankene. - De er alle sammen bered-
ede. - Næstkommende efterlader 2 Mænd
ved Bådene - & sætter sig så - sammen med Jofet
& Gascoigne - i Spidsen for ~~for~~ Karavanen.

1671.

(Fraan Klitrækten) Bådelagene forsvinder op
over Klitterne.

1672.

(Nærb. ved en Klittop) Højhøvdingens djævel-
ste Ansigt kommer til Synet... Han spejder... &
forvinder såigen.

1673.

(Slugt mellem Klitterne) Bådelagene kommer
intetaneude gæende, - da pludselig James Vin-
cent dukker op på Toppen af en Klit, - roringer
med Armene & med sit Spyd som Signal, - & i det
samme øjeblik hører Bauden sig fra alle Si-
der ved over de overvundne Søfolk. - Næst,

kommanderende g Jafet er den, der først kom-
mer sig af Overaskelsen, - giver Ordre: Folkene
kastet Pandakrone - g griber deres Låben.
1674.

(Jafets Gruppe) Kampen begynder at rase
vildt. - Jafet skyder den første Neger, der
næmmer sig, ned, - ^{smider} smider sin Pistol, griber den
Drabtes Bøsse g bruger den som Kollé.
1675.

(Gruppe omkring Tim) En kampfærdig Neger
styrtet med hævet Bøsse lod på Tim, - som
umiddelbart gesvundet bøjer sig, - smytter ind
mellem Negers Ben g kualder ham bagfra
et Slag i Hjernerullen med sin Pistolkalbe.
1676.

(Sligten. Afstandsbillede) Kampen raser vildt,
- men Panditterne er i Overtal g Matrosene
må efterhånden bide i Græsset. - Jafet g
et Par af hans Folk trækker sig tilbage mod
en lav Klit - nærmest Sejnbålene. - Tim
slutter sig til dem.
1677.

(Hæstkommanderendes g Gascoignes Gruppe)
Det går på livet løs. Hæstkommanderende
bliver ramt af en Kugle - g synker død om.
Gascoigne slår om sig som rasende - g baner sig
vej gennem Heulden.
1678.

(Sligten. Afstandsbillede) Jafet, Tim g et
Par Matrosen er ved at finde sig et "Firked"
på Toppen af den bagste Klit. Gascoigne
styrtet hen mod den samme Klit, - svinger
geværet over sit Hoved som en Plejl - g udrer
virkelig grøt på Jafet.
1679.

(Den bagste Klit) Røverne råber at storme
den - men må nøje for det kraftige Forvar,
som Jafet g hans lille Flok leverer.

1680

(Gæst på Klitten) Jafet vender sig mod den ene Matros, siger:

Tekst: Skynd dig... „San Colorado“... stik fest... hent Hjælp!

Manden nikker - & Jafet vender sig igen mod sine Angribere.

1681.

(Klitten, et bagfra) Matrosen slår: Løb.

Han er neppe kommen ind af Billedet, før man ser, at nogle af Banditterne er ved at fortage en omgående Berørelse ved Foden af Klitten.

1682.

(ved Klittens Fod) Banditterne kommer krybende, - en af dem lægger Mærke til den flygtende Matros & gør sine Kammerater opmærksom på ham. De Ser.

1683.

(Terrain) Matrosen nærmer sig i Løb Bålene & Hestene.

1684.

(ved Klittens Fod) En af Banditterne lægger Jerer til Rind & fyrer.

1685.

(Terrain - i Nærh. af Hestene) Matrosen styrter.

1686.

(ved Klittens Fod) Banditterne triumferer & smiger sig videre.

1687.

(Klitten bagfra) De smiger sig op mod Jafet & hans Mand.

1688.

(Klitten forfra) De 4 Mand har nok at gøre med at væge sig mod deres Angribere.

1689.

(Terrain i Nærheden af Hestene) Det lykkes Matrosen, der kun er såret - om end hårdt såret - at rejse sig, - slæbe sig hen til Hestene, smige sig op

på en af dem - og galoppere bort efter Hjælp.

1690.

(Klittens Top) Banditterne, der kommer bagfra, kaster sig over Japet og hans Folk - og nu bliver de 4 Kapre Mand kastet til Jorden, ~~og deres Hoveder bliver brændt på Byggen~~

1691.

(Strandbredden - med Bådene i Baggr.) De to Jakter kaster et Blik hen mod Klitterne i Baggr. - ser så ud over Havet igen og smækket. - Et Par Banditter smiger sig fra Klitterne og hen mod dem, - skjulede sig i Larvinger i Sandet.

1692.

(Bådene - i Baggr. Havet) Banditterne kommer krybende, - vælter i et Nu Matroserne om i Sandet og hæver Knivene imod dem.

1693.

(Ved den bageste Klit) Japet og hans Føller er blevet afført deres Uirjamer, - som ugle Klide blandt Banditterne har taget på, - og er i Stedet for blevet idetlyst med de andres Læser. - James Vincent lader nu ugle af sine Folk frie Fangerne, ^{hvis de end bliver bundet} men de Lejrbålene - og går med de andre ned mellem Klitterne.

1694.

(Mellem Klitterne) Vincent og ugle af hans Folk kommer. Andre af Bænden, - hovedsagelig de unge hvide Medlemmer, - er ved at jage sig de døde Dødfolk. Toj... Røveren drager videre mod Stranden - og tager Tandskure med sig.

1695.

(Ved Lejrbålene) De Sorte kommer med deres Fanger, hvis Ben nu er blevet bundet, Fangerne anbringes i Nærheden af et af Bålene, - to Sorte bliver tilbage som Gæst, hvorefter de andre skynder sig tilbage mod Klitterne.

1696.

(Strandbredden. i Baggr. Havet og Fregatten) Ban-

ditterne berøjer sig ned mod Bådene. - Forrest
går de fækladte Matroser med Pandankro-
g bag dem smiger sig en del Sorte, - blandt
andre Jamer brændt selv. -

1697.

(ved Bådene) Her står de to Sorte, ifald de ryst-
havende Matroses Tøj... Banden går i Bådene,
- de fækladte Matroser dækker for deres Kam-
merater, så de kan skjule sig i Bunden af
Bådene. - Røgte stöder sig på Land og roer
ned mod Fregatten.

1698.

(ved et af Lejrbålene) Gæst skider i sine Bånd,
- men kommer selvfølgelig ingen Tegn... Han og
Gascogne er bedrøvet på hvidheden... Situa-
tionen er øjensynlig ganske håbløs... Afblæn-
ding.

Tekst, der tæner frem, tæner bort:

Var da virkelig et svært Håb ude?... Skulde
han og hans tapre Kammerater da aldrig gense
deres Land og deres Kæm... og skulde deres Stolte Skib
falde i Banditternes Hænder?... Ja, herom
går vi at vide i vor Fortællings 6te Del:

De sorte Løvere.

Yafet,
der søger sig en Fader.

6te Del:

De sorte Lørovere

Hovedpersoner:

Yafet Newland
Tim

Kaptajn Wilson på "Dionides"

Mr. Phillot, Næstkommanderende.

Mr. Easthüpp, Proviantskriver.

Gascoigne, Midshipman.

James Vincent, Neger, Løroveres Fører

En Indianerkvæder.

En Igaïw.

Mrs. Loft, Farmerske.

Hendes 2 Karle.

De 3 første Billeder skal bruges
til at støtte de forklarende Tek-
ster. - De tomer frem & tomer bort.
1699.

(Præsentationsbillede af Jafet i Uniform)
1700.

(Præsentationsbillede af Tim i Soinaudstøj)
1701.

(Præsentationsbillede af Garcoigne)

Hierfter gentages ugle af
de sidste Billeder fra 5te del.
I Kapitel.

1702

der ikke er helt trykkeligt, fordi
det onde rejser over det gode.

(Havet, - set fra Skanden) Bådene roer ind mod Ste-
gatten.

1703.

(Fregatten. På Skansen) Kaptajnen går frem & tilba-
ge, - standser, sætter Kikkerten for Øjet og kikker ind
mod Land.

1704.

(Kikkertbillede. Bådene set i nogen Afstand) Det
er umuligt at se, at det er Bødditterne, der skjuler
sig bag i Matrosenes Tøj

1705.

(Fregatten. På Skansen) Kaptajnen tager Kikkerten
fra Øjet - & er glad ind ved Tanken om snart at
have sine Folk tilbage. - Afblænding.

1706.

(Øde Slette) Den sårede Matros kommer rideende
hen mod Billedets Forgrund, - hvor han standser
for at se sig spejdende om... Det er lige, at
han kan knæppe til at hænge på Hesteryggen.
- Han får atter Hesten til at strække ind-
favninden ind af Billedets Forgrund.

1707.

(Andet øde Landskab) Ryttene kommer ind i
Billedets Forgrund... galopperer bort.

1708.

(Havet) Bådene er nu tæt inde ved Skibet.

1709.

(Dækket) Kaptajnen går ^{ned} fra Skansen - og hen ved Rølingen, - hvor også det sagthavende Mandræb samler sig.

1710.

(ved Skibssiden) Bådene lægger til. - Kaptajnen og hans Folk kommer til Lynes øpe ved Rølingen - men i det samme fyres der på dem fra Bådene.

1711.

(ved Rølingen) Kaptajnen og de fleste af Folkene segra nu, - sårede eller dødelig ramt.

1712.

(ved Skibssiden) De fælske Matroser og de i Bunden skjulte Negerer enter i Hast og på Dækket.

1713.

(ved Banjerne) Nogle af Mændene råbner ved Skuddet - og fæser vindrøkter op.

1714.

(Dækket) Banditterne kaster sig over Mand-skabet... Det går på livet løs.

1715.

(ved en Luge) Et Par af Røverne lukker anbygg-
get i Lugen - og stiller sig på vagt ved den.

1716.

(Dækket) En vild Kamp raser.

1717.

(Strandbredden) Resten af Banden stormer
ned fra Klitterne.

1718.

(Havet... Fregatten langt tilbage) De sorte
styrter sig i Vandet og svømmer ud med Ski-
bet.

1719.

(bed Lejebålet) Tre kanner Stilling er stadig håbløs... De to tagter har sat sig til at spille Terninger...

1720.

(Narb. af Jafet) Han får en Idè, - får skubbet sig lidt nærmere til Bålet - strækker forsigtigt de sammensnørede Hænder hen mod Bålet.

1721.

(Narb. af Hænderne i glødende Brændstykke) Han skubber Hænderne hen til Brændstykket for at få brændt Båndene over.

1722.

(Narb. af hans Ansigt) Det fortrakker sig i Smerte, men han bider den i sig.

1723.

(Narb. af Jafet) Han trækker sine forbrændte Hænder til sig... får ved en KRAFTANSPENDING de næsten overbrændte Reb til at bryde, - tager Knuden af Hinderen, bister en Riv frem og får gjort sine Ben fri.

1724.

(bed Bålet) Han skubber sig så forsigtig hen til Gascogne og får overskåret hans Bånd. - Så kommer Tiden til Tim, som Gascogne befrier.

1725.

(Narb. af de to tagter) De er så optaget af deres Spil, at deres Omvæltelse ikke mærkes... De beskylder gensidigt hinanden for Tyveri og er ved at ryge i Totterne på hinanden.

1726.

(bed Bålet) Alle fire Fanger er nu fri... På et Signal fra Jafet kaster de sig over Bordene, hvem de ikke giver Pardon... Tre kanner skynder sig så ned mod Hænderne.

1727

(Fregattenes Dæk) Banditterne har Overtaget -
er optaget af at suide den dræbte Besætning
udenbords.

1728.

(Fregatten på kort Afstand) De svømmende Ban-
ditter nærmer sig Skibet. - Man lægger Mærke til,
at de to Både, som det første Hold Røvere ik-
ke fik^{Tid} til at forløje, før bort af Strømmen

1729.

(bed Skibssiden) De første Svømmere anker op - med
Aben Bekændighed.

1730.

(Dækket) Svømmerne strømmer om Bord og jubler
over deres sejrige Kammeraters Bedrift.

1731.

(bed Rælingen. Nærb. af Kaptajnen) Han kom-
mer til Bevidsthed, - rejser sig stannende op på
den ene Arm og ser ud over Jalpladsen.

1732.

Tekst: Han så Banditterne storme ned mod
Svømmerne.... og han fastod, at alt var tabt...

(bed en af Lingerne) En Skare Banditter, - der
er ræbnet med Spyd og Kiive og Bøsser, stormer
ned

1733.

(Nærb. af Kaptajnen) Hans Ansigt røber hans
uendelige Fortvivlelse... Men så fatter han en
Beslutning - og hvisker:

Tekst: Nej, ikke i dens Hænder... mit stolte Skib...

nej, så heller....

Han beslutter ufortvivlet at udføre sin Plan.

1734.

(Dækket) Han slæber sig med Uurpændelse af
alle sine Kræfter hen mod den Linge, der fører
ned til Kridtkammerne.

1735.

(Midshipmændenes Lukaf) De unge Kæmper søger dødsensangst at vinde Bauditterne i at komme ind i Kabytten... men Overmagten er for stor, og Roverne kaster sig over dem.

1736.

(Ved en Luge) Kaptajnen kommer krybende, - skubber gysende et Høj, der halvt hænger ud over Nedgangen, til Side - og kryber ned.

1737.

(Proviantskrivernes Kabyt) Mr. Easthüpp sidder stadig ved Bordet, - trygt sovende... Et Par sorte Bauditter styrter ind under vilde Skrig.

1738.

(Ved Bordet) Endelig slår Skriveren Gjæne og... bliver ude af sig selv af Rædsel... repeterer, presser Hænderne mod Søjlet og styrter tilbage i Stolen, som sætter ham på Gulvet.

1739.

Tekst: Mr. Easthüpp var den, der slap lettest fra det... Han døde af Skrak...

(Proviantskrivernes Kabyt) Bauditterne stormer hen til Skriveren, konstaterer, at Skabene er komne dem i Forkøbet, og styrter så ud igen.

1740.

(Et Krudtkammer) Døren åbnes... og Kaptajnen slæber sig ind... arrangerer en Lunte.

1741.

(Skanden) Bør 3 Kæmper og Matrosen kommer løbende, - stirrer med bange Blikke ud mod Tregatten og beslutter så at forsøge at svømme derind.

1742

(Krudtkammeret) Kaptajnen antænder Lunte og slæber sig så hen mod Døren, hvis Nøgle han tager af - og snider ind i Kammeret.

1743.

(Gangen, inden for Krudtkammeret) Kaptajnen krav-
ler ind, - smækker døren i - og styrker så støjende
sammen.

1744.

(Dækket) Et Par af Banditterne forvinder ned
ad den Luge, der fører ned til Krudtkammeret.

1745.

(Gangen, inden for Krudtkammeret) Banditterne ned-
forbløffer over at finde den tilsyneladende liv-
løse Kaptajn ligge herude, - den ene af dem tysser
på de andre... Han har hørt en mystisk Lyd.

1746.

(Krudtkammeret. Nærb. ved Lunteben) Den spritter ar-
rigt... Ideen nærmer sig Krudtet.

1747.

(Gangen inden for) Banditterne lytter rædselsslagne,
veksler et Par hastige Replikker, og stormer så
bort... Kaptajnen rejser Hovedet, - smiler nægt...
og slæber sig så hen mod Opgangen.

1748.

(Dækket) Banditterne styrter op - og løber hy-
lende og gæstkyllende hen til James Vincent.
Deres Kammerater er dels optaget af at slæbe
Brænderisankre op og dels af at entre op i Kaster-
ne.

1749.

(Nærb. af James Vincent og Banditterne) De Tyre,
der kommer fra Krudtkammeret, melder rædsels-
slagne:

Tekst: Vi springer i Lufte!... Der er ild i
Krudtet!

Almindelig Fajerdelse.

1750.

(Dækket) Rygheden går videre og spreder vild Pa-
nik.

1751.

(Havet) bore kommer svømmen ud mod Fregatten, - møder" en af de drivende Både.

1752.

(Kæb. ved Båden) De entreer op i den.

1753.

(Dækket) Panikken stiger... Bandidterne springer i vild Uorden op på Rælingen og dernæst i vandet.

1754.

(I Båden) Japet og Jacoigne kaler Time og Maktøren op i Båden - og bliver så gennembrudt på det mærkelige, der sker inde ved Fregatten.

1755.

(Fregatten, - set inde fra) Rovene kaster sig i vandet fra Dæk og fra Mast, og hvor de ellers befinder sig.

1756.

(I Båden) Lore kommer ser forbløffede på hinanden.

1757.

(ved Skansen) Med Anspændelse af sine sidste Kræfter slæber den døende Kaptajn sig op på Skansen.

1758.

(Kindtkammeret. Kæb. af Linten) Olden er nu lige ved Kindtet.

1759.

(På Skansen) Det lykkes Kaptajnen vel at holde sig fast til Skanseskæddingen at få rejst sig op... Han gør skam Honorar.

1760.

(Fregatten på Afstand) Bandidterne svømmer bort fra Skibet. - Den første Eksplosion sker om Bord

1761.

(På Skansen) Skansen takler... Ild og Røg slår
op om Kaptajnen - men han bliver ubesværgelig
stående.

1762.

(Fregatten på Afstand) Den sprænger helt
i Luften.

1763.

(I Båden) Almindelig Forfærdelse... Japet
skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

1764.

(Havet) De sidste Rester af det for så stolte
Skib synker i Havet.

1765.

(I Nærheden af Båden) En Del af de rød-
slagslagne Bænditter - der ikke James Vincent -
nærmer sig Båden og vil erke den... Vore Pen-
ner får dog et godt Modstand, - trækker
Bænditterne med hårde Slag og Ræne, - men
Angriberne griber fat i disse, river dem til
sig og lader dem fæle i Vandet...

1766.

(ved Båden) Kræfterne er ved at svigte vore Penner,
Matrosen bliver dræbt, Bænditterne svinger sig op
i Båden, overdøjer vore Penner med Flugt og Stød,
te de afmægtige synker om.

1767.

(Havet, - set fra Stranden) Havet er opfyldt af
Kraggodt... den Båd, i hvilken vore Penner ligger, og som
jo mangler Rør, driver bort ad Strømmen. - En
Del af de sorte nærmer sig svømmende Strandbød-
den, - og blandt disse er James Vincent.

1768.

(Terræn i Nærheden af Skov) Matrosens Hest kom-
mer ret sindigt marcherende... Matrosen hænger
afmægtig på Hesteryggen.

1751.

(Havet) bore kommer svømmen ud mod Fregatten, - møder en af de drivende Både.

1752.

(Kæb. ved Båden) de entreer op i den.

1753.

(Dækket) Panikken stiger... Bandidterne springer i vild Uorden op på Rælingen og dernæst i vandet.

1754.

(I Båden) Japet og Jacoigne kaler Time og Maktosen op i Båden, - og bliver så gennembrudne på det mærkelige, der sker inde ved Fregatten.

1755.

(Fregatten, - set inde fra) Rovene kaster sig i vandet fra Dæk og fra Mast, og hvor de ellers befinder sig.

1756.

(I Båden) bore kommer ser forbløffede på hinanden.

1757.

(ved Skansen) Med Anspændelse og sine sidste Kræfter slæber den døende Kaptajn sig op på Skansen.

1758.

(Kindtkammeret. Kæb. af Linten) Olden er nu lige ved Kindet.

1759.

(På Skansen) Det lykkes Kaptajnen vel at holde sig fast til Skanseskærmningen at få rejst sig op... Han gør skam Honorat.

1760.

(Fregatten på Afstand) Bandidterne svømmer bort fra Skibet. - den første Eksplosion sker om Bord

1761.

(På Skansen) Skansen rækker... Ild og Røg slår
op om Kaptajnen - men han bliver ubesvæget
stående.

1762.

(Fregatten på Afstand) Den sprænger heelt
i Luften.

1763.

(I Båden) Almindelig Forførelse... Japet
skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

1764.

(Havet) De sidste Rester af det for os stolte
Skib synker i Havet.

1765.

(I Nærheden af Båden) En Del af de rød-
slagsne Bænditter - der ikke James Vincent -
nærmer sig Båden og vil erke den... Vore Pen-
ner får dog et godt Modstand, - trækker
Bænditterne med hårde Slag & Ræne, - men
Angriberne griber fat i disse, river dem Til
sig og lader dem fæle i Vandet...

1766.

(ved Båden) Kræfterne er ved at svigte sore Penner,
Matrosen bliver dræbt, Bænditterne svinger sig op
i Båden, overdøjer sore Penner med Flugt & Stød,
te de afmægtige synker om.

1767.

(Havet, - set fra Stranden) Havet er opfyldt af
Kragger... den Båd, i hvilken sore Penner ligger, og som
jo mangler Rør, driver bort ad Strømmen. - En
del af de Løse nærmer sig svømmende Strandbred-
den, - og blandt disse er James Vincent.

1768.

(Terræn i Nærheden af Skov) Matrosens Hest kom-
mer ret sindigt marcherende... Matrosen hanger
afmægtig på Hesteryggen.

1769.

Tekst: På Udkig.

(Fraan en Skov) Her holder to af Fortets beredne
Soldater. - De får Gje på noget, - ser:

1770.

(Terrain) Matrosen kommer rideende... glider af
Hesten & bliver liggende ubesælgelig.

1771.

(Fraan en Skov) Soldaterne rækker et Par Ord & rider
så fremefter.

1772.

(Terrain) Soldaterne galopperer hen til Matrosen,
springer af Hestene & bøjer sig ned over ham.

1773.

(Nærb. af Soldaterne & Matrosen). De presser noget
Cognac i Munden på ham... han slår Øjnene op,
sejer tilbage i den Retning, i hvilken han kom, og si-
ger besværligt:

Tekst: Skandiovere.... Skib.... Hjælp!

Så faldt han tungt tilbage i Armen på de andre.
Han er død.

1774.

(Terrain) Soldaterne svinger sig op på deres Heste
& rider alt, hvad Remmer & Tøj kan holde, tilba-
ge mod Fortet... Afblødning.

1775.

II Kapitel.

I hvilket vor stærkt omkåmle
de Helt kommer fra Arken & i
Ilden.

(Skandbred, - uet forskellig på den farrige) Båden
kommer drivende, - ført af Strømmen. Et Par af He-
gerne springer i vandet & trækker Båden ind gen-
nem Brændingen.

1776.

(ved Båden) Banditterne, blandt hvilke der gaa

er et Par Hvide, tvunger søe 3 Penner med Rindes
g Slag til at springe i Vandet g hjælpe de med
at skyde Båden ind.

1777.

(Fraan Klitterne) En vidende Soldat kommer de
Lyne, - kalden sine ~~Soldater~~ Kammerater de g galp-
peru ned ad Klitten. En halv Snes Mand følger
efter ham.

1778.

(Ved Stranden) Der bliver en vild Panik blandt
Roverne. Et Par af dem griber Klugten, men
shækker de Jorden af et Par rettede Skud, som
Soldaterne affyres. - Rythme - der er en Delning
af Fortets idrættede Hjælpetropper - omkring Resten
af Båden, til hvilken søe Penner jo: Øjeblik-
ket høier. - Efter en Officers Ordre springer et
Par Soldater af Hestene g begynder at binde
Fangerne Hænder sammen bagpå.

1779.

(Ved Gruppen) Jafet vil protestere mod den Be-
handling, han g hans Penner bliver idræt for, g
begynder at juklare til en Officer:

Tekst: Vi er Engländerne... høier de Hans Majes-
tats Skibe „Oioneder“....

g han jutrætter sin Redegørelse... Officeren betrag-
ter deres livrede Påklædning g smiler triolende.

1780.

(Høie af en af de hvide Røvere) Han er ved at
blive bagbundet, - gi en Hovedbetagelse mod Ja-
fet g siger:

Tekst: Han lyver... Han er en af søe... Vi høier
alle sammen...

g han ser med et ord, triumferende Smil på
sa Helt.

1781.

(Gruppen) Sa Helt kommer med en harmfuld

Protest, som Officieren besvarer med en Håndklat-
ter- og giver sine Folk Ordre til at gå og brude
Fasjet.

1782.

(Ved Stranden) Rytterne slukter Ruderne Fan-
gerne- og driver dem fremad, - hen mod Klitter-
ne... Afblænding.

1783.

Tekst: Men en Del af Bauditterne undgik dog
at falde i Soldaternes Hænder... blandt andre
Mr. James Vincent...

(Mellem nogle Klipper) Her var Vincent og en Svær
af hans Folk, - ligger nøgne, - søgt skjult... Anfø-
ren travler op mod en Klittop, der sender rind
mod Land, - spejder.

1784.

(Terrain bag Klitterne) En Afdeling Soldater (kan
være de samme som i de forrige Billeder) rider
bort.

1785.

(Ved Klittoppen) James Vincents mandskab får det
Ansigt får et triumferende Udtryk... Han nik-
ker tilfreds... Afblænding.

1786.

Tekst: Fasjet og hans venner begynder at tvivle
om, hvor vidt der findes Lov og Ret i den ucivilise-
rede Del af Verden, hvor de er kommet... De er
nemlig blevet dræbt til hvorsagt Straffearbejde
i Diamantminerne i Tejuco...

(Vej mellem Bjergene) Et singelt Tøj nærmer sig
ad Bjergrejsen... Det er de Straffefanger, der er
på vej til Diamantlejerne... De er lænede til en
lang Jernstang, i en Afstand af en Alen fra hver-
andre og to på hver Side, så de altså går parvis.
De betragtes af (bevårede eller gængende) Soldater og
Fangerogter...

1787.

(Kærl. af de to første Slaver) Første "Pai" er
"Gascogne" & Papet. - Den førstnævnte er meget
lidmætt, - men Papet går alt for at holde
modet oppe... Man følger dem et Øjeblik
på deres tungelændring.

1788.

(Kærl. af en Tim & en Keger) Tim forviger sig
på alle rimelige & unrimelige Måder at holde Mo-
det oppe. - Han skæner Ansigten til den Keger,
han går i Spand med, - men da han ikke er
oplagt til Kærligheds, - begynder Tim at
småfløjte.

1789.

(Fangekolonnen, set fra Siden) En Soldat rider
hen til Tim, - lader Tidsten sætte ned over
ham for at få ham til at holde Mund, - &
Tim lytter pligtstyldigt. - Kolonnen tra-
ver id af Billedet.

1790.

(Vej mellem Bjergene) Kolonnen drager hen
mod Billedets Baggr. - Langsom Afblæn-
ding.

1791.

Tekst: Diamantminerne i Tejuico...

(Diamantminer. I Baggr. stejle Klipper) I Da-
len mellem Klipperne bugter en Flod sig, &
der er i dens Leje, Diamanterne findes. Arbejdet
er meget simpelt. Det består i, at Sandet & den
opskyllede Jord kastes i store Sigter, hvorpå der
heldes Vand fra Floden. Det, der bliver tilbage
tilbage i Sigten, bliver nøje undersøgt, & væn-
telige Diamanter afleveres til Opsynsmændene.
Der arbejdes i en halv Snes Afdelinger, som hver
består af 10 Fanger, der er under Opsigt af
to stærkt berøbnede Opsynsmænd. 3 af Fanger-
ne i hver Afdeling passer Sigten, - 3 kaster
Sand & Jord op i den, 3 henter Vand fra Floden

g 1 underøge Ligteu Indhold. - Der ride sta-
dig Patruljer af Soldater om i Lejren, - g denne
berogter desuden ved Pagthuse med mod Floden.
Fra disse Pagthuse - eller rettere Pagthåuse -
af hvilke der i al Fald må være to, - der marke-
rer Lejrens Grænser - holdes der så skarpt
Udkig med Fangerne, at Flugt må anse
for håbløs. - I Nærheden af Flodseugen fin-
des desuden nogle skildeturslignende "Parilloner",
der er kantede, åbne fortår, g som både har gulv
g Tag. Der er faste Bænke i dem, - hvor Gysurmen
der kan hvile sig g desuden søge Ly i slet
Teg. De står løse på deres Trægulv g er let
lette at flygte rundt med. --- Billedet
blænder langsomt op... g man får Tid til
at betragte Lejret på Afstand.

1792

(bed Jafets Arbejdsstund) Gascoigne kommer til
de Mand, der skovler Sandet op i Ligteu, - Ja-
fet holder Pand på... g det er Tim betruet
at undersøge, om der skulde findes Diaman-
ter i "Brindfaeldet". - Jafet går med sin
Spand ned til Floden.

1793.

(bed Flodseugen) Jafet kommer, følger Span-
den med Pand, bliver et Øjeblik stående
g ser sig ransagende om. Hæuser g mod Fjeldtrægen.

1794

(Panorama af den stejle Fjeldvej) Flugt u-
mulig den Vej!

1795.

(Hæb. af Jafet) Hans ryser mismodig på
Hovedet - ser i en anden Retning.

1796.

(En Afdeling af de ridende Soldater) De hol-
der stille, - holder skarpt Udkig med Fanger-

1797.

(bed Flodseugen) Jafets Modløshed & Tige...
Han ser ned i Retning af Floden.

1798.

(Et af Tagthuse) Soldaterne holder med Jæ-
ser i Hånd - Går med Fangerne.

1799.

(bed Flodseugen) Jafet sukker... hej, det er
væst håbløst at tænke på Flugt. - Han tager
sin Træspand & går.

1800.

(bed Ligten) Jafet kommer, - stiller sig afventen-
de med sin Spand, - en Regn er nemlig ved at
hælde vand over Ligten, - & var Helt benyttet
Vente tiden til at kaste et Blik ud til Siden.
Han ser:

1801.

(Et af „Skildehusene“) En Fanger går hen at
sig ud & ryger en Pipe Tobak.

1802.

(bed Ligten) En Tanke slår ned i Jafet... & han
nikker langsomt. - Men han river brat ud af
sine Fantasier, for en af Opsynsmændene, der
har lagt Mærke til hans „Tovenskab“, giver
ham et solidt Rap med sin Stok. Jafet
er ved at kaste sig over Vognene, men tager
sig i det - & begynder roligt at holde Pand
over Ligten... Afblending.

1803.

III Kapitel.

Ja Helt har sat sine Ben
ned i sin Plan, & vi
ser nu, hvordan den fal-
der ud.

(Romantlejet - på Afstand) Afblending. Den

sædvanlige Travlhed... Billedet tones lang-
samt over i:

1804.

(Jafets Arbejdsbold) Gascoigne kaster Sand op
i Ligten, - Jafet holder Sand på... Tim
undersøger det, der bliver tilbage. Ligten...

1805.

(Karl. og Tim) Han tager glædestående en
lille Diamantops mellem Fingrene, afstår
den i sin Fange dragt.

1806.

(Jafets Arbejdsbold) Tim går hen til den ene
Gysmand, - overrækker ham med et dybt
Blik Stenen og siger:

Takst: Ikke meget... men altid til en Fing-
ring!

Gysmanden bliver rigtig Diamanten fra
ham og undersøger den.

1807.

(Karl. og Jafet og Gascoigne) Jafet giver Pen-
nen et Tegn... Den anden nikker forstående

1808.

(bed Ligten) Jafet kaster med Toldsomhed
sin Træspand. Hovedet på den Gysmand,
der står med Diamanten. - Manden synker sam-
men uden en Lyd. - Samtidig kaster Gascoigne
en Skovfuld Sand og Jord. Hovedet på den anden
Gysmand, - så han ganske blænder.

1809.

(Afskandsbillede af Lejet) De 3 Penner sky-
ler i vildt Løb hen til det nærmeste "Skilder-
hus", - der står langt, - slæber det lynsnart
ned til Floden og sætter det i vandet som en
Båd... og springer ind i den... Parik i Lejen.
- De ridende Soldater skyder og galopperer ned
mod Floden, - men Båden er allerede fort

bort af den rørende Skriv.

1880.

(bed et af tagthuse) Soldater lægger an-
ganger ned mod Floden.

1881.

(Floden, - set fra) Den primitive Båd
jæs ned mod tagthuset. De 3 krybe sammen.

1882.

(bed et af tagthuse) Soldaterne giver
led.

1883.

(D. "Båden") Gascoigne rammer i Skut-
deren, - synker sammen.

1884.

(Floden) "Båden" er nu klar af ~~den~~ tagt.
huset, - river videre med Strømmen.

1885.

(Lejet) De rørende Soldater sprænger ud
af Lejet.

1886.

(Floden, - set fra) "Båden" kommer for fuld
Fart... forvinder ud af Billedets Forgrund

1887.

(Del af Floden, - set fra den anden side) Floden
slår et "Kudk" lige i nærheden af en Skov.
"Båden" kommer ind fra Billedets Forgrund,
driver videre - men i "Kudket" kaster den
ind mod Land.

1888.

(bed "Landingstedet") Jofet & Tim må bære
den sårede Gascoigne i Land. - De forhandler
et Øjeblik om Situationen, - Gascoigne vil, at
de skal lade ham i Stikken, men det vil de
andue selvfølgelig ikke gøre Tale om... Gascoigne
klynge sig så til Jofets Skuldre... & de 3
skynder sig hen mod Skoven, efter at have skubbet "Båden" til søs igen.

1889.

(Et Sted ved Floden) Forfølgelsen kommer galopperende.

1890

(Ved kanten af Skoven) Vore venner kommer løbende, - men Klaffen svigter nu ganske Gascoigne... Tim griber et Gjeblik, - så siger han beslutsomt:

Tilsket: Vi må dele os - så kan vi måske lide Forfølgelsen på Vildspor... det er for eneste Redning!

Jafet protesterer, - men Tim vil intet høre, - og løber op langs Skovbrynets efter et borte Synket Venners Hånd til Farvel. - Jafet løfter Gascoigne op i sine Arme og bærer ham ind i Skoven.

1891.

(Langs Floden). Rytterne kommer, - standser, og en af dem peger fremefter.

1892.

(Del af Skoven, set på Afstand) Tim smytter netop ind mellem Stammerne.

1893.

(Langs Floden) Rytterne sætter atter Hestene i Bevægelse.

1894.

(I Skoven) Tim baner sig bestandigt vej mellem Bøge og Klat - og ender så op i et Træ.

1895.

(Fra den Del af Skoven, hvor Rytterne så Tim) Rytterne kommer sprængende, - Stig og Hestene og farvinder ind i Skoven.

1896.

(Et eller andet idylisk, skjult Sted i Skoven) Jafet kommer løbende med Gascoigne... lægger ham ned... og river hans Skjorte op for at finde

Læst.

1827.

(Skoven i nærheden af Tim's Skjulested) Soldaterne kommer, undersøger Terrainet.

1828.

(Nærheden af Tim's Træ) Han venter længe ved de sine Forfølgere.

1829.

(Skoven i Nærheden af Træet) Soldaterne finder sig.

1830.

(Jafet's & Gascoigne's Skjulested) Jafet fortæller dem om sin ved et rive Strimmel af sin Skjorte.

1831.

(Liden fra Skoven) Soldaterne kommer ud af Skoven... de har givet Forfølgelsen... svænger sig op på deres Hæste & rider bort.

1832.

(Skoven i Nærheden af Tim's Skjulested) Tim kommer ned fra Træet, trykker sig selv lykønskende i Hånden, fordi han er undsluppet sine Forfølgere & går så videre.

1833.

(Jafet's & Gascoigne's Skjulested) Gascoigne er atter kommen til Bevidsthed, nikker med et taknemligt Smil til Jafet & betyder ham, at nu kan han vist godt gå videre... for Helt hjælper ham op.

1834.

(Biskadset bag dem) Det skilles - & et Indianer-fjæs kommer til Syne. Han betragter liden de de to - & udsender så et gældende Krigsråb.

1835.

(Pladsen) Jafet & Gascoigne, der netop var sat sig i Bevægelse, ~~der de~~ standser & jager sammen.

men ved Hylet. - I det samme springer
en 4-5 Indianere frem fra Bærkadset & ka-
ster sig over dem - & al Modstand er sefølgelig
ungyldig. - Fangerne bliver bundet.

1836.

(Nær. af Jofet & en Indianer) Indianeren smider
hans Hænder sammen - & fastgør en Laderrem
til hans Arm. - Jofet smiler... et hurtigt & håb-
løst Smil.

1837.

(Pladsen) Gascoigne er blevet bundet på sam-
me Måde som Jofet, - & de to unge Mand fører
nu bort ved Laderremene, i hvilke et Par
Indianere holder.

1838.

(ved en idyllisk, lille Flod) Tim kommer gæen-
de, knæler benyttet ned ved Floden & drikker
begærligt.

1839.

(Nær. ved Floden) Da han har slukket sit Tørst,
overfører han sit Ansigt med det kølede Vand, -
^{nikker}
~~ligger~~ gennyttigt til sit Spejlbillede. - Men
glædelig hører han en mærkelig Lyd & drejer
Hovedet til siden.

1840.

(Nær. af en Papegøje) Den ligger idrøkt mellem
ungle små Plankebakker. - Den er iøjensynlig såret
& småklynker.

1841.

(Nær. af Tim) Hans Ansigt klæber op i et
stort Smil, - han nikker hiltsaligt til Pa-
pegøjen & tager den op til sig, betragter den
med Glæde, trykker dens Flored ind mod sit
Kind. Han konstaterer, at Fuglens ene Ben
er såret & siger med jølede:

Tilsk: Har Folk set slimmere ved Poppedang!

Tim gammel Apoteker ... Tim nok kurer!
Han bader savant det sårede Ben med Flod-
vand - & river så en Strimmel af sin Skjorte for
at forbinde det arme Øye.

1842.

(Fra en malerisk Indianerleji) Indianere,
Mænd & Kvinder & unge enkelte Børn, styrtet op
fra deres Kladder eller kommer ind fra deres
Hytter - & strømmer frem mod Billedets
Fagvind, hvor der vare 2 Kumer fræs ind.
Indianerne danser en vild Krigsdans om Fan-
gerne, & en gammel Indianerkalling bliver så hen-
rykt ved Lydet af de to Hvide, at hun mæner
frem ~~til~~ mellem sine Stammepræder & hen til
Fangerne.

1843.

(Hæb. af sore Kumer & Kallingen) Indianerbekken
betragter med et vildt Guin Fangerne, bøjer sig
så hurtigt ved, fylder Hånden med Sand &
kaster det hylende i Hovedet på Jofet. - Han
raser af Smerte, - & da Kallingen bøjer sig i-
gen, gi. for at fiske Sand op til at kaste i
Hovedet på Gascoigne, giver han hende sådan
et Spark bagi, at hun triller hen ad Jorden.
- Hender Faller her ad hende.

1844.

(Hæb. af Kallingen) Hun begynder at rejse sig,
hylende & ondskabspild.

1845.

(Indianerlejen) Sore Kumer fræs - stadig un-
der Ledtagelse af de krigsdansende Indianere - hen
fra en Wigwam.

1846.

(Fra en Wigwam) Sore Kumer Hænder løses -
& Lederremene tages af deres Arme. - De prøf-
tes ind i Hytten - & et Par Indianere bliver

stående som sagt udenfor.

1847.

(I Wigwamen) Jofet & Gascoigne ind. Den
sidstnævnte er så medtaget af Udmattelse &
Feber, at han straks synker sammen. - Jofet
bøjer sig ned over ham.

1848.

(Nærb. af de to Kerner) Gascoigne er ved at bli-
ve iklad. Jofet forsøger at opvække & trøste
ham, Gascoigne griber famlende efter hans
Hånd, & med den i sin fælder ham i en urolig
Løvn. - Afblænding.

1849.

(Ved Floden. Nærb. af Tim) Han har prøvet
Tapegojen sårede Ben en ualmindelig smuk
Forbindelse. - Kartegner Ogret & siger:
Tæst: & min Fair & dengse hadde. & skal sove,
ikke?

& han betragter ^{prøjende} Tapegojen, der sidder på hans Arm.

1850.

(Nærb. af Tapegojen) Den dybe Hovedet-åbner
habet & frembringer nogle uforküderede Lyde.

1851.

(Ved Floden) Tim tager det for et "Ja", og læg-
ger sig. - Tapegojen anbringer ham såsom
ved sin Side - & lægger beskyttende sin Arm
om den.

1852.

IV Kapitel.

I hvilket vi ser Indianerne gøre
Forberedelser til en større Risto-
dæfé. En Helt mister en Kær-
ken, men finder ^{til} Gengæld en
opofrende Kone.

(Hele Indianerlejren) Opblænding. - Aften. Lj-
ren oplyses af Bål & Fakler. - Indianerne er

er havet bekræftiget med at anbringe ved 3
Ridskripper omkring 2 Pale, der er rejst i
Fagvinden.

1853.

(2 Wigwam'ene) Gascoigne ligger i utde Feberfanta-
sier, - slår om sig og bruger iafbrudt Munden. -
Jofet bøjer sig fortvivlet over ham, holder azet
Kand fra en Kalabar ind mellem den Ijzer
Læbe, uden at det dog får den anden til at
blive roligere.

1854.

(Uden for Wigwam'ene) Indianerne kommer til, -
stiller sig op på to Rækker - Rødder 3 Borin med.
-, hvor især berøbet med en Stok eller Knippel.
2 Indianere går ind i Wigwam'ene.

1855.

(2 Wigwam'ene) Indianerne ind, - betyder Jofet,
at han 3 Kernen skal komme med dem. For Helst
Jofet at betyde dem, at Gascoigne er meget
syg, - men det tager de indet Slængen til, - river
ham fra det Løse, han kriler på, 3 forviger ham
3 Jofet til at følge dem.

1856.

(Uden for Wigwam'ene) Jofet 3 Gascoigne bliver
skubbet ind. For Helst Jofet til sin Rædsel, at
det er Kernen, at de skal løbe Spidsrød, - men
inden han får gjort Forsøg på at protestere, -
skubbes Gascoigne ind mellem Rækkerne. -
Jofet bliver påffet bagefter.

1857

(Fraan Rækkerne) Gascoigne ind mellem de
to Rækker... Slagene hagler ned over ham, - 3
han rækker sanseløst videre. - Jofet kommer
bagefter, - sætter fortvivlet i Løb - 3 passerer
Kernen.

1858.

(Inde i Rækken) Jofet kommer løbende, - biden
de Tænderne sammen, - men pludselig standser
han for en kæmpestor Indianer, der har
en ukyse Knippel til Slag. Jofet stikker
på ham, planter ~~sin~~ sin knyttede Knæ ind
i Lynet på Manden, - så han styrter bag-
læns om. - Så sætter Jofet igen i Løb.

1859.

(Lpidsrodrækkerne, - set fra den anden Side)
Der bliver igen Forvirring over det uventede
Attentat, - så Jofet slipper ugenlindt let
fra den sidste Halvdel af Turen. - Gascogne
følger efter ham og styrter sammen, - så snart
han kommer inden for Rækkerne. - Pennerne
gribes af ugle Indianere og føres bort.

1860.

(Bag Rækkerne) Den faldne Kæmpe ligger ube-
regelig. Hans Sqnaw (hans Kone) styrter hen
til ham og kaster sig ned over ham. Kvinden
er ikke uden anden end den afskyelige Huk,
som Jofet længede et solidt spark ind til ved
sin Ankomst til Lejren. - Da hun har kon-
stateret, at Gemalen er død, rejser hun sig, spar-
ker frægteligt til ham og løber bort.

1861.

(Helt Lejren) Jofet føres hen til den ene Pæl
~~Den~~ og bindes til den, - Gascogne, der er helt
vild, bindes til den anden.

1862.

(Ved Jofets Pæl) Han lader sig binde inden
at Kug. - Han er klar over sin Skæbne.

1863.

(Pladsen) Indianerne, der har bundet Jofet til
Pælen, fjerner sig - skiller sig ved den yderste
Række Rivknipper, der omgiver Pælet, - parat

te et kende Ild: dem. - Heksen stormer
hen te Høvdingen, siger ghibbet uget te ham.
1864.

(Hærb. af Høvdingen & Heksen) Hun jakla-
rer uget, & Høvdingen nikker samtykkende
& giver en Ordre te sine Folk.
1865.

(Lejren) Indianerne hører sig fra Jafets
Bål & går over te Gascoigner. Antænder den
gule Række Brandselestopper.
1866.

Tekst: Jafet fortæller, at på grund af sin respekt-
fulde Gæstgiverskab skulde han skaffes med et
sødt bidte te Kønens Død, for Turen kom
te ~~sig~~ ^{ham} selv...

(Hærb. af Jafet) Hans Ansigt røber hans
vædelige Fortvivlelse... Han prøver Styrken
af sine Bånd, - men nej, der er intet at gøre.
Så ser han over mod Kønene.

1867.

(Afstandsbillede af Gascoigner Bål) Det flam-
mer veldigt op... Indianerne danser en
vild Krigsdans omkring det.
1868.

(Hærb. af Gascoigner) Flammerne slukker op
om ham. - Han har et vidende Ansigt
mod Himlen, & hans febrile Læber be-
rør sig... Han fremstammer en forvirret & u-
sammenhengende Bøn.

1869.

(Afstandsbillede af Gascoigner Bål) Ilden
tager te i Omfang... & Indianerne danser
hvor vildere & vildere.
1870.

(Hærb. af Jafet) Jafet kan ikke udholde
det Jafet delige Syn & blikker gysende Gienem.

1871.

(Afstandsbillede af Gascoignes Bål) Flammerne
slukker og om Pælen... Den vilde Dans fortsæt-
tes

1872.

(Nærb. af et primitivt Indianer-orkester) De ledsa-
ger Dansen med utryggelige Toner, der strømmer
ud af deres mærkelige Instrumenter.

1873.

(Afstandsbillede af Gascoignes Bål) Skikkelsen
+ synger sammen i Bålet. - Indianerne stand-
ser deres Dans.

1874.

(Helt Sejren) Indianerne forlægger Skueplad-
sen over mod Jafets Bål.

1875.

(I nærheden af Jafets Bål) Et Par Indianere
slukker ild i de gamle Røknipper.

1876.

(Nærb. af Jafet) Han u bleg - men parat
til at gå sin Skæbne i Møde med yskøjlet Ro.

1877.

(I Nærheden af Bålet) Her står Indianerheksen
i Nærheden af Hørdningen & et Par af hans
Folk... Hun går et Skridt frem & ser hen
mod Jafet.

1878.

(Nærb. af Jafet) Han sender heftemodigt på
Døden. Smuk & mandig er han at se til.

1879.

(Indianerheksens Ansigt) Kællingen ser betaget
og vint på Jafet - & fatter så en Beslutning.

1880.

(Store Billede i Nærheden af Bålet) Heksen
farer hen til Hørdningen & fortæller ham op-
bidset uget, - der i midlertid ikke lader til at

passer den høje Herre. - Men han må give efter
for Kvindens bestemte Krav - og indlyses
en Ordre.

1881.

(Omkring Jafets Bål) Indianerne begynder
uvilligt at spilde de brændende Knipper for
på den Måde at slukke Ilden.

1882.

(Nærb. af Jafet) Hans Ansigt giver udtryk
for hans Overraskelse. - Livsmødet kommer
og sig ham igen.

1883.

Tekst: Jafet kunde jo ikke vide, at det var Skik
hos Stammen, at den Kvinde, der ønskede det,
kunde ægte sin Mands Morder...

(I Næheden af Jafets Bål) Ilden er nu omkring
slukket. Et Par Indianere går hen til Jafet, -
løsner hans Bånd og fører ham hen til Høv-
dingen.

1884.

(Omkring Høvdingen) Jafet bliver ført hen til
Høvdingen, der hilser på ham på Indianersk og
kommer med nogle Sætninger og Forklaringer, af hvilke
Jafet intet forstår. - Høvdingen peger mod
Jafet og mod Heksen - og gør en Betagelse med sine
Hænder, hvis Flader han lægger mod hinanden.

1885.

(Jafets Ansigt) For Helt ser lidt ubegavet ud.
Gjæblikket, - stimer på Høvdingen og så på Heksen -
og efterhånden går der et Lys op for ham. - Hans
Ansigt får et udtryk af Rædsel og Sammule.

1886.

(Omkring Høvdingen) Høvdingen lægger Jafets
Hånd i Heksen, - kommer med et Par Ord, og så
er den Ceremoni til Ende. Jafet forsøger at ta-
ge sin Hånd til sig, men Heksen holder den fast.

1887.

(Lejren) Heksen haler af med den »prælle-
de Jafet i Hånden - under Indianernes Jubel,
der grå giver sig Udslag i Dans. - Euten slæber
sin ugenkørrede Mand ^{ind} i sin Wigwam.

1888.

(Heksen Wigwam) Heksen haler ind med Jafet, - betyder ham, at han skal sætte sig på
et gphøjet Leje, der findes i en Krog. - Jafet
adlyder pligt skyldigt - Hans Brud sætter sig på
Høj ved siden af ham.

1889.

(Kærl. af de to) Euten ser kalent op mod Jafet,
der med sammelt drøjer sit Hoved bort. - Kvinde-
mennesket læner sig Ansigt ind mod hans Kna-
g og ser smægtende op mod ham, - og han finder så
paa at betyde hende, at han både er sulten og
tristig... Hun tager dog ikke Hensyn til hans Øn-
sker - men er helt optaget af at lægge sin Kærlig-
hed til ham for Dagen. Så finder hun Helt på
en anden Udvej: han griber hende i Nakken,
nuder hende godt igennem, nærmer sin klybte-
de Hænder til hendes Hals og gentager så sit Ønske.
Euten ser beundrende op på ham og rejser sig så.

1890.

(I Euten Wigwam) Jafet giver hende et solidt
Spark, og Kvindemennesket skynder sig at finde
ugle Tingter og uglet Sand frem til ham. Så vil
hun atter sætte sig ved hans Leje, - men vil
sed han, hvordan han skal tage hende, skolder
hende Huden fuld og giver hende et Par droge
Slag, - hvorefter hun gdemyg sætter sig i den
Første Krog og lader Jafet »spise i Fred.

1891.

(Indianerlejren) Her fejres vilde Orgier omkring
Bålene. - Ugle Indianere kommer med Majsbrød

devin, - man drikker z danser, - hyler z skriger.

1892.

(2 Enhver Uigwam) Jafet slukker sit Måltid,
lyfter gysende til Spektaklet uden for - z kom-
manderer så sin Igwaw hen til sig for et hente
Kalabaen z Levingerne. - Hun gør det glemmigt
z vil så atter nærme sig Jafet, - men han rækker
hende en hård drivning, giver hende et spark
z betyder hende, at hun kan lægge sig til Hvile
i Kroen. - Hun gør det med et drøseligt smil.
Jafet lægger sig på sit opkøjelede Seje.

1893.

(Karb. af Jafet) Han stjæler sig til at kaste
et stjålent Blik hen til sin Igwaw.

1894.

(Karb. af Heksen) Hun ligger med åbne Øjne z
stimer på Jafet. Hunder Blik under Korchy-
hed z Beindring.

1895.

(Karb. af Jafet). Han rejser sig på Albuen,
smiler ad Kallingen med kryptet Hånd z
slynger den røde Samling Eder ad, han kan
komme på i Øjeblikket.

1896.

(Karb. af Heksen) Hun sukker guldhengivent
- z blikker dydigt Øjnene.

1897.

(Karb. af Jafet) Han lægger sig igen til Rette,
kan ikke lade være at more sig over Situationen,
- blikker så Øjnene z lader som om han sover.

1898.

(Afstandsbillede af Indianerleiren) Argret
kulminerer. Dansen raser vildt, - z Indianerne har
næsten drukket sig fra Dans z Samling. - Afblanding.

1899.

Tekst: Men da der blev stille i Leiren z Jafets

blide Brud var falden i dyb Søvn....

(Eukens Wigwam) Jafet rejser sig for-
sigtigt op på sit Leje, - lyfter, kaster et Blik hen
mod den sovende Indianerkvinde - & kaster sig
så forsigtigt ind af Teltet, medførende en af
den sølge Afdødes Indianerdragter.

1900.

(Frau Eukens Wigwam) Jafet ind, - med Indi-
anerdragten over Armen, - ser sig spejdende om
& smiger sig så videre.

1901.

(Indianerlejren) Indkøbing de næsten helt
nedbrændte Bål ligger de døde Indianere...
Jafet kaster bort fra Eukens Wigwam
& ind af Lejren.

1902.

(Skov- i Udkaanten af Lejren) Jafet kommer
ind fra Billedets Forsvind, - kaster et Blik
tilbage - & sætter sig i Løb bort gennem
den mørke Skov... Afblænding.

1903.

Tekst: Men ved Daggry blev Fanden løv....

(Eukens Wigwam) Den gamle Jelts vågne, go-
dager selvfølgelig straks, at hendes Gemal har
gjort sig usynlig & stormer alvernet ind.

1904.

(Indianerlejren) Alt anden Tid & Idyl...

Indianerne har endnu ikke fået hørt Røsten ind.

Heksen kommer styrkende, - råber Jervalt &
styrker hen til Hovdingen.

1905.

(Ved Hovdingens Bål) Indianerkvinden må
spare adskillige Gange til sin høje Herre,
for hun får ham saktet. Hun forklarer
ham yndigt, hvad der er sket. - Hun ind-
støder et gennemtrængende Krigshyl.

1906.

(Indianerleiren) De fleste rejser sig sovindimke-
ne & samler sig om Hædningen, der giver
Ordre.

1907.

(Krat; Briskads eller lignende i Skoven) Kristene
brøjes til Side- & frem for Briskadset kommer
en Indianer med Ryggen til. - Han ser tilbage
i den Retning, han er kommen, øjensynlig
for at konstaterer, om han bliver forfulgt.
Frist da han når helt frem i Billedets For-
grund, vender han sig, & man ser, at det er
Jafet, der har i frist sig sin Førgængers Stads-
dragt. - Han iler ud af Billedet.

1908.

(Indianerleiren) Rådslagningen er endt, &
Indianerne skynder sig bort for at forfølge Flygt-
ningen. Heksen er den eneste Kvinde, der deltager.

1909.

(2 Skoven) Jafet kommer ind i Billedets For-
grund, kaster et Blik tilbage & løber så vi-
den... Langsom Afblænding.

1910.

Tilføj: Een, der ikke har så travlt, men kan
tillade sig at sove over sig....

(Tims Soveplads ved Floden) Opblænding. -

Tim ligger i kugg Løse... Papegøjen ligger
på græsset ved hans Side - med hans Arm som
Bolværk.

1911.

(Nærb. af Papegøjen) Den rejser sig, - kan så ugen-
lindt støtte sig op på det sidste Ben, - &
begynder at skringe.

1912.

(ved Floden) Den sætter på den Måde Tim,
der faktisk ikke slår Gjærene op, men beroliges,

da han ser, at det er kun en Poppedue,
der er på spil. - Han rækker Guldringen
til Dyret og tager det i Poten til Hilse.
- Så skubber han sig ned til den lille Flod,
takker sig og giver også Papegøjen lidt sand
om næbbet, hvad der ikke behager den. -

Tim skal lige til at holde en lille Tale til
Landfartskrækkeren, - da han får Øje på uget
i Bærkadet lidt fra det Sted, hvor han lig-
ger. - Han sætter Papegøjen på sin Skul-
der - og går så hen til Bærkadet.

1913.

(ved Bærkadet) Tim kommer, godager til
sin Piibel, at der ligger en nem, lille Indianer-
kano skjult inde mellem Bærkene. - Der er
også Pagaj til, - så Kanoen er altså klar til
Afgang. - Tim sætter den henrykt i Vandet.

1914.

(Store Billede ved den lille Flod) Tim sætter
sig i Kanoen, - Papegøjen residerer stadig på
hans Skulder, - og den unge Mand støder så
fra. - Han håndterer Pagajen med megen
Behændighed og glider flot ned ad Floden.

1915.

(Flod-idyl. Træerne hænger ned over ^{Floden} den) Tim's
Kano glider ind i Billedet - og videre. Afblæn-
ning.

1916.

I Kapitel.

I hvilket der Helt bliver klar
over, at han må have Kvinde-
fækte, hvad der ikke lader til
været et Plus.

(I Nærheden af en åben Plads i Skoven) Papet,
der stadig gættede om Indianer- kommer gæen-
de, - men pludselig standser han og lytter.

1917.

(Nær af en Hånd, der her bundet til en råt
sammenkommet Palissade) Hånden går ra-
sende.

1918.

(Ved den åbne Plads) Japets Ansigt klæber
og... Han skynder sig efter Lyden.

1919.

(Fraan Palissaderne.) Japet kommer hurtigt gælen-
de, - åbner Døren, der i Bræddetegnene, og træder
indenfor.

1920.

(Terrainet inden for Palissaderne) Midt i Ter-
rainet ligger et råt sammenkommet Bjælkehjør,
der kun har nogle ganske få ^{me} Hjørner, som nærmest
gør Indtryk af at være Skydekår. - Japet
kommer udi Billedet - og skynder sig så og mod
Huset. - lige op til Huset ligger et lille Skur.

1921.

(Fraan Huset.) Japet kommer, - banker på den
tunge Dør.

1922.

(Stor Stue i Bjælkehjør) Her hersker en malerisk
Vorden. Fra Loftet hænger Bunder af tørre-
de Tobaksblade samt forskellige Redskaber. - Fraan
Kaminen sidder to, ikke særlig tiltalende Mand-
folk og stopper uget Tøj. Ved Enden af det
store Bord sidder en mandhaftig Kvinde, der
næsten måler sine 6 Fod, og hvis ærte Gæmme-
me står i Forhold dertil. Hun er meget roligt
og storslået i sine Træk, men egentlig ikke grim,
Hun sidder og damper på en Rindtpibe og er
ved at smitte et Par Sandalsåler ud af et
Stykke Læder. --- Mandfolkene lytter - og
Kvinden drejer også Hovedet mod Døren.

1923.

Tekst: Denne ualmindelige Kvinde ~~er~~^{er} den
 ensomt beliggende Farms Ejer, og de to Mand-
 to forbeholdende Skaffesanger - Herre og Her-
 sker... Hun bedder Mrs. Loft, og hendes Mand
~~der~~^{er} død kort Tid i Forvejen.... hvilket hun
~~kan~~^{kan} see glad for....

(Hæder af Mrs. Loft) Hun lytter, - vender
 sig så mod Mandene og tilråber dem en Ordre,
 tiden at tage Tiden ind af Mændene...

1924.

(Stuen i Bjælkehuset) Den ene Mand rejser sig,
 tager en Bøsse ned fra Pæggen og retter hen-
 de den. Hun går.

1925.

(Hæder ved Døren uden for) Jafet begynder at
 blive utålmodig, - banker igen på Døren, men
 i det samme river denne ~~person~~^{person} Mrs. Loft
 toner frem i Døren med Bøssen i Hæn-
 den og Tiben i Munden. - Det giver et Grop.
 Jafet ved Lynet af Kampkvinden, - han vil
 vilkårligt vege tilbage, men hun griber ham
 hårdt om Hånden og kaster et Blik i Hånd-
 fladen. Hun slipper atter Hånden og siger
 kort:

Tekst: Det er Brødemærke... For en Gangs
 Skyld altså en slich Mand... Hilsneladen
 de!

Hun kommanderer Jafet ind - og han adlyder,
 - ikke helt modig ved Situationen.

1926.

(Stuen i Bjælkehuset) Mrs. Loft puffer Ja-
 fet ind, - betyder ham, at han kan sætte
 sig og siger så:
 Tekst: Sulten?

Jafet nikker, og Kvinden går hen til et

Skab, tager ugle store Fade med Fødemidler
jem - og sætter på Bordet. Da hun ser, at
hendes to Medhjælpere sidder og kridsker sam-
men, kummerer hun dem id. - Hun
sætter sig ved Bordenden - og betyder Jafet
at han skal spise.

1927.

(Nærb. ved Bordet) Jafet tager et stykke Rod,
hvorimod hans Lærlinge tager en 5-6 store diin-
ser over på sin Tallerken. - Jafet ser „beun-
drende“ på hende, - hun siger bydende:

Tekst: Fortæl!

Jafet begynder at fortælle samtidig med
at han spiser.

1928.

(Uden for Bjælkehuset. Ved Udgangsdoen) De
to „Genserbefolk“ ligger Doen og bliver stående
og småsnakker. Den ene siger grinerende:

Tekst: Han er kommen godt op at køre!
... Hun lægger Beslag på ham for Tid og Æng-
hed!

Den anden griner med - og de går så bort
fra Doen.

1929.

(Stuen i Bjælkehuset. Nærb. ved Bordet) Jafet
slutter sin Beretning, - falder et Øjeblik i
Staver ved at se Mrs. Loft nuppe et Par Styk-
ker Rod te over på sin Tallerken, - men ende-
lig får han da sagt:

Tekst: Og nu æfter jeg mig te den nærm-
ste engelske Koloni... Den kan vel ikke være
så langt herfra?

1930.

(Nærb. af Mrs. Loft) Hun ser på Jafet, -
smiler så... et grønt Smil, der blaffer hender
stærke, hvide Tænder, og siger:

Tekst: Har ingen Interesse... For jeg har:
Smide et behøvede dem her... lige siden min
Mands Død har jeg kun haft de to Pallikter,
de så, de et hjælpe mig, og det er for lidt!
1931.

(Kæbe-red Budet) Jafet ser mildt overrasket
ud - og favner en Protest... men den massive
Kæbe holder ham af - og lår igen... ^{med} den latter,
der får det de et lille koldt ned ad Ryg-
gen på Jafet. - Afblænding.
1932.

II Kapitel.

Som vi vil hellige Tim og hans
Doppedning. De oplever nemlig
også et og andet af Interesse.

(Bifloden) Tim kommer padlende fra Bille-
dets Baggrund og forvinder ud forrest i Bil-
ledet. Hans to Følgesvend, Tapeojen, sid-
der stadig på hans Skulder. - Flodens Om-
givelse har nu skiftet Karakter... Her er
ingen Vegetation - men kun Sand og Klitter.
1933.

(Flodens Udmunding i Havet) Et stykke
ude på Havet ligger en mindre Skonnert.
Den har en meget mystisk Sejlsætning. - Tim
kommer padlende ind fra Billedets Forgrund,
og Strømmen fører ham ganske gratis ud mod
Havet. - Der han får Oje på Skibet forude,
rejser han sig op i Kanoen.
1934.

(Kæb. af Tim, - set forfra) Hans Ansigt stråler
af Glæde. Han råber "Himra", - ryster med
Hånden og betoner Tapeojen, at det koster
han Held.
1935.

(Hvor Havet begynder) Tim sætter sig igen

og padler for fuld Kraft ud mod Skan-
neren...

1936.

Tekst: Tim: Glade havde du vist været
uget mindre, hvis han havde vidst...

(Skammeren Tak i Fugleperspektiv) Man ser nu,
at Berøringen er lettere. Lorte... En del af
dem hænger oppe i Rørerne og bakkes med Sejlene
uden at kunne få dem til at make ret. -
En Neger kommer op fra Kabytslujen med
en Meridiauncirkel (eller et andet Instrument til
at tage Solhøjden med); Hånden og går op
på Skansen.

1937.

(Skansen) Her står "Kaptajnen" og snakker med
et Par Negre... "Kaptajnen" er ikke nogen an-
den end for gamle Bekendt, Negerforeneren Ja-
mes Vincent, - og det ^{er} højensynlig Resterne af
hans engang så stolte Både, der har været
Skibet. Det er dog kun sorte Røvere, der er
om Bord. - Negeren kommer med Meridiau-
cirklen... Vincent prøver med den, kan selv-
følgelig ikke finde ud af dens Brug og siger
sammenbrudt:

Tekst: Ingen forstår at klare Sejlene...

ingen forstår at bruge Instrumenterne... og de
instruerede Makroser, vi har skrevet sammen i
Læsten, for vi ikke stole på endnu!

Almindelig Redslæthed! - Så får en af Negre-
ne Gå på Tim: Kano- og gør de andre op-
mærksomme på sin Gledelighed.

1938.

(Del af Havet) Tim roer lidt, - vifter vi med
Pagajen og roer så lidt igen. - Han er meget
tæt på Skibet.

1939.

(Skansen. På Skansen) Vincent grunder et Øjeblik, giver så sine Folk en Ordre, - hvorefter de forsvinder.

1940.

(Med Skibssiden) Kanoen lægger til, Tim enter adrat og ad et Tor-med Papergøjen på sin Skuder.

1941.

(Et Sted ved Rølingen) Et Par sorte Banditter ligger i skjul ved skanseklædningerne. - Tim sætter søniger sig i betænke over Rølingen - bliver i det samme ræddet af de Sorte. - Tim bliver mindre hyggelig til Møde ved den Udvikling, Situationen tager.

1942.

(Dækket) Tim fræs og på Skansen - og kaster undervejs ransagende Blikke omkring.

1943.

(Skansen) Tim fræs og til Kaptajnen, - betragter ham genkendende.

1944.

(Hørte af Tim) Han skæm en Grumasse, - på bøjer sig ned mod Papergøjen og brudster:

Tekst: Nu går den ikke så godt!... Det er en kør Historie, jeg har rodet dig ind i!

Så vender han sig atter mod Vincent og ser ventligt på ham.

1945.

(Skansen) Kaptajnen beordrer sine Folk til at trække sig lidt tilbage, - tager så en selvoksen Pistol og af sit Balte, lægger den i Hånden - og siger så med et døvelsk Grin:

Tekst: Gleder mig at se et brødt Ansigt...

jeg længes lige frem til at se brødt!

Tims Ansigt forbliver lige sentligt, - og da Nege-

ren med beegnet Grinsmhed have Pistolen,-
viner Tim blot med Hovedet g stikker en
Finger ind i Pistolmunden.

1946.

(Hæb. af Tim g James Vincent) Tim står sta-
dig med Fingeren i Munden g siger mildt
bebrejdende:

Tekt: Det er meget ufarligt af dem...

Den kunde jo være ladt!

James Vincent kan ikke lade være at blive dype-
ret af den unge Mand's Koldblodighed.

1947.

(På Skansen. Hæb. af de 3-4 Lorte) De kan ikke
lade være at le, - men det vilde være synd at
sige, at deres Ansigter forræder af denne
Latter.

1948.

(Hæb. af Tim g James Vincent) De ander
Latter får imidlertid Blodet i Kg i Vincent
igen... Han "ryster" Tim's Finger bort - g
vil igen have Pistolen, - men or den griber
om dens Løb g siger i en uhyre bestemt Tone:

Tekt: Tag nu deres Fornuft med til Hjælp,
Hjstænde... Ja de vil da vel ikke på, at
jeg skal forlade denne Pude med den Over-
bevisning, at de er den største Idiot, der
har stukket i et Par suavsede Buxer...

Vincent's Ansigt fordyber af Raseri... han
fremstöder de sidste Ord... men Tim lyser
stilsfærdigt på ham.

1949.

(Tim's Ansigt) Han lyser stadig ret på Rege-
ren g siger så i en docerende Tone:

Tekt: ... Her får De et ganske fedeligt Menneske
om Bord, der ikke er i Stand til at gøre en Kat
Fortæd... et Menneske, der er vel berøvet.

i Lægekunsten, og som en Specialist i Navigation og al anden Søfartskunst... og så vil de lamme ham!... Det er te et grødt Blod over...

1950.

(Nærb. af Vincents Ansigt) Det bliver eftertænksomt... det rigtige i Tim's Ræsonnementer går så smukt op for ham.

1951.

(Nærb. af Tim og James Vincent) Tim markerer at vinden er ved at vende sig, men skjuler sin glæde... Negeren sænker forvundet Pistoletten og idrætter sig Meridiancirklen hen mod Sham. - Tim begynder at demonstrere.

1952.

(Kort Nærb. af de Sorte, der står på Skansen) De er dumperet - og nikker anerkendende til hinanden.

1953.

Tekst: ^{Selv om} ~~Det~~ Tim ikke havde mere Forstand på at bruge det Apparat, end Papegøjerne havde, havde han en vidunderlig Evne til at skjule det...

(Nærb. af Tim og Vincent) Tim fortæller, - svinger med Apparatet og lover alle mulige Hokus-pokus, - så han fuldstændig dumper Negeren. - Denne skærer eftertænksom på Tim og siger så:

Tekst: Harde det ikke svært hvad...

Men jeg har troet, at intet mindre Ansigt skal skånes...

Tim fløjter forstående - giver et Øjeblik og siger så minsket:

Tekst: Det er mindre Ansigt... Så meget gerne! ... Et Øjeblik... og han sender sig og vinker en af Negrene,

den står på skansen, her ligger sig.

1954.

(Skansen) En af Negerne nærmer sig lidt tavende, Tim griber hans ene Hånd og trykker den venstrebelyst, - tager så med et indbyldende Smil Pistolen fra Vincent og ^{stikker} ~~giver~~ den i Hånden på Negeren, siger juklende "Se den noget forbløffede" Kaptein":

Tekst: Du at holde mig og Poppedien i Skak, - hvis vi skulde gåe indtilbens....!

Så tager han den pistolforzuede Neger under Armen og snakker af sted med ham under genrytlig Pluden. Negerens Kammerater griner.

1955.

(Nær. af Vincent) Han ved ikke rigtig, om han skal le eller græde - og ender derfor med et rygte lidt uforstående på Hovedet.

1956.

(Et eller andet lille Rum i Skibet) Tim kommer ind sammen med Negeren, som han stadig har under Armen og underholder på det livligste. - Tim giver Negeren en Bænk, og denne finder Jaffamasket en Bætte med Sort Maling frem. Imidlertid sætter Tim forsigtigt Papergøjen på sig, krænker sin Fangeblære ved om Skulderne og smøger Armenne op om Armenne og sætter sig så på Kanten af et Bord.

1957.

(Nær. af Negeren og Tim) Negeren begynder at smide den sorte Maling på ham med en Pensel. Tim skæm nogle Grimasser og spørger så fidedelt:

Tekst: Sig mig ungarn... hvordan er det egentlig kommen i Besiddelse af denne herlige Skude?

1958.

(Nær. af Negeren) Han holder et Øjeblik in-

de med Arbejdet, betænker sig lidt på, om
han virkelig skal lade Munden løbe...

Se løber Snakkesaligheden af med ham &
han begynder at fortælle, - siger:

Tekst: Nogen Dage siden... at som sædvanlig
ved Nattekid fandt Blø. på Stranden...
at Skib måske skulde sig lække lade ind...
Han fortæller videre - & bringer samtidigt
flittigt Penselen. - Hans Ansigt bliver
efterhånden i tydeligere & frem over det to-
ner:

1959.

(Stranden på nogen Afstand) Nat. - Der er
fandt et Par store Bål, der lyser kraftigt
id i Natten. - En Del mørke Skikkelser skimter omkring Bålene.

1960.

(Nærlig ved et af Bålene) Et Par Negere rejser
sig, - blandt andet den Mand, der fortæl-
ler om Historien - & rejser id mod Havet.

1961.

(Afstands-billede. Havet) Et Skib - Skonner-
ten - styrer ind mod Land.

1962.

(Ved et af Bålene) De to Negere, der har op-
daget Skibet, gør deres Kammerater opmerk-
som på det, - & der smides mere Brænd på
Bålet. - Afblænding.

1963.

Tekst: Da vi havde fået lokket Skibet ind
nær ind mod Kysten som ønsket...

(Havet, set fra Stranden) Skibet er nu Ky-
sten ret nær.

1964.

(Stranden, - forrest Havbrandingen, - længe
tilbage Bålene) Negrene løber ned mod
Strandkanten, kaster sig i sandet & rovro-

mer ud mod Skibet.

1965.

(Havet med Skibet) Negeren sommer
ud mod Skibet... Billedet bliver stagne-
t frem over det tæner:

1966.

(Det lille Rum i Skibet.- Nærb. af Negeren
-som 1958) Han fortæller og "maler" på een
gang. Han er nu i Færd med Tim's Arme
og Hænder... Han slutter med et rige:
Tænk: Vi bordede Skibet... gav nigen
Pardon... og med undertagelse af nogle få
Matroser, der ligger baret og bundet i la-
sten, blev de andre ekspederet uden bord...

1967.

(Det lille Rum) Negeren slutter sin Be-
måling, som først ikke i al sin høj Grad gori-
teres af Tim. - Men han lægger dog Bånd på
sine Følelser, - og da "Nælmesteren" nu har
forvandlede ham til en skilfuld Neger,-
springer han ned fra Bordet. - Han over-
rækker Negeren Pistolen, der hidtil pedeligt
har ligget på Bordet, - bærer et undersøgen-
de Blik på sig selv i et stykke Spejlglas,-
anbringer atter Papergøjen på sin Skulder
og venter så ud, - fulgt af Negeren.

1968.

(Dækket) Tim og Negeren går af en dør, -
for den hilser gunstigt og kollegialt
på sine sorte Fæller - og sanker så op på
Skansen.

1969.

(På Skansen) Tim og Negeren går, - modtages
med en latteralve af de underordnede Negre,
- hvilket Tim dog ikke lader sig afficere af,
men sanker lige hen til Vincent. - Han ta-

ger skilfærdigt Pistolene fra den Keger, der
har malet ham.

1970.

(Harb. of Tim & James Vincent) Med et
Brik overrækker Tim, Kaptajnen Pistolene.
Banditten tager mod den, - betragter med
en vis Beundring i Blikket den rødnase
Tim, - der skilfærdigt bemærker:

Text: Ja... ikke sandt... Sort er min alli-
gevel det klædeligste!

Vincent kan ikke længere optholde sit borte
udbytte men brister i Latter... Tim brik-
ker smigret... Langsom Afblænding.

1971.

III Kapitel.

I hvilket Jafet er lig på
Nippet til at blive begar-
set med en ny Kone. Til
Slut griber han Harens Jæ-
ger, hvad der er det eneste
Håben han har.

(Marken omkring Bjælkehuset) Mrs. Loft
er ved at vise Jafet ^{der er skabt i Benklæder og Skjorte fra hendes Bedenfarner Hændes Tid,} sin Bedrift. De to
Jorbenstående Fanger går og arbejder i Tobaks-
(eller Hajs-) marken. - Kampetvinden & vor
Helt passerer Arbejderne, men standser et
hviløst, - da hun vil undersøge en Tobaks-
plante nærmere.

1972.

(Harb. of de to Arbejdere) De snakker sam-
men, medens de passer deres Arbejde... Den
ene siger:

Text: Den vil ikke til at ^{vedkommende} fejle af... Min
far har ham... Jeg vilde ja min ^{bedkommende} hellere
være Slave i 40 Aar end være ridet for
Lendes Kærlighed!

1973.

(Narb. af Jofet & Mrs. Soft) De har begge hørt, hvad Tylen sagde... Jofet bliver meget ilde til Mode, - men hans dedragerende tager roligt en kæmpemæssig Jordkuold & kugler den i Hovedet på de to Sladre-bøtter.

1974.

(Narb. af de to Arbejdere) Jordkuolden rammer den med sådan Kraft, at de begge triller.

1975.

(Narb. af Jofet & Mrs. Soft) Hun slår en Latter op & betyder så på sin vedvarende, bestemte Måde, at Jofet skal følge med hende - & han skal nok lade være at protestere.

1976.

(Marben) De to går op til Huset.

1977.

(Frau Indgangsdræn) Jofet lover lidt med at gå ind, - men Kvinden tager ham i blødt i Armen & sætter ham indersjæ.

1978.

(En Art Forstue) Her flyder det med Skrammel, - & ved taggene står 3 uimagelige Seng-Jofet & Mrs. Soft forvinder ind i den næste Stue.

1979.

(Den store Stue) De to ind. Fruen anmoder Jofet ^{om} at tage Plads - & gør det så kommanderende, at han småskelvende sætter sig. Hun sætter sig lige over for ham.

1980.

(Narb. af de to) Hun ser et Øjeblik lavs på ham, - & han lige som bliver mindre

under hendes Blik. L^{de} siger hun:

Tekst: Ja, bryd ikke lige så godt springe i det!... Jeg kan jo nok se, at de godt kan li' ung... & jeg kan godt tænke sig en Mand igen... Altså... vi gifter os!

1981.

(Karle. og Josef) Han ser meget forskækket ud... Begynder vi forfæmset at komme med forskellige Beklagelser & Undskyldninger...

1982.

(Karle. og de to) Mrs. Loft afbryder ham betalt, - står i Bordet & siger:

Tekst: Der er ikke noget med Papirer... & Præst & alt det!... Vi opstatter blot en Ejendomskontrakt, lader Slaverne underskrive den som Vidner... & så er den sag i Orden!

Josef kommer med alle de Indtendinger, han kan finde på, - men det rører ikke den giftelystne Dame.... Afblænding.

1983.

Tekst: Men gå på en anden Kant nærme Faren sig...

(Skovferrain-som 1909) Indianerne er på Spor efter Josef. - Heksen, som han så skammelig lod i Stikken, gildner sine Stram mepander til at mase videre.... De smiger sig bort.

1984.

(I Bjælkehytten. Karle. ved Bordet) Josef går fort med sine Indtendinger, - som Mrs. Loft overlegen fejler til Lede. - Hun ender dog med at sige:

Tekst: Nu er sel ikke sant til at blive friet til... så jeg vil sende på dit Stue

til i Morgen.... Så kan Du være på det! -
Jafet nikker glad, rækker begge sin Hånd,
som hun trykker sig kært, et varmt
Helt er ved at knække sammen.

1985.

(Den store Stue) Så svandser Jafet forvir-
ret ud...

1986.

(Festuen. Nærb. ved Døren fra den store Stue)
Jafet ind, - lukker Døren efter sig & vider sine
Hænder i dumpe Fortvivlelse... Hvor i Al-
verden skal han gøre?... Det vil sikkert være
håbløst at flygte, for den mandkraftige
Dame holder sikkert Gje med ham... Men
så modner der en Beslutning i ham, &
han mumler:

Tekst: Ja, i Nat... i Nat!
& haner Ansigt og klarer atter.

1987.

(Den store Stue. Nærb. af Mrs. Loft) Hun
ser med munde Blikke hen mod Døren, ud
af hvilken Jafet forsvandt... Så støtter
hun Hovedet mellem sine Hænder & sætter
dybt... som en jærsket Ungdom... Afblæn-
ding.

1988.

Tekst: & Jafet "sov på det"....

(Festuen. Nærb. af Jafet) Han bygger sig
påklædt i sin seng, - lytter, rejser sig og
går på Albuken & stirrer hen mod Døren,
der fører ind til den store Stue.

1989.

(Nærb. af Døren med Nøjlehullet) Der skim-
ter Lyg gennem Nøjlehullet - men bled
efter slukker Lyset.

1990.

(Førstuen. Jafet i Leugen) Han nikker til-
freds - og fortæller sig så afventende.

1991.

(I hokanten af skoven) Rødhuderne sviger sig
forsigtigt fremad.

1992.

(I Bjælkehytten. Førstuen) Jafet sviger sig
forsigtigt ud af Leugen, - napper en Bøsse fra
bægen og Knigler og Knidt og sviger sig så hen
mod Jderdøren - og begynder forsigtigt at åbne
Døren, der er sikret med en stor Træbjælke.

1993.

(Høven for Bjælkehytten. Ved Jderdøren) Den
åbner forsigtigt, og Jafet hører ud... Han
ånder beprøvet og, da han juveløbig er nået så
langt - og skal netop til at sænke at trække
Døren i efter sig, da der pludselig en kraftig
Skud strækker ud gennem Dørspærren, -
napper Flygtningen i Kraven og bliver hængt
ind igen.

1994.

(Førstuen. En Krog ved Grilovet) Krøgen er
tom et Øjeblik, - men så plumper Jafet
med megen Tødsræb ved i den... og tænder sig
af Skak og Smerte.

1995.

(Helt Førstuen) Den lygger et Øjeblik i Hal-
mørke, - men så tænder et Lys, og Jafet kon-
staterer gysende, at det er selveste Mrs.
Soft, der har spillet ham det Træk. -
Hun lukker Døren igen, - går så hen i et Hjør-
ne af Stuen og finder en perleante frem, til
hvilken de der fastgjort en tung Jernknigle. -
Hun går hen til Jafet med Remedierne. -
De to Arbejdere har rejst sig op i deres

Senge og følger interesseret Begivenhedernes
Gang.

1996.

(O Krigen) Mrs. Loft bøjer sig ned over
Jafet, - slår den fernbøjle, der sidder i den
ene Ende af Ræden, om hans Ankler og hrik-
ker den med en Nøgle.

1997.

(Kærl. af Arbejderne) De griner ondskabs-
fuldt.

1998.

(Festdansen) Enken bøjer sig lavt ned mod
Jafet, løfter ham - til Trods for hans Mod-
stand - og i sine Arme og bærer ham midt i
den store Stue, efter at have givet en af
Slavene Ordre til at sætte Lyset derind.

1999.

(Den store Stue) Kampkvinden bærer Jafet
midt i hen til en Dør, der fører ind til et
lille Lager- og værkstøjerum. - Slaven stiller
Lyset på Bordet og takker sig så grinende
tilbage.

2000.

(Det lille Lagerum) Mrs. Loft bærer Ja-
fet ind i det lille Rum, der hun har et
meget lille kvind. - Hun smider Jafet
hen i en Krog og forvinder så igen. - Jafet
sukker dybt og inderligt.

2001.

(I Hdkanten af Stoven) Indianerne smiger
sig frem... kryber ned mod Palissaderne.

2002.

(Afstandsbilledet af Palissaderne) Langt tilbage
skinner Flykten. - Indianerne kryber udmærket
til Palissaderne.

2003.

(Det lille Lagerrum) Papet rejser sig, tager
Kuglen, der er fastgjort til Lanken, i Færnen
og går hen til Kvindet, ind ad hvilket
Månelysen falder.

2004.

(Frau Palisaderne) De første Indianere
kryber helt hen til Palisaderne.

2005.

(Det lille Lagerrum. Kæde. af Papet ved Kvindet) Han ser ud, der får det til at give
et Choc i ham.

2006.

(Afstandsbillede af Palisaderne) Et Par Rødhuder
der spejder ind over Terrænet.

2007.

(Lagerrummet. Kæde. af Papet) Han aner
nye Fæner... og kvinder intet over Lagerne.

2008.

Tekst: Hvert to andre Mandfolk havde
også fået Gfi på Indianerne; og derfor...
(Uden for Bjælkehuset. Kæde ved Jerdøren)
Den bliver forvirret og... og de to fejde Mand-
folk smækker ud.

2009.

(Afstandsbillede af Bjælkehuset) De to Mand-
løber i jultet Tirspning bort fra Hyltten-
i modsat Retning af den, hvor Indianerne
er på Færde.

2010.

(Det lille Lagerrum) Papet har fattet en
Beslutning og går med Kuglen i Færnen
ind i det store Rum.

2011.

(Den store Stue) Papet ind og hen til Indens
Leng.

2012.

(bed Eukens Seng) Hun rejser sig op i Sengen
- i hvilken hun har ligget fuldt påklædt -
og ser spørgende på Papet, der blot siger:
Tekst: Indianere!

Hun nikker forstående.

2013.

(Den store Stue) Hun står ud af Sengen,
tager det ikke tændte Lys med sig og går
ind i Forstuen. Papet følger langsmt ef-
ter.

2014.

(Forstuen) Eukens lukker de store Skodder
for vinduet, - tænder så Lyset og siger, at
de to Slaver har gjort sig værdige. - Da hun
ser, at Jorden står på Klem, for-
står hun, at de fejge Tyre har grebet Flug-
ten, - lukker med et hånligt Smil Døren,
skubber Træbjælken for og betyder »af Papet,
der er kommen ind, at hun skal hjælpe
hende med at skubbe nogle tunge Møbler
hen foran Døren. Men hun rykker på Hovedet
og peger ned mod sin Lunte. - Mrs. Loft
går hen til hende.

2015.

(Nærb. af de to) Hun betragter ham op-
mærksomt og siger så:

Tekst: Vil du love mig ikke at flygte,
hvis jeg løser Dig?

Han rykker stolt på Hovedet... Hun ser på
ham med rynkede Bryn, - bøjer sig så
hurtigt og læser Bøjlen. Lær op.

2016.

(Forstuen) Papet hjælper hende så med at
skubbe nogle Møbler hen foran Døren.

2017.

(Terrainet uden for) Indianere springer sig op
mod Huset.

2018.

(Førstuen, inden for Døren) Papet lægger
Bøsse og Ammunition hen på Bordet foran
Døren. Mrs. Loft undersøger Bøsserne. Pa-
pet ser på hende, og siger hende:

Tekst: Kan det ikke kløge at lække mig
ud... Det er jo mig, Indianerne er ude ef-
ter!

Konuden rykker på Hovedet, kigger op på
Bordet og kaster et Blik ud af et af Skyde-
skårene. Papet følger hendes Eksempel.

2019.

(Uden for Huset) De krybende Indianere
rejser sig og løber hen mod Døren og giver
sig til at bearbejde den med deres Økser.

2020.

(Førstuen. Inden for Døren) Papet og Mrs.
Loft skyder.

2021.

(Uden for Huset) Et Par Indianere seg-
ner m.

2022.

(Førstuen) De to Forsvarere lader påny-
t og skyder.

2023.

(Uden for Huset) Stødene glimter ud i Nat-
ten... Indianerne trækker sig langsomt til-
bage.

2024.

(Førstuen. Inden for Døren) Papet vender sig
fra Skydeskåret og siger til Enken:

Tekst: Jeg tror, Faren er overtaget... De
harde umuligvis ikke sunket, at vi skulle

gde Modstand!

Mrs. Loft ryster skeptisk på Hovedet.

2025.

Tekst: Og him havde Ret... Rødhuderne vilde blot prøve et nyt Middel...

(Terrænet uden for Hytten) Indianerne smiger sig atter op mod Hytten, - belæst med Krav og bed, som de har hentet i Skoven... De nærmer sig Døren, - men da Skuddene atter glimter ud fra dem, - og frantser de Retning og staver Brændselmaterialet op ved Gården - og ved Forrøden, så nær Døren som umuligt. - De stikker Ild i Brændet.

2026.

(Forstuen) Josef og Mrs. Loft fortæller, hvad Indianerne har fået Hensigt - og en alvorlig på hinanden. Stillingen er ved at blive kritisk.

2027.

(Huset, set i nogen Afstand) Brændet blusser kraftigt op - og Træstaket fanger Ild. - Indianerne betragter tilfældet deres Færd.

2028.

(Forstuen) Røgen begynder at trænge ind. Mrs. Loft begynder at blive urolig ved Situationen og griber Jamlende efter Papets Hånd. Han lader hende beholde den og siger efter en kort Betænkning:

Tekst: Vi har him een Udvej... Når Ilden og Røgen bliver så kraftig, at den dækker Døren, må vi gøre et Forsøg på at slippe ud!

Enken nikker - og lader Papet helt overtage Kommandoen.

2029.

Tekst: Det gunstige Øjeblik...

(Huset på Afstand) Huset står i Brand,
og Røgen mælkes det.

2030.

(Fortiden) Røgen ligger tykt herude. Ja-
pet skubber Bordet, der står fraan Døren,
til Side, - slår Træbjælken fra og betyder
Eiken, at vi skal det vte. Men griber
ham krampagtigt i Hånden.

2031.

(Nærb. ved Jerdøren, - set ude fra) Døren
lukker op - og Jopet og Kvinden springer ud
mellem Røg og Flammer.

2032.

(Afstandsbillede af Terrainet med det
brændende Hus) Jopet og Eiken stormer
bort - i en anden Retning end den, hvor
Indianerne er.

2033.

(De livende Indianere - tæt på) De stirrer
op mod det brændende Hus... men så får
den gamle Indianerkælling... Gf' på ryg-
gen og går lyglende de andre delagtige i sin
Hjælpelse.

2034.

(Afstandsbillede af en Skov) Jopet og Eiken
nærmer sig løbende - og med hinanden i Hæn-
den - Skoven.

2035.

(Nærb. af Indianerne) De farer op og
sætter efter Flygtningene.

2036.

(Tæt fraan Skoven) Jopet og Eiken kom-
mer løbende, - standser et Øjeblik og kaster
et Blik tilbage. De ser:

2037.

(Afstandsbillede af den brændende Hytte)

den styrer sammen. — Indianerne løber
forbi den.

2038.

(Første Skoven) Jafet kaler: Euker, — men
hun er allerede udmattet & kan stået
ved et vinde med. — Jafet slæber dog af
med hende. —

2039.

(Inde i Skoven) Jafet kaler af med Euker
— ind ad Billedet: Fingvind. Hun styrer
på stunde & stævende sammen. — Jafet
kaler & slider i hende.

2040.

(Nærb. af de to) Jafet frøsiger at gildue
hende, — men da det ikke hjælper, siger han
hårdt:

Text: Ja, — så må vi skilles! ... Tiden er
ikke til lediggang!
& han river ubarmhjerthet sin Hånd
til sig.

2041.

(I Skoven) Så sætter ^{han} Jafet i løb videre, —
uden et tap Hensyn til, at den forlovede
Kvinde skækker Armene ind efter ham.

2042.

(Første Skoven) Indianerne myldrer ind
med Heksen i Spidsen.

2043.

(Inde i Skoven) Euker rejser sig, — lægger roligt
sine Arme over Kors & afventer Indianernes
Komme. — Rødhuden kommer, indtager en
furende Holdning, — & Heksen styrer hen til
Euker & siger:

Text: Sig mig, hvem han er... Jeg kender
ham! Squaw!

2044.

(Nærb. af de to Kvinder) Hekken gentage sit spørgsmål, - ^{men} Enden der hende på Ansigtet & siger:

Text: Du... hør Squaw!... Nej, han har min, har han - & ikke din!

2045.

(Inde i Skoven) & hun griber fat i den gamle Indianerkvinde - & slynger hende gennem døften hen i Skovet på nogle af hendes Stammebrødre.

2046.

(Nærb. af nogle Indianere) De lægger Pile på Bærene - & ~~hænger~~ sigter ~~mod~~ på Enden.

2047.

(Nærb. af Enden) Hun betragter sine fjerde Fjender med et hånløst Smil... Så borer Pile sig ind i hendes Bryst... Hun rækker & synker ~~mod~~ langsomt sammen.

2048.

(Inde i Skoven) Indianerne stormer videre for at genoptage Forfølgelse af Jafet.

2049.

(Nærb. af Enden) Hun trækker Vejret tungt, - men Smilet... det Smil, der var Jafets Skrik... spiller stadig om hendes Læbe. Hun minner.

Text: Jafet... min Jafet!
Så synker hun langsomt sammen, - død.
... Afblænding.

2050.

Text: Men Jafet undslap sine Forfølgere, & ved Daggrø vædde han Kysten...

(Fruen i Klitrække) Jafet kommer til Synet oven på Klitrækken, - spidser ud over Havet, hvor han ser:

2051.

(Afstandsbillede af Skammeren) Den sejler
sindigt fremad.

2052.

(Nærl. af Jafet på Klitkroppen) Han
stækker fulbløde Arme i Vejret.

2053.

(Standen, d. Fugl. Brændingen, - i Baggr.
Klitterne) Jafet kommer i Løb ned fra
Klitterne... bader ^{ud} i Vandet - og strømmer ud
mod Skammeren.

2054.

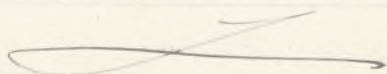
(Havet) Jafet strømmer ud mod Sker-
bet. - Afblænding.

Tekst, der tæner frem og tæner bort:

3 her forlader vi vor Helt. I vor Fortællings
7^{ende} Del:

På livet løs

følger vi ham i nye Aventyr og ser, at
han nu nærmer sig sit Mål: at finde
sig en Fader.

Ende på 6te Del.

Yafet,
dersøger sig en Fader.

x
7^{ende} Del:

Taa Livet løs.

x
Hovedpersoner:

Yafet Newland.

Tim.

James Vincent, Neger, Solsøverkaptaen.

Don Scipio.

William Atkins.

Donna Agnes.

de Silva, hendes Fader.

x

Heta (Ceilie de Clare)

Lady de Clare, hendes Moder.

Harcourt, Yafets Ven.

Lord Windermeer.

Sagfører Markerton.

2055.

(Præsentationsbillede af Jafet) Han er iført den Dragt,
i hvilken han flygtede fra Luken, - Mrs. Loft.
(Billedet tæner frem & tæner bort)

2056.

(Præsentationsbillede af Tim iført Fængedragt)
Billedet tæner over i: Billede af Tim som Neger.
(Helt Billedet tæner frem & tæner bort)

x

Kufter gentages nogle enkelte
af de sidste Billeder i 6te Del.

x

2057.

I Kapitel.

I hvilket det ser meget sort
ud for Jafet

(Skonnetsens Bæk i Fugleperspektiv) Negerne ligger og
dovner i Solen. - På Skansen ligger James Vincent
og drikke & spiller med et Par af sine mest betroe-
de Folk. - Tim kommer ind i Billedet & går hen
ved Rælingen. Han har en Kikkert i Hænden.

2058.

Tekst: Tim, der var den eneste, der havde det mind-
ste Kendskab til Sejlskib, svarede for, at Skibet
altid sejlede under Land... Han havde jo ikke
givet Håbet om et gensi. Jafet & Gascoigne...
(ved Rælingen) Tim sætter Kikkerten for Øjet
& skinner ind mod Kysten... Pludselig bliver
han opmærksom på ugjet.

2059.

(Havet. Kikkertbillede af Jafet) Han arbejder
sig fremad med mindige Svømmetag.

2060.

(Nær af den sorte Tim) Han tager Kikkerten
ned, - hans Øjne stråler, & hans startede Ansigt
skinner af glæde... Men så falder der ham ugjet

ind. - Det er dog vist ikke tærd, at Jofet ser ham
shaks, - for Oliver Vincent klar over, at de to
korei sammen, - ser det vist galt ud for dem beg-
ge. - Time fatter en Beslutning & går.

2061.

(Dækket) Tim slentret med påtaget ligegyldighed
over Dækket, - forvinder ved ad Ligen, der forer
de Mandskabets Køjerner.

2062.

(Kahytst lignende Rum) Tim ind, - tager fra en
af de store Kister, der står herinde, uget Særktoij
frem og begynder at gennembyde Tæppen, der er
over for den Dør, han kom ind ad.

2063.

Tekst: Tim vidste, - at i Lasten bagved lå de over-
levende af Skibets oprindelige Besætning baret
& bundet...

(Lasttrummet) Hærbilledet af en 6-7 udmattede
& forkomne Matroser, der ligger drukke hen. -
Et Par af dem løfter Hovedet & lytter.

2064.

(Kahytten, - ved Tæppen) Tim arbejder energisk på
at få hugget Hvid i Brædderne lige over Gulvet.

2065.

(Skemmeten på et kort Afstand) Jofet vover
hen til Skibetiden & entreer op ad et Træ.

2066.

(ved Skansen) En af de terningspillende Regre får
Øje på uget & siger op. - "Kapitajnen" & de andre
følger Retningen af hans Blik.

2067.

(ved Rælingen) Jofet entreer over Rælingen &
kaster et bitt overrasket Blik ud over Skibet &
dets besynderlige Besætning.

2068.

(ved Skansen) Vincents sorte Øjne skyder Lys, -

han rejser sig - og går fulgt af de andre.

2069.

(Dækket) Alle Negrerne stormer hen til Japet.

2070.

(ved Rælingen) Japet riger lidt tilbage, forstår, hvilken Rævende han er dundret ind i, - men ser så købt Faren i. Gfneue - brudent kommer hen til ham, betragter ham opmærksomt og slår en djævelsk latter op, -- siger:

Tekst: Hvor det glæder mig at se dem igen... Vi havde det jo så foruøjeligt sammen sidst, - og vi skal have det igen!

På et Øjeblik af ham springer en 3-4 Mand hen og griber Japet... En ny Ordre fra "Kaptajnen" og et Par Negrer skynder sig bort.

2071.

(Dækket) Fangen føres hen til Stormarten. Et Par Negrere lader Ankeret falde.

2072.

(Kabytsrummet. Nærb. ved Rængen) Tim har fået slået Hvil: Brædderængen, - råber uzet ind gennem Hullet.

2073.

(Ladestuen) De fangne Mahorer lytter, - Høbet blinder sig i dem, - og en af dem skrækker sig hen mod Rælingen i Rængen.

2074.

(Kabytsrummet. Ved Rængen) Tim kniber uzet ind til Fangene, - tager så en Kniv og bøjer sig ned mod Hullet i Rængen.

2075.

(Nærb. ved Hullet i Rængen) Bag Hullet ser man et Par sammenbundne Hænder... - Tims Hånd med Kniven kommer til Lyne... Han skærer forsigtigt Båndene over.

2076.

(Lasterummet ved taggen) Matrosen har fået Hænderne fri, - tager sin nød Kliver, som Tim skubber ind til ham, og begynder at smitte de Bånd over, der holder hans Fødder sammen.

2077.

(Dækket ved Stormasten) Jafet bliver surt og fast til Stormasten. "Kaptajnen" griner indskabsfuldt og siger til sine Folk:

Ticket: Og så henter vi Bøtterne, Kammerater! Det vil sikkert mere for Jæst at sætte Skydeski-
ve for os!

Negrene jubler, - og de fleste af dem farvinder.

2078.

(Dækket) 2 Negre, der er udstyret med et Par store Pistoler, bliver tilbage hos Jafet, undersøge kritisk, om ~~Rebens~~ Rebene er bundet til Strækket solidt. - James Vincent og de andre går hen til Agterkabytten og henter Jæben og Ammunition.

2079.

(Kabyttrummet) Tim finder nogle enkelte Gevær, Knud og Ammunition frem fra Rørerne. - Desuden samler han nogle store Kliver og Højgarter sammen, - bærer disse udstuante Jæben hen til Hullet i taggen.

2080.

(Lasterummet) Den Matros, som Tim befriede, har løst sine Kammerater og går nu hen til Hullet i taggen og tager ned de Jæben, som Tim skubber ind til ham.

2081.

(Kabyttrummet) Tim rejser sig og giver sig til at lade de Skydetåben, han har forbeholdt sig selv. - Han lytter hele Tiden

-urolig og diirre af Angst og Spænding.

2082.

(Dækket ved Stormasten) De to Negre lader Hænder og Førbandede negre ned over Jafet... puffer til ham og slår ham med Pistolkolberne. - Så siger den ene grædende:

Tekst: Vi holde lille Trove ... Givelse godt! Den anden slubbert rikke, - og de fjerner sig... Jafet er meget ilde til Mode, men prøver at holde sig køk.

2083.

(Store Billede på Dækket) Negrene går hen til Rælingen, - løfter deres Jæben, tager sigte på Jafet.

2084.

(Kort ved Stormasten) Kuglerne suser forbi Jafets Ører. Det er ikke nogen betragtelig Fornemmelser.

2085.

(Kort Kort af de to Negre) De griner - og lader påky.

2086.

(Agterkabytten) James Vincent kaster et Blik ud mod Dækket - og forklarer så grinerne sine Kammerater, der er ved at lade sig Bøsse og lade disse, at det er tagterne, der mener sig for egen Regning.

2087.

(Kort ved Løgen) Tim's sorte Ansigt kommer til Lyne. Han har en Riv mellem Tænderne og en Bøsse i Hånd. Han spejder, lægger så hurtigt den ene Bøsse fra sig og går sig klar til at skyde med den anden.

2088.

(Kort af de 2 Negre ved Rælingen) Den ene har fået ladet sin Pistol og har den.

2089.

(Nærb. af Tim ved Ligen) Han tager sigte- og fyrer.

2090.

(Dækket) Den Matros, der skulde te at skyde, synker om uden en lyd.

2091.

(Kort Nærb. af Jafet ved Masten) Han er overrasket over det uventede, der er sket: og ser sig om.

2092.

(Nærb. af Tim ved Ligen) Han har kastet den anden Bøsse te Rindem- fyrer.

2093.

(ved Ralingen) Den anden Rejer, der måbende bøjer sig ned over sin døde Kammerat, - rammer og synker sammen.

2094.

(Dækket) Tim styrter hen te Jafet.

2095.

(ved Stormasten) Tim skærer med den Kniv, han har haft mellem Tauderne, Kinnens Bånd over. - Jafet hvidsker sig og får næsten Tårer i Øjnene af Besælgelse.
Tekst: Tim!

Tim nikker smilende over hele sit sorte Hoved og sætter så hurtigt benene ind i sin Plau.

2096.

(Dækket) bevrerne skoller et hurtigt Håndtryk, deler Låbne- Gerær og Pistoler - samt Ammunition mellem sig og rækker så op i hove sin Mast, - Tim i den, der er nærmest Agterkabytten.

2097.

(Fraan Agterkabytten) James Vincent og hans Folk id, - klar te et begyndt på Skive- skyd-

unigen - godagge så, der er Ugle i Mosen - &
veksler nogle forvorne Replikker.

2098.

(Oppe i en Mastekurv) Jafet tager Ligte, affy-
rer sit Jeter - & snapper så en Pivtol

2099.

(Frau Agterkahytten) En Mand synder sam-
men. - Parisk.

2100.

(Det Havn) Tim fyrrer.

2101.

(Frau Agterkahytten) En Mand Te Jæder.
- Vild Radel... James Vincent ser Te Tejs
- & udspjæder Eder.

2102.

(Dækket) Mandskabet spredes over Dækkets
Jæder et ^{te Rampen} ~~te Rampen~~ store to Penner.

2103.

(bed Dækluger) Den giver sig i sine Sammen-
føjninger. - Man fastår, at der er nogen,
der bearbejder den kraftigt nede fra.

2104.

(Dækket) Mandskabet Jæder fra Jærbellige
Lider et "pille" Tim & Jafet ned... En
enker op i Stormasten.

2105.

(2 Mastekurve) Jafet tager omhyggeligt
Ligte på den Matros, der enker Te Tejs-
fyrrer.

2106.

(Dækket) Matrosen trækker ned fra Masten.
Pariklen rækker.

2107.

(Et Sted på Dækket) Den harmfugtsende
James Vincent indretter sig en lille Fort-
ning bag Ræser & lignende. -

2108.

(Dækket) En Neger bliver ramt, - fælder om.
De andre afmæghige Raseri vokser.

2109.

(Ved Lastflugen) De giver sig ynkkeligt - &
sprænger sig. - De indesværende Matroser stormer op, - berøbet med Knive & Huggere.

2110.

(Dækket) De høvtoistende Matroser kaster sig
over Negrene

2111.

(Et Sted på Dækket - ved Vincents Skjul) Han
kaster et Blik op mod Markeskiven.

2112.

(Jaget i Markeskiven) Han belærer sig på at
entre ved fra Kiven.

2113.

(Ved Vincents Skjul) Hans Ansigt gløder af
Had, - & han lader ubegjæligt en Bøsse.

2114.

(Afstandsbillede af et af Ræderne) Tim enter ind,
med Kiven i Munden, - standser, da han er
kommen et godt Stykke ind.

2115.

(Harb. af Tim) Han ser lige ned under sig.

2116.

(Ganske kort Harb. af Vincent, - set lige oppe fra)
Han tager Ligte.

2117.

(Tim, - ret nær på) Han nikker bestemt, - lader
sig så henge ned i Hænderne - & slipper Taget.

2118.

(Ved Vincents Skjul) Med et djævelsk Smil
lægger Negren Fingrene på Aftrækket, - men
i det samme tømmer Tim ned i Hovedet på ham.
- De to Hænder velter rundt, - Tim tager sin Kniv

og jager den ind mod Bygget af Røveren.

2119.

(Nærb. af Vincents onde Ansigt) Det fortsættes i Smerte. - Man forstår, at han er færdig.

2120.

(Ved Vincents Skjul) Tim gør sig fri fra Fæntaget med den Døde - og skynder sig bort.

2121.

(Dækket) Matroserne er ved at gøre det af med de sidste Negre... Nogle Stykker af de sorte løber op på Skansen, - kaster deres Løben fra sig og beder om Færd. - Tim skynder sig hen til Stormasten, som Jafet er ved at entre ved

2122.

(Neden fra Stormasten) Tim tager mod Benen, og de to skoler et varmt Håndtryk. Så pejer Jafet gysende op mod Skansen.

2123.

(På Skansen) Matroserne kommer op - og kaster sig blodtørstige og hungerrige over de rystende Negre.

2124.

(Ved Stormasten) Jafet sender sig bort for ikke at blive Vidne til det ubyggelige Optog. Tim siger:

Tekst: Det er færdeligt, ja... men de fortjener deres Skæbne!

Benene går langsomt hen mod Rælingen.

2125.

(Ved Rælingen) De to kommer, - Jafet stirrer drømmende ud over Havet og siger så eftertænksomt:

Tekst: Alt har atter vendt sig til det gode... Måske når jeg alligevel mit Mål, - at finde min Fader og løse den Gåde, der knytter sig til min Fødsel!

Tim nikker -- & Billedet blev der langsomt
af.

2126.

Tekst: ~~Han var en ung mand~~ Og så satte
søe kører kørte mod Portugal, hvor Jofet
under et tidligere, eventyrligt Besøg havde
set et Glimt af den Mand, General de Benyon,
som han havde grund til at tro, var hans
Fader...

(Præsentationsbillede af General de Benyon,
- der tæner bort)

2127.

Tekst: ~~den unge mand~~ Og under sit
Ophold i den lille, portugisiske By, Pontevedra,
havde han på en romantisk Måde lært den
smukke Donna Agnes at kende...

(Præsentationsbillede af Donna Agnes, - der tæ-
ner bort)

2128.

Tekst: Han havde reddet hende fra en sam-
vittighedsløs Slyngel, der eftertrakke hende,
en Don Scipio...

(Præsentationsbillede af Don Scipio, - der tæner
bort)

2129.

Tekst: Både ham & hans Forbindelselle,
en Engländer ved Navn William Atkins,
havde Jofet overgivet i Politikens Hænder...

(Præsentationsbillede af William Atkins, -
der tæner bort)

2130.

II Kapitel.

I hvilket vi se kører atter
kørte sig Portugals Kyst.
De lader deres gode Hjerter
løbe af med dem, hvilket kørte sig blodigt.

(Afstandsbillede af Skennerten uden for Portugals Kyst)

2131.

(Dækket, - set fra Skansen) Jafet står på Skansen og u ved ^{at} foretage en eller anden Observation, - tage Solhøjden eller lignende, da Tim kommer løbende fra Ralingen og op til ham. Han har i sin Kikkert i Hænden. Han peger midt mod Kysten, - og Jafet tager hans Kikkert og ser:

2132.

(Kikkertbillede af en Rogalej) Den er strandet på et Sted ikke ~~det~~ langt fra den klippefulde Kyst. - En cirka 50 Galejslaster sidder lænket til Bunkene. De fægter med Armene, råber om Hjælp, - vifter med deres Skjorter o.s.v.

2133.

(Skansen. Nærb. af Jafet og Tim) Jafet sender Kikkerten og siger:

Tekst: En af den portugisiske Regerings Galejer ^{der} ~~at~~rivlemt... Den er strandet, Officerer og Mandskab har forladt den og overladt Slaverne til deres Skæbne!

Tim nikker og tager sin Kikkert og ser midt mod Galejen.

2134.

(Kort Nærb. af Galejen. Kikkertbillede) De dødsangste Slaver, - der sidder i Jand til Knæene ontrent, - skriger gribeligt om Hjælp. (Om Rogalejens Indretning se "Midshipman Harz", 20 Kapitel)

2135.

(Skansen) Tim tager Kikkerten fra Jafet og siger sin medlidende:

Tekst: De Ulykkelige... de er dog kun dæmt til Galejerne... ikke til Døden!

Jafet nikker... og siger efter nogen Betænkning:

Tekst: I Guds Navn, Tim... tag et Par Mand

med nogle File og slip Tyrene i Land... Så underet-
ter vi Oprigheden i Pontevidera, om hvad vi har
gjort, - og så må de tage Affære!

Tim nikker - og skynder sig ned på Dækket, og
der et Par Makoser til sig af den meget fjtal-
lige Beretning og giver dem nogle Ordre.

2136.

Tekst: Galejen var ganske rigtig lobet på et
Skær og ~~Fangerne~~^{Slaverne} overladt til deres Skæbne...
(Galejen, set fra dens Agterstavn) Fangerne
sidder lænket til Rorbankene, - to ved hver
Ror. Landet står højt i Båden.

2137.

(Et eller andet "furuøjet" Panoreringsbillede af
den idvægte Samling Skurkephysiognomier)

2138.

(bed den bagerste Ror) De to "Faller" ser mod
Landet, der stadig stiger... Så harer de lang-
somt Hovederne, - og man genkender Don Sci-
pio og William Atkins.

2139.

Tekst: Harde sære Kerner ant, at disse to
nette Herrer befandt sig om Bord, havde
de neppe ladet Medlidensheden gå af med
Lejren...

(I Nærheden af Galejen) En Båd med Tim
og 3 Makoser roer hen til Galejen, - lægger
til ved den.

2140.

(Galejen bed Låringen) Tim og Makoserne væn-
ger sig om Bord. - Galej-slaverne jubler dem
i Møde. Tim ser på dem, - skærer en Grin-
maske, der viser hans Afsky, tager så sin Pistol
i Hånden og siger:

Tekst: Vi sprænger I i Landet, efterhånden som
I er fri, - og drikker I, gør I beiden en Tjeneste!

Men vi ingen Himmelfæstelse, hvis I kan blive
kørt!

I kan løfte treende Pistolen. De to Matroser,
der er forsynet med Hamre og Knibtænger og an-
dre Redskaber, går ned til Slaverne.

2141.

(Rogalejen set forfra) Matroserne går hen til
de to firkete Slaver, - slår lårene på deres læn-
ker over. - Tim og den 3de Matros, der beg-
ger står med hvide Pistoler, dirigerer de to
løsgjorte Slaver op på Rælingen.

2142.

(Afstandsbillede af Galejen) De to Herrer opmø-
der i vandet og svømmer ind mod Kysten.

2143.

(Galejen agter. Karb. af Don Scipio og William)
De betragter gmarksomt Tim og bekræfter så
en skummel Replik. De sænker Hovederne,
for at Tim ikke skal genkende dem.

2144.

(Skonnerten skansen) Papet går indoligt frem
og tilbage. Han fortæller så småt, at han
har ladet sit gode Hjerte løbe af med sig.
Han tager Kikkerten for Gjet, - ser:

2145.

(Kikkertbillede af Galejen) Tim og en Matros
står på Rælingen og "dirigerer" Udskeibningen.
2 Slaver styrer sig hen i vandet og svømmer
ind mod Kysten, hvor en 7-8 Stykker alle-
rede er samlet.

2146.

(Skonnerten. Karb. af Papet på skansen) Han
sænker atter Kikkerten - og falder i Tanker.
Han siger at bekæmpe den iforklarelige Angst
og Mord, - der har grebet ham... Afblen-
ding.

2147.

Tekst: En halv Time senere var der kun 2
Galejslaver, der ventede på at blive fri-
(Galejen, - set fra Fustavnen) 2 Galejslaver,
hvis Lænker er løst, rejser sig og springer i ban-
det. Matroserne går hen til de to sidste,
Don Scipio og William.

2148.

(Karb. af Don Scipio og William) De dækker
sig - men så snart Lænkerne Løse er slået i
Stykker, ser de på hinanden med et trium-
ferende Smil og springer op.

2149.

(Galejen, - set fra) De to Skibe springer
op på Rælingen, - vender sig mod Tim.

2150.

(Karb. af Tim) Han ser på dem, - og hans
Ansigt skinner i Rædsel.

2151.

(Karb. af Don Scipio og William) De nikker med
et spottende Smil til ham, og så råber Don
Scipio overmodigt:

Tekst: Hilsen falder hen og sig ham,
at vi nok skal meddele Donna Agnes, at
hendes Helt er i Nærheden!
G Don Scipio kaster med et demonisk Latter
Hovedet tilbage... Så styrter han og William
sig i Havet.

2152.

(Karb. af Tim) Han forbander sin Dumbhed
og harer i blindt Raseri Pistolen og skyder...
Men det er for sent! - Så giver han Ordre
til Afgang.

2153.

(Klippestanden) Her er de fleste af Slaver-
ne samlet, - de sidste Hold svømmer ind

mod Bredden. - Tim's Båd roer bort fra Galejen.

2154.

(Stranden - med Bjergene bag) Don Scipio og William rader i Land, - går sig til Anføire for Banden, der sætter sig i Bevægelse op mod Bjergene. - Et Par af dem ser tilbage mod Havet, - får også deres Kammerater til at vende sig om.

2155.

(ved Klippes Hænt) Bølgeslagene slår Galejen vider og sammen. - Den går over på Midten, - og dens to Halvdele synker i Havet.

2156.

(Stranden - med Bjergene) Selv de forkrævede Banditter gyser. - Det var ikke meget for tidligt, de blev reddede. - Så ender de hurtigt op mellem Klipperne, med Don Scipio og William i Spidsen.

2157.

(ved Skomværten's Side) Båden roer hurtigt til Skibssiden, - lægger til, og Tim ender op.

2158.

(ved Rælingen) Jafet kommer hen til Rælingen, - over hvilken Tim nu kommer til Syn. Han griber opbidsret Jafet i Armen og fortæller, at de har begået en uforgivelig Fædelse.

2159.

(Nær. af de to Pæner) Jafet bliver bleg - og støtter sig tungtåndende til Rælingen. - Så siger han beslutsomt:

Tekst: Der er kun eet at gøre... Vi må i Land...

Agnes og hendes Fader må adskilles i Tide!

Tim nikker, - er ganske enig med Pænen.

2160.

(Store Billede ved Rælingen) Jafet kalder den ældste Matros hen til sig, - overgiver fortroligt

Kommandocu af Skibet te ham, - betyder så de
Makasee, der er ved entre op fra Båden, - at de
kommer te et ro dem i Land... Så voviger
sore kommer sig over Rølingen.

2161.

(Løbarten på kort Afstand) Jofet & Tim
entre ved i Båden - som fjerner sig fra Skibet
i et så hurtigt Tempo som muligt.

2162.

(Kløft mellem Bjergene) Galej-slaverne entre
ved ad Bjergsiderne, - Don Scipro & William sam-
ler dem om sig.

2163.

(Kæde af Don Scipro, William & nogle enkelte
andre) Don Scipro & William taler hidskende
sammen, - så siger den førstnævnte te Bauden:

Tekst: 20 af jer hjemviger nu den nærmeste
Landsby, som I raser for friben & ~~sore~~ Anne
mænd... I så skal vi gøre jer et sted
her, hvor den stae hæder at hente!

Slaverne nikker.

2164.

(Store Billede i Kløften) En Sner Stykker af
Slaverne forvinder. De andre slår sig ned i
Terrainet.

2165.

(Ved Stranden) Båden roer ind te Stranden,
& Jofet & Tim springer i Land, - standser i
Billedets Forgrund. Jofet siger te Kommen:

Tekst: Du skynder dig te Pontevidera & alfar
merer Jendar merue... Jeg ser at så de Silvas
Sommerresidence inden Bauditterne!

Tim nikker... de to kommer ret hurtigt & fast Håndtryk
& skiller så. Jofet forvinder ud af Bille-
dets Forgrund.

2166.

(Fra Klippeparti) Jofet kommer, entre op mellem Klipperne. (348)

2167.

(Sti mellem Klipperne) En Mand kommer hen ad Stien, - nærmer sig Billedets Forgrund. Han fører et Øsel ved Tøjlen, - et Øsel, hvis Ryg er belæst med to tunge Torvkværve. Pludselig standser Manden og skærer med store, firkantede Gane frem for sig.

2168.

(ved Klippesten lidt længere fremme. Nærbillede) En Hånd kommer til syne, - klamrer sig til klippefladen - så kommer nok en Hånd, - og lidt efter svinger Jafet sig op.

2169.

(Stor Billede på Stien) Jafet slaver helt op - og skynder sig hen til den forpamstede Bondemand.

2170.

(Nærb. af Jafet og Manden) En Heel spørger Manden om noget, - men Bonden rykker i forstæen de på Hovedet. Så går Jafet kort Procer, - smider Torvkværvene af, vender Øslet om og svinger sig op på det.

2171.

(Stor Billede på Siden) Jafet driver sine Kue ind i Øslets Sider og rider bort, - vender sig og kaster en velfylt Tøng i Hovedet på Manden, - der grædligt vinder sig den - og ~~skriger~~ ^{slår} et vident Grin op.

2172.

(Kløften mellem Bjærgene) De vdsendte Forbrydere sender tilbage med en rig Fangst af Skyderåben, Sable og Knive, - som hele Banden Jodeler mellem sig.

2173.

(Nærb. af Don Scipio, William og nogle andre) Don Scipio leder Fordelingen - og vdsleder Ordre.

2174.

(Kløften mellem Bjergene) Så sætter de to
Arkerkørte sig i spidsen for Banden, - der dra-
ger af sted med de Silvas Pilla som Mål.

2175.

(Næsten i farbar Klippesti) Jafet kommer
ridende så stærkt, Aslet kan strække, - holder
Aslet an i Billedets Forgrund og ser inter-
esseret ud over Klippeiden.

2176.

(Korvej mellem Klipperne. Billedet taget
strødt oppe fra i ret betydelig Afstand)
Galejlarvne kommer i sluttet Trop frem fra
en Kløft, - svinger så og marcherer iløst
hen ad bølgen, der fører frem mod Billedets
Forgrund. De har altså samme Retning, som
Jafet havde.

2177.

(Den i farbare Klippesti) Jafets Ansigt klæ-
rer mørkt... Han bider Laberne sammen og
svinger Aslet fremefter.

2178.

(Farlig Klippesti) Jafet rid fra Billedets
Forgrund... galopperer hen mod dets Bag-
grund...

2179.

(Hulvej mellem Bjergene) Slavebanden kom-
mer - under Anførelse af Don Scipio og Willia-
mid i Billedets Forgrund. - Don Scipio vender
sig, - kommanderer "Løb" - og Staven sætter i
Løb op ad Hulvejen.... Afblænding.

2180

III Kapitel.

I hvilket var Hele endelig
nået sit Bestemmelsessted.

Men Jafets Tønde var så ved at

soude, y han ginen
ja, hvad Natten vil
bringe.

(Frau de Silvas Hús mellem Bjergene) Jafet
kommer springende på sit dødsbette Arel;
svinger sig af det, ladu det passe sig selv
der y mod Hoveddøren.

2181.

(Frau Hoveddøren) Jafet diindrer som en
rasende på Døren y stormer forbi den overvæ-
skede Tjener, der endelig lukker op.

2182.

(Salon hos de Silva, - samme Dekoration, som fand-
tes i 5te Del) De Silva y Donna Agnes sidder
ved et let Måltid, bestående af Tugt y bær,
- da Døren river op, y Jafet kommer til Agne.

2183.

(Kort Karb. af Agnes) Hvin stormer y skræm-
kender Ansigt blusser af Glæde, y hendes Øjne
stråler... Det er jo ham, der kommer, - ham, der
 ejer hendes Hjerte.

2184.

(Salonen) Jafet skynder sig hen til Fader y
Datter, hilser hjerteligt på dem y siger sig
gispende:

Tekst: Den Scipio y William er sluppet fri
... y er sammen med et Halvhundred andre
Galej-slaver på det berg... Huset må sæt-
tes i Farsars tilstand!

De Silva y Agnes blegner... Jafet forklarer
hvistligt Sagen, - y de Silva skynder sig ad. -
Agnes tvivler den idemattede Jafet til et
fuge Nads.

2185.

(Karb. af de to) Agnes tvivler sin Keet til
et spise y drikke y lægger i de Skjød på, hvor

lykkelig him er ved at tæle i hans Kæbed.
i hendes Skønhed, Jude i Elskendighed kan
ikke undgå at tage Jafet med Storm.
2186.

(bestribilen) De Silva har samlet alle sine
Tjenestefolk, der består af et Par Tjenere, en
Karl i en Kok, - og sætter dem i Aktstribet.
En af dem samler påbehold og Anførsel sam-
men, - en anden stænger den dobbelte Jænder,
- en tredje holder Skodderne ^{rigt} der i Midten
er forsynet med dekorative Udskæringer, der
kan tjene som Skydekår, - og den fjerde tænder
Lyset. - Alt sker febrilsk og hurtigt.
2187.

(Salonen. Karl af Jafet og Agnes) Hun staa-
ker bue og hende ham, - hilser rødmende på ham,
kommer pludseligt i Tanker om uget - og siger:

Tekst: Du er for Røsten uget, der vist er miters
sine Dem... Iagen efter, at de forsvandt, tog
General de Benyon, som de jo så gerne vilde
træffe, over Hals og Hoved til England!
Jafet sætter glaset for sig... Det var virkelig
en overraskende nyhed.

2188.

Tekst: Jafet fandt det godt... Generalen flygtede
selvfølgelig for en Løn, der tilværeladende gik
de ham så megen Skam...

(Karl af Jafets Ansigt) Han smiler bittert
- og ser bedrøvet frem for sig... Så farer han sam-
men og ser hen mod Døren.

2189.

(Hale Salonen) De Silva og en Tjener ind.
Tjeneren holder Skodderne Le. - Jafet og Agnes
går med hendes Fader ind i bestribilen.

2190.

(bestribilen) De tre ind, - Jafet udtaler sig a

nekkende om de Arrangementer, der er truf-
fet - og giver sig så til et efterse Skydesåbne.

2191.

(Malerisk Afstandsbillede mellem Bjergene)
Galejslaverne fremad: Løb!

2192.

(beskrivelsen) Japet fordeler Skydesåbne og
Pladserne ved Skoddenes intermitterende Skyde-
billede mellem sig, de Silva og Tjernerne.

2193.

(Første de Silvas Hus) Galejslaverne stor-
mer frem, - minner Huset. Den største Træng-
sel under Angrebet af Don Scipio hen til
Hovedindgangen.

2194.

(beskrivelsen) Efter ^{Signal} ~~Bede~~ fra Japet fyres der
ad gennem Skydekårene.

2195.

(Uden for Huset) Et ^{Før} Forbrydere følger om.
- Don Scipio giver Ordre til Tilbage-
sender nogle af Banden id efter forskellige
Remedier.

2196.

Tekst: Tim når endelig sit Mål...

(ved Gendarmenes Lejrplads - som i 5te Del)

Aftenbillede (de følgende Billeder er alt i
gennem Aftenbilleder). Tim kommer løbende-
styrt hen til Befalingsmanden. - De fleste
af Gendarmene rejser sig ryggerrige.

2197.

(Møde af Tim og Befalingsmanden) Tim falk-
er Japet, hvad det betyder sig om, - Gendar-
men nikker - og idsteden en Ordre.

2198.

(Gendarmenes Lejrplads) Folkene parer
Ordre, griber deres Låben og iler med Tim og

Omstæn i Spidsen hen te Hestene.

2199.

(bed Hestene) Tim svinger sig op på den første
den bedste Hest og sætter sig i Spidsen for
Rytterskaren, - der springer af Sted efter
ham.

2200.

(En bud Skovvej, der krummer sig) Rytter-
skaren, - i hvis Række den nuå røde Symme-
tri, - kommer med Tim i Spidsen jagende
ind i Billedet langt tilbage... galopperer
ind af Billedets Forgrund.

2201.

(Fra de Silvar Hus) Slaverne holder sig lidt
på Afstand. Nogle af dem kommer slæbende
med en lang, rød Bjælke, - andre med Togn-
stænger og lignende. Den Scipio kommanderer
"Fremad" - og det går i Løb op mod Floveddø-
ren.

2202.

(Vestibulen) Mandene ved Skydekårene tager
Ligte og fyrer. - Agnes står ved siden af det
Bord, på hvilket Jafet har taget Sted.

2203.

(Hale af Jafet og Agnes) Hun rækker ham
et nyt Jerse og lader det gamle.

2204.

(Halen for Huset) En Galej-slave til Jalden.
Den Scipio og hans Folk bearbejder Træen
med Bjalkeen.

2205.

(Vestibulen ved Døren) Den giver sig rykkeligt.

2206.

(Vestibulen) Jafet springer ned fra Bordet,
giver Ordre te Tilbagegang. - Man samler
Bøxer og Anspiration og iler op ad Trappen, der

fær til 1ste-Salen.

2207.

(bause på 1ste Sal) Flokken ind, - læser Døren, skubber tungt Bæde og andre Møbler hen for den. - Over Døren er en Glasmide. Papet og en Tjener springer op på Bordet, kigger Runden - og har nu et "Skydekår", gennem hvilket de så ugenhinde kan beherske Trappen.

2208.

(Vestibulen. Målebillede ved Jæddøren) Bjælken masser igennem den, - Slaverne får den åbnet og stormer ind med den Scipio i spidsen.

2209.

(Vestibulen) Til sit Raseri finder han den ton - og kommanderer så sine Folk op ad Trappen.

2210.

(Fra den splintrede Glasmide) Papet og en Tjener Ansigter er synlige. - De tager ombyggeligt Ligt og fyrer.

2211.

(Vestibulen. Neden for Trappen) Et Par Slaver tumler, hårdt sårede, ned i Hovedet på deres Kammerater, der skyndsomt viger tilbage.

2212.

(Vestibulen) Bandidterne bort fra Trappen. William Atkins finder på nye Udrejse - og giver Ordre på et løfte Døren af.

2213.

(Malerisk Afstandsbillede mellem Fjeldene) Rytterskaren med Tim i spidsen - sprænger frem i Række og Geled.

2214.

(Vestibulen) Med et Par af Dørene som "Skæmbrædt" masser Bandidterne op ad Trappen.

2215.

(Hælt. ved den splintrede Glasrude) Jafet
z Tjeneren fyrr.

2216.

(beskrivelsen fra Trappen) Denne Gang er
der ingen, der bliver samt - z Banditterne
marker med vilde Triumfhyld videre... Nogle
Hænder med lange Pagur-tænger følger efter -
holder sig i Skyld bag "Skarnbrædderne".

2217.

(bæltet på 1ste Sal) Jafet z Tjeneren
springer ned fra Bordet... Stillingen er uhold-
bar!... Man samler Ansigtsudtrykkene z Bør-
serne z farverne ind ad en Dør... Døren
til Trappen giver sig voldsomt.

2218.

(Halvtomt Sælsse med Kasser o. Lgn.) En
smal Trappe fører op til Loftet. Tre Pen-
ner ind, begynder at ile op ad Trappen.

2219.

(Kæltet på 1ste Sal) Døren springer, - de to
Møblene skubbes til Side, z Slaverne stor-
mer ind, - raser over at finde Sæltet
tomt z iler så videre.

2220.

(Halvtomt Sælsse) Jafet forsvinder om
den sidste op ad den smalle Trappe.

2221.

(Stort Lofttrum) Jafet op til de andre,
hukker Loftlemmen i. - Loftet flygder med
alt muligt Røgt, - Kasser, Spåner, Papir
og meget andet.

2222.

(Halvtomt Sælsse) Banditterne stormer ind,
- z Don Scipio kommanderer et Par af sine
Folk op ad Trappen. Pagur-tængerne bruges
igen i Anvendelse.

2223.

(Løftet) Jafet & Tjenerne kan kærte sig med på Lemmen for at holde den lukket. - Den giver sig voldsomt. - Jafet sender sig & giver febrilsk en ordre. - En Tjener (eller Rokken) finder en Stige frem på en Krog, - en anden tager uget Torvverk.

2224.

(Halvtant Paulse) Don Scipio & William opmuntre deres Folk til at bruge deres Fjendskaber med Kraft. - De tager "Tilløb" & toder til.

2225.

(Løftet) Den ene Fjendstang splintres Lemmen & kommer op gennem den. Stigen er blevet hejst op til den dølge, der fører op til det flade Tag... Da Banditterne atter trækker Fjendstangen ned, - skyder Jafet ned gennem Hullet.

2226.

(Halvtant Paulse) En af Banditterne styrtet ramt af Jafets Kugle - hovedkilledt ned. - Men man opgiver ikke Øret af den Grund.

2227.

(Løftet) Donna Agnes & hendes Fader forsvinder op gennem dungen, & et Par Tjenerer følger efter. - De andre stablet tunge Kasser over Lemmen. - En Tjener til forsvinder op på Taget, - Jafet vil have den sidste Tjener, - en gammel Mand, til at følge efter. Men den gamle ryster på Hovedet: Nej, denne Gang vil han se den sidste! - Jafet skynder sig op ad Stigen.

2228.

(Taget) Jafet op til de andre. Donna Agnes anden lektet op.

2229.

(Løftet) Den gamle Tjener bort fra Lemmen & hen til Stigen.

2230.

(Halvtant Paulse) Et Par Fjendstanger jages

op - 3 Jaa Karerne te at vælte. - Et nêst
Skudkeusigt kommer te syne i den oplundede
Lem. - Tyen haver hurtigt en Pistol 3
fyre.

2231.

(Løftet) Den gamle Tjener, der næsten er
næst helt op, - styrter ned. - Banditterne
sprænger Lemmen helt 3 begynder at myld-
re op.

2232.

(Taget) Jafet, der er bedrøvet over den gam-
le Mand's Død, trækker Stigen op til sig.

2233.

(Løftet) Banditterne myldrer op.

2234.

(Den 4 kantede Luge, - set nedefra) Et Par
Pistoler stikker ned - affyres.

2235.

(Løftet) En Bandit styrter an, - en anden
rammer i Armen. Den Scipio kaldes sine
Folk bort fra den farlige Plads under Lu-
gen. - Så ser han livende op mod Lugen.

2236.

(Taget) Jafet 3 et Par Tjenere ligger på Taget
ved Lugen - med Pistoler 3 Jægeren klare. -
Donna Agnes står uget tilbage 3 klynger sig
ind til sin Fader. - En af Tjenere bøjer sig
højt fremad 3 kigger usikkert ned.

2237.

(Løftet. Hæb. af den livende Den Scipio) Han
haver hurtigt Pistolen 3 fyre

2238.

(Taget) Tjenere synker sammen, - død, - træffet
i Tindlugen. - Jafet trækker det døde Lege-
me tilbage 3 bærer Læben fast sammen. - Så
tager han hurtigt en Pistol i sin Hånd 3
stikker den ned gennem Lugen.

2239.

(Løftet) 2 af Slaverne styrtet om... De andre vil rasende styrtet frem fra den Krog, i hvilken de alle har samlet sig; - men den Scipio kommanderer dem tilbage - og går så hen til William.

2240.

(Nærb. af de to Slyngler) Den Scipio betragter hidsende William en Plan, ^{han} han fæst, - og Planen sætter den anden Bifald.

2241.

(Løftet) Den Scipio og William går hen til sit Hjørne og kander Ild i de Benken af Jern og Papir, der ligger der. - Baudstjerne jubler.

2242.

(Taget) Jafet rejser sig og går bort fra dem. - Han har hørt Faldende derude, - så han ved, at den stakkels Tjener nu er død. Han går hen til Fader og Datter, og de trykker tarmt hans Hånd. - Fra Taget er der en pragtfuld udsigt til Bjergene.

2243.

(Nærb. af de 3) Jafet kaster et Blik ud over Landskabet, - siger så til Fader og Datter: Tekst: Gendarmene skulde vel snart kunne se her, - hvis der da ikke er tilstodt Dem en Ulykke!

De andre nikker og stirrer ud i det Fjæle.

2244.

(Løftet) Ilden har nu godt fat - og Røgen begynder at sætte frem... Galej-slaverne forsvinder ned ad Loftet trapper.

2245.

(Taget) Røgen sætter nu op gennem dægen. De Ulykkelige deroppe ser på hinanden - og Jofar, hvad der er sket... De har nu kun at vælge mellem Døden i Flammerne... eller det,

der alligevel er rødt end Døden, et giv
sig i Røverens vold.

2246.

(Uyt malerisk Bjerglandskab) Gendarmerne,
der sprænger frem i sluttet Tropp.

2247.

(Frau Huset) Røj & Flamme slår ud af
dets Loftsetage. - Bauditterne kommer
slæbende ud med Möbler & Kostbarheder,
brændte & Ruin.

2248.

(Gruppelilledes af Bauditterne omkring et
Pindstue) Der slår Hvil på Aukent - & et
stort Drikkeleg begynder.

2249.

(På Taget) Røgen volder op- & ^{loftet} ~~gæsterne~~
begyndt et brænde. - Sirkelene er håbløse.
Donna Agnes går på sin Fader & hen til
Jofet.

2250.

(Kærl. af Jofet & Agnes) Hun gemmer sig
inde i hans Favn - & ser op til ham med frø-
lige Øjne, der gløder af Kærlighed... Han
kæmper hendes Hår - & kysser hende blidt
på Tanden.

2251.

(Kærl. af de Silva) Han knæler ned & folder
Hænderne i Bøn.

2252.

(Frau Huset) Ilden har nu gaaet forplan-
tet sig ned til 1ste Sal... Men Bauditterne
anser intet, har travet ned at alle Kost-
barhederne mellem sig & med et drille.

2253.

(Taget) Ilden & Røgen tager til. - Jofet
fører Donna Agnes hen til ^{et} ~~et~~ Sted, hvor Il-
den er mest uundholdelig.

2254.

(Nærl. af Jafet & Donna Agnes) Hun læner
sit Hoved til hans Bryst & er alt for lykke-
lige til at frygte Døden, der nærmer sig...
Han kaster et Blik id over Bjergene, -
ser uget, der overrasker ham - & gør Agnes
opmærksom på det, han hen set.

2255.

(Bjerglandskab i Fugleperspektiv) Gendar-
merne springer frem.

2256.

(Nærl. af de to) Hæderet bliver igen op i
dem. Jafet trykker Agnes' Hænder & læg-
ger så nye Planer.

2257.

(Taget) Jafet gennem ild & Røg hen til
Tjenerne, jublar dem uget, & alle 3 giver
sig så til at binde det Tår, den ene har
de med op, just til en Skovsten.

2258.

(Fra Huset), Det er nu næsten helt om-
spændt af Flammer. Banditterne fester.

2259.

(Nærl. af Don Scipio & William) De er op-
get af at dele Smykker & Penge imellem sig.
Pludselig trykker de - & ser til Liden.

2260

(Kejsrindigning lige ved Huset) Gendarmene
galopperer væk - med Tim i Spidsen.

2261.

(Nærl. af Don Scipio & William) De skriger
i Rædsel & griber så Fligten.

2262.

(Stort Afstandsbillede af Huset) De to
Skurke styrter hen til sin Liden. De andre
Banditter farer op i rød Panik - men i
det samme springer Gendarmene ind
på Pladsen - & mæjer dem ned for Fode.

2263.

(bed Bagsiden af Huset) Her står Jafets A-
sel fedeligt z græsser. William kommer
løbende, kaber sig op p^a Aselet z spræn-
ger bort.

2264.

(Fraan Huset) Det brænder stærkt. - Gen-
darmene gør kort Procer med Banditter-
ne, knytter dem ned, der forøger et gort Mod-
stand. - Tim sprunger af Hesten, og forer
den hen mod Huset.

2265.

(2 hæbde af Huset) Tim kommer med
Hesten, - han er dødsensangst for Reumens
Skabne, - ser op mod Taget & råber:

Text: Paper... Paper!

2266.

(Det brændende Tag) Jafet & Tjenere har
brændt Toret & Skorstene & kaster det ind
over Murskanten. - Jafet lytter - & bøjer
sig så ind over Kanten.

2267.

(Harb. of Time) Hans Ausigt ysklaes, y
han vruker minntert.

2268.

(Jafets Ansigt, set på den ret store Afstand-
3 lige nede fra) Han virker unikt i sig.

(Taget) Jafet ^{rejser sig fra den bøjede Stilling, naar han indtager} ~~Kædet~~ ^{Hovedet} ~~hæng-~~ og betyder Anna Agnes, at hun
just skel^{te}thed. Hun nikker - og vender sit
smukke Ansigt op mod ham. Han forstår
og kysser hende kærligt. - Så svinger hun
sig ud over Munkanten.

2270.

2270.

(Apstand-billeda af Hvirset Gave) Donna
Agnes klatter ved ad Torv.

2271.

(Hedenfor-red Gavlén) Tim 3 et Oar Jentan
mer kommer Le - tager mod den unge Pige.

2272.

(Taget) Jafet betyde de Silva, et unu

det hans Tid.

2272.^a

(Mellem ugle Klippestene, der danner en Hvil-
ning) Den Scipio kommer krybende, - kigger
hen mod Huset. Ser:

2273.

(Afstands-billede af Huset, Gavl) De Silva
begynder nedklatringen.

2274.

(Nærb. af Den Scipio i hans ^{sit} skjul) Han har
nu sin Pistol, - tager Ligte & fyrer.

2275.

(Nærb. ved en Del af Gavl) De Silva klat-
rer ned, - rammer af Røglen, slipper Taget i
Tøvet & styrter ned.

2276.

(Afstands-billede af Gavl) Den gamle Mand
styrter ned.

2277.

(ved Foden af Gavl) De Silva styrter
ned - lige for Føddene af sin Datter. Hun
kaster sig hulkende ned over ham.

2278.

(På det brændende Tag) Jafet kikker gysende
Opne... Så betyder han Tjenerne, at nu
skal de stige ned.

2279.

(Ved Gavl) Donna Agnes' Fortvivlelse u hjertegribende.
Tim går hen og ved blide Ord at rejse sig, - de to gen-
danner løfter sammen den Døds og & bærer ham bort.
Tim følger efter med den næsten søvnløse, unge Pige.

2280

(Fra det brændende Hus) Gendarmene sam-
ler ligene sammen... Tim kommer, betragter
ligene - & dem, der er båret & bunden.

2281.

(Taget) Jafet er nu den sidste, der u tilbage,
men nu brænder & 2 hele Loftet. - Han svænger
sig id over Mærkener.

2282.

(Nærb. ved Skarstenen) Flammerne slår op om
Tøvet.

2283.

(Gavlen på Afstand) Papet begynder Klatre
fjeren.

2284.

(Om Scipio i hans skjul) Han har med et
djevlelsk Smil Pistolen - fyres.

2285.

(Med en Del af Gavlen, hvor der er et Vindue, som
Jorden ikke har sprængt.) Papet klatrer ned-
en Kugle sæder forbi ham - og kugler Røden.

Papet bliver lidt ubegygtelig til Møde - ^{men fort-}
sætter ^{dog sin} nedstigning, sviger med Toret frikke ^{at} dame noget sikkert ^{Hil}

2286.

(Nærb. af Om Scipio) Han bander ^{griben} ~~hader~~ hurtigt
~~Pistolen~~ en anden Pistol og har den.

2287.

(Taget. Nærb. ved Skovstuen) Flammerne bræ-
der Rebet over.

2288.

(Afstands-billede af Gavlen) Papet styrter
ned med Toret efter sig, - men det er ingen sta-
Hjæde, han styrter ned fra.

2289.

(Nærb. af Om Scipio) Han kaster arigt den
rygende Pistol fra sig. - Tokter til Hæld den
Papet har med sig, - var Toret ikke brændt
over, havde hans Kugle sikkert ramt ham!

2290.

(Med Gavlen) Tim styrter hen til Papet, som
Tjeneste står og bøjer sig over... Papet rejser sig
langsomt... Han har slået sig lidt, - men har
eller ingen Skade taget. ~~Papet~~ Tim trykker
kramagtigt hans Hånd - og siger så:

Tekst: Om Scipio og William Atkins er
endnu ikke fanget, - men Gendarmene jager dem!
... og de Silva er død! Det er sikkert en af Skui-
kneres Lark!

Papet nikker bedrøvet - og retter så et spørgsmål
til Tim, der peger så til Løden. - Papet går,
og Tim ser med et bedrøvet Smil efter ham.

2291.

(Om Scipio Skjul) Om Scipio følger med hader

fulde Blikke Jofet, - kryber ud af sit Skjul
og smiger sig efter ham.

2292.

(En lille dæm, der ligger bag Huset) De Silva
er lagt på en lav, *interimistisk* Bære- og Agnes
ligger hvilende ved hans Bryst. Jofet går
tille hen til hende.

2293.

(Nærb. ved Bæren) Jofet sluger blidt Ag-
nes over Håret, - klemmer og med friske Gæ-
ber vil stille Jofets Hånd og trykke den mod
sin Læbe.

2294.

(Bag et Bæskade) Den Scipio smiger sig frem,
bærer sig forsigtig hen ind mod Bæskadet.

2295.

(Nærb. af Jofet og Agnes) Hun ligger sta-
dig på Kna ved Faderens Bære... Men hun
har Jofets Hånd i sin og presser den mod sin
Kend. Pludselig får hun Gæpset forude
og spærre Gæne og i Rædsel.

2296.

(Nærb. ved et Bæskade) En Pistolmunding
kommer til Syn.

2297.

(Nærb. af Jofet og Agnes) Hun springer op
og stiller sig med udbredte Arme - skærmende
for Jofet.

2298.

(Nærb. ved Bæskadet) Den rygende Pistol-
munding forvinder.

2299.

(Nærb. af Jofet og Agnes) Hun styrter lang-
somt mod Jofets Arme, - ramt i Hjertet af
Viddingens Kugle... Jofet er rædselsslagen,
kalder på Hjælp.

2300.

(Lunden) Jofet lægger blidt den unge
Pige ned i Græsset - og styrter bort i den
Retning, Skuddet kom fra. - Tiden og et
Par Gendarmen nærmer sig Døren Agnes.

2301.

(Smal Klippestr.) Om Scipio i vild Flugt.

2302.

(Bag ved Luinden) Jofet stormer ind, - tager sin Pistol i Hænden og stormer videre.

2303.

(I Luinden. Nærb. af Donna Agnes, Tim og de to Gendarmene) Tim løfter den unge Pige, Hoved op mod sit Kue. Hun lever endnu, og Tim - hans Ansigt er rødt af Tæne - presser noget Cognac ind mellem hendes Læber.

2304.

(Klippeparti) Om Scipio iler i sanseløs Flugt hen mod Billedets Baggrund. Jofet stormer ind, - standser.

2305.

(Nærb. af Jofets dødblege Ansigt) Han bærer Pistolen, tager mælggeklædt Lige - og fyrrer sig.

2306.

(Et Sted på Stien) Om Scipio kommer løbende, - standser pludselig og rækker...

2307.

(Klippeside på lang Afstand) Den rækkende Skikkelser over sig og se skytte ind over Stien og ned i Afgrunden.

2308.

(Klippeparti. Jofet i Afgrunden) Han ændrer befriet op, - gemmer Pistolen og skynder sig sig tilbage.

2309.

(Fraan Huset) Gendarmene er ved at byde op med deres Fanger. - Det brændende Hus styrtet sammen.

2310.

(Luinden) Jofet løber hen til Donna Agnes, - Tim og Gendarmene trækker sig tilbage.

2311.

(Nærb. af Jofet og Donna Agnes) Han knæler ned, - lægger hendes Hoved i sit Skød... Hun slår Øjnene op - smiler lykkeligt - famler efter hans Hånd og hvisker:

Tekst: Jafet... når jeg... mig ikke er mere...
et du så... samme Tider... tænke på mig!
Han rækker med Tårer i Øjnene og bøjer sig
ned over hende og kysser hendes bløde Læber...
- Hun smiler til ham under Længsel...
og så folder hendes Hoved tilbage.

2312.

(Nærb. af Tim og de to Gendarmen) De to
barke Soldater vender sig bort for at
skjule deres Betagelse... men lille Tim
hvilker ubehersket.

2313.

(Nærb. af Jafet og Agnes) Han kysser
omt hendes Pande, - rækker hendes Øjne til
og lægger hende blidt ned i græsset... Så
folder han Hænderne i inderlig Bøn, og hans
sterke legeme ryster af inderligt Gråd...
Langsom Afblænding.

2314.

Tekst: På sin Flugt fra Retfærdigheden og Gengældel-
sen næder William Atkins ud på Natten ned til
Havet...

(Klippeparti ned mod Havet) William kommer ri-
dende ned ad den smalle Klippesti. Da han nær
ned fra Højdedraget, springer han af Rolet
og løber ud ad Billedets Forgrund.

2315.

(Stranden med Havet, på hvilket Skonnerten ligger)
William løber ned mod Strandkanten, hvor han
bliver stående og spejder ud mod Skibet.

2316.

(Nærb. af William) Han stirrer ud mod Skon-
nerten, - fatter en Berøttelse og rækker... Et
underfundigt Smil spiller om hans Læber. -
Billedet toner langsomt bort.

2317.

Tekst: Da Skonnerten nogle Dage efter lettede
og satte Kursen mod England...

(Afsandsbillede af Skonnerten, der er ved at sætte
Sejl)

2318.

(Skansen - med Udsigt til Østket) Jafet står på

Skansen og dirigeren "Mammern", der har travlt med
Sejlene. - Jafet er bedrøvet og forpint... har endnu
ikke forvundet de tragiske Begivenheder, han lige
har været med i.

2319.

(I Mørket. Karb. af Tim) Han hænger - med Hovedet
nedad - og forsøger at få et genstridigt Sejl til at mak-
ke ret. - Han vinker til Jafet - og tager sit mest
pudsige Ansigt på for at få hans Humør til
at stige.

2320.

(På Skansen. Karb. af Jafet) Et sæt smil op-
klarer hans alvorlige Ansigt, - og han nikker op
til kimen.

2321.

Tekst: --- ser der en "blind Passager" om Bord.
(Last rummet) I en Krog mellem Tænder og Kasser
har William Atkins slået sig ned... Han qua-
rer sig om Berøjer i sig, som han har stående i en
Kasse i sit Skjød, og drikker vand til... Han er el-
lers optaget af at lægge Planer, og hans Ansigt
vibler, at disse netop er meget tiltalende... Lang-
som Afblænding.

Tekst, der tones frem og tones bort:

Det kunde blive skabesværgert for vor Kelt, om den-
ne Mand kom til London... For sin Tid havde han
meddelt Politiet, at Jafet af visse Grunde havde ryddet
en vis Jack Neville, den ansete Lord Windermeres Ne-
vø, af Rejse, - og det skyldtes ene og alene vor Kelts
pludselige Afrejse, at han ikke blev arresteret.

2322.

IV Kapitel.

I hvilket vor Kelt vender til-
bage til London og bliver klar
over, at hans Renomme er øde-
lagt

(Rheden. Afstandsbillede af Skonerter, der har kastet
Anker) Sejlene er red at blive taget ind.

2323.

(Med Rølingen) Jafet og Tim (der har sin Papagøje på
Skulderen) kommer hen til en gammel Hæder, der står

ved Rølingen, og i hvis barmtagt Tim overgiver sin
Poppedning. - Så går vore to venner fra Borde,-
og Mathias siger sig. *

2324.

(ved Skibssiden) En Mathias roer Jafet og Tim i land
i Skibsjollen.

2325.

(ved Lasklingen) Den løfter i bejret, - og Williams
skægede Ansigt kommer til Synet... Hænger sig spej-
dende om - og lister sig op fra Lingen.

2326.

(Dækket) Han smiger sig over Dækket - og hen til Rø-
lingen

2327.

(Skibet på et kort Afstand) Jollen rækker sig Bille-
dets Føje, da Tim - der har Ansigtet sendt mod ski-
bet - alterneret farer op og gør Jafet opmærksom på
en mystisk Skikkelse, der klavrer op på Rølingen.

2328.

(Næde af William på Rølingen) Med et skade-
fuld Glimt vinker han efter de Bortdragende og
råber:

Tekst: Farvel og Tak, Jafet Newland!... De
skal snart høre fra mig!

2329.

(Skibet på et kort Afstand - omkring som 2327)
William springer i Jaudet og svømmer bort i en
anden Retning end den, Jollen tager.

2330.

(Jollen - set fra Siden) Der kommer et Gje-
blik næsten helt lammet af Forbløffelse, - så vil
Tim med et rasende Udbrud styrte sig i Jan-
det for at vakte efter William, - men Jafet gri-
ber ham i Armen og erklærer, at det er håbløst...
Den trykkest Stemning roer de så videre.

2331.

(ved en Havnkaj) Et Par Hænder griber fat
om Boltørket - og William vinger sig op. - Han
truer med knyttede næver ind mod Skennerten og
skynder sig så bort.

2332.

Tekst: Hotel Piazza, hvor vore venner har boet

under dens tidligere Gæst: London...
(Fruen Hotel Piazza) Jafet & Tim kommer,
farvinder ind i Vestibulen.

2333.

(Hotel Piazza. Vestibulen) De to ind & hen til
Portieren. Jafet spørger:

Tekst: Kan vi få de sælser, vi havde sidst?
Portieren, der ikke er særlig frekventende & betragter
dem kun med et Blik, der både røber Foragt & Misk
billid, nikker - efter en kort Betænkning - bejaende,
kalder Karlus til & lader ham følge Herrerne
op. - Selv skynder han sig ud af en Side-dør.

2334.

(Gjæne af et Kontor) Hotellens Direktør sidder o-
ver nogle Regnskaber, da Portieren kommer & hist-
skende fortæller ham noget.

2335.

(Jafets Hoteldagligstue - som i Fluen 3de del)
De to kommer ind, - Karlus trækker sig tilbage, -
Tim betragter glad genkendende de forskellige
Billeder o.s.v., & Jafet giver sig så smukt i Lag
med indpakningen.

2336.

(Hotelgangen - som i 3de del) Portieren kommer,
standser uden for Døren til Jafets Sælsk. - påtager
sig en stram & sædlig Mine, - banker på & åbner
Døren.

2337.

(Jafets Hoteldagligstue) Portieren ind, - siger:

Tekst: Beklaget meget... men det er efter Direk-
tionens Ordre... Månen sig ikke i Stand til at høre
de Herrer & anmode dem derfor om at søge et
andet Logi!

2338.

(Karb. af Tim & Jafet) De ser forbløffede på
hinanden, - så spørger Jafet kendet, hvad i Al-
verden Menningen er med den Komædie.

2339.

(Karb. af Portieren) Han trækker på Skuldrene...
Ked intet, - har kun den bestemte Ordre o.s.v....

2340.

(Karb. af Jafet & Tim) Jafet bider Laberne

sammen og betvinger sin Hjerne. Men Tim roger
af Raseri og begynder at smide Amterne og. Jaset
hvinder ham dog i at gå over til Håndgribeliche-
der - og siger til Portieren:

Tekst: Jeg forstår ikke, hvad der sker
inder, - men jeg er glad for at forlade et Hotel,
hvor man ikke riger tilbage for at fræerne Gæsterne!

2341.

(Hotelværelset) Han tager sit Tøj og betyder Tim,
at han skal tage Bagagen. - Portieren åbner
Døren for dem.

2342.

(Hotelgangen uden for Døren) Jaset skriker forbi
Portieren, der holder Døren åben, - uden at røre sig
ham et Blik. Tim følger efter Pennen - ^{men} ~~prosser~~
Hofdraget nær ad Portieren. Denne lukker
Døren og ser efter bare Pennen med ynkøjet For-
agt. - Afblænding.

2343.

Tekst: Samtidig nåede William Atkins sit Til-
holdssted...

(Fraan det mystiske Hus - se 3de Del) Den drivvæn-
de William kommer, - går hen til Gadedøren.

2344.

(Nær ved Døren) Han banker et bestemt Sig-
nal på Døren - og bliver så lukket ind af en Re-
ger tjener.

2345.

(Hall'en i det mystiske Hus) William og Tjeneren
ind. William giver en Bænk og forvender så op
ad Trappen. - Tjeneren følger hurtigt efter.

2346.

(Lille Sæls i det mystiske Hus) William ind, -
tænker ikke på at fække af sine våde Klæder - men
sætter sig hen til Bordet og begynder at skrive.

2347.

(Nær ved Døren) Den åbner, - og Huset alt andet
end kletalende Kortvinder kommer til Lyse. - Hun
ser på sin Gæst - og råbryder så:

Tekst: William!... Du lever - og jeg, der har be-
grædt dig som død...!

2348.

(Det lille værelse) William vender sig - nikker med et spottende Smil. Kvinden går hen til ham, udbryder: Vråle & Beklagelser, da hun ser, hvor tård han er. Men hun bremser hende, erklærer, at han altid kan få gjort Toilette, men først må han have det Brev skrevet.

2349.

(Nærb. af William og kvinden) Han skriver videre, & hun kigger med kvindelig Nysgerrighed ned i Brevet. - Det er stilet til Inspektøren for Flodpødetiet, & der fortælles i det, at den for Mordet på Jack Neville mistænkte Jafet Newland mistænkes i London - & ved at holde Udkiø med Lord Brindermear Pals, vil man have Chance for at få fat i den mistænkte. - - - William læser sig tilbage i Stolen, - svinger med Brevet i Hånden & indrømmer et diabolisk Lul i sin alderende Kæmpe i sin Næse. - Afblænding.

2350.

Tekst: Efter at have fundet sig et nyt Logi, tager Jafet tid for at se til sin søsterlige Kæmpe, Fleta - eller Cecile de Clare, som hun jo nu hedder....

(Lady de Clares Gods. Fra Hovedbygningen) Jafet, der nu er skilfuld påklædt, iler op ad den brede Trappe, - slår på Dørkammeren & lader ind af en Tjener.

2351.

Tekst: Jafet anede selvfølgelig ikke, at hans tidligere Ken - Harcourt - var blevet en skattet Gæst derinde....

(Salon. Nærb. af Harcourt & Fleta) Den unge Pige er ved at forøge sig som Blomstermalende. Hun sidder på et lille Staffeli & maler Lis - med nogle Blomster i en dekorativ Kasse som Model. - Harcourt bøjer sig ned over hende & rejleder hende under Skæmt & Latter. - Man skal af denne Scene få Indtryk af, at der "er noget" mellem de to.

2352.

(Nærb. af Lady de Clare) Hun sidder på en Kanapee beskæftiget med noget Kriplungsbroderi. Hun har været Hovedet & betragter de to unge. Hun lader

te et glæde sig oprigtigt over deres Lykke.

2353.

(Karl. af Harcourt & Fleta) Harcourt, der før
Fletas Pencil, & som derfor holder hendes Hånd
sin, smiger sigte at kysser bemeldte Hånd. Fleta
rødder - & ser strengt på den nærgående Kava-
ler, - men så optager deres Gmætsomhed af no-
get andet. De ser hen mod Døren.

2354.

(Salomon) Tjeneren kommer frem i Døren &
melder:

Tekst: Mr. Jafet Newland!
& han lader Jafet træde ind -

2355.

(Karl. af Harcourt & Fleta) Den unge Pige
jager glædeligt strålende op, - men tager sig i det &
bliver tvivlende stående & ser sig til Harcourt,
der ikke lader alt for begejstret.

2356.

(Karl. af Jafet ved Døren) Hans glade Smil
stikker på hans Læber. Han føler, at den
lige som er Kulde i døftten, & at Modtagelsen
heppe bliver så hjertelig, som han havde re-
bet.

2357.

(Salomon) Han blikker & går langsomt nær-
mere, - Fleta kaster et Blik på Moderen & Har-
court - men så ^{hænder} ~~gaa~~ hvin - som hendes Hjerte til-
skynder hende et gære - smider Penselen & Palet-
ten & løber sin trofaste Ven i møde. - Jafets
alvorlige Ansigt klæmmer op, & han betragter
kærligt ~~den~~ ~~den~~ den unge Pige, der strækker
sine Hænder frem mod ham. Hun siger:

Tekst: & vi troede næsten, vi aldrig kunde
se dig mere!

Jafet smiler - & trykker hendes Hænder. - Går
så hen til Lady de Clare & kysser ærbødigt hen-
des Hånd. Lady'en er meget kølig & formel. -
Så går Jafet hen til Harcourt, - der næsten
forende rækker ham sin Hånd. - In Hele
bliver alt en uget forstemt, - Fleta søger efter
bedste rime at bøde på den uget kolige Mod-

Tagelse og får ham til at tage Plads.

2358.

(Hørk. af de 3) Det er Fleta, der nu holder Konversationen i Gang - men det lykkes hende dog så uventende at få Jafet og så ham til at fortælle. - Fleta ler og pludser løs

2359.

(Hørk. af Lady de Clare) Hun ser hen mod Gnappen - og rømmer sig så dybt.

2360.

(Hørk. af de 3) Fleta ser sky hen til Moderen, - og nu kører hun også i Stal

2361.

Tekst: Jafet følte sig efterhånden uget uheldig ... Det var ikke alene det, at Harcourt gjengjældte sin kommen til et så lille meget intimt Sted med Moder og Datter ... men det var lige som, man betragtede ham - man dog skyldte alt - som en Paria ... som en Spedalsk ...

(Hørk. af Jafets Ansigt) Han ser fra den ene til den anden, og et bittert Smil spiller om hans Læber

2362.

(Salmen) Så rejser han sig, og siger langsomt:

Tekst: Jeg beder indskyldt, hvis jeg er kommen til Ulejlighed ... Men jeg tænker mig i alt Fald tilbage til ... Farvel!

Han bryder det, - griber sin Hat og går.

Da Døren fjernes efter ham, - rejser Fleta sig pludselig, - brister i Gråd og siger:

Tekst: I er onde ... er I ... men jeg vil ikke skilles fra ham på den Måde!

og hun løber ud af Stuen. - Harcourt og Lady de Clare rækker et Blik ... de er uget misfornøjede med Fletas Opførsel.

2363.

(Halt på Gædet. Hjørne med Trappe) Jafet kommer ned ad Trappen, - græn i Hui. Han står et Øjeblik og filosoferer - og skal netop til at gå videre, - da Fleta kommer til Synet oven på Trappen.

2364.

(Nærb. af Fleta) Hun standser - og kalder med halvkræft Stenene:

Tekst: Jofet!

2365.

(ved Trappen) Jofet sender sig og bliver stående. Fleta løber ned til ham, klynger sig til hans Arm og ser bønfuldende på ham med Øjne, der er fyldte af Tårer.

2366.

(Nærb. af Jofet og Fleta) Hansu på hendes - og Synet af hendes smukke, kærlige Ansigt forvilder hans Bred. - Hun siger mellem Tårer:

Tekst: Jofet... vi må ikke skilles på den Måde... Er du da ikke min store, gode Broder, som du altid har været... og hvad betyder jeg mig om, hvad alle andre siger...

og hun hvælker heftigt og presser Lammetskindet mod sit Ansigt. Jofet stryger hende om over Håret og gør alt, hvad han formår for at berolige hende.

2367.

(Trappeafstignen) Lady de Clare kommer, - ser uvilligt ned på de to, og kalder på:

Tekst: Cecilie...!

2368.

(Nærb. af Jofet og Fleta) De sender sig og ser grefter. - Fleta lader sig være argelig over Afbyrdelsen.

2369.

(Trappeafstignen) Lady de Clare betyder med en Hovedberegelse Fattelen, at hun skal komme op. Siger:

Tekst: Du forbauser mig, Fleta!... at du kan glæde me det Hensyn, vi skylder den Gæst!

2370.

(Nærb. af Jofet og Fleta) Fleta rækker op til Moderen: - Jeg skal snart komme. - Så griber hun Jofets Hænder og siger med Sædelighed:

Tekst: Sige meget hvad du end sker... jeg troer altid det bedste om dig, Jofet!

og hun kører sig op på Trappen, - kysser ham på Kinden - og løber så op ad Trappen.

2371.

(bed Trappen) Jafet se og efter den unge
Dige, - der sender ham et sidste Nicken og så
går sammen med Hodereu... Jafet ser igen
penefter.

2372.

(Kærl. af Jafet) Han ryster Bynene - og ser
uhyre spekulerende ud... Han minner:

Tekst: Men hvorfor vender alle sig fra mig?...
Hvad har jeg da gjort?... Nå, Lord Winder-
meas må vel kunne give mig Svaret! -
Han nikker bestemt - og skynder sig så bort.

2373.

(Salmien) Grevinden de Clare holder en lille
Famningstale ^{for} sin Datter, der stadig små-
græder. - Da Harcourt også lader sig at for-
domme den unge Diges Græden, - bliver hun
helt røde og sig selv - og siger storkhulkende:

Tekst: Ja men I får mig ikke til at tro noget
mod om Jafet... Han er det bedste Hænde-
ske, der findes!

og hun stamper vredt med Fødderne i Gulvet, -
vender sig og løber ud. - Harcourt bliver
helt lykkelig, men Grevinden beroliger ham:
- Hysteri bare... det betyder ikke noget!

2374.

(Flestar Sælske på Slottet) Hun kommer strø-
mende ind og kaster sig hulkende ned på sin
Seng... Hun bider i sit Lommeurklæde og vån-
dertrykt træde - og kommer løs med Benene på
det fine Sengestæppe. - Afblænding.

2375.

Tekst: Jafets jadede hængsel og kelynder, - Lord
Windermeas...

(Lordens Arbejdsrække. Kort Præsentationsbil-
de af Lord W.) Han sidder pedeligt og læ-
ser i en Bg.

2376.

(Frau Lord W.^s Bolig) Jafet kommer gælen-
de, - banker på.

2377.

(Frau et Stykke Mør på den anden Side) To Be

Hjente står på Udkig... de kigger sammen, -
den peger på fremmede. de ser:
2378.

(Fraan Lord W.^d Gadedør) En Tjener kikker
Jofet ind.
2379.

(Ved Muren) Betjentene ser på hinanden, - den
ene siger:

Tekst: Det ser ham! Det er jeg ganske sikker på!
Den anden nikker, - og de går så over Gaden.
2380.

(Lord W.^d Arbejdsbureau) Tjeneren melder Jofet, -
og Lord W. rejser sig og går rentlyst sin Gæst i
Møde. Jofet tager mod Lordens fremstakte
Hånd - og siger med et lidt bittert Smil:

Tekst: Det er helt uindekligt... Der er dog altså
en, der ikke er bange for at række mig Hånden!
Udendørs betragter Jofende sin Gæst... der
er lige som uget Medlidenhed i hans Blik... og
med en Håndbevægelse beder han ham tage Plads.
2381.

(Hærb. af de to) Jofet ser på sin Jætt med sine
delige Øjne - og siger så:

Tekst: Lad mig få Sandheden at vide... Hvil-
ke Rygte er det, der går om mig... Det må
være slimmeste Ting, der bliver sagt!

Det lader til, at Lord W. rindrer sig lidt over
for Heets Uvidenhed - men så finder han en
Ans. pæn, der ligger gemt under uget Papir på
Arbejdsbureauet, og rækker ham den, - i det han
peger ned på en bestemt Artikel. - Jofet
læser en indstregt Aristokrat, af hvilken det
fremgår, at han efterlyser for Kludet på Lord
W.^d Hærb, Jack, Kerville, og at han har reddet
sig ved hovedkuffen at forlade London. I Aris-
artiklen henlyder de tidnes byrd, som del. Paktier-
en på Piazza, og del. de to Natvægte, der så den
Dræbte blive kastet i Floden, har aflagt. -

Jofet bider Læberne sammen - og starrer nært
pæn for sig. - Lord W. betragter ham gnomatisk.
2382.

(Udenfor Arbejdsbureauet ved Døren) Tjeneren for-

rer de to Betjente hen til Døren. - Betjentene
sender Tjeneren bort - og lytter så ved Døren.

2383.

(Lad W.^{de} Arbejdsræulke høre af Lad W. og Ja-
fæt) Jafæt folder langsomt Arsen ^{sammen} ~~for sig~~
og lægger den på sig på Bordet. Så siger han
Lad W.:

Tekst: Sig mig blot et... Tror de på min
Skyld?

Lad'en er han lige midt i Gjæne - og rykker så
langsomt på Hovedet. Jafæt griber dybt
indt den gamle Mand's Hånd, men i det
samme øieblik de ugen komme og vender sig mod
Døren.

2384.

(Hørte ved Døren) De to ^{Betjente} ~~Advarer~~ træder ind,
før et Øjeblik - og så siger den ene:

Tekst: Mr. Jafæt Newland.... i Lorens Kam-
mer er anholdt!

2385.

(Lad W.^{de} Arbejdsræulke) Jafæt rejser sig. ~~Stod~~
~~stod~~ Han er dødbleg - og må støtte sig til Sto-
leryggen for ikke at falde... Så rækker han lang-
somt, - rækker først Lad W. Hånden og overgiver
sig så i Betjentenes Hænder. Undervejs kom-
mer med ugle trøstende Ord, - og en Helt bliver
så fort id.

2386.

(Fraan Lad W.^{de} Bolig) Jafæt kommer ind mellem
de to Betjente - De standser inden for Døren,
den ene vrirker, - man forstår, han tilkalder en
Vogn. - Billedet snæver langsomt ind, - man
brøder et Øjeblik Jafæt's fortvivlede, men alligevel
fattede Ansigt fast, - så blander det helt af.

Tekst, der tones frem og tones bort:

3 i denne singelrige Situation forlader vi den
Helt. I den Fortællings sidste Del:

Gennem Kamp til Sejr

følger vi ham gennem de sidste, spændende Øven-
tyr og ser ham både finde sin Fader og
sin Brud.

Slut på 7de Del.

(378)

462

paper 1.

ML.

J a f e t ,
-----
der søger sig en Fader.

Films-Cyklus,
hvis Stof dels er hentet
fra Kaptajn Marryat's Roman
af samme Navn og dels fra
andre af denne Forfatters
verdenskendte Værker.

Bearbejdelsen
af
Valdemar Andersen.

-----
1 ste Del:

Apotekerens Lærling.

Hovedfigurer i 1ste Del:

Jafet Newland
Cophagus, Apoteker
Timotheus, kaldet Tim, Bydreng
Pleggit, Cophagus' Konkurrent
Jacob, hans Bydreng
Susanne Temple)
Anna, hendes Søster)
Aramethea Judd) Kvækere.
Deborah)
Menigheds-Forstanderen)
Tom Robbins, Flodskipper
Hans Kone
Melchior
Nattée, hans Hustru, Zigeunernes Dronning
Fleta
Philotas, kaldet Num) Zigeu=
Jan) nere.
Portneren paa Hittebørnshospitalet.
Portnerkonen.

8.

(Hole Soveværelset) Portneren tumler ud af Sengen og griber efter et Par Benklæder.

9.

(Gade. Hittébørnshospitalets Port i Forgr.) En formummet Skikkelse sniger sig bort fra Porten og kryber i Skjul i en anden Port eller ved et Gadehjørne. - Hele Gaden ligger i en mystisk Natbelysning.

10.

(Inden for Porten) Den søvnige Portner kommer med en gammeldags Lygte i Haenden, faar med lidt Besvær aabnet Porten, hvorved Kurven smækker ham paa Næsen.

11.

(Porten, set udefra) Han skærer Kurven af, kaster et spejdende Blik ud over Gaden, - ser imidlertid ikke noget - og lukker saa Porten efter sig.

12.

(Hele Gaden - som 9) Den mystiske Skikkelse spejder frem fra sit Skjul...og sniger sig saa bort i Natten.

13.

(Portnerens Soveværelse) Portneren kommer ind med Kurven og sætter den fra sig paa Bordet, ved hvilket hans arrige Madam staar og bader sin mishandlede Næse over et Vandfad. - Hun er temmelig uinteresseret i Begivenhederne, - hvorimod Manden med spændt Nysgerrighed aabner Kurven.

14.

(Nærb. af Kurven) Et yndigt, lille Drengbarn ler med plirrende Øjne op til Portneren.

15.

(Portnerens Ansigt) Han bliver helt rørt og er lige ved

I Kapitel.

I hvilket vor Helt er meget lille, men saa fremmelig, at han bliver hængt allerede faa Dage efter sin Fødsel.

1.

((Nærb. af en Ports Dørhammer)) Opblænding. Et Par Hænder kommer ind i Billedet, hænger en Kurv paa Dørhammeren, binder Kurven fast og forsvinder saa atter....Det er Nat.

2.

(Nærb. ved Portens Klokkestreng) Den ene Haand kommer ind i Billedet. Trækker stærkt i Klokkestrengen.

3.

(Nærb. ved en Væg. En gammel, morsom Klokke) Klokken svinger.

4.

(Portnerens Soveværelse. Nærb. ved en Sengs Hovedende)
Et gammelt, tosset Mandshoved arbejder sig op over dynen. Manden glipper søvndrukkent med Øjnene, gæber ubehersket og snorker saa videre.

5.

(Ved Portens Klokkestreng - som 2) Haanden trækker voldsomt i Strengen.

6.

(Den gamle Klokke - som 3) Den er ved at falde ned af bar Arbejdsiver.

7.

(Soveværelset. Hele Dobbeltsengen) Den gamle Portner farer op i en saadan Part, at han giver sin Ægtehalvdel et eftertrykkeligt Slag paa Næsen. Den gamle, arrige Dame giver ondt af sig og tager sig til sin mishandlede Legemsdel.

at græde, - vender sig saa mod Konen og siger:

Tekst: Et dejligt Barn...Yndige blaa Øjne!

Og han vender sig atter mod Kurven og ler ned til den lille.

16.

(Portnerkonens Ansigt) Hun giver Næsen endnu en Omgang med Svampen, snæfter arrigt og svarer:

Tekst: Hmh...Blaa Øjne!...Det faar jeg ogsaa i Morgen efter den Behandling!

og hun skvulper videre.

17.

(Nærb. ved Bordet) Portneren tager Barnet op af Kurven, kæler for det og siger medlidende:

Tekst: Saadan et lille Pus...hvor maa den fryse!

og han svæber omhyggeligt Shawlet, der ligger i Bunden af Kurven, om Barnet.

18.

(Nærb. af Portnerkonen) Hun skutter sig og replicerer:

Tekst: Ja, jeg er vis paa, jeg faar min Død af Kulden...Men det er din Skyld!

Hun betragter Næsen i en Spejlstump.

19.

(Nærb. ved Bordet) Portneren roder i Kurven og finder et Brev frem, som ikke er lukket. Madammens kvindelige Nysgerrighed vækkes - og hun er endnu mere ivrig end Manden i at faa Brevet læst. Brevet lyder:

Brevtekst: "Drengen er født i lovligt Ægteskab og skal hedde Jafet. Naar Omstændighederne tillader det, vil han blive forlængt tilbage. Vedlagt en Anvisning paa 50 &str." Portnerfolkene er begge dybt grebne over den Rigdom, der kommer til Hospitalet og diskuterer ivrigt Sagen. Portneren

siger medynksfuld:

Tekst: Og saa skal saadan et Rigmands barn leve sin Barndom herinden for disse skumle Mure!

Konen rokker paa Hovedet...De ser begge ned mod Barnet og ser saa paa hinanden. Billedet toner efterhaanden langsomt over i:

20.

(Det skumle Hittogodshospital, set paa Afstand) Toner over i:

21.

(Portnerens Soveværelse. Ved Bordet - som 19) Baae Mand og Kone er lige ved at græde af Medynk.

22.

(Stort Nærb. af Barnet) Det er i det mest straalende Humør, - ler og pludser og fægter vildt med Arme og Ben.

23.

(Ved Bordet) Ægteparret vender sig mod Barnet, - deres taarevadede Ansigter klærer op og bliver til sidst et stort Smil...De tager den Lille op mellem sig og overgaar hinanden i Kys og Kærtegn.... Afblænding, - under hvilken Drengens fornøjede Ansigt holdes længst fast.

24.

II Kapitel.

Der foregaar en lille Snes Aar efter I, fordi vor Helts Barndom hverken var saa lystelig eller spændende, at den var værd at følge. Kapitellet spilles paa et hyggeligt Apotek.

(Apoteket, set ude fra) Opblænding. - - Apoteket vender ud mod et Torv, - der undertiden fungerer som Kvægtorv, - og er en Hjørnebutik. Uden for Apotekets aabne Dør staar selveste Apotekeren og smøger sig en Pibe Tobak...

(Fotografen rykker nærmere mod Apoteket, indtil man har Apotekeren i hel Figur.

25.

Tekst: Den brave Apoteker, Mr. Phineas Cophagus...
(Nærb. af Cophagus' Ansigt) En ca. halvtredsaarig, godlidende og jovial, gammel Herre. Han bækker kraftigt paa Piben og uddeler gævmildt Smil og Nik til de forbipasserende.

26.

(Foran Apoteket) Apotekeren slår Piben ud og forsvinder ind gennem den aabne Dør.

27.

(I Apoteket) Cophagus gaar ind bag Skranken og hen til en smuk Yngling, der er travlt beskæftiget med at knuse et eller andet i en stor Morter. Ynglingen er ikke nogen anden end vor Helt, - Jafet.

28.

(Nærb. af Cophagus og Jafet) Den aldrende Herre klapper venlig den arbejdsomme unge Mand paa Skulderen og henverder nogle spøgefulde Ord til ham.

29.

Tekst: Den unge Mand er ikke nogen anden end vor Helt, Mr. Jafet Newland, - Hittebarnet, der har vokset sig stor og stærk, siden vi sidst saa ham, og som allerede i nogle Aar har arbejdet i Apotekerfaget...

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han snækker leende med sin Principal, - kigger saa ned i Morteren og sludrer atter videre. Frisk og frejdig er han at se til.

30.

(Apoteket) Cophagus støvrer atter hen mod Skranken, og i det samme kommer Apotekerdrengen muntert fløjtende ind

fra Tovet - med sin Kurv paa Armen. - Han gør Regnskab op ved Skranken med sin Principal.

31.

(Nærb. af de to ved Skranken) Drengen haler Pengene frem, Apotekerens regner...og Drengen haler endnu flere Penge frem.

32.

Tekst: Et rart og livsglad lille Menneske, som vi vil faa meget at gøre med...Døbt Timotheus, men for Nemheds Skyld kaldet Tim...

(Nærb. af Tim) Han leder rastløs efter Penge og haler endelig triumferende den manglende Smaamønt frem et Sted fra - langt nede i Benklæderne.

33.

(Ved Skranken) Cophagus nikker tilfreds, men medens han er optaget af at skubbe Pengene ned i Pengeskuffen, - snapper Tim behændigt den sidste afleverede Mønt - og trækker sig med et tilfreds Grin tilbage)

34.

(Apoteket) Tim giver sig til at anbringe sine tomme Flåsker paa en Hylde neden under Skranken. -

En yderst elegant Dame bruser ind i Apoteket, og Cophagus giver sig uhyre beæret og forekommende til at ekspedere hende.

35.

(Nærb. af Tim, der sidder paa Hug bag Skranken)

Han arrangerer sine Flåsker med megen Omhu, - lugter til dem, nyder de sidste Restdraaber af en Flåske, der har en tilforladelig Luft, - men det smager ilde, og han skærer en Grimasse. - Samtidig lytter han opmærksomt til sin Principals Passiar med den fine Kunde.

36.

(Nærb. ved Skranken) Cophagus er helt krum af bar Beæret=hed og konverserer ærbødigt smilende Damen...Pludselig faar hun Øje paa noget, der interesserer hende. Hun ser:

37.

(Nærb. af Jafet ved Morteren) Han opdager ikke, at han er Genstand for den smukke Dames Opmærksomhed.

38.

(Nærb. ved Skranken) Damen henleder Apotekerens Opmærksom=hed paa Jafet og udsperger ham hviskende om den kønne Fyr. Cophagus forklarer villigt:

Tekst: Fader - hm - ved ikke - maaske Lord - Kær=lighed - Hemmelighed - et Barn - Hittebørns=hospital - sat ud - i Lære hos mig og saa fort videre!

Kunden nikker interesseret og ser med forelskede Blikke mod Jafet.

39.

(Nærb. af Tim) Han lytter stærkt interesseret til Cophagus Forklaring - og ser med Misundelse i Blikket hen mod Jafet.

40.

(Apoteket) Den fornemme Dame trækker sig tilbage, Cophagus er ved at vælte Skranken under Vagten af sine Buk - og forsvinder saa ind i Receptturen. Tim farer hen til Jafet.

41.

(Nærb. af de to Venner) Tim forklarer med store Gebærder, hvad han har hørt, og slutter med at sige:

Tekst: Næ, hvor jeg misunder dig...Hittebarn....og maaske Søn af en Lord!...Bare det var mig!

Jafet kan ikke lade være at smile, - men snart bliver hans Ansigt alvorligt.

42.

(Jafets Ansigt) Han stirrer drømmende frem for sig og siger saa langsomt:

Tekst: Ja, hvem er min Fader...Engang maa det vel blive opklaret...Jeg vil i alt Fald gøre alt for at finde ham!

43.

(Nærb. af de to Venner) Tim, der læner sig op mod Vindueskarmen, nikker....Ja, det kan han saa godt forstaa...Og han giver sig Fantasi i Vold og ræmser op om, hvem den hemmelige Fader evt. kan være.

44.

(Foran Apoteket) En slank og - hvad Figur angaar - meget ungdommelig udseende Dame nærmer sig Apoteket. Hun kredser om det paa en mystisk Mæde, kigger stjaalent ind gennem Vinduerne og lader til at være i Tvivl, om hun skal gaa ind eller ikke.

45.

(I Apoteket. Ved et Vindu) Tim udvikler lange Plæner for Jafet, - men pludselig tier han stille og - givende efter for en pludselig Indskydelse - vender han sig og ser ud paa Torvet. - Han bliver Fyr og Flamme, - vender sig mod Jafet og siger:

Tekst: Nu er hun der igen...hende, den mystiske Dame, der stadig kommer her, og som lader til at være lige saa slikken efter dig som en Rotte efter en grøn Ost!

Jafet, der selvfølgelig føler sig smigret, rejser sig og ser ud ad Vinduet. -

46.

(Udenfor. - Nærb. af Kvinden) Man ser nu, at hun øjensynlig, efter Ansigtstrækkene at dømme, maa være godt oppe i 40'rne. -

47.

(I Apoteket. Ved Vinduet) Vennerne taler hviskende om Damen, - hvis Navn er Miss Judd.

48.

(Foran Apoteket) Damen fattet en kraftig Beslutning og gaar ind i Apoteket.

49.

(I Apoteket) Miss Judd kommer ind med usikre Skridt, - lader, som om hun er meget svag og støtter sig tungt til Skranken for at holde sig oprejst - Jafet springer til - og faar hende placeret paa en Stol...finder nogle stærke Draaber frem.

50.

(Nærb. af Miss Judd og Jafet) Han lader hende lugte til Draaberne - og de kvikker hende øjensynlig op...Hun smiler taknemmeligt, rækker saa sin Haand frem mod Jafet, der ikke er fri for at være lidt bange for hende, - og siger:

Tekst: Jeg er syg...meget syg...føl min Puls!
Jafet tager nølende om hendes Håndled og føler Pulsslagene. Jo, det kunde se ud, som om hun havde Feber...Han kommer med et Par forklarende Ord og forlader hende saa.

51.

(Apoteket) Jafet hen til en Hylde, - finder en lille Flaske frem og gaar hen til hende med den...Men han holder sig paa Afstand fra hende...paa den anden Side af Skranken.

52.

(Nærb. af de to) Han giver hende Flasken og erklærer, at de Draaber nok skal hjælpe...Det er Julep med Kamfer...Hun takker ham, betragter ham prøvende....og bøjer sig helt ind over Disken mod ham.

53.

(Miss Judds Ansigt) Det er underligt gammelt og næsten hæsligt...Men Øjnene er dejlige, - mørke og med en for= tærende Glød...Hun ser paa Jafet med et Blik, der er alt andet end lidenskabsløst...og saa siger hun indtrængende:

Takst: Jafet Newland...jeg nærer megen Tiltro til Dem...tror, De har større Evner end selve Apotekeren...maa jeg sende Bud efter Dem, hvis jeg atter bliver syg!

54.

(Jafets Ansigt) Det er let forvirret...men han modstaar ikke den Magt, Kvinden har i sit Blik og nikker - om end tøvende.

55.

(Nærb. ved Skranken) Miss Judd trykker hans Haand, lægger en Guinea paa Disken og gør en afværgende Bevægelse, da Jafet vil give hende Penge tilbage.

56.

(Apoteket) Med et sidste, langt Blik til den forlegne Yngling forsvinder Miss Judd ud af Butikken...I det samme styrter Tim hen til Vennen.

57.

'Nærb. af de to Venner) Jafet viser Tim den Guinea, han har faaet, og Drengen spærrer baade Mund og Øjne op af Forbløffelse.

58.

(Ved Døren til Receptturen) Døren smækkes op, og Copha= gus kommer frem med forskellige Medicinflasker i Haanden. Han kalder paa Tim.

59.

(Apoteket) Tim farer op...snapper sin Kurv og skynder sig

hen til Apotekeren.

60.

(Nærb. af Jafet) Han betragter eftertænksomt Guldstykket - og siger saa sukkende:

Tekst: Bare hun ikke saa saa forfærdelig ud!
Saa kommer han pludselig til at smile ved Tanken om, hvor efterstræbt han er - og stikker leende Mønten til sig.

61.

(Nærb. af Cophagus og Tim) Apotekeren forklarer omstændeligt Tim, efterhaanden som han lægger Flaskerne i Kurven, hvor de forskellige Medikamenter skal afleveres. Tim repeterer og gør sig hæderlige Anstrengelser for at faa det altsammen proppet ind i Hjernen.

62.

(Apoteket) Saa giver Apotekeren Drengen et venkabeligt Spark, - og Fyren flyver grinende ud ad Døren. Cophagus gaar hen til Jafet.

63.

(Uden for Apoteket) Tim "danser" ud ad Apoteket, - svingende med sin Kurv paa Armen.

64.

(Større Del af Torvet) Tim kommer spankulerende med en saa vigtig Mine, som det sømmer sig for en fornem Apotekerdreng at optræde med - men i Billedets Forgrund standser han - og stirrer dybt interesseret frem for sig.

65.

(Pleggits Apotek, set paa nogen Afstand) Store Skilte over Vinduerne angiver, at dette Apotek tilhører Ebenezer Pleggit. - Bag det ene Vindu ser man selveste Mr. Pleggit, assisteret af sin Lærling og sin Bydreng, den næsvise Jacob, i Færd med at hænge en stor Plakat op. - Plakettek-

sten kan man ikke få fat paa.

66.

(Nærb. af Tims Ansigt) Han er kendelig ophidset og stirrer med sammenknebne Læber hen mod det ham saa modbydelige Apotek.

67.

Tekst: Som der var Fjendskab mellem de to konkurrerende Apotekere, saa var der det ogsaa mellem deres Lærlinge og mellem deres Bydrenge...

(Pleggits Apotek - som 65) Skiltet er nu blevet anbragt, og de 3 Apotekerfolk træder ud af Butikken og betragter tilfredse deres Værk. - Enkelte Nysgerrige kommer til. Billedet maa være saa langt, at vi midt i det kan sætte Plakattekten ind, - der fotograferes som almindelig Titel.

Tekst: Pleggits Plaster.
Bedst af alt!
Mod Gigt og andet Værk,
mod Følger af Drukkenskab,
mod Kneb og al Slags Pine.
Der er kun een Pleggit.

68.

(Nærb. af Tim) Han er rødglødende af Hæseri - og danser en vild Krigsdans.

69.

(Foran Pleggits Apotek)(Nærb. af Jacob) Han vender sig, faar Øje paa sin Arvefjende og smiler hoverende. - Undser sig endda ikke for at vrænge Næse ad ham.

70.

(Nærb. af Tim) Han er ved at eksplodere af Arrigskab, truer med Knyttede Næver ad Jacob, - men han er jo den lille i Øjeblikket - og efter at have spyttet hænligt efter ham vender han om.

71.

(Torvet) Tim sætter i fuld Firspring hjemefter.

72.

(Foran Apoteket) Tim kommer galoperende, - kalder Mr. Cophagus og Jafet ud og forklarer dem det forfærdelige, han har opdaget. - De kiger interesseret hen mod Konkurrentens Apotek.

73.

(Pleggits Apotek paa lang Afstand) Der er ved at blive Opløb foran det. - Pleggit har været inde og tage sin Hat paa og fjerner sig nu fra Apoteket.

74.

(Nærb. foran Cophagus' Apotek) Afmægtig Harme hos de 3.. Man lægger ivrigt Raad op...Pludselig griber Jafet sin Principal i Armen og gør ham opmærksom paa noget.

75.

(Ved Gadehjørnet overfor) Mr. Pleggit kommer gaende, - standser og hilser med et ræveagtigt Smil og en slet for overdreven Høflighed paa sin Konkurrent.

76.

(Foran Cophagus' Apotek) Cophagus ryster af Sindsbevægelse, og det koster ham stor Overvindelse at give Pleggit selv en nok saa svag Genhilsen. - Jafets Ansigt blusser af retfærdig Harme.

77.

(Ved Hjørnet - som 75) Pleggit faar igen Hatten paa - og fjerner sig med en Triumfatørs Mine.

78.

(Foran Apoteket) Jafet hjælper den dybt rystede Apoteker ind...Tim følger efter.

79.

(I Apoteket) De 3 ind. Jafet faar anbragt sin Herre og

Mester paa en Stol...Cophagus strækker i Fortvivlelse og
Harne Hænderne i Vejret og paa kalder de højere Magters Bi=
stand. Jafet grunder et Øjeblik, faar saa en Idé og giver
Jim en Ordre. Drengen flyver hen efter et stort Stykke Pap,
en Pensel og en Malerkrukke og vender tilbage til Vennen
med det. -

Med Skranken som Underlag begynder Jafet at male paa Pap=
pet.

80.

(Nærb. ved Skranken) Jafet anbringer nogle store Bogsta=
ver paa Pappet. Cophagus og Tim ser aandeløse til.

81.

(Uden for Apoteket) To Damer kommer gaaende, - standser
uden for Apoteket.

82.

(Tekst: To fjærne Slægtninge af Mr. Cophagus, der
              tilhører Kvækernes Sekt, - Anna Temple og
              hendes ganske unge Søster, Susanne...

(Nærb. af de to Damer) De er begge klædt i Kvækerdragt,
der dog vist af Skønhedshensyn maa ændres lidt. Anna er en
køn, ung Kvinde paa ca. 30 Aar, hvorimod Søsteren er pur=
ung og af en ren og næsten ophøjet Skønhed....De er ikke
meget lattermilde, - hvad Kvækere aldrig er, - veksler
nogle Ord sammen og beslutter sig saa til at gaa ind.

83.

(Foran Apoteket) De unge Kvinder gaar ind i Apoteket.

84.

(Ved Skranken. Nærbillede af de 3) De har al deres Op=
mærksomhed rettet mod Plakaten, paa hvilken man ser, at
Jafet har malet:

Lægevidenskabens Triumf:

Cophagus' Piller.

Men pludselig ser Apotekeren op - og hans rare Ansigt straalet af Glæde.

85.

(Apoteket) Han skynder sig hen til Damerne og hilser hjerteligt paa dem. - Jafet holder inde med Arbejdet, - og Tim trækker sig tilbage med samt sin Kurv. - Cophagus viser Damerne ind bag Skranken, - og da de kommer hen til Jafet, standser Apotekeren og præsenterer.

86.

(Nærb. af de 4) De unge Damer hilser venligt paa Jafet, - men Susanne ser bly ned, da han ikke lægger Skjul paa sin Beundring. Cophagus forklarer i et Par Ord, hvad Plakaten skal bruges til, og Damerne nikker høfligt interesseret.

87.

(Større Billede i Apoteket) Med en Hændbevægelse opfordrer Cophagus sine Gæster til at følge sig ind i Recepturen. - Jafet ser modløs ud, - men han faar en Idé, tager sin Plakat i Haanden og skynder sig hen til Miss Susanne, der gaar efter Søsteren og Apotekeren. - Hun bliver staaende, - da Jafet naar hen til hende.

88.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Han ser paa hende, er ved at miste Mælet af bare Betagelse, men faar da endelig fremstammet:

Tekst: Aa...vilde De ikke nok...bare være saa sød at....at forklare mig,...hvordan...hvordan "Helbred" staves!

Den unge Pige nikker undseligt - men inødekommende.

89.

(Apoteket) Jafet skynder sig atter hen til Skranken med sin Plakat, - og Susanne følger tøvende efter. - De to andre forsvinder.

90.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Han griber Penselen...og hun begynder at stave det vanskelige Ord...Jafet ser paa hende, - maler saa et Bogstav, - ser paa hende igen...og er i det hele taget mere optaget af den smukke Pige end af Plakaten. - Susanne er let forvirret og ved ikke rigtig, hvor hun skal gøre af sine Øjne.

91.

(I Receptturen) Cophagus har faaet Miss Anne til at tage Plads og sværmer om hende som en ældre forelsket Hankat - samtidig med, at han er optaget af at varme Vand og sætte Kopper frem. - Lokalet svømmer i alle mulige mærkelige Apotekersager - men er iøvrigt meget malerisk.

92.

(Apoteket. Nærb. ved Skranken) Jafet "arbejder" og gør samtidig Stormkur til den unge Pige, der slet ikke er vant til den Slags. Han har endelig faaet malet Plakatens 3^{dje} Linje: "Helbreder alle indre Skavanker" - og for at holde Susanne fast, finder han paa, at hun ogsaa skal forsøge sig som Plakatomaler...Hun gør det undseligt - men med en øgen, stille Glæde.

93.

(I Receptturen) Cophagus har nu baade faaet Kopper og Glas paa Bordet...og under sin forelskede Flakken omkring Miss Annas Stol bliver han endelig staaende bag denne og trommer nervøst paa Stoleryggen.

94.

(Nærb. af Cophagus og Anna) Cophagus kommer med nogle
Spørgsmaal, og Anna svarer.

Tekst: Vi har taget den lange Vej hertil for at
overvære et af Sektens Møder herinde... Der
skal nemlig være opstaaet en stor Profetinde
i vor Brødremenighed her...

Cophagus nikker interesseret.

95.

(Nærb. af Kedlen) Den koger lystigt over.

96.

(I Receptturen) Cophagus vender sig forfjamsket fra
Anna - og fører hen og faar Kedlen af. Giver sig til at la-
ve Te.

97.

(Apoteket. Stort Nærb. af Jafet og Susanne)

Han fører hendes Hånd, medens hun bogstaverer videre paa
Plakaten. Den sidste Udgydelse lyder saadan: "Speciel
fortrinligt mod de nedbrydende Virkninger af samvittig-
hedsløse Konkurrenters livsfarlige Arkana."

98.

(Apoteket. Døren fra Receptturen) Døren aabnes, og Mr.
Cophagus kommer til Syne. -

99.

(Nakkerne af Jafet og Susanne) De to^s Hoveder i en be-
tænkelig Nærhed af hinanden.

100.

(Ved Døren. Nærb. af Cophagus) Et lunt Smil spiller om
hans Mund, - saa kalder han.

101.

(Ved Skranken. Nærb. af de to) De fører forvildet op -
og ser tilbage.

102.

(Ved Døren - som 100)   Apotekeren vinker beroligende
til dem -og siger saa:

Tekst: Tag den tykmavede Flaske paa Hylden i
Hjørnet, -   Jafet!

103.

(Nærb. af Jafet og Susanne)   Jafet nikker, - og Susanne
søger at lægge sit Ansigt i de sædvanlige, lidt dystre
Folder.

104.

(Apoteket)   Hun skynder sig ind i Receptturen, som
Cophagus ogsaa har trukket sig tilbage til...Jafet ser
efter hende - og gaar saa hen til den anviste Hylde.

105.

(Nærb. ved Hylden)   Jafet finder Flasken ned, - falder
saa hen i lykkelige Betragtninger. Han mumler:

Tekst: Hvor er hun yndig!

Og han kryster betaget den trinde Flaske ind til sit
Bryst - som var det Genstanden for hans sømme Følelser og
ikke en forholdsvis prosaisk Flaske, han havde i sine
Hænder...Saa river han sig ud af Drømmerierne og skynder
sig bort. -

106.

(I Receptturen)   Cophagus skænker Th, og Damerne begynder
at nyde den liflige Drik. - Jafet kommer ind - og vil gi-
ve Cophagus Likørflasken, - men Apotekeren betyder ham, at
han godt kan skænke. - Jafet begynder ved Annas Glas -
og efter nogle Protester fra hendes Side, som Cophagus dog
faar slaaet ned - fyldes Glasset. - Saa bliver det Su-
sannes Tur...Anna bøjer sig hen mod Cophagus, - foreslaar
ham hviskende noget, - Han nikker, og de ser begge hen

mod de to helt unge.

107.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Hun vil selvfølgelig ingen Likør have, men Jafet lægger sit Ansigt i saa bedrøvede og fortvivlede Former, at den unge Pige ikke kan lade være at smile - og give efter for hans tavs Bønner.

108.

(Nærb. af Cophagus og Anna) De ser ned et svagt Smil til hinanden, - veksler saa endnu et Par Ord, og Apotekeren rejser sig saa.

109.

(Receptturen) Han gaar hen til Jafet, der kun ugerne vender sig fra Susanne, - og siger:

Tekst: Det er Miss Temple, der spørger, om du ikke ogsaa kunde have Lyst til at deltage i et Kvætermøde i Aften...Der skal nok være en Slags Profetinde, der taler, og saa fort videre!

Jafet nikker henrykt: Jo, det vil han hellere end gerne!... Saa betyder Cophagus ham, at han ogsaa skal skænke sig selv en Likør, - og saa hilser de 4 paa hinanden. At Jafets Øjne hænger ved Susannes yndige Ansigt siger sig selv...Langsom Afblending.

110.

III Kapitel.
I hvilket vi overværer et Kvætermøde, træffer en gammel Bekendt og ser vor Helt paa Skillevejen.

(En bar, nærmest uhyggelig Mødesal) Billedet blændes langsomt op, - og man ser ud over en Række Stolerader, paa hvilke der befinder sig en stor Forsamling, - for største Partens Vedkommende i Kvækerdragter. - Alle sidder hedsunken i Bøn. Helt i Forgrunden, - med Ryggen til, - sid-

der Menighedens Forstander, en ærverdig Olding.

111.

(En af Stoleraderne) Der panoreres forbi en Samling nor-
somme Typer.

112.

(Ny Stolerække) Panorering, der standser ved de 4 kendte
Ansigtter: Mr. Cophagus, der sidder ved Siden af Anna, og
Jafet, der har Susanne til Sidekammerat, og som sidder yderst
paa Rækken.

113.

(En 3^{dje} Stolerække, lidt længere fremme) Ny Panorering,
der standser ved en tæt tilsløret Kvinde, som sidder in-
derst ved Væggen. Den tilslørede drejer langsomt Hovedet
saa langt tilbage, - at hun kan se Jafet.

114.

(Nærb. af Kvindens Ansigt) Bag det tætte Slør lyner et
Par gennemborende Øjne.

115.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Jafet skeler forelsket til
Susanne, der sidder hensunken i stille Andagt.

116.

(Den tilslørede Kvindes Ansigt - som 114) Man aner, at
Kvinden lige som kniber Øjnene sammen. - Saa vender hun
sig igen.

117.

(Hele Salen - set forfra - som 110) Forstanderen rejser
sig.

118.

(Nærb. af Menighedsforstanderen) Han begynder at tale...
slutter med at sige:

Tekst: Vor Søster...Profetinden...den Døde, der er givet os tilbage....vil tale!

119.

(Salen) Andeløs Spænding. Man stirrer i den Retning, hvor den tilslørede Kvinde sidder.

120.

(Nærb. af den tilslørede Kvinde) Hun rejser sig langsomt, idet hun støtter sig tungt til Væggen.

121.

(Nærb. af Jafet og Susanne) De ser begge interesseret hen mod Profetinden...Det er, som Jafet føler, at der forestaar ham noget skæbnesvangert.

122.

(Nærb. af Profetinden) Hun slaar Sløret tilbage - og det blege, ligesom visne Ansigt genkender man som Miss Judd's.

123.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Jafet maa gøre Vold paa sig - for ikke at fare op, - saa bestyrtet er han...Susanne betragter ham overrasket og uforstaaende.

124.

(Nærb. af Miss Judd) Hun hæver sine Hænder som i Ekstase, og Ordene begynder stødvis og usammenhængende at vælde frem fra hendes Læber. Hun siger:

Tekst: Brødre og Søstre...hør mig...En Profetinde taler til jer...et Menneske, der har staaet paa den anden Side af Graven...

Hendes Ophidselse stiger...hendes Øjne skinner med en forterende Glød...og hendes slanke, hvide Hænder glider op og ned ad Væggen uden at finde Hvile.

125.

(Salen) Hendes eksalterede Tilstand virker smittende

paa alle de andre...Alle er dybt grebne og lytter ande= løse til deres Profetindes Tale.

126:

(En Gruppe i Salen) En høj, mandhaftig Kvinde lytter harmfuld til den Talende. - Pludselig farer hun op og skriger:

Tekst: Tro hende ikke...Hun bedrager jer...Graven har ikke givet sin Døde igen...!

127:

(Salen) Der bliver en stærk Uro...Folk rejser sig...

128.

(Gruppen - som 126) Den høje Kvinde bliver mere og mere ubehersket i sine Angreb paa Profetinden, siger:

Tekst: Mig har Aanden talt igennem, og den har sagt mig, at hun lyver...at hendes Kraft ikke er af Gud, - Svindlerske, som hun er!

De Nærmestsiddende giver hende Bifald.

129.

(Salen) Dens nu eet bølgende Hav af Uro og Larm.

130.

(Nærb. af Miss Judd) Hendes Tale standser, - men Smilet spiller om hendes Læber, og hendes Øjne skinner som i Vildelse.

131.

(Nærb. af vore 4 Venner) De ved hverken ud eller ind og taler hviskende sammen. Jafets Øjne hænger ved Miss Judd. Han er ligesom hypnotiseret af hende.

132.

(Salen) Det er ved at udarte til Tumult.

Nogle af Tilhørerne vil have Miss Judds Angriberske smidt ud, - hvorimod andre tager hende i Forsvar. - Da træder Menighedens Forstander frem, - hæver Hænden og paabyder

Tavshed.

133.

(Nærb. af Menighedens Forstander) Han siger indtrængende:

Tekst: Brødre og Søstre....Optrin som disse er os ikke værdige...Lad os rolig gaa hver til sit...Sandheden maa vel engang komme for en Dag!

134.

(Sælen) Haandgribelighederne standser, selv om man stadig bruger Mund...Miss Judd hyller atter sit Ansigt til og gaar stille ud. De andre viger ærbødigt til Side for hende.

135.

(Uden for Mødesalens Hus) Miss Judd ud, - bliver staaende ved Siden af Trappen. Menigheden begynder at strømme ud.

136.

(Nærb. af Miss Judd) Et Lygteskær lader hendes Ansigtstræk anes bag Sløret. Hun river et Stykke Papir frem og kradser nogle Ord ned paa det.

137.

(Uden for Mødesalens Hus) Flere Kvækere strømmer ud. Cophagus' Selskab kommer frem i Døren. - Miss Judd sniger sig hen til Trappen, - gaar helt hen til Jafet, - hendes Haand nærmer sig hans.

138.

(Nærb. af Jafets Haand) En slank Kvindehaand presser en Seddel ind mellem Jafets Fingre og forsvinder saa igen.

139.

(Uden for Mødesalens Hus) Den tilsælørrede Kvinde glider hurtigt bort fra Jafet. - Han stirrer efter hende og stjæler sig saa til at læse Seddelen. Der staar:

Blyentstekst: Maa tale med Dem - straks. 4de Hus
per højre Haand herfra. Stuen. Det
galder mit Liv.
Aramethea Judd.

140.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han ser op fra Papiret. - Der
raser en heftig Kamp i ham. Skal han....? Han har mest Lyst
til at lade det gale Kvindenenneske sejle sin egen Sæ...
men det er ligesom han ikke er Herre over sin egen Vilje..
Han maa adlyde Kaldelsen.

141.

(Uden for Mødesalens Hus) Han vender sig mod sit Selskab,
kommer med en forvirret Forklaring, beder dem undskylde,
men han maa nødvendigvis gaa. -

Han skynder sig bort, - de andre ser overraskede efter
ham, navnlig er Miss Susanne dybt skuffet. - De gaar saa
i en anden Retning.

142.

(Foran et Hus) Jafet kommer gaaende, - standser tøvende
foran Gadedøren.

143.

(Nærb. ved Døren) Jafet har mest Lyst til at løbe fra det
hele, - men som drevet af en fremmed Vilje, tager han i
Dørhaandtaget, - og Døren springer op...Han tumler for-
virret ind.

144.

(Miss Judds Lejlighed. Entreen) Jafet tumler ind, -
kiger sig om, - bliver ligefrem uhyggelig til Mode og dri-
ster sig endelig til at aabne en Dør.

145.

(Hos Miss Judd. Salonen) Miss Judd sidder roligt og venter, -

nikker venligt til Jafet, der kommer til Syne i Døren og gaar hen til ham, - griber han ved Haanden og bringer ham til Sæde i en magelig Stol. Tager selv Plads paa en lav Skammel ved hans Fødder.

146.

(Nærb. af de to) Hun beholder Jafets Haand i sin, - vender sit Ansigt op mod ham - og siger:

Tekst: Jafet Newland...De er jo min Ven...og derfor maa De hjælpe mig...De er den eneste, der kan hjælpe mig!

Jafet siger intet- men søger blot at undgaa hendes feberhede Blik - og er isøvrigt evig ulykkelig ved Situationen.

147.

(Miss Judds Ansigt) Øjnene skinner som to Stjerner...

Blikket er stærkt og ligesom hypnotiserende. Hun fortsætter:

Tekst: Jeg skal bruge nogle...Medikamenter...Det er nødvendigt for mig...for at kunne komme i Ekstase og beholde min Position...Men ingen Læge vil ordinere dem...ingen Apoteker vil sælge mig dem...og derfor maa De, der er min Ven, skaffe mig dem!

148.

(Jafets Ansigt) Han ser paa hende, - ryster saa bestemt paa Hovedet: Nej, - saadan noget vil han ikke være med til!

149.

(Nærb. af Jafet og Miss Judd) Hun fortsætter med sine Overtalelser, - men alt preller af paa ham, - og han vil rejse sig og gaa...Hun betanker sig et Øjeblik, saa siger hun:

Tekst: Vent blot lidt...og en Hemmelighed vil blive Dem aabenberet...En Hemmelighed, som ingen andre kender, og som vil tabe Deres Øjne!

Jafet nikker tøvende, - og Miss Judd skynder sig saa ind i Sideværelset.

150.

(Miss Judds Soveværelse) Hun kommer ind, tager en smuk Ungpige kjole frem fra et Skab - og river saa Kvækerdragten af sig...Man lægger Mærke til, hvor spinkel hendes Hals og hvor ungpigeagtig Skuldrenes Rundinger er.

151.

(Miss Judds Salon. Nærb. af Jafet) Han er urolig og nervøs - men samtidig uhyre spændt paa, hvad det vel kan være for en Hemmelighed, han skal indvies i. - Han ser nysgerig hen i Retning af Sideværelset.

152.

Tekst: Men Jafet var ikke den eneste, der var interesseret i Miss Judds Hemmeligheder...

(Foran Miss Judds Hus) En formummet Kvindeskikkelse kommer listende, - standser ved Porten, der fører ind til Gaardspladsen.

153.

(Nærb. ved Porten) Lygteskinnet falder paa Kvindens Ansigt, og man ser, at det er den hadefulde Kvinde fra Mødesalen. - Hun forsvinder ind i Porten.

154.

(Gaardspladsen) Kvinden ind fra Porten - og hen til et lavt Skur, - der gaar helt hen til Muren. - Stuevinduerne er oplyste.

155.

(Ved Skuret) Kvinden kryber helt hen foran et oplyst Vindu. Rullegardinet er ikke trukket helt ned, - og Kvinden er derfor i Stand til at se, hvad der foregaar i Stuen indenfor, - der netop er Miss Judds Salon.

157.

(Miss Judds Soveværelse. Nærb. ved Toiletbordet)

I Spejlbilledet ser man Miss Judd's Ansigt, og det er ligesom det er ved at undergaa en vidunderlig Forvandling. Hun bearbejder det med sine smidige Fingre, lader en Svamp glide over det, indgnider det med forskellige Vædsker, - og det er, som den gullige, rynkede og posede Hud skrælles af - og et blændende dejligt Ungpigeansigt dukker frem bag Masken. -

158.

(Miss Judds Salon. Nærb. af Jafet) Han sidder spændt og utaalmelig og venter. Han ser sig omkring i Værelset, faar Øje paa noget, der vækker hans Opmærksomhed.

159.

(Nærb. af et Maleri paa Væggen) Billedet forestiller øjensynlig Miss Judd. Det er det samme mærkelige, furede og egentlig alt andet end sympatiske Ansigt.

160.

(Salonen)(Nærb. af Jafet) Hans Ansigt røber den Væmmelse, han egentlig føler for den mærkelige Kvinde, - og han beslutter at fly fra hende og derved unddrage sig den besynderlige Magt, hun har over ham...Han rejser sig - men standser i det samme og stirrer med stive Øjne mod den Dør, der fører ind til Soveværelset.

161.

(Nærb. ved Døren til Soveværelset) Den sæbnes - og i Døraabningen kommer en fortryllende ung Dame frem, - klædt i en flatterende, dybt udringet Kjole. Hendes Ansigt er meget smukt, Øjnene store og dybe, - men hendes Skønhed er ikke af samme Art som Susannes.

Kvinden her - den forvandlede Miss Judd - er en jordisk, forførende Dejlighed...født til at vække Mænds Begær og

til at kæste dem i Støvet for sine Fødder,

162.

(Nærb. af Jafet) Han er aldrig blevet saa overrasket som nu. - Han stirrer paa Skønhedsaabenbaringen i Døren...stirrer og stirrer, sikker paa at han er Genstand for en Hallucination.

163.

(Nærb. ved Døren) Et Smil spiller om Miss Judds Læber... hun tager mod Jafets stumme Hyldest med en Dronningemane...

164.

(Salonen) Hun gaar med Hænderne fremtrakte hen mod Jafet, der staar ubevægelig som en Stenstatue. Ganske mekanisk tager hun Hænderne og fører dem til sine Læber. - Saa fører hun. han blidt hen til den Stol, han sad i før, og sætter sig selv paa Skamlen ved hans Fødder som før.

165.

(Nærb. ved Vinduet) Under Rullegardinet ser man et Par lynende Øjne, der følger, hvad der foregaar i Stuen...Det er den spionerende Kvinde, - Miss Deborah, - der er paa sin Post.

166.

(Salonen. Nærb. ved Lænestolen) Med Jafets Hænder mellem sine begynder Miss Judd at forklare, idet hun peger mod Maleriet paa Væggen.

Tekst: Billedet der forestiller den rigtige Miss Judd...Hun var min Tante...Hun gik i Sekten for en stor Profetinde - og inden hun døde, lovede hun sine Disciple at staa op af Graven og vise sig for dem...

167.

(Kort Nærb. af Portrættet paa Væggen - som 159)

168.

(Nærb. af Miss Judd og Jafet - som 166) Jafet stirrer paa

Billedet - og paa den smukke Kvinde, der ligger ved hans Fødder...Han ryster uforstående paa Hovedet - og hun fortsætter sit Skriftemaal, - siger:

Tekst: Hun efterlod mig intet - og for et Aar siden fandt jeg saa paa at påtage mig min Tantes Skikkelse. Sekten ventede jo hendes Opstandelse...og derfor krøer og tilbeder den nu mig som en stor Profetinde og sørger rigeligt for mit Underhold!

Hun slutter sit Skriftemaal - og iagttager opmærksomt Jafet, der endnu er stum af Overvældelse.

169.

(Paa Skuret. Nærb. af Kvinden) Hun vender sig fra Vinduet, - smiler triumferende og hævngherrigt: nu har hun Vished, - og nu kan hun handle!...Hun bøjer sig igen mod Vinduet.

170.

(Miss Judds Salon. Nærb. af de to) Miss Judd presser lidenskabeligt Jafets Hænder mod sine Læber, - trækker ham ned mod sig og siger eksalteret:

Tekst: -Jafet...De er den eneste, der kender min Hemmelighed...De er min eneste Ven...De vil hjælpe mig, ikke?

Jafet ved hverken ud eller ind - men han kan ikke modstå den dejlige Kvindes Bøn og nikker dumt...Et Lettelsens Suk hæver Miss Judds skønne Bryst, og hun lægger kortagnende sin Kind mod Jafets Hænder.

171.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod Jafet. Smiler...forførende og forjættende...og siger saa:

Tekst: Jeg saa ha' de Ting, jeg talte om før...Jeg har Fjender...min Position er ikke sikker længere...Og mangler jeg Midlerne til at bringe mig selv under hypnotisk Ekstase, er det ude med mig!

172.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han ser ned paa hende...han er bleg af Sindsbevægelse og Ophidselse: - Min Gud, - hvor er hun smuk!

173.

(Miss Judds Ansigt) Hun ser op mod ham med et straalende Smil - og hvisker saa:

Tekst: Og saa kommer De ned det i Morgen Aften?

174.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han voder sine tørre Læber med Tungen - og nikker saa: Jo, han skal komme!

175.

(Salonen hos Miss Judd) Og saa rejser han sig, - gør en Bevægelse, som vilde han drage Miss Judd ind til sig, men han betvinger sig, kysser blot lidenskabeligt hendes Hænder og stormer saa ud...Miss Judd aander befriet, - hun sejrede eltsaa!

176.

(Uden for Miss Judds Hus) Jafet stormer ud, - smækker Deren i efter sig - og støtter sig tungt op mod Muren... Han tager sin Hat af for at faa Luft til sit brændende Hoved.

177.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han stryger med Haanden de fugtige Lokker tilbage fra Panden - og aander tungt. Han er slot ikke tilfreds med sig selv...og dog: - kunde han handle anderledes?...Vilde nogen have været i Stand til at modstaa den Kvindes Bønner?.....Lidt stolt over sit Eventyr er han jo ogsaa...og hvilken løfterig Fortsættelse vil det ikke faa!...Hans Ansigt klarer langsomt op - og et tilfreds Smil spiller til

Slut om hans Løber...Afblanding.

178.

IV Kapitel.

Der foregaar Dagen efter
og illustrerer, at en Plak=
katkonkurrence let kan kom=
ne til at ende med et
Slagsmaal...Et Plaster
spiller ogsaa en Hovedrol=
le.

(Afstandsbillede af Cophagus' Apotek) En Del Mennesker er
stimlet sammen foran det ene Vindue, i hvilket man skimter
Jacobs store Plakat. Flere Nysgerrige kommer til.

179.

(De Nysgerrige set forfra) Nogle Typer, der læser Plak=
katen, diskuterer dens Indhold og morer sig over den.
Pleggits Bydreng, - vor gamle Bekendt Jacob - puffer sig
hensynsløst frem i Forgrunden og staver sig omhyggeligt
gennem Plakatteksten.

180.

(Nærb. af Plakaten) Hidtil har vi kun set den i Brudsty=

ker. I sin Helhed lyder den:

Lægevidenskabens Triumf:
Cophagus Piller.

Helbreder alle indre Ska=
vanker. Speciel fortrinligt
mod de nedbrydende Virkninger af
sanvittighedsløse Konkurrenters
livsfærlige Arkana.

181.

(Nærb. af Jacob) Han er ganske lænnet, - lige ved at
græde - og som en slagen Mand trækker han sig tilbage.

182.

(Større Billede foran Apoteket) Jacob lister ud af Folke=
massen og forsvinder beskæmmet.

183.

(Ved et Gadehjørne) Jacob kommer ind i Billedet, - gaar

med sænket Hoved hen mod Hjørnet...Fra den anden Side kommer vor Ven Tim - lige som Jacob med sin Apotekerkurv paa Armen. Tim har af lutter Stolthed og Sejrsglæde sin Næse saa højt mod Sky, at han ikke kan se frem for sig, - og Resultatet bliver derfor, at de to snea Herrer bræser sammen med stor Voldsomhed...Kurvene klirrer, og Flaskernes Indhold begynder at strømme ud. -

184.

(Nærb. ved Gadehjørnet) De to gamle Modstandere betragter med flammende Øjne hinanden, - saa sætter de Kurvene fra sig - og ryger saa i Totterne paa hinanden som to Henekyllinger.

185.

(Et Sted paa Torvet) 2 typiske Fiskekællinger, der mundhugges paa Kraft, standser brat i Skænderiet og vier de unge Slagsbrodre deres Opmærksomhed.

186.

(Ved Gadehjørnet) Forskellige Typer samler sig om Duel-lanterne, der kæmper vildt...Tim leder dog til at have Overtaget og knalder med hård Haand sin Modstander i Jorden.

187.

(Nærb. af Jacob) Han falder netop ved Siden af sin Kurv - og i sit øfmægtige Raseri er han tarvelig nok til at gribe en af Medicinflaskerne og slynge den efter Tim.

188.

(Nærb. af Tim ved Husmuren) Han er ved at arrangere sin mishandlede Frisure, da Flasken kommer flyvende, og kun ved lynsnart at bukke sig undgaar han at blive ramt. - Flasken knuses mod Muren.

189.

(Større Billede ved Hjørnet) Jacob rejser sig igen, -

og i retfærdig Harme over hans Nedørdrægtighed farer Tim løs paa ham igen.

190.

(Nærb. af Tilskuerne) Med muntre Tilraab opmuntrer de Kamperne...Der raabes:

Tekst: Det er rigtigt, Tim! Mul ham!

191.

(Ved Gadehjørnet) Tim muler løs, - og hverken han eller hans Modstander lægger Vingrene imellem...Deres Tøj hænger i Løse - og deres Ansigter er blodige og forkrædsede... Tim knalder Jacob imod Jorden, men falder selv over ham. -

192.

(Nærb. ved Jorden) De to Slagsbrødre tueler sig vildt omkring. - Tim stikker den ene Haand ned i Jacobs Kurv, der ligger og roder ved Siden af dem, - og finder en Pilleøske frem. Medens han med den ene Haand holder Jacob nede, prop- per han med den anden den ene Haandfuld Piller efter den anden i hans Hals.

193.

(Nærb. af Jacobs Ansigt) Tim propper Pillerne i Munden paa ham.

194.

(Større Billede ved Gadehjørnet) Under Folkets Jubel rejser Tim sig...Jacob farer ogsaa op, griber sin Kurv og søger Redning i en ilsom Flugt. - Man hujer efter ham, - Tim nyder sin Triumf og fjerner sig endelig med en Sejrherrers Mine.

195.

(Foran Pleggits Apotek) Uden for Apoteket står Pleggit og følger i Afstand Slagets Gang...Jacob kommer løbende og

fortæller ophidset om de sidste Nederlag, - baade med Hensyn til Plakaten og Slagsmålet.

196.

(Nærb. af Pleggit og Jacob) Jacob forklarer, hoster og spytter Piller ud og forklarer igen...Han slutter med at sige:

Tekst: Men det skal de faa betalt derved..Baade deres Plakåt og Klædene!

og hans lille forslaaede Ansigt lyser af Hovngerrighed. Pleggit nikker, - indforstaaet med Tanken. - Afblanding.

197.

(Cophagus' Apotek) Jafet og Cophagus ekspederer nogle Kunder, - da Tim, forrevet og forslaaet, men sejrstolt marcherer ind og fortæller om sin Triumf.

198.

(Nærb. af Cophagus, Jafet og Tim) Tim refererer under Udfoldelse af nogen Mimik og store Gester. - Jafet trykker anerkendende hans Haand, - men den stilfærdige Cophagus ryster misbilligende paa sit elskelige Hoved.

199.

(I Apoteket) Apotekerens trisser ind i Receptturen - og Jafet finder noget Lurred frem til at rensé Tims Ansigt med.

200.

(Nærb. af Tim og Jafet) Tim er stolt over den Anerkendelse, han har faaet af Jafet - og fortæller videre i Enkeltheder...Jafet tørrer Blodet af hans Ansigt med den fugtige Klud... - Pludselig ser de begge mod Døren.

201.

(Apoteket) En stangdrukken Skipper - Tom Robbins- vakler ind og slaar med Knytnæve i Disken. - Jafet gaar hen til ham, medens Tim fortsætter Renselsen.

202.

(Nærb. af Skipperen og Jafet - ved Skranken)

Skipperen laller frem:

Tekst: Jeg skulde ha' noget Djøvelskab...der kaldes..."Pleggits Plaster"....Det skulde være noget saa godt mod Værk og alt det Skidt...og det var her paa Torvet, man skulde faa det!

203.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Det bliver truende...Hvilken Fornærmelse at komme her og ~~spørge~~ om Konkurrentens Humbugartikler! - Han siger vredt:

Tekst: Pleggits Plaster...De maa jo være...

Saa tager han sig i det, - smiler og nikker...Han har faaet en Idé.

204.

(Nærb. ved Skranken) Han beder Skipperen vente-et Øjeblik, - og denne nikker og plumper ned paa en Stol..Jafet gaar.

205.

(Andet Sted i Apoteket. Ved en Sidedisk) Tim staar og tvøtter sig, - Jafet kommer, sætter hviskende Tim ind i Situationen, - siger:

Tekst:....men jeg skal lære ham...komme her og spørge efter den Røvers Humbugsmidler!

Han bøjer sig ned, - finder fre en Skuffe et Plaster frem. Tim bøjer sig ned mod ham.

206.

(Nærb. af Jafets og Tims Hoveder) Tims Øjne staar paa Stilke, og han siger bevende:

Tekst: Men det er jo et Sennepsplaster...Vil du virkelig....?!

Jafet nikker leende.

207.

(Apoteket) Og vor Helt overleverer Skipperen Plasteret. Manden tar imod det under inderlige Taksigelser og Omfavnelser, betaler og vakler ud. Vennerne ser leende efter ham.

208.

(Nærb. af deres leende Ansigter) Tim ser paa Vennen med gransels Beundring...Nej, det havde han selv aldrig kunnet finde paa!

209.

(Apoteket) Han gaar - vridende sig af Letter - hen til sit Vandfad...Jafet bliver alvorlig...ser sig spejdende om.. og læner sig saa eftertænkson mod Skranken.

210.

(Nærb. af den eftertænksonne Jafet) Han ser uhyre spekulativ ud...lytter saa anspondt.

211.

(I Receptturen. Muntert Nærb. af Cophagus) Han sidder trygt sovende i en magelig Stol, - snorkende i vilden Sky.

212.

(Nærb. af Jafet) Han nikker med et svagt Smil: - jo, der er øjensynlig Fred og ingen Fare!...Saa stirrer han drømmende hen mod Døren til Receptturen. - Han ser:

213.

(Nærb. af Døren til Receptturen) Døren ser til at begynde med ud, som den altid har set ud...Men langsomt toner en hvidklædt Kvindeskikkelse frem gennem den lukkede Dør: det er Miss Judd, - saadan som han Aftenen i Forvejen saa hende staa i Døren til hendes Soveværelse...Skikkelsen breder Armene ud mod ham...et forfærlig Smil spiller om hendes Læber...og hendes Blik er dybt og forjættelsesfuldt.

Skikkelsen svinder langsomt bort, - og Døren er etter en prosaisk Apotekerdør.

214.

(Nærb. af Jafet - som 212) Han stirrer længselsfuldt frem mod Døren....stryger saa Drømmerierne af sig...og fatter en Beslutning.

215.

(Apoteket) Jafet rejser sig fra den Hvilestilling, han har indtaget, og gaar beslutsom hen til en af Reclerne.

216.

(Ved en af Reclerne) Han finder forskellige Præparater ned .....blender dem sammen i en stor Medicinflaske...og gør det altsammen hurtigt og forceret...Afblanding.

217.

V Kapitel.

I hvilket vor Helt lider en stor Skuffelse og bliver klar over, at ikke alt, der glimrer, er Guld.

(Gade ved Torvet) Aften....Jafet kommer hurtigt gaaende, standser i Billedets Forgrund og ser sig sky om...Han konstaterer, at Medicinflasken stadig er i god Behold i hans Lomme - og skynder sig saa videre.

218.

(Ved et Gadehjørne) Jafet kommer hurtigt gaaende, - svinger om Hjørnet og standser saa overrasket.

219.

(Gaden, i hvilken Miss Judds Hus ligger noget tilbage)

En stor Monneskemængde er samlet foran Huset. De fleste er Kvækere - men her er ogsaa en Del "civile" Folk. Folkemassen er i Oprør, - der lader til at være noget i Gære.

220.

(Nærb. af Jafet ved Gadehjørnet) Han bliver urolig...
aner, hvad det er, der foregaar, og skynder sig hen mod
Huset.

221.

(Gaden - som 219) Jafet iler hen mod den bølgende Folke=
masse.

222.

(Foran Miss Judds Hus) Kvækerne forholder sig stille og
afventende, - men de andre bruger Mund. - I Forgrunden ser
man Anna Temple og hendes Søster Susanne. - Jafet kommer, -
bliver staaende, lænet op mod Muren; - han ser ikke Sestre=
ne, hvorimod de straks faar Øje paa ham. - Men i det samme
aabnes Gadedøren, og alles Opmærksomhed rettes mod den.

223.

(Nærb. af Gadedøren) Først kommer Menighedsforstanderen
og Miss Deborah...Bag efter dem: Miss Judd (i sin ungpige=
agtige Skikkelse) mellem et Par Betjente.

224.

(Jafets Ansigt) Han bliver bleg...stirrer forfærdet mod
Døren.

225.

(Paa Trappen) Den ene Betjent gaar ned for at faa Mæng=
den til at give Plads, - den anden holder Bedragersken
fast...Hun er bleg som Døden - men smuk, uhyggelig smuk i
sin Bleghed...Hun ser sig hjælpeløs om - og pludselig gi=
ver det et Chok i hende. Hun ser:

226.

(Kort Nærb. af Jafet) Han er ved at faa Tæarer i Øjnene
af Bevægelse..

227.

(Øverst paa Trappen) Miss Judd strækker sin frie Arm frem -
og raaber bedende:

Tekst: Jafet...Jafet...hjælp mig!

228.

(Nærb. af Jafet) Han viger lidt tilbage, lukker Øjnene -
og hans Ansigt falder ned mod Brystet.

229.

(Kort Nærb. af Anna og Susanne) De betragter ham overras-
ket. - Susanne med Sorg og Vemod...

230.

(Nærb. af Jafet) Han skjuler Ansigtet bag sine Hænder.

231.

(Nærb. af Søstrene - som 229) De vender Blikket fra Ja-
fet...ser paa hinanden, og Anna trykker saa sin unge Søster
ind til sig.

232.

(Foran Trappen) Trods Miss Judds fornyede Protester - hen-
des Graad og hendes Appel til Tilskuernes Medlidenhed - bli-
ver hun færdig bort.

233.

(Bag Folkemassen) Jafet løfter Hovedet og ser bevæget ef-
ter den ulykkelige Kvinde, der føres bort...Susanne gaar
stille hen til ham, - lægger sin Haand paa hans Arm og si-
ger blidt:

Tekst: Hvor saa De have holdt meget af hende!

234.

(Nærb. af Jafet og Susanne) Det giver et Chok i ham - men
saa møder han roligt den unge Piges nedfældende Blik...Et
bittert Smil kruser hans Læber - og saa ryster han bedrøvet
paa Hovedet...Han siger intet, - betragter blot Susanne,

som om han vilde indprente sig ethvert af hendes smukke, rene Træk, - griber saa med pludselig Voldsomhed hendes Haand og presser den mod sine Løber.

235.

(Større Billede paa Gaden) Han skynder sig hurtigt bort - uden at se sig tilbage. - Anna Temple gaar hen til Søsteren, - lægger sin Arm om hendes Liv, og tavse stirrer de efter Flygtningen.

236.

(Malerisk Aftenbillede ved en Bro - eller lign.)

Jafet kommer gaaende, - standser ude paa Broen - og læner sig mod Rækverket.

237.

(Nærb. af Jafet) Han stirrer melankolsk ned i Flodvandet, - saa føler han Medicinflasken, han stadig har i Lommen, stude mod Rækverket... Han tager den frem, - betragter den med en dyster Mine og slynger den saa i Floden.

238.

(I Floden. Nærb. ved en Sten) Flasken knuses mod Stenen.

239.

(Nærb. af Jafet - som 237) Jafet smiler bittert: - Nu er Flasken knust - ligesom hans Drømme og Forhaabninger er det... Men det varer ikke længe, før hans gamle Frejdighed faar Overtaget... Han mumler eftertænksomt:

Tekst: Sikken en Hvepserede jeg var kommen ind i!... Han aander befriet op - løfter tungtaandende Armene i Vejret - og ler... Afblænding.

240.

VI Kapitel.

Der foregaar paa en Torvedag og viser os, at ogsaa en slet Gerning kan blive belønnet, samt at Dyr kan være sværere at styre end Mennesker.

(En Del af Torvet - set fra Cophagus' Apotek)

Der er Marked - blandet Krentur- og Frugtmarked.

Vor gamle Ven - Skipper Tom Robbins - kommer vaklende, - ikke mere mdru end da vi sidst saa ham... Han styrer sine usikre Fjed hen mod Apoteket.

241.

(Foran Cophagus' Apotek) Tim staar ved Siden af Døren og nyder det livlige Skue, - da han ser Skipperen nærme sig. - Som et Lyn farer han ind i Apoteket.

242.

(I Apoteket) Cophagus og Jafet er ved at ekspedere et Par Kunder, da Tim styrter ind og hen til Jafet og hvisker noget til ham, ... Jafet ser mod Døren - og han og Tim trækker sig tilbage.

243.

(Bag en Sideskranke) Jafet og Tim kryber i Skjul. - Nu maa det store Opger komme.

244.

(Apoteket) De andre Kunder gaar, - Semanden vakler hen til Skranken, hvor Cophagus staar.

245.

(Nærb. af de to) Tom Robbins griner fjollet til Apotekerren og hikker saa frem:

Tekst: Det var dog et Satens Plaster... det her "Pleggits Plaster", jeg fik her forleden.. Al Huden aad det af mig!

Han bøjer sig, for at den forvirrede Apoteker skal kaste et Blik ned paa hans Ryg.

245a.

(Bag Sideskranken. Nærb. af Jafet og Tim) De morer sig kosteligt... Tim griner saa ubehersket, at Jafet maa holde ham for Munden.

246.

(Ved Skranken) Skipperen ævler og vrævler...Cophagus bliver mere og mere forvirret, - stammer endelig forvirret:

Tekst: Det...det har ikke været mig...men min Medhjælper!

Og han ser sig raadvild om efter Jafet - men kan ikke finde ham.

247.

(Større Billede i Apoteket) Han gaar saa rundt og leder efter Synderen - og kommer endelig hen ved de to Knægtes Skjulested.

248.

(Ved Sideskranken) Cophagus faar halet den modstræbende Jafet op -

249.

(Større Billede i Apoteket) Cophagus fører den skælvende Jafet hen mod Skranken, hvor Robbins staar, - men neppe faar denne Øje paa den unge Mand, før han breder Armene ud og raaber:

Tekst: Der har vi ham jo...Kom i mine Arme!

Jafet nærmer sig forvirret og tvænde.

250.

(Nærb. ved Skranken) Robbins slaar Armen om Jafets Skulder og siger:

Tekst: Dem kan jeg li', - for De er min Ven...For De gav mig det mest Satans Plaster...Men som det hjalp...frisk som en Fisk blev jeg!

Jafet er ikke saa lidt overrasket over den Vending, Sagen har taget. Cophagus klør sig i sit ærverdige Hoved.

251.

(Nærb. ved Sideskranken) Tim stikker sit Uglespilfjæs frem....Det er helt flækket af Grin.

252.

(Ved Skranken) Skipperen bliver mere og mere en i sine Venskabsbeviser. Han siger:

Tekst: De er min Ven, er De...min Ven i Liv og Død...Og Tom Robbins er Deres Mand nu og altid...Har De Brug for en Ven, - saa spørg efter Tom Robbins nede ved Floden...han er go' nok!

Den taknemmelige Drukkébolt gør et sidste Forsøg paa at trykke Jafets Haand af Led - og sætter sig saa i Bevægelse.

253.

(Apoteket) Skipperen svinger ud af Apoteket, - viftende med Hatten og med Armene. Tim stormer hen til Skranken og deltager af fuld Kraft i de andres Latter. - Jafet begynder at fortælle Cophagus, hvad der ligger til Grund for Optrinnet.

254.

(Torvet - med Cophagus' Apotek noget tilbage) Tom Robbins styrer fremad for fulde Sejl, - men Kursen er lidt usikker. En Del Keer staar bundet temmelig yderlig - og hen mod en af dem styrer Skipperen.

255.

(Nærb. i Nærheden af en Ko) Det Reb, hvormed Koen er bundet, er temmelig langt - og i Øjeblikket er det stærkt stramt. - Robbins kommer travende, - opdager, at Rebet hindrer ham i videre Fremgang og forsøger først ved blide Ord og Overtalelser at opmuntre Koen til at trække sig tilbage, saa Rebet slappes, og Passagen derved bliver fri. - Han læner sig til Koens Bagparti.

256.

(Robbins Ansigt) Han tæler blide og besnærende Ord til Dyret.

257.

(Koens Hoved tæt paa) Den ser uhyre stødigt ud, - drejer Hovedet og brøler ærrigt.

258.

(Robbins Ansigt) Han brøler til Gensvar - og ryster opgivende paa sit oppustede Hoved.

259.

(Større Billede ved Koen) Saa opgiver han sin nægelige Stilling, - gør et Forsøg paa at komme under Snoren, og da det mislykkes, tager han resolut sin Foldekniv frem og skærer Rebet over. - Nu er Passagen fri, - og den snilde Skipper frisser stolt videre. - Men Koen, - der jo nu er sin egen Herre, - sætter sig ogsaa i Bevægelse.

260.

(Afstandsbillede foran Pleggits Apotek) Støttet tildene Dørstolpe staar Pleggit og indtager en for en Apoteker værdig Stilling. Mod den anden Stolpe læner Jacob sig - og indtager nøjagtig samme Stilling som sin Principal. - Koen kommer travende, og Pleggit skal netop til at gribe Flugten, - da den opfindsomme Bydreng standser ham i Farten. - Han har faaet en Idé.

261.

(Nærb. af Pleggit og Jacob i Døren) Jacob klamrer sig fast til Apotekerens Frakkeskæder - og betror ham i to Ord sin Plan. Pleggit nikker: - Udmærket! - og stikker ham nogle Smæpenge.

262.

(Større Billede ved Pleggits Apotek) Knægten løber bort

fra Døren, snapper Robstumpen, der hænger ned fra Koens Hals, og haler af med Dyret. - Pleggit gnider skadefra sine Hænder.

263.

(Et Sted paa Torvet, - nærmere Cophagus' Apotek) Jacob kommer halende med Koen, - passerer en Grønthandlerske og ser sit Snit til at stjæle et Bundt Gulerødder... Videre med Koen og Tyvekosterne.

264.

(Foran Cophagus' Apotek) Drengen kommer halende med Koen, - lader den snuse til Gulerødderne og slynger saa den fristende Lækkerbidsken midt ind i Apoteket. - Han giver Slip paa Koen, - der Lækkerstulpen skynder sig ind i Apoteket. - En Del Forbipasserende standser grinende. -

265.

(I Apoteket) Koen holder sit Indtog - til de 3 Mænds Overraskelse og Rædsel. Cophagus strækker Armene i Vejret og skriger om Hjælp.

266.

(Foran Skranken) Koen er omtrent lige saa bange som Apotekeren - og da Jacob og nogle andre staar i den aabne Dør bagved og ophidser den med Tilraab og Tilkast, - spankulerer det forfjænskede Dyr ind bag Skranken. -

267.

(Paa den anden Side af Skranken) Cophagus' Rædsel stiger... Han søger at redde sig ved Flugt - men tørrer i Farten voldsomt mod en lav Reol, vælter den - og tumler rundt med den, - udstødende vanvittige Angstraab... Jafet og Tim kan ikke røre sig for Latter - og støtter sig leende til hinanden.

267a.

(Apoteket - med Døren til Apoteket i Baggr.) Folk strømmer ind - jubler af Grin og kommer med Morsomheder og Spydigheder.

268.

(Nærb. af Cophagus) Han ligger og tumler rundt mellem alle umulige mærkelige Apotekersager - og er ved at himle af Angst...

269.

(Nærb. af Jafet og Tim) De er ved at eksplodere af Grin. Taarerne løber dem ned ad Kinderne.

270.

(Hele Lokalet bag Skranken) Og imedens tumler Koen forvirret rundt, - anretter diverse ~~Edel~~æggelser, - for saa vidt meget mod sin Vilje.

271.

(Apoteket - med Døren i Baggr. - som 267a) Flere og flere lattermilde Folk strømmer til, - og nu kommer ogsaa Koens Ejer - og baner sig Vej gennem Stimmelen.

272.

(Lokalet bag Skranken) Ejermanen faar Fingre i Dyret, - kommer med nogle beklagende Ord og haler saa af med Desertøren. - Jafet og Tim iler hen til Cophagus - og hjælper ham op... Han kan daarligt støtte paa Benene af Sindsbevægelse, - ser med et "døende" Blik paa de lattermilde Mennesker, der er strømmet til, - og lader sig saa nærmest bære ind i Receptturen.

273.

(Receptturen) Jafet og Tim ind med deres medtagne Herre, som de faar placeret i en Stol. -

274.

(Nærb. af de 3 ved Stolen) Cophagus rokker frem og tilbage og mumler:

Tekst: Ren Skandale...umulig for Fremtiden...lige saa godt lukke...lægge mig til at dø og saa fort videre!

Jafet forsøger at trøste og opmuntre ham, men uden større Held...Den aldrende Mand ryster endnu efter Sindsbevægelsen.

275.

(Cophagus' Apotek) De fleste Nysgerrige har trukket sig tilbage, - men nu arriverer Mr. Pleggit iført sit stiveste Puds. Han forsvinder om bag Skranken.

276.

(Receptturen) Jafet og Tim staar endnu bøjet over Cophagus, da Mr. Pleggit træder ind. Forbløffet over Arvefjendens enestaaende Frøkhed viger de to Ungersvendte tilbage, - og Cophagus vil fortørnet rejse sig, men synker atter kraftløs sammen. - Pleggits Ansigt røber kun Medfølelse og Deltagelse, og han bøjer sig lidelt ned over sin Kollega og Konkurrent.

277.

(Nærb. af Pleggit og Cophagus) Pleggit siger med sit elskeligste Snil:

Tekst: Jeg hørte jo, kære Kollega, hvilket Uheld der var overgaaet Dem, - og skyndte mig herhen for at se, om De ikke kunde have Brug for mig!

Cophagus stirrer vantro paa sin tidligere Dødsfjende, men dennes Ansigt lyser af Elskelighed og Velvilje, - og han blødgøres og takker rørt.

278.

(Nærb. af Jafet og Tim) De stirrer maabende paa hinanden: - Nu staar Verden da ikke ret meget længere!

279.

(Receptturen) Vore to unge Venner er klar over, at de er ganske overflødige - og lister ud. -

280.

(Apoteket. Ved Døren til Receptturen) Jafet og Tim ud, - men de lukker ikke Døren og bliver staaende paa Udkig ved den.

281.

(Receptturen. Nærb. af Pleggit og Cophagus) De sidder ret venskabeligt over for hinanden. - Pleggit tager et skarpt Instrument frem. -

282.

(Apoteket. Ved Døren - som 280) Tim vender sig fra Døren og hvisker gispende til Jafet:

Tekst: Du Alnøgtige...Han myrder ham!

Jafet kan ikke rigtig tro det - men kiger ind.

283.

(Receptturen. Nærb. af de to Mænd) Pleggit tager en Kop - og bereder sig til at aarelade sin Kollega.

284.

(Apoteket - ved Døren - som 282) Jafet vender sig beroliget fra Døren og forklarer Tim noget, - siger:

Tekst:....Han aarelader ham bare!

Tim nikker, - beskæmmet over sin Uvidenhed - og lægger saa Øjet til Dørsprækken. -

285.

(Hele Receptturen) Aareladningen er overstaaet, - Cophagus føler sig straks bedre og strømmer over af Taknemmelighed. - Han forklarer sin Kollega, hvor han skal finde Vin og Glas, og Pleggit faar da ogsaa disse Sager frem.

286.

(Anoteket. Ved Døren til Receptturen) Tim vender sig og betyder Jafet, at han skal se med. - Jafet bøjer sig ind over Vennen.

287.

(Receptturen. Nærb. ved Døraabningen) De to spejdende Øjepar i to Etager.

288.

(Nærb. ved Bordet) De to gamle Herrer skaaler, - drikker, - tager hinanden om Skulderen og er øjensynlig paa Nippet til at blive Perlevenner.

289.

(Apoteket. Nærb. ved Døren) Vennerne forlader deres Spejderposter, - ser hovedrystende paa hinanden, - og Tim drager saa Jafet bort fra Døren.

290.

(Apoteket) Tim fører Jafet hen i en forholdsvis idyllisk Krog.

291.

(I Krogen) Tim paatager sig en uhyre hemmelighedsfuld Mine og siger med Vægt:

Tekst: Det her gaar galt!...Pleggit vil ha' Apoteket, - det er derfor, han logrer! Stol paa mig...jeg er ikke dummere end de fleste!

Tim smiler fiffigt, - og Jafet nikker: Jo, det kan saemænd godt være, han har Ret! - Saa lytter de begge.

292.

(Receptturen. Nærb. af Pleggit og Cophagus) Vinen er allerede steget dem til Hovedet, - Pleggit fortæller Historier, - og Cophagus griner voldsomt...De sidder venskabeligt med hinanden om Skulderen: - Skaal, Kammerat!....Skaal!

293.

(Apoteket) (I Krogen - som 291) Vennerne ser paa hinanden:
Det gaar gjensynlig godt derinde! - Saa siger Jafet efter
at have tænkt sig om et Øjeblik:

Tekst: Sælger han, - saa drager jeg ud i Verden for
at søge min Fader!....Det har jeg længe haft
til Hensigt!

og han nikker beslutsom.

294.

(Tims Ansigt) Det bliver bedrøvet, - og han sukker...
Men saa falder der ham noget ind, - og han siger bønligt
og indtrængende:

Tekst: Lad mig følge dig, Jafet...som din Ven...
eller din Tjener, eller hvad du vil....Jeg
vil saa nødig skilles fra dig - og jeg kan
maaske være dig til Nytte!

295.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han bliver rørt over Vennens
uegennyttige Tilbud, og han nikker samtykkende - med Taa-
rer i Øjnene.

296.

(Nærb. af de to Venner) Jafet rækker Tim sin Haand, -
og Vennen trykker den glædestraalende. - Billedet toner
bort.

Tekst: Og Tim fik virkelig Ret...Det gik galt...
Cophagus solgte sit Apotek til Konkurrenten.
(Teksten toner bort)

297.

VII Kapitel.

I hvilket vor Helt ledsaget
af den tro Tim drager ud for
at søge sig en Fader og op=
lever et mærkeligt Eventyr.

(Foran Cophagus' Apotek) Opblænding. - Jafet og Tim ta-
ger en rørende Afsked med deres tidligere Principal...Den
brave Apoteker kan daarligt holde Taarerne tilbage, - og
det kan hans unge Venner næsten heller ikke.

298.

(Større Billede af Torvet - med Apoteket) Vandringsmændene fjerner sig fra Apoteket, - hver med en Bylt i den ene Haand og en Stok i den anden. - Cophagus bliver staaende og ser efter dem. - I Billedets Forgrund standser Tim pludselig Vennen - ved at gribe ham haardt i Armen - og sige:

Tekst: I hvilken Retning skal vi egentlig gaa?

299.

(Nærb. af Vennerne) Tim betragter spørgende Jafet, der eftertænkson kløer sig i Nakken. - Saa siger han:

Tekst: De vise Mænd kom jo fra Øst...og altsaa maa de være rejst mod Vest...Lad os da vise vor Visdom ved at gøre ligesaa!

Tim nikker, - fuld af Beundring over Jafets Snilde.

300.

(Større Billede ved Torvet) Vennerne gør halvt omkring - og begiver sig mod Vest.

301.

Tekst: Ved at gaa Vest paa havnede de nede ved Floden og der...

(Ved Floden) Her ligger Jafets svorne Ven, Tom Robbins, netop med sin Flodpram. Han skal til at kaste los - assisteret af sin eneste Medhjælper, en forakræmt Skibsdreng, - da Tim og Jafet kommer ned mod Bredden og standser.

302.

(Nærb. af Vennerne) Tim peger altereret ud mod Flodskipperen, - og Jafet nikker genkendende og raaber:

Tekst: Skipper - aahoj!

303.

(Paa Prammen. Nærb. af Robbins) Han skal lige til at slippe Forankningstovet, da han hører Raabet. - Han ser

op, - genkender Jafet - og griner og nikker og vinker.

304.

(Nærb. af Vennerne) De vinker igen - og Jafet brøler:

Tekst: Vi vil med, - hvis De skal Vest paa!

305.

(Nærb. af Robbins - som 303) Han nikker: Ja, det skal han netop! -

306.

(Ved Floden) Jafet og Tim springer saa om Bord - og Skipperen giver los.

307.

(Paa Prammen) Skipperen giver Vennerne et næsten aalt for hjerteligt Velkomstfavnag - og saa brøler han til Skibsdrengen:

Tekst: Remmen frem - og Vædet paa!
.....Nu skal vi ha' os et ordentlig Velkomst-
bøger!

Knægten piler ned. -

308.

(Afstandsbillede paa Floden) Prammen glider stille ned ad Floden. Robbins har Rorët under den ene Arm, - Jafet under den anden, og Tim troner ved hans anden Side.

309.

(Paa Prammen) Skibsdrengen kommer færende med Vand og Ron, og Skipperen tillaver Spirituosaen.

310.

(Nærb. af Skibsdrengen) Med store, stive Øjne kiger han paa Skipperen og boundrer hans Bartenderevner. - Knægten piller sig stilfærdig i Næsen, - det er det eneste, han er flink til!

311.

(Paa Prammen. Ved Roret) Robbins hilser paa sine Venner i de dampende Grogg'er....Afblanding.

312.

Tekst: Dagen gik...det blev Nat, og Skipperen var endnu ikke blevet færdig med at tømme Velkomstbægre...

(Afstandsbillede af Floden i Natbelysning) Prammen driver stille ned ad den mørkebelyste Flod. - En Lygte, der staar paa Dækket i Nærheden af Roret, kaster et svagt Lys over vore 3 Venner, der stadig holder Kalas.

312a.

(Nærb. ved Roret) Robbins er nu ligesaa fuld, som han plejer at være. Han sidder og hiver i en brystsyg Harmonika - og ledsager Spillet med en vemodig Sømandssang. Han langer ud efter sin Grog^g, - faar derved Overbalance og triller ned af den lave Stol, han sidder paa. - Jafet, der passer Roret, betyder Tim, at han hellere maa hjælpe Skipperen til Køjs, - og Tim, som formedlet Spiritussen griner endnu mere, end han plejer, hanker op i Robbins og slæber af med ham.

313.

(Større Billede paa Dækket) Tim hiver af med Skipperen, der stadig skraaler af fuld Hals, - og forsvinder ned med ham i Kahytten.

314.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han ser tankefuld ud over Floden, - faar saa paa den ene Bred Øje paa noget, der fanger hans Opmærksomhed.

315.

(Afstandsbillede af Hedestrækningen, der gaar ned mod Floden)

I det fjerne ser man en Rytter komme galoperende - og i nogen Afstand efter ham et Par ridende Gendarmere. -

316.

(Nærb. af Jafet ved Roret) Han rejser sig op for bedre at kunne følge Begivenhederne inde paa Bredden.

317.

(Bredden paa Afstand - som 315) Den første Rytter nærmer sig Floden....hans Forfølgere skyder efter ham. Rytteren kaster sig fremover, - bøjende sig ned mod Hestens Hals.

318.

(Nærb. af den første Rytter, - set fra Siden) Man følger et Øjeblik Rytteren, - ser ham høre Hovedet lidt og kige sig tilbage...Ansigtet er ligblegt - og tildels dækket af et stort Skæg.

319.

(Forfølgerne, set forfra) De driver deres Heste fremad.. En af Rytterne løfter igen Bossen og fyrer.

320.

(Afstandsbillede af Floden og Bredden) Den forreste Rytter - ham, der forfølges - tvinger Hesten ud i Floden - men glider i det samme af Dyret - paa en Maade, saa det ser ud, som om han var blevet ramt - og opsluges af Floden...Hesten vender sig mod Land igen.

321.

(Paa Prammen. Nærb. af Jafet) Han følger spændt Begivenhedernes Udvikling - og stirrer frem mod den Del af Vandfladen, under hvilken Rytteren forsvandt.

322.

(Større Del af Vandfladen) Den er endnu i svagt Oprør...

men Rytteren kommer ikke op igen...Floden lader til at have taget ham.

323.

(Nærb. af Jafet - som 321) Han er efterhaanden blevet noget uhyggelig til Mode - ser nu ind mod Bredden.

324.

(Afstandsbillede af Floden og Bredden) Prammen driver ned ad Floden - frem mod Billedets Forgrund. - De forfølgende Ryttere galoperer ned til Floden, - standser - og ræber Jafet an.

325.

(Nærb. af Rytterne ved Flodbredden) En af dem sætter Haanden for Munden og brøler:

Tekst: Har De set noget...Kom han op igen, Banditten?

326.

(Paa Prammen. Nærb. af Jafet) Han svarer benægtende.

327.

(Nærb. af Rytterne - som 325) De ser paa hinanden - og en af dem siger saa:

Tekst: Han er blevet skudt...og Floden har taget ham...Saa er den Historie ude af Verden!

De andre nikker - og man drejer Hestene om.

328.

(Afstandsbillede af Flodbredden) Rytterne galoperer tilbage i samme Retning, de kom fra.

329.

(Paa Prammen. Nærb. af Jafet) Han ser eftertænksomt efter de bortdragende Gendarmen og spekulerer over, hvad der kan ligge til Grund for den Forfølgelseshistorie- Men saa henledes hans Opmærksomhed paa noget andet.

330.

(Præmms Dæk, - set fra Roret) Timotheus' grinende Hoved dukker op af Lugen, der fører ned til Kahytten...Fyren kommer helt frem - og danser syngende hen mod Jafet.

331.

(Ved Roret) Tim hen til Jafet, der tysser paa ham, og i en alvorlig Tone forklarer ham, hvad der er sket...Idet han under sin Forklaring peger tilbage over Floden, faaar han i Præmms Kølvand Øje paa noget, der faar ham til at gyse. Han gør Tim opmærksom paa sin Opdagelse.

332.

(I Kølvet. Nærb. af et Ansigt) Op af det svagt skummende Vand dukker et ligblegt, beskægget Ansigt...Det er den Mand, som for lidt siden forsvandt i Floden.

333.

(Nærb. af Jafet og Tims Ansigter) De stirrer kysende ned mod det uhyggelige Hoved...Saa forklarer Jafet hurtigt, hvad der maa gøres.

334.

(Præmms Agterdæk - med Roret i Baggr.) Vennerne rejser sig. - Tim smider sin Trøje, og Jafet arrangerer et Par tykke Tøve - Forankningstovene-, saaledes at de er bundet fast til Præmms. - Tøvene kaster han ud over Præmms Side. Tim gør sig klar til at entre ned ad det ene Tov.

335.

(Præmsiden, - ude fra) Tim entrer ned ad det ene Tov, - forsøger at binde det andet om den tilsyneladende livløse Skikkelse, der driver i Præmms Kølvand...

336.

(Paa Præmms. Nærb. af Jafet) Han bøjer sig ud over

Rølingen og forklarer Tim, hvad han skal gøre.

337.

(Pramsiden ude fra) Tim har faaet gjort Tovet fast om den Forulykkede - og entrer nu op igen.

338.

(Prammens Agterdæk) Tim op - og sammen med Jafet giver de sig til at trække den formentlige Drukne op.

339.

(Pramsiden - ude fra) Den livløse Skikkelse trækkes op.

340.

(Prammens Agterdæk) Skikkelsen bliver halet indenbords, Jafet sætter Tim til at passe Røret, - løfter selv den Færnede - hvis Navn er Melchior - op i sine Arme og bærer ham hen mod Kabytten.

341.

(Nærb. af Tim ved Røret) Han konstaterer smasklynkende, at hans fine Benklæder er blevet drivvaade...Men han er ikke i Stand til at være sorgmodig ret længe ad Gangen - og istemmer snart en munter Sang.

342.

(Kabytten) Jafet kommer slæbende ind med Melchior og anbringer ham i en tom Køje. - I Køjen overfor ligger Robins og snorker trygt. - Jafet grunder et Øjeblik, - saa finder han fra sin Bylt, han har liggende paa Bordet, en Æske med forskellige Apotekervarer frem - og gaar hen ved Melchiors Køje med den...

343.

(Ved Melchiors Køje) Jafet finder nogle Draaber frem og tyller dem i Halsen paa Melchior...Saa afventer han spændt Resultatet.

344.

(Nærb. af Melchior's Ansigt) Det er til at begynde med dødt og stivnet...Saa dirrer Øjenlaagene...og pludselig slaar Melchior Øjnene op...Der er Angst og Uro i hans Blik.

345.

(Ved Køjen) Jafet smiler fornøjet og bøjer sig ned over Melchior. Denne rejser sig lidt op paa Albuen, - ser sig nysgerrigt om og siger saa, idet han griber Jafets Haand:

Tekst: Venner?

Jafet nikker, - og Melchior ser beroliget ud... Og pludselig gør han en Bevægelse og læner det Skæg, der har dækket en Del af hans Ansigt. - Det zigeuneragtige, der hidtil har været over hans Ansigt, og som hans Klædedragt ogsaa har fremhævet, - forsvinder nu til Jafets Overraskelse...Melchior smiler svagt og siger:

Tekst: Nødvendigt...Dum Affære med Politiet...Lidt uskyldigt Kvaksalveri...

Jafet nikker forstaaende, - men saa faar Melchior Øje paa Kassen med Apotekersagerne og udspørger interesseret Jafet om dem.

346.

(Nærb. af Jafets Ansigt) Han forklarer smilende:

Tekst: Har været ved Apotekerfaget en Del Aar... men er nu taget ud i Verden sammen med en trofast Ven for at naa et bestemt Maal...

347.

(Ved Køjen) Melchior nikker interesseret og udspørger nærmere Jafet, - som villigt forklarer....Afblanding.

348.

(Afstandsbillede paa Floden) Prammen driver langsomt ned ad Floden, styret af Tims ikke særlig kyndige, men ret

faste Haand....Natbillede.

349.

Tekst: Og medens Prammen i den lyse Sommernat drev ned ad Floden, aabnede Jafet sit Hjerte for den mærkelige Mand, som han paa en saa mystisk Maade var truffet sammen med...

(Kahytten. Ved Melchiors Køje) Jafet skrifter - og Melchior lytter interesseret til. Da den unge Mand slutter, - forholder hans Tilhører sig tavs et Øjeblik, men siger saa:

Tekst: Jeg tilhører en stor Zigeunertrup, som min Hustru i Følge sin Fødsel har Magten over... Og jeg kunde godt have Brug for en Mand som Dem, der har Kendskab til Medicin og den Slags...og deres Ven kunde jeg vel ogsaa finde Anvendelse for...

Jafet nikker og retter et Spørgsmaal til Melchior, der svarer:

Tekst: Ja, paa den Maade kunde De ogsaa komme videre - og derved maaske finde den Fader, De søger...Livet i Lejren vilde sikkert ogsaa interessere Dem...

og han fortæller videre om dette Lejrliv...
(Billedet toner over i:)

350.

(Den maleriske Zigeunerlejr. Afstendsbillede) Teltene er slaaet op paa en Hede...Der rører sig et muntert Folkeliv mellem Teltene...Baalene brænder....
(Billedet toner over i:)

351.

(Foran et Telt) Her staar Melchiors Hustru, den stolte og pragtfulde Nattée, og skuer ud over Lejren.
(Billedet toner over i:)

352.

(Ved et Lejrbaal) Foran dette ligger den purunge, smukke Fleta, - klædt i en Zigeunerskes fattige, men flatterende Dragt, men dog ikke selv nogen Zigeuner...Hun stirrer drømmende ind i Ilden....
(Bill. toner over i:)

-61.

353.

(Fjernbilledet af Lejren - som 350) Malerisk Billede
i mystisk Natbelysning....(Bill. toner tilbage til:)

354.

(Kahytten. Nærb. ved Køjen - som 349) Melchior slut=
ter sin Beskrivelse....betragter opmærksomt Jafet og
spørger saa:

Tekst: Er det saa en Aftale, at De og Deres Ven
slutter dem til os?

Jafet nikker - og de to veksler et Haandtryk...

Afblanding.

Tekst: Og her forlader vi vor Helt. I vor
Fortællings næste Del:

Det stjaalne Barn
følger vi ham til Zigeunerlejren, hvor sølsomme
Oplevelser venter ham, og hvor en Spaadom fører
ham nærmere mod sit Maal.

(Teksten toner bort)

Slut paa I. Del.

462

2

Safe 2

3 Billeder, som skal anvendes til at stikke ind mellem de resumerende Fortekster, og som toner frem og toner bort:

355.

(Muntert Præsentationsbillede af Jafet og Tim)

356.

(Smukt Præsentationsbillede af Susanne Temple)

357.

(Lidt mystisk Præsentationsbillede af Melchior)

358.

I Kapitel.

I hvilket vi følger vor Helt ind i en malerisk Zigeunerlejr og lærer adskillige interessante Personer at kende.

(Kuperet Hedeterrain) Melchior kommer sammen med Jafet og Tim, der slæber paa deres Bylter, - De arbejder sig op ad en Hedebakke, - bliver staaende paa dens Top. - Det er Skumring.

359.

(Nærb. af de 3 paa Bakketoppen) Melchior peger ned, og vore unge Venner ser:

360.

(Malerisk Zigeunerlejr - set skraat ovenfra) Lejren oplyses af Fakler og flammende Baal, - rummer en Beboelsesvogn, - en Bagagevogn, - en 6 - 7 Telte, en 35 - 40 Medlemmer og en Del Heste, der græsser fredeligt i Lejrens Udkant.

361.

(Nærb. af de 3 paa Bakketoppen - som 359) Baade Jafet og Tim er betaget af det maleriske Billede og giver deres Begejstring Luft overfor deres Fører, der med et svagt Smil indkasserer Bifaldet.

362. .

(Afstandsbillede af Lejren - med Bakken i Baggr.) De 3 Vandrere, - der staar øverst paa Bakketoppen, - begiver sig ned mod Lejren.

363.

I Lejren. Foran Beboelsesvognen) Nogle Trin fører op til Vogn døren, og paa det øverste brede Trin ligger en Hund og slumrer. - Pludselig farer den op - og gør rasende. Straks efter bliver Døren aabnet, - og Nattée, Melchiors Hustru og Zigeunernes Dronning, - kommer frem. Hun er en meget høj Kvinde, men meget smuk og usædvanlig harmonisk bygget - og der er noget majestætisk og bydende over hende. Hendes Fødder er nøgne, - Fingrene er smykket af mange mærkelige Ringe, - og paa Panden, - der hvor Haaret er skilt, - hænger et Guldsmykke.

364.

Narb. af Nattées Ansigt) Hun ser opmærksomt op mod Bakken, - rynker overrasket Brynene.

365.

(Foran Vognen) Saa gaar hun ned ad Trinene og afventer sin Husbonds og de Fremmedes Komme.

366.

(Foran Lejren) Paa en Lyngknold sidder en ung Zigeuner paa Vagt. Det er Jan. - Vore 3 Venner kommer ind forrest i Billedet, - Jan springer op, men Melchior værdiger ham daarlighedsvis en Hilsen. Saasnart de 3 er passeret, sætter Jan sig igen.

367.

(Narb. af Jan) Han ser efter de Kommende. - Han er ikke nogen sympatisk Fyr. Der er noget skulende over ham, og hans Blik er stikkende. - Han lader ikke til at være begejstret over den Forøgelse, som Lejren øjensynlig vil faa

368.

(Forrest i Lejren) Ved det forreste Lejrbaal ligger en Del Mand og Kvinder og nogle sovende Børn, - Zigeunere allesammen. - Melchior og de Unge kommer, - Zigeunerne rejser sig ærbødigt, og Melchior hilser paa dem og præsenterer sine nye Venner for dem. - Saa faar han Øje paa en Skikkelse, - der ligger byltet sammen helt inde ved Baalet.

369.

(Nærb. af den sammenrullede Skikkelse) Melchior sparker hensynsløst til den med Foden, - og Bylten ruller sig ud og viser sig at være en uhyggelig udseende, tynd og slatten Yngling med et gustent Ansigt, uredt Haar, der minder om en Rotterede, og med Øren, der omtrent er saa store som en Elefants.

370.

(Jafets og Tims Ansigter) De faar Øje paa Skikkelsen - og stirrer paa ham, baade forundrede og rædselsslagne.

371.

(Nærb. ved Lejrbaalet) Den uhyggelige Skikkelse springer op, og Melchior præsenterer:

Tekst: Det er Philotas.... eller Num, som vi kalder ham.... vores Nar, som vi bruger til at trække Folk sammen med. Det er jo desværre saadan, at Galskaben altid kan være sikker paa at trække Mængden til sig!

Narren griner idiotisk. -----

372.

(Forrest i Lejren - som 368) De 3 gaar videre .... Narren kaster sig igen ned foran Baalet og ruller sig sammen som en Ærm.

373.

(Nærb. ved et andet Baal) Her ligger en fed Zigeunermutter og sover, og lidt fra hende ligger en smuk, 16'aars Pige og stirrer ind i Ilden. Den unge Pige er klædt i en

ranske kort, forstoppet Nederdel og et tatsluttende Kjoleliv.... Drøten er ikke meget stilfuld - men den klæder hende og fremhæver hendes Skønhed. - Hun drejer Hovedet og følger interesseret de Kommende.

374.

(Foran Beboelsesvognen) Nattée staar afventende, da Melchior kommer med Jafet og Tim - Han veksler et Par Ord med sin Hustru, der nikker samtykkende, - og saa siger han til sine unge Venner:

Tekst: Nattée .... min Hustru.... vil byde jer velkommen!

Nattée gaar hen til dem, betrakter dem opmærksomt, berører sin høje Pande med sine Fingerspidser og rækker saa Jafet og Tim Haanden. - Melchior kaster et Blik ud over Lejren og kalder saa:

Tekst: Fleta!

375.

(Nærb. ved det lille Baal) - som 373) Den unge Pige færrer sammen og springer saa hurtigt op, - men i det samme fortrækkes hendes Ansigt i Smerte. - Hun løfter den ene, nøgne Tod.

376.

(Nærb. af Foden) Hun fører en Haand ned til Foden og tager en skarp Sten, der har skaaret sig ind i Kødets, ud. - Men ser et Øjeblik Haanden med Stenen, - saa kastes den bort.

377.

(Ved Baalet) Fleta sætter atter Foden til Jorden, bider Smerten i sig - og skynder sig saa bort.

378.

(Foran Vognen) Fleta hen til Melchior, - der præsenterer hende for de to Venner, idet han siger:

Tekst: Fleta... en forældreløs, lille Pige, der ikke tilhører Stammen, men som vi for mange Aar siden har taget til os----

379.

(Nærb. af Fletas søde Ansigt) Hun betragter nysgerrigt de to unge Mennesker, - smiler svagt og slaar saa rødmen-
de Blikket ned.

380.

(Nærb. af Jafet og Tim) De betragter overraskede og be-
undrende den unge Skønhed.... Tim fortrækker sit Ansigt
til et stort Grin.

381.

(Ved Vognen) Saa giver de hende Haanden, - Tim under me-
gen, kejtet Dukken. - Melchior betyder de unge Mand, at
de skal gaa med ind i Vognen, - og de følger ind efter
Nattée og ham seende tilbage mod Fleta, der bliver staa-
ende udenfor.

382.

(Vognens Indre) Det forreste, ret store Rum er baade Dag-
ligstue og Soveværelse. Bag det skimter man 2 meget smaa
Rum, af hvilke det bageste er Køkkenet.---- Zigeunerpar-
ret ind, fulgt af Jafet og Tim. Melchior forklarer og
fører Vennerne videre - ind i det lille Rum, der ligger
lige bag Opholdsrummet, - i hvilket Nattée bliver.

383.

(Det lille Rum i Vognen) Jafet og Tim konstaterer til
deres Overraskelse, at det er en Art Laboratorium, - et
Slags Apothekerværksted opfyldt af Flasker og Lsker med
de mærkeligste Medikamenter. - Melchior smiler over de-
res Forbløffelse og siger til Jafet:

Tekst: Det er her, jeg har Brug for Deres Kund-
skaber og Evner... Her fremstiller jeg alle
de Medikamenter, jeg har Anvendelse for ved
mit uskyldige, men indbringende Kvaksalveri

Jufet nikker - og Melchior forklarer og demonstrerer.

384

(Foran Vognen) Fleta har sat sig paa Trinet og undersøger sin saarede Fod, der smerter hende meget. - Hun faar en Ide og skynder sig bort.

385.

(Foran Lejren) Jan sidder stadig paa sin Udkigspost. - Fleta kommer ud fra Lejren og forsvinder ud ad Billedets ene Side uden at lægge Mærke til Zigeuneren. Men han har set hende - og stirrer efter hende.

386.

(Nærb. af Jans Ansigt) Med Ansigtet fordrejet af Liden- skab stirrer han efter den smukke Pige.

387.

(Smukt Hedelandskab i Aftenbelysning) Fleta gaar ned mod en lille Bæk (eller et Vandhul) og sætter sig ved Vandet.

388.

(Nærb. af Fleta) Hun bader den saarede Fod.

389.

(Stedet, hvor Jan sidder) Han ser sig lurende om, - rejser sig saa og gaar ned mod Bækken.

390.

(Nærb. af Fleta ved Bækken) Hun bader Foden, og Smerten fortager sig.... Saa lytter hun, - bliver urolig og drejer ængstelig Hovedet.

391.

(Afstandsbillede - med Bækken i Forgr.) Fleta stirrer tilbage - og ser Zigeuneren nærme sig hende.... Han sætter sig uden videre ved hendes Side.

392.

(Nærb. ved Bækken) Der er Angst og Uro i den unge Piges Blik. Hun er bange for Zigeuneren, i hvis Øjne Lidenskabens Ild brænder. Hun forsøger dog at bekæmpe sin Frygt - og fortæller med et kunstlet Smil om Stenen, der har saaret hende.... Hun vil rejse sig - men han holder hende tilbage og overvælder hende med glødende Kærlighedsforsikringer.

393.

(Beboelsesvognens Indre) Jafet og Tim kommer ud fra "Laboratoriet" fulgt af Melchior, der rækker dem et Par Tæpper og siger:

Tekst: Det yderste Telt er tomt - men det er ellers nok saa behageligt at sove i fri Luft!

Vennerne nikker, tager Afsked med Parret og gaar.

394.

(Uden for Vognen) Jafet og Tim kommer ud, - lukker Vogn-døren efter sig og kaster saa et Blik ud over Landskabet. - Pludselig får Jafet sammen, ~~griber~~ Vennen haardt i Armen og peger i en bestemt Retning. De ser:

395.

(Fjernbillede af Bækken) Fleta forsøger at rejse sig, men Jan holder hende tilbage. Det lykkes hende dog at komme op, - men i det samme er Zigeuneren over hende igen.

396.

(Kort Nærb. af Fleta og Jan) Kampen mellem dem, - under hvilken hendes Trøje bliver flaaet.

397.

(Fjernbillede af Bækken - som 395) Kampen bliver vildere og vildere, og Kræfterne er ved at svigte Fleta.

398.

(Uden for Vognen) Jafet siger et Par Ord til Tim, - ka-

ster sit Tæppe over til ham og løber saa.... Tim følger
spændt Begivenhedernes Gang.

399.

(Ved Bækken) I Forgrunden de Kæmpende. Langt tilbage ser
man Jafet komme løbende.

400.

(Nærb. af de Kæmpendes Ansigter) Jan forsøger at tvinge
sit Ansigt ned mod Fletas, - men hun ~~væger sig som rasen~~
de, - river og bider ham.

401.

(Afstandsbillede ved Bækken) Jafet kommer til, - griber
fat i Jan og slynger ham om i Lyngen. - Saa lægger han
beskyttende sin Arm om Fleta.

402.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han taler muntært og beroligen-
de til hende, og hun klynger sig tillidsfuldt til ham
og forsøger at ordne sit ~~derangerede~~ Kjolaliv.

403.

(Nærb. af Jan) Han rejser sig op paa Albuen, - ser hade-
fuldt mod sin unge Modstander og lister saa sin Kniv
frem. -

404.

(Større Billede ved Bækken) Jan springer op, - løfter
Kniven og styrter sig over Jafet, - som skubber Fleta
tilbage - og optager Kampen.

405.

(Nærb. af Fleta) Aandeløs og gysende følger hun Kampen -
og skjuler saa Ansigtet bag sine Hænder.

406.

(Større Billede ved Bækken) Fleta skjuler stadig Ansigtet
bag sine Hænder. - Mellem de to Mænd raser en Kamp paa

Liv og Død. Jafet arbejder paa at faa Kniven fra den blodtørstige Zigeuner.

407.

(Foran Leboelsesvognen) Tim staar og tripper i Angst og Bæven, - saa kan han ikke holde det ud længere - og dunker haardt paa Vognrøden. - Nattée kommer ud, - overrasket og vred over Forstyrrelsen..... Tim forklarer og peger ud over Heden. De ser:

408.

(Bækken, - set fra Lejren) Kort Billede af det vilde Slagsmaal mellem de to Mænd.

409.

(Foran Vognen - som 407) Nattées Ansigt bliver mørkt og harmfuldt - og hun gaar hurtigt ned fra Vognen. Tim vil følge hende, - men hun betyder ham med en majestætisk Haandbevægelse, at det er overflødig.-

410.

(Heden, - med Bækken som Baggrund) Det lykkes Jan ved at spænde Ben for sin Modstander at vulte ham om i Lyngen. - Fleta skriger i Rædsel. Men Jafet kommer paa Benene igen - og griber Zigeuneren med et Jerntag i Armen.

411.

(Narb. af de Kæmpendes Hoveder og Arme) Jafet brækker Jans Haandled, - saa Kniven falder til Jorden. -

412.

(Større Billede ved Elven, som tænkes i Forgr.) Jafet kaster med Anspændelse af sine sidste Kræfter ~~Bænditten~~ om i Lyngen, - og Jan er nu saa medtaget, at han ikke er i Stand til at rejse sig. Nattée kommer til, - og Fleta skjuler sit Ansigt ved hendes Bryst, - grædende af Op-
hidselse og Lettelse. - Nattée kartegner hende, - nikker mildt til Jafet - og vender sig saa mod Jan, der ligger

og kryber sammen.

413.

(Nærb. af Nattée, til hvem Fleta klynger sig) Zigeuner-
dronningen ser paa sin Stammefrænde med et lynende, gen-
nemborende Blik, - strækker saa Haanden ud og siger:

Tekst: Forbandet være du, der dobbelt har forsyn-
det dig mod vore Love.... Forbandet og uds-
tødt af vort Folk!

414.

(Nærb. af Jan) Hans Hoved synker ned mod Brystet - og en
Rysten farer gennem ham.... Forbandet og udstødt....! -
og han føler sig som en Dødsdømt.

415.

(Ved Bækken) Nattée sender den Ulykkelige et sidste, for-
ægteligt Blik, vender sig saa og gaar sammen med Fleta og
Jafet tilbage mod Lejren.

416.

(Nærb. af Jan) Han ligger et Øjeblik sammensunken - og
hæver saa langsomt Hovedet, der er blegt som en Dødnings.
Haabløshed og Sønderkruselse lyser ud af hans Træk, - men
langsomt skifter hans Ansigt Karakter.... Et halsligt Grin
fordrejer det -- han knytter Hænderne og hvæser:

Tekst: Men jeg vil ha' hende.... vil.... om saa
alle Helvedes Pinsler venter mig!

og hans Øjne skinner af Elskov og Begær....

417.

(I Lejren, - med Vognen i Baggr.) Tim kommer i Løb fra
Vognen og er lige ved at fare Jafet, - der kommer sammen
med Nattée og Fleta, - om Halsen af Glæde over at faa
ham tilbage i god Behold. - Nattée vender sig mod Jafet
og siger:

Tekst: Du vaager over hende!.... Jan er farlig, -
og vi burde måske ikke have skaaet hans
Liv!

Jafet nikker, - Nattée bøjer værdigt Hovedet til Farvel og gaar hen mod Vognen. - Vore to Venner følger med Flæta hen til det Baal, - hun læs ved før.

418.

(Ved Baalet) De lægger sig ned ved Baalet, - Flæta lægger nogle flere Lyngtørv og Kviste paa, saa det atter blusser op, - og vender sig saa mod Jafet.

419.

(Nærb. af Jafet og Flæta) Hun ser et Øjeblik tavs og drømmende paa ham, - saa rækker hun ham stille sin Haand og siger:

Tekst: Jeg er saa glad, fordi du er kommen....
Jeg har altid været saa ene.... og jeg har
altid ønsket, at jeg havde en Broder....
en Broder som dig....

Jafet nikker, - og gengælder varmt hendes Haandtryk - og kysser hende blidt paa Panden.

420.

(Nærb. af Tims Ansigt) Han snøfter af bar Rørelse.... tør rer Taarerne af Øjnene med sit Jækkearme - og vender sig saa mod de to andre.

421.

(Nærb. af de tre ved Baalet) Tim bøjer sig frem mod dem, - peger paa Flæta og siger med en Stemme, der bæver af Bevægelse og Ophidselse over den vigtige Opdagelse, han mener, at han har gjort:

Tekst: Ved I, hvad jeg tror... Jo,... Flæta er
slet ikke noget almindeligt Barn... hun er
et stjaalent Barn, er hun... Zigeunerne
stjæler ofte Børn... det læser man altid!

og han understreger sin Udtalelse med smaa iltre Nik og Haandbevægelser. - Jafet kan ikke lade være med at smile, - Men saa retter han nogle Spørgsmaal til Flæta.

422.

(Nærb. af Fletas Ansigt) Hun stirrer alvorligt og eftertænksomt frem for sig.... og saa begynder hun at forklare

Tekst: Jeg husker et stort smukt Hus.... en stor, smuk Have.... to hvide Ponnier.... ja, og en fin Dame, jeg kaldte Mama.... men det er længe.... længe siden...

423.

(Malerisk Billede af de 3 ved Baalet) Den unge Pige fortæller videre, - og hendes to Venner lytter dybt interesseret til.... Afblanding.

424.

Tekst: Nogle Dage senere brød Zigeunerne op og begav sig paa Vej til den nærmeste By---

(Malerisk Landskab) I det fjerne ser man den vandrende Lejr nærme sig.... I Spidsen rider Melchior og Nattée, - saa følger Beboelsesvognen, - Pakvognen, nogle flere Ryttere, hvoiblandt vore Venner, Fleta og Num, - og til Slut Fodgangerne.

425.

(Karavanen, - paa nært Hold) Hen imod Billedets Forgrund rider Melchior og Nattée. De siger intet til hinanden, men stirrer tavse og tankefulde frem efter. (Fotografen følger dem et Stykke)

426.

(Karavanen, - set fra Siden) Melchior og Nattée rider ud af Billedet, - de to Vogne følger efter, og saa kommer Fleta, der rider mellem Jafet og Tim. Den sidstnævnte har maattet tage til Takke med et Æsel.

427.

(De tre Ryttere, - sete for fra) Fleta og Jafet taler for nøjet og fortroligt sammen. Tim er en opmærksom Tilhører, men har isvrigt nok med at hænge paa Ryggen af Æselet. -

Han gør ikke nogen imponerende Figur til Hest. - Jafet drejer Hovedet og kaster et Blik tilbage mod Num, der rider bag efter dem - paa et Æsel ligesom Tim.

428.

(Nærb. af den ridende Num) Han ser lige saa fantastisk, aandsvag og uhyggelig ud som sædvanlig.

429.

(De tre Ryttere - sete forfra) Jafet drejer atter Hovedet - og taler hviskende med Fleta om den uhyggelige Nar.

430.

(Tim og hans Æsel, - set fra Siden) Lejrens Hund kommer springende ind fra Billedets ene Side og springer gøende op ad Æselet. - Tim er ved at faa et Slagtilfælde af Skræk og klynger sig gispende til Æselets Hals.

431.

(De 3 Ryttere, - sete forfra) Jafet og Fleta ler over den ynkelige Figur, som Tim gør. Saa tager den unge Pige ham i Kraven og faar ham til at "sidde ret" paa Æselet igen.

432.

(Malerisk Landskab - som 424) Toget kommer nærmere.

433.

Tekst: Men der var en, der fulgte efter....

(Lynbakke eller lign. Nærb. ved Toppen) Et Par Hænder kommer til Syne, griber fat i Lyngtoppene.... og saa følger et Hoved efter.... Det er Jan's.... Han stirrer efter Karavanen.

434.

(Nyt Landskab) Gennem en bugtet, malerisk Hedevej snor Karavanen sig frem.... (Bill. er taget, saa man ser Karavanen bagfra)

435.

(Større Billede ved Lynbakkens Top) Jan rejser sig langsomt op - og gaar bort i samme Retning som Karavanen.

436.

(Landskabet - som 434) Karavanen snor sig videre.... (Billedet paa samme Maade som 434) - Afblænding.

437.

II Kapitel.

Der giver os et Indblik i, hvad det er for Forretninger, Melchior driver. Vi ser straks en lille By blive sat paa den anden Ende.

(Strade, der fører ind til et Torv) Et besynderligt Optog nærmer sig, eskorteret af en Masse nysgerrig Gadeungdom. Optoget bestaar af følgende Personer: Forrest rider Num og Tim, ens klædt paa som Narre (vide Pludderbenklæder og rød Trøje med Guldpailetter). De trutter af fuld Kraft i nogle hase Messingtrompeter, - hvilket dog ikke gør deres Åsler urolige. Bag dem rider Melchior og Jafet, der begge er iført Silkestrømper, Sko, hvide Kashmirs-Knæbenklæder, blaa Silkevest spækket med Sølvknapper, en kort Fløjelstrøje, Livskærf og en Hat med stor Fjerdusk. Optoget sluttes af Fleta og Nattée. Den unge Pige er i Trikot, der dog tildels dækkes af et kort Skørt. - Rytterskaren drager ind paa Torvet.

438.

(Torvepladsen) Optoget kommer ridende, - en nysgerrig menneskemængde samler sig om det - og flere og flere kommer til. - Tim og Num gør Holdt ud for en nogenlunde pompøs Bygning, - og de andre Ryttere rider om bag dem.

439.

(Optoget paa nært Hold) De to Narre trutter som rasende i Hornene, - saa rider Melchior frem foran dem, - svinger

sin fjerprydede Hat og holder Tale til Publikum.

440.

(Nærb. af Melchior paa Hesten) Han begynder at tale, - siger:

Tekst: Mine Damer og Herref.... Dette for at forkynde, at Signor Velottis Zigeunertrup har slaaet Lejr paa Fælleden uden for Byen - og denne Dags Aften vil være tilgængelig uden Betaling!

441.

(Panoreringsbillede af Tilhørerne) De hvisker og tisker - og er tilsyneladende meget interesserede. Morsomme Typer af begge Køn.

442.

(Optoget, - paa nær Hold) Melchior taler stadig, og paa et Tegn fra ham rider Jafet frem og holder Hesten an ved Siden af hans. Tim og Num hilser ham med Fanfare.... Melchior siger, idet han peger mod sig selv og Jafet:

Tekst: Deres ærbødige Tjener, Signor Velotti, og hans berømte Elev, der er lige saa forfaren i Medicinen som hans Lærer og Mester, vil forestaa Udsalget af de vidunderlige Præparater, - der helbreder Gigt og Vattersot, letter Fordøjelsen og skærper Appetitten...

443.

(Større Gruppe Tilhørere) De lytter grinende og smaasludrende til.

444.

(Nærb. af et Par i Gruppen) En gammel, af Gigt krumbøjet Herre hvisker til sin Ledsager:

Tekst: Humbug.... Bare Humbug....Men Guderne skal vide, det vilde være dejligt at komme af med den forbandede Gigt!

Han og hans Ledsager taler sagte sammen.

445.

(Stort Billede af Melchior og Jafet paa Hestene) Melchior taler videre, - siger:

Tekst: Her faas Elskovsmidler, - Midler til at bevare Eders Mands Kærlighed eller til at gøre dem blinde... Skønhedsplastre mod Fregner og Finner og saa videre... og saa videre...

446.

(Nærb. af to spidsnæsede Kvinder blandt Tilhørerne) Den ene Kvinde bøjer sig ned mod den anden og siger giftigt:

Tekst: Elskovsmidler... var det ikke noget for dig, lille Søster... Saa du kunde beholde din Mand for dig selv, at han ? ikke løber efter ethvert Skørt!

Den anden Fru Spidsnæb hvæser foragteligt og kaster fornærmet Nakken tilbage.

447.

(Torvet. Optøget set paa nogen Afstand) Jafet rider tilbage til sin Plads - og Nattée rider frem, - hilst af Narrenes Hornmusik.

448.

(Melchior og Nattée, nær paa) Melchior slaar ud med Haanden og forklarer:

Tekst: -.... Og Zigeunernes Dronning, der overskuer Fortiden og ser ind i Fremtiden, vil tyde Eders Skæbne... fortælle den bly Jomfru, om hun faar den, hun elsker...

449.

(Nyt Gruppebillede af Tilskuere) Man ser, at alle er betagne af den smukke og stolte Nattée.

450.

(Nærb. af et Par fnisende Pigebørn) Den ene hvisker til den anden:

Tekst: Saa kunde du maaske faa at vide, om det bliver til noget med dig og Borgmesterens Søn...!

Den anden giver fornærmet den Talende en Ørefigen - og snurrer rundt paa Hælen.

451.

(Nærb. af Optøget) Melchior slutter sin Lovprisning af Nattée, der saa vender tilbage til sin Plads. - Tim og Num fejrer et vildt Orgie paa deres Trompeter, og Fleta rider saa rødmende frem ved Siden af Melchior.

452.

(Ung Gruppe Tilhørere) Der bliver Bevægelse i Rækkerne, - alle er stærkt betaget af Fletas Skønhed og Ynde.

453.

(Nærb. af Melchior og Fleta) Melchior bryder ud i Lovprisninger over Fleta, - der genært og ulykkelig ser ned, - Melchior siger:

Tekst: Og "Vildmarkens Blomst" vil danse... danse, saa Jorden vil gløde under hende, og Publikums Hjerter vil banke i Takt med hendes Fødder....

454.

(Tilskuerskaren) Publikum giver deres Begejstring til Kende.... saa betaget er de af den unge Skønhed.

455.

(Optøget, - set forfra) Fleta rider tilbage, - Narrene blæser som rasende, - Melchior svinger med sin Hat ... og Billedet blændes langsomt af.

456.

Tekst: Om Aftenen blev der en sand Valfart ud til Lejren...

(Lejren, - set paa nogen Afstand) Faklerne er tændt, - og Baalene flammer... Folk strømmer - enkeltvis - ud til Lejren.

457.

(I Lejren) Her rører sig et stærkt Folkeliv.

458.

(Foran Beboelsesvognen) Her er slaaet en Disk op, - der

bugner under Vagten af al den "Patentmedicin", som Melchior og Jafet har fabrikeret. "Fabrikanterne" selv - staar iført deres maleriske Dragter - bag Disken og sælger løs af deres Varer... Den gamle gigtplagede Herre (fra Bill. 444), - som kaldte Melchiors Præparater for Humbug, nærmer sig Disken.

459.

(Nærb. af den Gigtsvage) Han fører en haard Kamp med sig selv, - men Resultatet er givet. -

460.

(Større Billede ved Vognen) Herren hinker hen til Disken og køber løs.

461.

(Foran et Telt) Over Teltet er der en pragtfuld Plakat, der forestiller Nattée. - Num staar uden for Teltet - iført sin Narredragt - og opildner i flammende Ord Publikum til at træde nærmere. - En "Kunde" forsvinder ud fra Teltet - og en ny gaar ind. Det er det unge Pigebarn (fra Bill. 450), der er forgabet i Borgmesterens Søn.

462.

(Inde i Nattées Telt) Pigebarnet ind til Nattée, der griber hendes Haand og begynder at spaa hende.

463.

(Stort Billede foran et andet Telt) - ved Siden af hvilken, der er bygsat en lav Tribune) Her staar den narreklædte Tim, blæser i sit Horn for at samle Publikum, der da ogsaa strømmer til.

464.

(Nærb. af Tim) Han tager Hornet fra Munden og raaber

Tekst: Halløj...Halløj... Hold Dem ikke tilbage...
Om 5 Minutter vil "Vildmarkens Blomst" danse den berømte Knivdans!

465.

(Inde i Teltet) Fleta sidder paa en lav Skammel, - rejser Hovedet og lytter til den Opreklamering, som Tim besørger... Hun svøber et Tæppe tættere om sin letpaa-klædte Skikkelse.

466.

(Stort Billede uden for Fletas Telt) Tim er ved at skrigesig hæs, - men har da ogsaa den Tilfredsstillelse, at Folk stimler sammen om Tribunen.

467.

(Foran Beboelsesvognen) Der er ikke saa stor Tilstromning til Boden i Øjeblikket... Men nu kommer en forvirret Kvinde hen til Disken... Det er Fru Spidsnøb (fra Bill. 446)

468.

(Nærb. ved Disken) Hun bøjer sig frem mod Melchior og hvisker:

Tekst: Det... det er min Mand... han... er begyndt at... at gaa uden om ...!

Melchior bukker: Saa meget gerne... Det er denne Flaske ...! Han faar Pengene, og Damen faar Flasken og forsvinder.

469.

(Ved Disken) Melchior og Jafet ser leende efter hende, - saa siger Jafet noget til den anden, der nikker samtykkende... Vor unge Ven gaar.

470.

(Lejrøraden) Jafet - der jo er let kendelig formedelst sin aparte Dragt - snor sig frem mellem Folk og iler hen til Fletas Telt.

471.

(Foran Fletas Telt) Jafet kommer, - dunker leende Tim i Maven og forsvinder ind i Teltet.

472.

(I Fletas Telt) Den unge Pige rejser sig glæde straalende, da Jafet kommer... han trykker hendes Hænder, - faar hende til at sætte sig - og sætter sig paa Græsset ved Siden af hende.

473.

(Narb. af Jafet og Fleta) Hun klynger sig ind til ham og siger bedrøvet:

Tekst: Jafet... min Broder... det er saa forfar-
deligt at skulle optræde paa den Maade...
blot det dog snart var forbi!

Jafet nikker, - stryger hende blidt over Haaret og forsøger at opmuntre hende.

474.

Tekst: Men de havde sikkert været meget urolige,
havde de vidst....

(Mystisk Billede ved et Buskads ell. lignende) Buskadset "bevæger sig" ---- og lidt efter kommer der et mørkt Ansigt - med et Par lysende Øjne - til Syne... Det er Jan. - Han ser sig spejdende om - og saa kryber han paa alle fire ud af Buskadset og frem efter.

475.

(Fæld. Lidt tilbage en Del af den oplyste Læjr med Fletas Telt) Jan kryber hen til Teltet.

476.

(Den ene Side af Teltet, udvendig) Jan sniger sig hen mod Teltet, - holder sig i Skjul bag nogle Græstørv eller Buske.

477.

(Foran Fletas Telt) Publikum er samlet om den lille Tribune. Tim giver endnu et Par Stød i Hornet, - saa slaar han 3 Slag paa en Gongøng, der hænger uden for Teltet...

478.

(Nærb. af Gongon'en) De 3 Slag!

479.

(I Fletas Telt) Fleta farer op, - og Jafet rejser sig saa ogsaa... Hun siger:

Tekst: Jeg kommer igen... om lidt... naar du har optraadt!

Hun smiler glad, - Jafet kysser hendes Pande, og de gaar saa.

480.

(Foran Fletas Telt) Jafet ud, - slaar Forhænget til Side for Fleta, der kommer frem - svæbt ind i sit Tæppe... Hun gaar hen mod Tribunen... Jafet ser bedrøvet efter hende - og gaar saa...

481.

(Den lille Tribune) Man ser nu, at der rager Lansespidsen op af Gulvet - med Kvarters Mellemlum... Fleta kommer op, - staar et Øjeblik - og smider saa Tæppet ned til Tim. - Hun bider Læberne sammen af Skamfuldhed over sin lette Packlædning.

482.

(Publikum) Bifald og Beundring.

483.

(Ved Tribunen) Tim rækker Fleta to brændende Fakler... Hun tager een i hver Haand.

484.

(Ved Siden af Tribunen) Paa Grønsværet sidder 3 Zigeuner-musikere... De griber deres mærkelige Instrumenter og begynder at spille.

485.

(Den lille Tribune) Med svingende Fakler begynder Fleta sin farlige Dand...

486.

(Publikum) De er betaget og begejstrede.

487.

(Den lille Tribune) Fletas Dans bliver vildere og vildere..., men selv under de største og farligste Spring undgaar hun at komme i Berøring med Lancespidserne med sine nøgne Fødder.

488.

(Ved Teltsiden. Nærb. af Jan) Med brændende Blikke følger han den unge Piges Dans.

489.

(Den lille Tribune) Dansen kulminerer i Vildskab... De løse blonde Lokker flyver om det smukke Pige hoved, - over hvilket Faklerne kaster et flatterende Lys.

490.

(Ved Teltsiden) Jan stønner af Betagelse.. dækker et Øjeblik Øjnene med Hænderne, som kunde han ikke taale Synet af den unge Dejlighed... Saa vender han sin Opmærksomhed mod Teltvæggen, - tager en Kniv frem og skærer en Flænge i Sejldugget.

491.

(Den lille Tribune) Fleta slutter sin Dans og kaster Faklerne ned til Tim, der griber den. - Danserinden nejjer.

492.

(Publikum) Det giver sin Begejstring Luft i Raab og Klapsalver.

493.

(Den lille Tribune) Fleta nejjer og nejjer - og svøber sig saa ind i Tæppet, som Tim rækker hende. - Hun gaar ned af Tribunen....

494.

(Foran Teltet) Fleta gaar ind i Teltet, Tim tager sin Narrehue i Haanden og opfordrer Publikum til at "give en Skarv..." Man giver villigt.

495.

(I Teltet) Fleta sidder og ordner sit Haar.

496.

(Nærb. ved det sennemskaarne Stykke Sejldug) Revnen gøres større.... og man ser et Par lysende Øjne skinne gennem Mærket udenfor... Saa stikkes hele Jans Hoved - og hans ene Haand ind.

497.

(I Teltet) Fleta opdager intet, før hun mærker Jans Haand om sin Mund.... Skrækken lammer hendes Tunge, og selv om hun vilde skringe, var det umuligt.... I Løbet af et Øjeblik har Jan trukket den skælvende Pige ud af Teltet.

498.

(Ved Teltsiden) Jan trækker Fleta ud, - løfter hende op i sine Arme - uden at tage Haanden væk, som han har presset mod hendes Mund, - og løber bort med hende.

499.

(Bagved Lejren, hvor Hestene staar) Jan kommer løbende med den unge Pige, - gør en Hest fri, - svinger sig op paa den med Fleta i sine Arme og galoperer bort.

500.

(Fældet - i Natbelysning) Zigeunereren rider ind i Billedets Forgrund, - med sit Bytte foran sig paa Sadlen - og sprænger bort i Natten.

501.

(Foran Fletas Telt) Jafet kommer sorgløst gaaende, - forsvinder ind i Teltet.

502.

(I Teltet) Han bliver bestyrtet over at finde Teltet tomt, - opdager Fløngen i Sejlduget, forstaar, ~~Mund~~ der maa være skot, og iler ud.

503.

(Foran Teltet) Jafet stormer ud, - bleg af Ophidselse, - griber en af de Fakler, der sidder i Holdere foran Teltet, raaber et Par Ord til Tim, der stadig er i Gang med Indsamlingen, og styrter saa bort.

504.

(Ved Hestenes Stade) Jafet kommer løbende, konstaterer straks, at der mangler en Hest, - og svinger sig saa op paa sin egen Ganger. - Sprænger bort - med Faklen i Haanden.

505.

(Fældeden - som 500) Jafet galoperer ind i Billedet - og videre.

506.

(En høj Bakke) Jan rider op ad Bakkens ene Side, - ses som Silhouet.

507.

(Et Sted paa Fældeden) Jafet kommer sprængende fra Billedets Baggrund, - standser forrest i Billedet med Faklen hævet over sit Hoved, - stirrer frem for sig.

508.

(Bakketoppen) Jan har naaet Bakketoppen.... Fleta hænger foran ham paa Sadlen.... De ses stadig som Silhouetter.

509.

(Fældeden - som 509) Jafet bider Læberne sammen - og tvinger saa atter Hesten frem.

510.

(Fældeden - med Bakken langt i Baggr.) Jan forsvinder netop ned ad den stejle Skrånt, - da Jafet kommer galope-

rende ind i Billedets Forgrund - og videre hen mod Bakken.

511.

(Paa den anden Side Bakken) Jan rider ned ad den stejle Skraaning og skraat ud af Billedet.

512.

(Jan og Fløte, - tæt paa Fotografen følger dem et Øjeblik)

Med den ene Arm holder Zigeunereren den dødsensangste Pige trykket ind til sig... Han ansporer den trætte Hest til at præstere det yderste, drejer Hovedet og kaster et Blik tilbage.

513.

(Bakken, - set i nogen Afstand) Jafet kommer til Syne øverst paa Toppen, - galoperer ned ad den stejle Skrænt med Faklen højt hævet over sig.

514.

(Jan og Fløte, - tæt paa - som 512) Jan drejer igen Hovedet.... Han bider Læberne fast sammen af Raseri - og støder Hælene ind i Hestens Flanker.

515.

(Foran en brusende Elv) Jan kommer galoperende ind i Billedets Forgrund, - styrer ned mod Elven, over hvilken der fører en interimistisk Bjælkebro, - der har et skrøbeligt Rækværk til den ene Side.

516.

(Elven, tæt paa) Jan forsøger at drive Hesten ud paa den smalle, gyngende Bro - men den vil ikke. Han anvender både gode Ord og kraftige Slag for at faa Dyret over, - men det er stædigt.

517.

(Afstandsbillede med Elven i Forgr.) Jan "arbejder" med Hesten - uden at faa noget Resultat. Længt tilbage i Bille-

det ser man Jafet komme ridende.

518.

(Nærb. ved Begyndelsen af Elven) Bandende springer Jan af Hesten, - river Fleta ned til sig og nærmest slæber hende ud paa Broen. - Hesten flakker uroligt om.

519.

Afstandsbillede, taget fra den anden Side af Elven) Jan slæber Fleta over Broen, - ned mod hvilken Jafet galoperer. - Da Zigeuneren er naaet over til den anden Bred, - ser han Jafet svinge sig af Hesten og løbe ud paa Broen. - Med en Ed kaster Jan Fleta fra sig - og styrter sin Forfølger i Møde.

520.

(Elven - med Broen lidt tilbage) De to Mænd mødes midt paa Broen - og en rasende Kamp begynder.

521.

(Nærb. af de Kæmpende) Jan skummer af Raseri og Hævntøst^r - og er vild og hensynsløs, hvorimod Jafet kæmper roligt og betænksomt.

522.

(Elven - med Broen i Baggr. - som 520) Det gaar paa Livet løs.... og den skrøbelige Bro gynger.

523.

(Ved Bredden. Nærb. af Fleta) Hun ligger tungt aandende paa Jorden - rejser sig saa op paa sine nøgne Knæ, - stirrer gysende ud mod Broen, - sænker Blikket og folder Hænderne i inderlig Bøn.

524.

(Broen paa nogen Afstand.) Jafet og Jan er ved at styrte i Elven - men de genvinder begge Balancen.... Det skrøbelige Rækværk giver sig, og en Del af det styrter i Vandet...

525.

(Paa Bredden, - hvor Hestene staar) De stryger kartegnen-
de Mulerne ind mod hincnden. (Et lille Billede, der skal
danne en skarp Kontrast til Uhygge scenerne paa Broen)

526.

(Broen) Jan presser sine senede Fingre om Halsen paa Ja-
fet for at kvæle ham.

527.

(Nærb. af de Kampendes Hoveder) Jafet gisper efter Vejret
og forsøger at faa Zigeunerens kvalende Fingre bort fra
Halsen.

528.

(Ved Bredden. Nærb. af Fleta) Hun skriger i Rædsel - og
presser Hænderne mod sit bankende Hjerte.

529.

(Nærb. af de 2 paa Broen) Med en Kraftanstrengelse faar
Jafet den andens Hænder revet bort - og tvinger nu lang-
somt hans Hoved tilbage.

530.

(Afstandsbillede af Broen) Jan tvinges gradvis mere og
mere tilbage.... Det er, som Ryggen knækkes paa ham....
og omsider slipper han sit Tag i Jafet og styrter bag-
læns i Fossen, der fører ham bort.

531.

(Ved Bredden af Elven. Nærb. af Fleta) Hun brister i en
voldsom Graad.... Det er Reaktionen efter Spændingen.

532.

(Bredden - med Broen) Jafet skynder sig i Land til den
skælvende Pige. - Hun rejser sig langsomt og kaster sig
ind til ham.

533.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han smiler opmuntrende til hen-

de, - kysser hendes bløde Kinder og forsøger at forklare, at det hele ikke var saa forligt. - Hun kan imidlertid daarlig staa paa Benene af Træthed og Udmattelse, - og han løfter hende derfor op i sine stærke Arme.

534.

(Bredden - med Broen bag) Og saa bærer han hende - som var hun et lille Barn - over den gyngende Bro - over til Hestene.

535.

(Paa den anden Bred) Han sætter hende varsomt op paa den Hest, han selv har redet, - svinger sig selv op i Sadeln bag hende, - lægger sin Arm om hende og rider saa tilbage. - Den anden Hest følger villigt efter.

536.

(Ved et Fald i Elven) Jans livløse Skikkelse føres med Strømmen - glider ned over Faldet - og videre...Afblanding.

537.

Tekst: I Lejren havde man næsten opgivet at se de to igen...Der var sendt Ryttere ud til alle Sider...men uden Resultat...

(Foran Lejren) Melchior og Nattée stirrer spændt ud i Natten....Tim vandrer hvileløst frem og tilbage, syg af Angst og Uro...Byfolkene er forlængst draget hjem. - Et Par Zigeunere, der har været ude at rekognoscere vender tilbage, - omringes straks af Ægteparret, Tim og de andre, der hører til Lejren....Men de ryster paa Hovedet...de har ingen fundet...

Pludselig faar Tim Øje paa noget i det Fjerne - og gør rygende af Sindsbevægelse Nattée og Melchior opmærksomme paa det. De ser:

538.

(Afstandsbillede af Fældeden) Langt, - langt tilbage kommer en Rytter galoperende...Det er Jafet.

539.

(Jafet og Flota, - tæt paa) Med den Haand, han har fri,
svinger Jafet triumferende sin Hat....Flota vinker.

540.

(Afstandsbillede af Fældeden - som 538) Rytteren galoperer
frenefter.

541.

(Foran Lejren) Almindelig Glæde og Lettelse. - Tim slaar
Kolbatter i Gresset af lutter Henrykkelse...Afblanding.

542.

III Kapitel

I hvilket der sker vigtigt
nyt, som dog ikke betros vor
Helt. Men det nye faar en af-
gørende Betydning for hans
Skabne.

(Foran Lejren. Et eller andet idyllisk Parti. Nærb. af
Jafet og Flota) Til Baggrund for dette Kapitels Billeder
kan selvfølgelig bruges den sidste Lejrplads, - men det vil
dog sikkert være klogere at benytte Baggr. fra Lejr No.1 -
saaledes, at disse Billeder kan tages samtidig med Bille-
derne i den første Lejr, - hvortil Melchior og Jafet kom-
mer.....Jafet sidder og taler fortroligt med Flota...Han
slutter med at sige:

Tekst: En opofrende Broder har jeg fundet i Tim...
den sødeste og elskeligste Søster i dig...
og havde jeg nu blot en Fader...en Fader og
saa hende, som jeg engang svigtede for en
andens - en uværdig Kvindes Skyld...

Han ser bedrøvet frem for sig...

543.

(Flota's Ansigt) Hun betragter deltagende sin broderlige
Ven...bøjer sig saa lidt frem mod ham og siger stille:

Tekst: Fortæl mig om hende....Susanne, som du saa
tit har nævnt!

544.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Den unge Pige gentager sin Bøn og lægger sin Haand paa Jafets Arm....Hans Ansigt klarer op....og saa fortæller han med lysende Øjne....Frem i Billedet toner langsomt Susanne Temples smukke, rene og alvorlige Ansigt, - dominerer et Øjeblik hele Billedet - og svinder saa atter bort, saa Jafet og Fleta atter bliver de fremtrædende.....Vor Helt slutter sin Lovprisning af den unge Kvækerpige, - og Fleta karteregner stille hans Haand...Saa faar hun pludselig Øje paa noget fremme forude - og gør Jafet opmærksom derpaa. De ser:

545.

(Udstrakt Hedelandskab) Langt tilbage kommer en Rytter galoperende i et sindssvagt Tempo.

546.

(Nærb. af Jafet og Fleta) De ser overraskede paa hinanden og rejser sig.

547.

(Hedelandskab) I Forgr. staar Jafet og Fleta med Ryggen til. Rytteren nærmer sig - sporer Hesten frem, skønt Dyret er ved at segne af Udmattelse. - Rytteren naar omtrent helt hen til de to Unge, - da Hesten styrter og bliver liggende. - Rytteren - Zigeuneren Matteo - samler sig op og slæber sig hen til vore Venner. Ogsaa han er meget anstrengt, - tilsnudset af Støv og Snavs - og i det hele taget meget uhyggelig at skue.

548.

(Nærb. af de 3) Han slæber sig helt hen til Jafet og Fleta, - siger spørgende:

Tekst: Melchior....her?

Fleta nikker, - peger mod Lejren og løber i Forvejen der= hen.

549.

(Hedelandskab - mod Lejren lidt tilbage i Billedet)

Fleta løber hen mod Beboelsesvognen. - Matteo styrter bagefter, saa hurtigt han kan, - og vor Helt danner Bag= troppen.

550.

(Foran Beboelsesvognen) Fleta løber hen til Vognen, - banker paa, aabner Døren og kalder paa Melchior, der straks efter træder ud fulgt af Nattée... Fleta fjerner sig lidt - men bliver dog staaende ved Siden af Vognen. - Zigeuneren slæber sig hen til Vognen.

551.

(Nærb. af Melchior, Nattée og Matteo) Zigeunerparret kender tydensynlig den udmattede Rytter, veksler et uroligt Blik og udsperger saa ivrigt Matteo, - der med hæs Stem= me siger:

Tekst: Han er død...død.....

Baade Melchior og Nattée farer sammen. Hun skjuler dybt rystet Ansigtet bag sine Hænder.

552.

(Ved Siden af Vognen. Nærb. af Fleta) Hun lytter efter= tanksomt til. -

553.

(Nærb. af de 3 foran Vognen) Matteo siger hviskende endnu noget mere til Melchior, der vender sig mod sin Hu= stru og siger i en alvorlig Tone:

Tekst: Vi maa bryde op...endnu i Aften!

Hun nikker sørgmodigt - folder Armene over Brystet.

554.

(Nattée's Ansigt) Hun kaster Hovedet tilbage og gentager med dæmpet Stemme Biblens Ord:

Tekst: Hvor du gaar hen, der vil jeg følge dig...
dit Folk skal være mit Folk, og din Gud skal
være min Gud!

555.

(Nærb. af de 3 foran Vognen) Zigeunerdronningen slutter
sdt Citat, - et svagt, nærmest triumferende Smil spiller
om Melchior's Læber, - og saa forsvinder de alle 3 ind i
Vognens Indre. -

556.

(Ved Siden af Vognen) Fleta ser efter dem - og skynder sig
saa bort.

557.

(Ved et Baal i Lejren) Tim ligger paa Kna og er ivrig
optaget af at koge et eller andet over Baalet. Jafet staar
og ser smilende til. - Fleta kommer løbende og fortæller,
hvad hun har hørt...

Jafets Ansigt faar et mørkt Udtryk... Han siger, nærmest hen=
vendt til Tim:

Tekst: "Han er død" sagde han.... Et Mord rimeligvis
....Noget, der maaske staar i Tilknytning
til de mystiske Begivenheder, under hvilke
vi i sin Tid traf Melchior...!

Tim nikker begejstret over Vennens Skarpsindighed...

558.

(Nærb. af Fleta's Ansigt) Hun ser paa de to Venner, -

Taarerne pibler frem i Øjenkrogene, og hun siger bedrøvet:

Tekst: Saa drager I vel ogsaa bort, Jafet... Du for
at finde din Fader i den fine Verden, til hvil=
ken han hører... Men hvad skal der saa blive
af mig?

559.

(Nærb. af de 3 ved Bålet) Jafet griber hendes Hånd, -- klapper den deltagende - og siger saa efter et Øjeblik Betænkning:

Tekst: Vil du følge os, Fløte, lade mig røde over din Skæbne og i et øjeblik forlade dig paa mig?

Fløte's Ansigt opklæres af et strålende Smil, og hun kaster sig jublende om hans Hals - og læner taknemmeligt sit Hoved mod hans Skulder....

560.

(Større Billede ved Bålet) Melchior og Nattée nærmer sig deres 3 Venner.... Melchior standser og rynker Brynene ikke helt glad ved at se det ~~forfærdelige~~ forfærdelige ~~Derhold~~ Derhold, der er mellem de 3. - Paa et Tegn fra sin Hustru gaar han dog videre.

561.

(Ved Bålet) Fløte klynger sig til Jafet - angst for, hvad der vil komme.... Melchior betragter den et Øjeblik tavs, - saa rækker han Jafet en Skindpung, han har i Hånden og siger:

Tekst: De og Deres Ven har været mig gode Hjælpere.... og her er den Løn, I ærligt har fortjent.... Endnu i Aften forleder min Hustru og jeg Lejren - paa Grund af visse Omstændigheder, - og vi ser jer neppe mere!

562.

(Nærb. af Jafet og Fløte) Jafet nikker, -- saa hvisker Fløte noget til ham, og han siger:

Tekst: Fløte vil forene sin Skæbne med ver .... I Lejren kan hun jo ikke blive.... og De har ingen Ret til hende, har jeg forlangst kunnet forstå!

563.

(Nærb. af Melchior og Nattée) Aserne svulmer paa Melchi-

ors Pande - og han hæver truende Haanden, - men Nattée lægger hurtigt sin Haand paa hans Arm... siger sagte noget til ham, - og han nikker dumpt.

564.

(Ved Baalet) Nattée gaar hen mod Fleta, lægger blidt sine Hænder om hendes Ansigt og kysser hende paa Panden. - Saa skubber hun hende tilbage til Jafet og siger:

Tekst: Det er rigtigt.... Jafet har vovet sit Liv for dig og har derfor størst Krav paa dig.. og han vil blive dig en trofast Ven og Broder!

Hun vender sig bort og fjerner sig sammen med Melchior, hvis Mine er mørk.... Han er ikke tilfreds med Arrangementet. - De tre Venner ser efter de to, - saa kommer Jafet i Tanker om Skindpungen, han har i Haanden, - svinger den - sætter sig ned foran Baalet og drager Fleta og Tim ned til sig.

565.

(Stort Nærb. af de 3 Venner) Fleta sidder i Midten. - Jafet tømmer Skindpungen ud i hendes Skød, - og en Mængde Guldstykker kommer for Dagen.... De tre Venner lægger glade straalende med Mønterne: Saa mange Penge har de aldrig drømt om!

566.

(Nærb. af de 3 Par Hænder, der lægger med Guldstykkernes)

567.

(Stort Nærb. af de 3 Venner): Tim falder et Øjeblik i Trance, - saa bøjer han sig frem mod Jafet og siger:

Tekst: Nu har vi Penge, og nu skal vi nok finde din Fader.... Hidtil har vi grebet Sagen galt an, for det er i den fine Verden, vi skal søge ham, - og derfor skal du nu optræde som Gentlemen, - hvorimod jeg påstår mig en Tjeners Skikkelse!

Jafet ler hovedrystende.... Nej, det kan der ikke være.

Tale om.... Men Tim bliver stadig ved sit.

568.

(Tims Ansigt) Han taler videre med et pudsigt, højtideligt Ansigt. - Og slutter med indtrængende at sige:

Tekst: Ja, - men det er nu det klogeste.... og det billigste.... For en Tjener maa du alligevel ha', - og du hører nu engang til i Salonerne og jeg i Køkkenerne!

569.

(Nærb. af de 3 Venner) Tim slutter sin lange Tirade, - og Jafet sidder et Øjeblik eftertænkson: - Jo, - selvfølgelig har Vennen Ret! - Og han rækker sin Haand frem mod ham, - og Tim griber den glæde straalende. - Fleta betragter både rørt og glad de to Venner - og lægger sine Hænder om deres .... Afblending.

570.

Tekst: Om Aftenen brød Melchior og Nattée op... og de fleste af Stammen vilde følge dem et Stykke paa Vej....

(Lejren) Aften. Der rører sig et stærkt Liv i Lejren, - Hestene er sadlede, og Zigeunerne har tændte Fakler i Hænderne. - Melchior og Nattée er ved at tage Afsked med vore 3 Venner. - Zigeunerdronningen kryster Fleta ind til sig, - kysser hende *ømt* paa Panden - og gaar saa hen til Jafet, der staar lidt fra de andre.

571.

(Nærb. af Nattée og Jafet) Hun nikker venligt til ham, - ser sig om for at konstatere, at de ikke bliver iagttaget - og tager saa hurtigt en lille Papirpakke frem fra sit Bryst og stikker Jafet den i Haanden, - idet hun siger:

Tekst: Gem det...og lad Melchior intet faa at vide .....Det tilhører Fleta...hun skal have det igen som Minde om mig...Og lev saa vel, Jafet!

Jafet kysser ærbødigt hendes Haand - og hun vender sig

fra ham....Men saa slaar en Tanke ned i hende - og hun vender sig igen mod ham.

572.

(Nattées Ansigt) Hun betragter opmærksomt og granskende den unge Mand...Saa siger hun:

Tekst: Jeg kender jo Deres Haal...Lad mig se Deres Haand, Jafet, og jeg i dens Linier kan lase noget om Deres Skæbne!

573.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun slutter sin Opfordring, og Jafet rækker hende villigt Hænden...Hun følger dens Linier med sin Finger.

574.

(Jafets Ansigt) Han er ganske højtidelig til Mode, - mere dybt greben end han nogen Sinde har været...Han kender jo den mærkelige Kvindes mystiske Evner.

575.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun betragter stadig hans Haand - ser saa op mod ham og siger:

Tekst: Engang vil De finde, hvad De søger... Men mange sølsomme Begivenheder vil De opleve forinden...I et Hotel...det største, der ligger ved Covent-garden i London...vil der blive givet Dem en Chance....

Saa slipper hun hurtigt Jafets Haand, - bøjer Hovedet og gaar....Jafet ser drømmende efter hende.

576.

(Lejren) Nattée siger Farvel til de Mænd og Kvinder, der ikke skal følge dem paa Vej. Alle kysser ærbødigt hendes Haand. - Saa svinger Melchior og Nattée sig op paa deres Heste og rider bort - fulgt af Matteo - og de andre Zigeunere - der har de tændte Fakler i Hænderne.

577.

(Foran Lejren) Det maleriske Optog rider ud af Lejren
(Bill. er taget paa ret lang Afstand)

578.

(I Lejren) Jafet gaar hen til Fleta og Tin. Fleta tager hans Haand - og alle 3 stirrer efter de Bortdragende.

578a.

(Malerisk Landskab) Det virkningsfulde Optog...Mændene med Faklerne...fjerner sig.

579.

(I Lejren) (Nærb. af de 3 Venner) Jafet trykker Fleta ind til sig...Tin, der altid let bliver rørt, snøfter af Rørelse...Vennerne stirrer tankefuldt efter Skaren.

580.

(Malerisk Landskab. Afstandsbillede) Det ridende Fakkel= tog, - der fjerner sig mere og mere...Langsom Afblænding.

581.

IV Kapitel.

I hvilket vore 3 Venner er begyndt for sig selv og foreløbig har taget Stede i en idyllisk Kro lige uden for London.

(En morsom, gammel Krostue) Opblænding....Jafet og Tin (der er iført det Tøj, i hvilket de i sin Tid kom til Lejren) og Fleta (i sin halvt zigeuneragtige Dragt) sidder ved et veldækket Bord og spiser. En nunter, tyk Kromadam gaar fra Skranken hen til vore Venners Bord med en Bakke med Te.

582.

(Nærb. ved Bordet) Krokonen sætter Teen fra sig og gaar igen...Fleta giver Rollen som Værtinde og skænker Te op. Jafet sidder et Øjeblik eftertænkson, - saa tager han Melchior's Skindpung op, - tæller en 5-6 Guldstykker op og giver Fleta den...Hun protesterer, men gemmer den dog paa sig. - Jafet stikker igen Pungen i Lommen, - men saa mærker han, at der er noget mere i Lommen - og trækker overrasket den lille Pakke op, - som Nattée gav ham.

583.

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han rækker hende Pakken - og siger:

Tekst: Jeg har helt glemt det...Nattée gav mig den...til dig....den har før tilhørt dig, - sagde hun!

Fleta pakker Papiret op, - og inden i det ligger en lang Kæde af runde Koraller og Guldperler, der sidder afvekslende mellem hinanden.

Fleta lader den glide mellem sine Fingre - og lader meget eftertænksom.

584.

(Tims Ansigt) Øjnene staar paa Stilke...og han er ved at sprække af Nysgerrighed.

585.

(Nærb. af Fleta og Jafet) Den unge Pige hænger tankefuld Kæden om sin Hals - og siger saa langsomt:

Tekst: Jeg har set den før...om min Moder's Hals... den fine Dames Hals, tror jeg,....og der var ogsaa et Par Ørenringe...med lange Dupper... lige som disse....

Jafet nikker og udspørger hende nærmere, - men hun ryster paa Hovedet...kan ikke erindre mere.

586.

(Ved Bordet) Tim kaster sig ogsaa ind i Diskussionen... gætter og gisner...og gør det saa ihærdigt, at Jafet brister i Latter.

587.

(Uden for Kroen) Deligencen fra London kommer rullende, - standser uden for Kroen.

588.

(Krostuen. Nærb. ved Bordet) Tim lytter, - farer op og siger:

Tekst: Det er Postvognen fra London...Den har alt

vort nye Tøj med!

589.

(Krostuen. Fjernbillede) Og Tim flyver som en Raket ud af Værelset. Jafet og Flota ser leende efter ham.

590.

(Uden for Kroen, - set fra Krodøren) Tim hen til Vognen, assisterer Kusken og en Karl med at tage Esker og Kufferter ned... Ud af Vognen stiger en mersom, lille Fyr... Det er en Skrædder fra London. Assisteret af ham og Karlen sløber Tim alle Herlighederne ind i Krostuen.

591.

(Krostuen) Tim, fulgt af Karlen og Skrædderen, ind med alt Udstyret. - Tim danser Krigsdans af Glæde - og Flota og Jafet bliver ogsaa smittet af hans Henrykkelse. - De lægger sig alle 3 paa Knæ og undersøger Kufferternes Indhold.

592.

(Nærb. af de Knælende) Jafet finder en smuk Klædning til sig selv, - Tim et stilfuldt Liberi - og Flota en yndig Kjøle, som fear hende til at skribe af Henrykkelse.

593.

(Krostuen) Vennerne rejser sig, - Jafet betaler Skrædderen - der er Underdanigheden selv - med sit Guld, - og de 3 unge Mennesker stormer saa op ad Trapperne til deres Værelser med Pynten. - Kronadammen ser hovedrystende efter dem.

594.

(Lille Gæsteværelse) Flota, ind, lukker Døren og begynder henrykt at pakke sin fine Kjøle ud.

595.

(Vennernes Kroværelse) Jafet og Tim ind, - begynder saa

smaat Omklædningen.

596.

(Lille Gæsteverøelse) Flæta løber hen foran Hjørnespejlet med sin nye Kjole i Hænderne.

597.

(Nærb. foran Spejlet) Flæta breder Kjolen ud foran sin nydelige, lille Person som for at danne sig et Skøn over, hvordan Kjolen vil klæde hende...Hun betragter smilende sit Spejlbillede...og Billedet toner langsomt over i hende selv med Kjolen paa...Hun nikker smilende til sit Spejlbillede.

598.

(Lille Gæsteverøelse) Saa løber hun bort fra Spejlet, -- tager en ny Hat og et nyt Sjal paa og stormer ud.

599.

(Krosten) Flæta iler ned ad Trappen, - hen til Kroken og svinger hende henrykt rundt...og saa skal den gamle Kone beundre hende.

600.

(Nærb. af Flæta og Kroken) Flæta lægger Hovedet paa skakke og ser skæmsk op paa den gamle Kone:....er hun ikke rigtig sød?!...Jo, det mener Kromutter absolut.

601.

(Krosten) Jafet og Tim spankulerer ned ad Trappen. De er næsten ikke til at kende igen. Jafet er klædt som en fornem og stilfuld, ung Gentleman, - og Tim, der følger i hans Kølvan, er pragtfuldt rigget ud som Tjener...Flæta kaster sig henrykt om Halsen paa sine Venner, - og navnlig hun og Tim har travlt med at beundre hinanden.

602.

(Uden for Kroen) Kusken vender Deligencen for at styre mod Londen igen.

603.

(Nærb. af Kusken paa Bukken) Han slaar Knald med Pisken eller trutter i sit Horn - for at melde Afgang.

604.

(Kroestuen) Vore Venner farer sammen. - Jafet giver Karlen Ordre til at bære Bagagen ud, - betaler Krokenen og gaar saa ud bagefter Fløts og Tim. - Kromutteren tripper bagefter.

605.

(Uden for Kroen. Billedet taget fra Siden) Vore Venner stiger ind i Deligencen, - det vil sige Jafet og Fløts, - for Tjener Tim sætter sig i Beskedenhed ved Siden af Kusken. - Afgang. Vore Venner vinker - og Krokenen vinker.

606.

(I Kredsen. Nærb. af Krokenen) Hun vinker og vinker - og slaar overvældet Hænderne sammen: - Du Alrebtige...Sikken et Halløj!...Og hun virrer sukkende paa sit gamle Hoved.

Afblending.

607.

Tekst: En Ungpigepension, der læa lidt uden for Londen, og i hvilken Jafet havde skaffet Fløts ind...

(Pensionen) Bill. blandes langsomt op...og man ser en ret skummel, klosteragtig Bygning...Bill. blandes helt op, - og Deligencen ruller nu ind i Billedet - og standser.

608.

(Ved Siden af Deligencen) Jafet springer ud - og hjælper Fløts ud...Tim entrer ned fra Bukken med den unge Piges Kuffert. Fløts er lige ved at græde.

-43.

609.

(Foran Bygningens Port) En gammel, elskelig Dame kommer frem i Porten...Det er Bestyrerinden.

610.

(Større Billede foran Pensionen) Jafet fører Fleta hen til Porten...Tim følger efter med Kufferten.

611.

(Foran Porten) Den gamle Dame byder hjertelig Fleta Velkommen og hilser ogsaa venligt paa Jafet...Tim sætter stille Kufferten fra sig. - Saa kaster Fleta sig hulkende om Halsen paa Jafet.

612:

(Nærb. af Jafet og Fleta) Han opmuntrer hende og trøster hende paa bedste Maade, - men er selv bedrøvet over Adskillelsen....Han vil kysse den unge Pige paa Panden - men hun rækker ham frimodigt sine Læber. -

613.

(Foran Porten) Saa gaar Fleta hen til Tim, der græder endnu mere end den unge Pige...Fleta kan ikke lade være at trække paa Smilebaandet, - kysser ogsaa Tim, der bliver endnu mere forvirret....Fleta gaar saa hen til Bestyrerinden - og Jafet og Tim vender tilbage til Vognen.

614.

(Vognen, set fra Siden) Jafet og Tim kommer, - Tim stadig storgrædende...Vinken - og saa entrer Tim op paa Bukken - og Jafet sætter sig ind i Deligencen.

615.

(Større Billede foran Pensionen) Deligencen ruller bort.. Baae Jafet og Tim vinker, og fra Porten besvarer Fleta deres Vinken.

616.

(Føren Porten. Nærb. af Fløts og Bestyrerinden)

Fløts stirrer langt efter Vognen, saa brister hun igen i Græd... Den gamle Dame trykker hende ind til sig og kærtog-
ner hende blidt.... Afblending.

617.

V Kapitel.

Hveri var Helt faar
Brev fra en Onkel og derfor
nødvendigvis maa tro, at hun
vil have let ved at finde en
Fader.

(Føren "Hotel Piazza") Deligencen ruller op føren Hotel=
let, - standser. Tim springer hurtigt ned fra Bunken og
river Vognøren op.

618.

(Ved Vognøren) Jafet træder ud med værdige og afmaalte
Skridt, - bliver staaende ud for Tim og betragter dønnen=
de Hotellet. Siger sagte til Vennen, der indtager en ar=
bedig og ydmyg Holdning:

Tekst: Dette er altså "Hotel Piazza"... det største
Hotel ved Covent-garden... Nu skal vi se, om
Nattées Spaaden holder Stik!

Tim nikker næsten umærkeligt.

619.

(Hotellet, - set fra Siden) Jafet slentrer ind - fulgt
af Tim, der undervejs giver Hotelkarlen Ordre med Hønsyn
til Bagagen.

620.

("Piazzas" Forhal) Jafet ind - fulgt af Tim.... Jafet hil=
ser nedlædende, - giver en knap Besked og gaar saa op ad
Trappen med en beæret Tjener i Spidsen. - Tim gaar hen til
Portier'en (eller Varten)

621.

(Narb. af Tim og Portier'en) Tim hvisker fortroligt og hemmelighedsfuldt til Portier'en:

Tekst: Min Herre lige hjemkønnen fra Rejse...
inkognito...under Navnet Jafet Nowland
.....visse Grunde, De forstaar...

Portier'en forstaar aldeles ikke, - men nikker forstaaende og bearet.

622.

(Vestibulen) Tim bort fra Portier'en, giver forskellige Ordre med Hensyn til Kuffertterne...Portier'en skal til at skrive den nye Gasts Navn ind i Fremmedbogen.

623.

(Narb. af Portier'en) Han skal til at skrive Navnet ned, saa falder der ham pludselig noget ind. Han mumler:

Tekst: Jafet Nowland...Forbogstaver J.N...besynderligt...

Han tager et Brev ned fra Brevhylden og læser Udskriften, der lyder:

Mr.
J.N.
Hotel Piazza

Portier'en grunder videre.

624.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet gaar op og ned ad Gulvet, - da Karlen og Tim bringer Kuffertterne ind. Karlen trækker sig ydmygt og bukkende tilbage, - og da Døren har lukket sig efter ham, - ser Jafet og Tim paa hinanden og brister saa i Latter. - Tim gaar hen til Jafet, slaar sig ned paa Bordfladen foran ham - og tager ham en Skulder.

625.

(Narb. ved Døren udenfor) Portier'en banker diskret paa.

627.

(Hoteldagligstuen) Tim ryger ned fra Bordet og indtager en underdanig Stilling i nogen Afstand fra sin Herre, - der saa melder: Kom ind! - Portier'en træder bukkende ind og gear hen til Jafet med et Brev.

628.

(Narb. af Jafet og Portier'en) Portier'en rækker Præsenterbakken med Brevet hen til Jafet og siger erbedigt:

Tekst: Et Brev adresseret til Mr. J.N....den naadige Herr Jafet Newland tænker jeg...at aflevere, naar han vendte tilbage fra sin Rejse.

Jafet tager mælende Brevet.

629.

(Hoteldagligstuen) Portier'en afleverer endnu et Buk og trækker sig saa tilbage. Saa snart Døren har lukket sig efter ham, er Tim henne hos Vennen.

630.

(Narb. af Jafet og Tim) De kiger paa Brevet, som Jafet staar med i Haanden, kiger paa hinanden og stirrer saa atter paa Brevet. - Her er de kommen ud for en Nød, de ikke kan knække....Endelig siger Jafet:

Tekst: Det kan jo neppe være til mig...og dog... det passer jo med Forbøgstaverne...Det maa vel være et Benskift eller saadan noget!

Tim nikker....Ja, det maa det selvfølgelig være...Han opvildner Vennen til at aabne Brevet, og endelig gør denne det da...De finder et beskrevet Ark Papir - og endnu et forsegleet Brev...De læser det beskrevne Ark:

Brevtekst:

Min kære, ukendte Nave!
Først ved din Moders Død har jeg faaet
gødtgjort, at du er min ulykkelige
Broders ægtefødte Søn og Arving, og
derfor har jeg bedt dig komme til Lon=
her

den. For ikke at vække Opsigt skulde du tage ind paa "Piazza"....

Jafet og Tim ser paa hinanden med en betænkkelig Mine, - men saa trækker Tim forsorent paa Skuldrene og vender Papirarket...Man ser Brevets Slutning:

Brevtekst: ...hos Sagfører Masterton, hvem indlagte Brev er til, vil du faa de Papirer, i hvilke Familieskandalen fortælles. Saa maa du afgøre, om du for at faa Titlen og Formuen vil bringe Skam og Ulykke over Familien - eller om du vil renoncere. Naar jeg gennem Sagføreren har faaet Besked om din Ankomst, vil jeg opsøge dig.
Din hengivne Onkel
Windermear.

Jafet lægger Brevet fra sig - og ser noget mellemfornøjst ud.

631.

(Hele Hoteldagligstuen) Saa giver han sig til at spadse= re op og ned ad Gulvet i dybe Tanker...Ogsaa Tims Hjerne arbejder under Højtryk...og han er den, der hurtigst bliver klar over, hvad der er at gøre...Han stolprer ved Siden af Vennen og taler stærke og overbevisende Ord til ham...Da han ikke kan faa ham til at standse, - griber han ham haardt i Skuldrene og holder ham paa den Maade fast.

632.

(Nærb. af Jafet og Tim) Uden at slippe sit Tag i Vennen forklarer Tim:

Tekst: Det vil jo være forbryderisk ikke at gribe denne Chance...Er det ikke den fine Verden, du vil have Indpas i...og faar du det ikke paa denne Maade!

Jafet ryster paa Hovedet, - men Tim bliver ved med sine Begrundelser og Udlægninger, og endelig svarer Jafet:

Tekst: Jeg vil i alt Fald se Tiden an...sove paa det!

Tim hæver besværgende sine Hænder mod Himlen... At man skal være saa længe om at tage en Bestemmelse!.....

Afblunding.

633.

Tekst: Om Natten havde Jafet en besynderlig Drem...
(I en Song) Jafet kaster sig ureligt frem og tilbage...
Frem i Billedet af ham i Sengen tæner et nyt Billede:
Jafet, der staar paa en enlig Klippeblok midt ude i en skummende Flod, - hvis Vande oversvømmer Klippen og truer med at rive Jafet med sig.... Jafet kaster sig paa Kna og klatrer sig til Klippen.... Han ser ind mod den ene Bred.

634.

(Brædden - med Flodens urelige Vande foran) Paa Brædden færdes en Del Skikkelser: simple Arbejdere, Kontorfolk, Zigeunere og andre.

635.

(Nærb. af Jafet paa Klippeblokken) Han vender sig og skuer ind mod den anden Bred.

636.

(Den anden Bred - med Flodens skummende Vande foran) Herinde færdes ogsaa forskellige Skikkelser, men det er Folk, der hører til den fine Verden, og blandt dem er Lord Windermear, Harcourt, Masterton og andre, som han senere træffer... Pludselig er der noget, der ligesom skyder sig ud fra Land, - noget hvidt, - der efterhaanden viser sig at være en Bro, der gaar lige ind mod Billedets Forgrund...

637.

(Nærb. af Jafet paa Klippeblokken) Hans Ansigt klarer op... han rejser sig og gør et Skridt fremefter, - men saa standser han brat.

638.

(Den anden Bred - med Floden foran) Den mystiske, ligesom uvirkelige Bro ligger der stadigvæk, - men pludselig tæner lysende Bogstaver frem paa Vandoverfladen tværs over Broen, - og der staar: Privat! Ingen Adgang for Uvedkommende!

639.

(Jafet paa Klippeblokken) Jafet synker igen i Kna - og skjuler Ansigtet bag sine Hænder....Pludselig tæner en Kvindeskikkelse frem ved hans Side...Det er Susanne Temple. Hun lægger blidt sin Hænd paa hans Skuldre, - han ser op, og hun siger, idet hun peger fremefter:

Tekst: Selvfølgelig er Naturens øverste Lov! Paa et Vink fra hende rejser Jafet sig - og med hendes Hænd i sin gear han ned fra Klippeblokken.

640.

(Den anden Bred - med Floden foran - som 638) Susanne fører Jafet ud paa Spøgelsesbroen - og den bærer dem sikkert og trygt over mod den anden Bred...Inden de har naaet den, svækkes dog Billedet....Billedet med Jafet i Sengen (633) tæner langsomt frem og bliver til sidst helt dominerende.. Jafet fører forvildet op...slaar Øjnene op....og genkalder sig Drømmen....Billedet blandes langsomt af.

641.

Tekst: Men Drømmen blev afgørende for Jafet...Den næste Dag opsogte han Segfører Masterten...

(Mastertens Privatkontor) Mr. Masterten, - en lille, gammel Mand med Brillen paa Næsen sidder foran sit Arbejdsbord, - da en Prokurist lukker Jafet ind. - Masterten rejser sig, - hilser forekommende paa Gæsten og byder ham en Stol ved Siden af sin egen. - Jafet rækker

han det Brev, der læs inden i Brevet til J.N.

642.

(Narb. af Masterton og Jafet) Masterton bryder Brevet
og læser:

Brevtekst: ...overgiv altså den unge Mand ved=
kommende Dokumenter, få et vide under
hvilket Navn han bor på "Piazza" og
underret mig øjeblikkelig.

Deres
Windernears.

Masterton skubber Brillerne op på Panden, iagttager op=
mærksomt den unge Mand, der dog lader til at behage ham...
Han siger dog intet, - men rækker ham Windernears Brev.
Jafet løber det igennem og siger saa:

Tekst: Mit Navn...Jafet...Jafet Newland!

Sagførereren nikker og rejser sig.

643.

(Mastertons Privatkontor) Masterton går hen til et Jern=
skab, fremtager en Pakke Papirer og lægger dem i Jafets
Hænder, - idet han siger:

Tekst: Sæt Dem nu ind i Sagen...Jeg kender den...og
den er ikke morsom....En Families Ære er
nu i Deres Hænder!

644.

(Narb. af Masterton og Jafet) Jafets Betænkkeligheder
vaagner på ny....Han skubber Pakken fra sig, - men Master=
ton misforstår hans Motiv, - tager Pakken, bryder roligt
Seglene - og giver saa Jafet den åbne Pakke tilbage. Uden
at ville høre på nogle Protester rækker han ham Hænden
til Farvel.

645.

(Mastertons Privatkontor) Sagførereren puffer venligt, men
bestemt den unge Mand ud ad Døren - og ser hovedrystende
efter ham...Afblandning.

646.

VI Kapitel.

I hvilket vor Helt læser sig
til en Hemmelighed og træffer
forskellige Repræsentanter for
den fine Verden.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet sidder ved Bordenden og
studerer de hemmelige Papirer. Ved Siden af ham staar en
Karaffel med Vin. Tim staar henne ved Kaminen og iagtta-
ger ham. Da han ser, at Jafet skænker sig et Glas Vin og
tømmer det, - lister Tim sig stille hen til Bordet med
sit Glas, fylder det og lister tilbage til Kaminen.

647.

(Nærb. af Jafet) Han læser det sidste Blad - og tænker
saa over Sagen.

648.

(Ved Kaminen) Tim kiger paa Jafet - tømmer sit Glas og
lister saa hen til Vennen .

649.

(Ved Bordet) Tim glider stille hen til Jafet, - ser
spørgende paa ham...Jafet **b**egynder at forklare, - siger:

Tekst: Lord Windermears Broder havde et Ungdoms=
eventyr med en Sangerinde...og fik et
Barn med hende...den Søn, hvis Rolle jeg
spiller...Siden giftede han sig, fik Børn
....døde...og disse Børn...eller i alt
Fald det ældste af dem blev Arving til
Titlen og Godserne...

Tim lytter interesseret til - og Jafet forklarer videre..

650.

(Foran "Hotel Piazza") En stilfuld Ekvipage kører
frem, - standser.

651.

(Ved Siden af Ekvipagen) Der sidder 2 ældre, stilfulde

Herrer i Ekvipagen...Deⁿene er Jafets "Onkel", Lord Windermear, - den anden: Hans Slægtning, Major Carbonnell. Lord'en stiger ud af Vognen, - siger et Par Ord til Majoren, der bliver siddende, og forsvinder saa ind i Hotellet.

652.

(Jafets Hoteldagligstue. Ved Bordet - som 649)

Jafet slutter sin Beretning med at sige:

Tekst: ...og saa kom det for en Dag, at Broderen havde været lovformelig gift med Sangerinden, - at deres Søn altsaa har Førsteretten....Vil han udnytte denne - og udbasunere Historien, vil den anden Hustru og Børnene være vanæret og prisgivet Elendigheden....

Tim er lige saa rystet som Jafet, - vil til at sige noget, men tager sig i det - og ser mod Døren....

653.

(Hele Stuen) Han springer til Side...Og i det samme aabner en Opvarter Døren for Lord Windermear. - Jafet rejser sig og gaar ham i Møde...

654.

(Nærb. af Windermear og Jafet) Jafet betragter et Øjeblik Lord'en, rækker ham saa Haanden, idet han siger:

Tekst: Lord Windermear, antager jeg....

Lord'en nikker, griber hans Haand og ser ham stift ind i Ansigtet. Saa smiler han og siger:

Tekst: Det maa jeg sige....det var en glædelig Overraskelse...Det er jo en Nevø, jeg kan være stolt af!

Jafet bukker smigret.

655.

(Stuen) Windermear lægger sin Haand paa Jafets Arm og lader sig føre hen til en Stol...Betyder Jafet, at han ogsaa skal sætte sig.

656.

(Ved Bordet) Lord'en faar Øje paa Papirerne, blader læst i dem og vender sig saa med en spørgende Mine mod Jafet. Vor Helt møder roligt hans Blik og siger:

Tekst: Min Mening, Mylord, er, at jeg vilde ønske, jeg aldrig var blevet indviet i denne Hemmelighed, og at intet er mig fjernere end at udnytte den!

Og Jafet rækker Lord'en Papirerne, - han gemmer dem og trykker saa Jafets Haand, varmt og hjerteligt.

657.

(Stuen) Windermear vender sig og giver en Besked til Tim, der staar ved Døren....Tim bukker og skynder sig ud. - Lord'en vender sig igen mod Jafet.

658.

(Nærb. af Lord'en og Jafet) Han betragter et Øjeblik tavs den unge Mand - og siger saa:

Tekst: Jeg er stolt af dig...og selv om du mister en Onkel i mig, vinder du en Ven...Fra nu af staar du under min Beskyttelse, og mine Venner skal blive dine!

Og han rækker Jafet sin Haand...Jafet trykker den varmt... Han er baade rørt og beskæmmet.

659.

(Hele Stuen) Tim lukker Majoren ind...Lord'en rejser sig, - fører Jafet hen til den nyankomne og præsenterer ham for ham. - Majoren er op mod de 40', hans ellers smukke Ansigt vansires af et alt for stort Skæg, der foroven gaar lige op til Mundvigene og forneden samles under Hagen. -

660.

(Nærb. af de 3 Herrer) Lord Windermear siger til Jafet:

Tekst: Jeg er for gammel til at være "Cicerone" for dig...men min Ven, Major Carbonnell, vil tage sig af dig...

introducere dig i de Klubber, hvor du bør komme, og i de Familier, som du bør gæste!

Saa omfavner han Jafet ~~h~~erteligt til Afsked og gaar.

661.

(Hele Stuen) Lord'en trækker sig tilbage. Jafet tager et Vinglas fra Bakken, skænker op og hilser paa sin nye Bekendt.

662.

(Nærb. af de to) De drikker ud, - ser med et svagt Smil paa hinanden, finder straks Behag i hinanden, - og Majoren stikker leende sin Arm ind under Jafets og siger:

Tekst: Endnu i Dag kan vi naa at gøre et Par Visitter, - og naar det er overstaaet, skal De faa Lov til at invitere mig til Middag... Det skal De for Resten ogsaa faa Lov til i Morgen...og i Overmorgen, og saa længe De gider!

Jafet nikker leende, - og de to Mænd veksler saa et varmt Haandtryk. - Afblænding.

663.

Tekst: Jafets første Visit...Lady Maelstrøm...

(Salon hos Lady Maelstrøm) Billedet blændes kun saa meget op, - at man ser Lady'en....Saa fortsættes Opblændingen, og man ser, at hun staar og taler med Jafet og Majoren. - Hun er uhyre venlig mod Jafet, der straks har vundet hendes Hjerte.

664.

(Stort Bill. af Salon'en) Nye Gæster kommer til, - og da Værtinden ogsaa maa hellige sig disse, slentrer Majoren bort med Jafet under Armen. - Han fører ham hen til en sympatisk, ung Mand, der staar og betragter et Maleri. - Den unge Mand er Harcourt.

665.

(Nærb. af de 3) Majoren præsenterer de unge Mænd for hinanden og siger smilende til Jafet:

Tekst: Ham skal De gøre Dem gode Venner med...f.Ex. invitere ham med til den Festmiddag, De i Dag gør for mig!

Og Majoren fjerner sig leende...De to unge Mænd ser efter ham - og smiler saa til hinanden.

666.

(Salonen) Majoren giver sig i Samtale med nogle andre Gæster, og Harcourt og Jafet finder sig en hyggelig Krog, som de slaar sig ned i.

667.

(Nærb. i Krogen) De veksler nogle ligegyldige Bemærkninger, - saa siger Harcourt:

Tekst: Det er et værdifuldt Bekendtskab, De har i Major Carbonnell....Han kan skaffe Dem Indpas i alle Kredse...men hvor vil han spise Dem ud af Huset!

Jafet ler...og den fortrolige Passiar glider videre.

Afblænding.

668.

VII Kapitel.

Der er kort, men betydningsfuldt. Vor Helt giver sin første Middag, og et Par utiltalende Herrer viser sig paa Skuepladsen.

(Jafets Hoteldagligstue) Der er arrangeret et lukullisk Middagsbord. Jafet ~~præsiderer~~ for Bordenden, og hans Gæster er Majoren og Harcourt. Stemningen er allerede meget animeret, og de 3 Herrer er saa gode Venner, som om de havde kendt hinanden i Aar og Dag. - Paa et Vink af Jafet træder den liberiklædte Tim, der har holdt sig beskeden i Baggrunden ved Anretterbordet, hen med en ny Flaske Vin.

669.

(Nærb. ved Bordet) Tim skænker med megen Værdighed op i

Glassene og trækker sig saa etter tilbage. Jafet rejser sig og holder en velformet Tale for sine Gæster.

670.

(Ved Anretterbordet. Nærb. af Tim) Han ser med et tilfreds Smil paa Vennen. Han er stolt over hans selskabelige Evner, undersøger de næsten tømte Flasker, der staar foran ham, finder en med en passende Slat Vin i og tømmer den stilfærdigt.

671.

(Nærb. ved Bordet) Jafet slutter sin Tale og hilser paa de to Herrer, der rejser sig med Glas i Haend...Billedet toner langsomt bort...

672.

Tekst: Vor Helt havde dog neppe været saa rolig, havde han vidst, at netop den samme Aften....

(Skummel Fængselscelle) Bill. blændes langsomt op...Cellens sparsomme Lys falder ind gennem et ret højt siddende, tilgitret Vindu, - der - da Billedet aabnes - til Dels er dækket af en Mands Hoved. Vedkommende Person staar paa Ryggen af en anden Mand - og er øjensynlig ved at file Vinduesgitret over...Der skal være megen Uhygge over dette Billede, saa det danner en grel Modsætning til det foregaaende... Manden ved Vinduet drejer Hovedet, - saa man nu ser hans Ansigt.

673.

Tekst: Det var Lord Windermere's rigtige Neve, - den ægte J.N. - der assisteret af en Kammerat og Lidelsesfælle - var ved at sige det Fængsel Farvel, i hvilket han - formedelst Svindelrier - var spærret inde...

(Manden ved Fængselsvinduet. Nærb. af hans Ansigt) Han bøjer det ned mod Kammeraten og hvisper noget til denne. Jack Neville (den ægte J.N.) er ikke nogen Forbrydertype, men han gør et ret usympatisk, karaktersvagt og degenereret Indtryk.

674.

Tekst: Vennen....Eventyreren William Atkins...

(Narb. af Williams Ansigt) Han ser op mod den Talende - og nikker interesseret og forstaaende. - Han har heller ikke noget decideret Skurkefysiognomi, - men et karakteristisk, markeret Hoved.

675.

(Hele Cellen) Resultatet af Konferencen bliver, at Jack og William bytter Plads. - Eventyreren tager haardt om de overfilede Jernstænger, knækker dem over - og rækker dem ned til Vennen.

676.

(Fængselsvinduet, set ude fra) Williams Ansigt kommer til Syne....Han ser sig spejdende om - og kaster saa et Blik nedefter.

677.

(En skummel Fængsels - (eller Slots -) grav, set oppe fra) Vandet er mudret og dybt.

678.

(Fængselsvinduet, - set ude fra) William ser ikke særlig begejstret ud, - men han arbejder sig dog ud af Vinduet...

679.

(Fængslet - og Graven, set paa Afstand) William entrer helt ud af Vinduet - og lader sig fra en antagelig Højde plumpe ned i Voldgraven.

680.

(Fængselscellen) Jack svinger sig op i Vinduet.

681.

(Fængselsvinduet, - ude fra) Jack kommer til Syne, er ved at tabe Modet, da han stirrer ned i den uhyggelige Voldgrav...Han lukker Øjnene og arbejder sig helt op i

Vinduet.

682.

(Afstandsbillede af Fangslet) Jack springer ned i Vold=graven

683.

(Nærb. ved Bredden) William arbejder sig op paa den faste Landjord, - kaster et Blik skraat ud til Siden.

684.

(I Voldgraven) Jack svømmer prustende hen mod Bredden.

685.

(Større Billede ved Bredden) Jack nærmer sig, og William hjælper ham op paa det tørre...De to Venner ligger et Øjeblik pustende og stønnende. Saa siger Jack med et lidt anstrængt Smil:

Tekst: Det var det værste, der blev overstaaet...
Saa gælder det om at naa London og udnytte
vore gyldne Chancer der!

William nikker, - og Flygtningene kryber saa paa alle 4 ud af Billedets Forgrund.

686.

(Goldt, kratbevokset Landskab) Jack og William kommer krybende fra Billedets Forgrund, - kaster et spejdende Blik tilbage, - rejser sig saa og stikker i Løb hen mod Billedets Baggr. - Bill. blændes langsomt af.

Tekst, der toner frem og toner bort:
Om den Betydning, som disse Fangers Flugt fik for
vor Helts Skæbne fortæller vor Romans 3dje Del:
Den fine Verden.
Og vi ser vor Helt røde sig ind i sølsomme Eventyr,
der dog alle fører ham nærmere mod hans Mål:
At finde sin Fader.

Ende paa II. Del.

De 5 første Billeder i denne Afdeling er Introduktionsbilleder, der skal benyttes til at støtte de resumerende Tekster. Alle 5 Billeder toner frem og toner bort.

687.

(Kort Præsentationsbillede af Jafet i "Apotekerdragt")

688.

(Kort Præsentationsbill. af Mr. Cophagus og Tin)

689.

(Kort Præsentationsbill. af Melchior og Nattée)

690.

(Kort Præsentationsbill. af Fleta, - iført sin Zigeuner=dragt. Trickovertoning til hende, iført fine Klæder)

691.

(Kort Præsentationsbill. af Lord Windermear)

Herefter gentages nogle af Billederne fra II.Dels sidste Kapitel : Jafets første Middag - samt Jack og Williams Flugt fra Fængselet.

692.

I Kapitel.
I hvilket vor Helt bereder sig til at gaa til Selskab hos Lady Maelstrøm, men forinden falder over sin Fader, - for til Slut at blive sat fast som Lommetyv.

(Jafets Hoteldagligstue) Opblønding. Ved Bordet i Midten sidder Majoren og Harcourt - selskabsklædte - og gør Kaal paa en Karaffel Vin. Ved et Chatol ell. lign. sidder Jafet og skriver et Brev. Han drejer sig om mod Vennerne og betyder dem, at han straks skal være færdig.

693.

(Nærb. af Jafet) Han slutter Brevet, - kaster et Blik

ned i det, - og læser:

Brevtekst: og du maa endelig ikke være ked af det, kæreste Fleta, hvis du ikke skulde se mig de første Dage, for Selskaber og Udflugter lægger saa meget Beslag paa mig. Om 4 Dage - d: 1ste Novb. - din Fødselsdag, skal jeg i alt Fald ikke svinge...

Jafet forseglar Brevet og rejser sig. Ringer.

694.

(Hoteldagligstuen) Jafet gaar hen mod Vennerne, - Tim ind, - stadig liberiklædt, - faar Ordre til at bringe Brevet hen til Fleta og forsvinder igen. - Jafet skænker mere Vin op i Vennernes Glas.

695.

(Ved Bordet) Majoren ryster - med et svagt Smil - paa Hovedet og siger:

Tekst: Det er rent galt dette her...Nu har jeg Uger igennem spist Deres Mad og drukket Deres Vin...De faar jo brugt hele Deres Formue, inden De naar Myndighedsalderen!

Jafet ler og skealer med Vennerne.

696.

(Foran Indgangen til "Piazza") Døren aabnes, - Tim kommer ud og skal til at fjerne sig, da han pludselig bliver staaende, - stiv som en Stenstøtte...Han spærrer Munden vidt op i Forbavselse, ser saa omkring - og styrter ind igen.

697.

(Hoteldagligstuen) Jafet, der i de foregaaende Billeder har været i Skjortærmer, gaar bort fra Bordet og skal til at fuldføre sin Paaklædning, da Tim hæsblæsende kommer styrtende ind og hen til ham.

698.

(Nærb. af Jafet og Tim) Det varer lidt, før Tim kan få
Vejret saa meget, at han kan frenstamme:

Tekst: Jeg har set ham...din...Deres Fader...Dem
op ad Dage...Hæret...Næsen og det hele...!

Jafet bliver bleg af Ophidselse, griber Tim hårdt i Armen
og udsperger ham...Tim peger gispende i Retning af Vinduet.

699.

(Hoteldagligstuen) Til Majorens og Harcourts Forbavselse
styrter Jafet hen til Vinduet, - fulgt af Tim.

700.

(Vinduet ude fra) De smækker det op - og ser:

701.

(Foran Hotellet) Her holder en fornem Ekvipage, i hvilken
der sidder en fornem Herre, hvis Næse navnlig minder meget
om Jafets. Karlen, der har vandet Hestene, fjerner sig net=
op med Spanden, - og Ekvipagen sætter sig i Bevægelse.

702.

(Vinduet - ude fra) Jafet raaber og skriger - uden noget
Resultat.

703.

(Hoteldagligstuen) Jafet flyver bort fra Vinduet og ud ad
Døren uden at tage Hensyn til sin noget mangelfulde Paa=
klædning. Tim efter! - De to Gæster ser forbløffet paa hin=
anden.

704.

(Foran Hotellet) Vognen har allerede fjernet sig betyde=
ligt, da Jafet kommer styrtende ud. Han sætter efter den...
Lidt efter kommer Tim - og løber pligtskyldigst efter Ven=
nen.

705.

(Nærb. ved Hotelgavlen) Et skægget Zigeunerensigt kommer til Syne. Man ser ikke stort mere af Ansigtet end Næsen og et Par lurende Øjne, for Manden har viklet et Tørklæde om Underansigtet og har trykket sin Hat langt ned over Panden.

706.

(Foran Hotellet) Zigeuneren - der ikke er nogen anden end vor gamle Bekendt, Matteo, - sniger sig frem fra sit Skjul og ser efter Jafet og Tim, - der forsvinder i det Fjerne....Saa lister han sig i Skjul bag Muren igen.

707.

(Gadeparti I) Ekvipagen, som Jafet forfølger, svinger om Hjørnet og kører ud af Billedets Forgrund. - En Modelaps kommer gæende inde paa Fortovet - og tat bag efter ham følger en noget fordragtig Person. En Dame passerer Lapsen, - og denne hilser, vender sig og stirrer frøkt efter hende. - I det samme lister den Fordragtige hen bag ved ham.

708.

(Lapsen og den Fordragtige, set bag fra) Gavtyven lader sine Haand forsvinde ned i Lapsens Lomme.

709.

(Gadeparti I) Gavtyven viger tilbage, stikker den stjaalne Børs til sig - og gaar roligt hen mod Billedets Forgrund. Nu svinger Jafet i skarpt Trav omkring Hjørnet, - forfulgt af nogen nysgerrig Gadeungdom. - Vor Helt passerer Lapsen, er ved at rive ham omkuld i Farten og stormer saa videre.

710.

(Nærb. af Lapsen) Han giver ondt af sig, - bliver grebet af en pludselig Idé, - feler sig til Baglommen og bliver klar over, at han er bestjaalet. Sætter i Løb.

711.

(Gadeparti II) Ekvipagen kører hen mod Billedets Baggrund, - Jafet - ned Gadeungdommen i Helene - styrter ind i Forgrunden og efter den. - Lapsen løber efter ham, - fægtende om sig med Arme og Ben.

712.

(Gadeparti II, set fra den modsatte Side) Jafet styrter frem mod Billedets Forgrund, raabende:

Tekst: Stop ham! Stop ham!

Lidt efter at han er ude af Billedet, kommer Lapsen galoperende, skrigende:

Tekst: Stop Tyven!....Stop ham!

Hjælpsomme Folk slutter sig til den bestjaalne.

713.

(Gadeparti III) Ekvipagen nærmer sig Billedets Forgrund. Langt tilbage kommer Jafet løbende...med Lapsen, nysgerrige og hjælpsomme Mennesker i Helene paa sig. - Fra Billedets Forgrund kommer en Gedefejr med sin Kost, - ser Opløbet nærme sig, hører de vilde Raab - stiller sig op og fanger Jafet i sine Arme...Vor Helt forsøger at slippe løs.

714.

(Nærb. af Jafet og Gedefejeren) De brydes, men Fejeren er den stærkeste og siger hoverende:

Tekst: Det hjælper dig ikke, go'e Karl...Det Kneb er for gammelt!

og det eneste Jafet opnaar er at faa sin Skjorte flængt og faa snavset sig rigtig godt til.

715.

(Gadeparti III) Lapsen er kommet til og forklarer højre-
røstet, hvad der er overgaaet ham. Et Par Politibetjente kommer styrtende og sikrer sig Jafets Person. Han prote

sterer som rasende, - men alt vidner imod ham: Lapsens For-
klaring, - hans eget Hæstværk og hans uordentlige Dragt.

716.

(Gadeparti II) Tim kommer løbende saa hurtigt, hans tynde
Ben kan bære ham.

717.

(Gadeparti III) Betjentene er ved at føre Jafet bort, da
Tim kommer til. Han kaster sig ind i Klyngen og gør ihær-
dige Forsøg paa at befri sin Ven.

718.

(Nærb. af Jafet og Betjentene) Jafet drejer sig om mod
Vennen og raaber:

Tekst: Det her er haabløst, Tim...Hent hellere Ma-
joren og Harcourt!

Betjentene forsøger ophidset at faa lukket Munden paa deres
Fange.

719.

(Gadeparti III) Betjentene raaber - og peger mod Tim:

Tekst: Hold ham fast!...Han er Tyvens Medskyldige!
Men Tim smutter aaleglat ud af Mængden, og da han ser, at
Gadefejeren vil spærre ham Passagen, - smutter han behæn-
digt ned mellem hans Ben - og bort. - Betjentene slæber af
med Jafet.

720.

(Politikontoret. Nærb. af Dommeren) Han sidder hyggeligt
og smaagaber og pudser sine Briller. Pludselig ser han mod
Døren - og faar saa travlt med at faa Brillerne paa!

721.

(Politikontoret) Jafet føres ind og hen foran Dommeren. -
Den ene Betjent aflægger Referat - og henviser til Lapsen,
der ivrigt forklarer. Jafet giver sit Besyv med i Laget, -

saa alle nu raaber i Kor.

722.

(Nærb. af den let koniske Dommer) Han virrer med det gamle Hoved, - holder sig for Ørerne og henvender sig saa til Jafet.

723.

(Gruppen omkring Jafet) Vor Helt kan ikke lade være at more sig over den forfjæmskede Dommer, - men faar da endelig forklaret:

Tekst: Det er en Fejltagelse det hele...Jeg løb fre=deligt efter en Vogn....med en Herre...med en Næse!

724.

(Nærb. af Dommeren) Han naaber, - bliver efterhaanden klar over, at den Anholdte vistnok gør Grin med Rettens Værdighed, - slaar derfor haardt i Skranken og siger:

Tekst: Naa, - saa De vil bilde os ind, at De rendte efter en Næse...Og skal De imidlertid ikke tage ved Næsen!

725.

(Politikontoret) Og han giver Skriveren Ordre til at udfylde en Arrestblanket. - Jafet protesterer, - men Dommeren slaar i Pulten og paabyder Ro, - hvorpaa alle Tilstedeværende snakker videre.

726.

(Foran Hotel "Piazza") Paa Dørtrinnet sidder den hemmelighedsfulde Zigeuner og damper paa en Snadde. Tim kommer faren, er ved at snuble over ham - og farer ind ad Døren Matteo rejser sig og bliver staaende - støttet til Muren ved Siden af Døren.

727.

(Jafets Hoteldagligstue) Majoren og Harcourt gaar utaal

nodige og venter, da Tim forpustet styrter ind, forklarer den i fælles Ord, hvad der er passeret. - De to Herrer griber deres Hætte og forsvinder ud bag efter den utaalmødt trippende Tim.

728.

(Foran Hotel "Piazza") Tim først ud, - ser de to Gentlemen i et mere værdigt Tempo. - De følger efter Tim.

729:

(Nærb. ved Muren ved Siden af Døren) Matteo ser efter dem, grunder over, hvad der kan være paa Færde, - og sniger sig saa efter dem.

730.

(Politikontoret) Jafet søger at hale Tiden ud ved at blive ved med at nedlægge Protester mod Arrestationen, - og den arme Dommer er efterhaanden blevet helt rødglødende af Raseri. - Han henstiller fnysende til Betjentene, at nu skal de virkelig føre Fængen ud, - og de haler og slider derfor i vor Helt.

731.

(Nærb. ved Døren) Den rives op, - Tims triumferende Ansigt kommer til Syne, - og han rækker paa en humoristisk-almægtig Maade sin ene Arm i Vejret og råber:

Tekst: Heldt!....I Lovens Navn!

732.

(Politikontoret) Her bliver almindelig Forvirring, og alle ser hen mod den koniske Fyr i Døren...Dommeren rejser sig, slaar ud med Haenden og skal netop til at sige nogle Visdomsord, - da Tim gaar til Side ved Døren - og bøjer sig dybt for Majoren og Harcourt, der hurtigt træder ind. Helt duperet af en Befaling, som Majoren bydende slynger ud,

slipper Betjentene deres Fange - og vor Helts Venner gaar hen til Dommeren.

733.

(Nærb. af Dommeren, Majoren og Harcourt) Majoren siger opbragt:

Tekst: Anholde min intime Ven...en Mand, der tilhører de fineste Kredse og har en Indtægt paa 10,000 £ str. om Aaret...!

Dommeren maaber paa ny, - besværges sin Uskyld og forklarer, at det hele var en beklagelig Fejltagelse...

734.

(Politikontoret) Dommeren henvender sig til Jafet med mange Undskyldninger, drejer sig saa om mod Lapsen, der er blevet noget spægfærdig efterhaanden - og siger:

Tekst: Jeg skal lære Dem...at uløjlige Politiet med falske Anmeldelser!

og han giver Betjentene Ordre til at føre den arme Laps i Arrest. - Vore Venner ler - og trækker sig tilbage, - fulgt til Dørs af den beklagelsesfulde Dommer.

735.

(Uden for Politikontoret) Matteo staar i Nærheden af Døren - skædesløs lænende sig ind mod Muren. - Vore Venner kommer ud, - Jafet siger til Tim:

Tekst: Skynd dig nu hen til Fleta...Hun venter selvfølgelig...

736.

(Kort Nærb. af Matteos lurende Ansigt)

737

(Uden for Politikontoret) Tim stikker i Løb, - og Matteo følger langsomt efter. - Majoren præjer en Vogn, og han og Harcourt fordriver Ventetiden med at bringe Jafets derangere-rede Toilette i Orden.

738.

(Nærb. af de 3) Medens Vennerne glatter Jafets Tøj, ud-

spørger de ham nysgerrigt, - og efter nogen Betankning forklarer han:

Tekst: Det er egentlig en Hemmelighed, der skjuler sig bag det...Nemlig den, at jeg ikke har set min Fader, siden jeg var ganske lille, - og nu mente jeg altså, at jeg saa ham!

Majoren og Harcourt nikker interesseret og overraskede, - men udsperger ham ikke nærmere...Blandt andet fordi Vognen kommer.

739.

(Større Billede foran Politistationen) De sætter sig ind i Vognen. - Afgang!

740.

Tekst: Tim opdager, at han bliver forfulgt...

(Ved et Gadehjørne) Tim kommer spankulerende, og i nogen Afstand fra ham følger Matteo. Tim drejer om Hjørnet, - en køn Tjenestepige passerer ham, og den unge Mand bliver staaende og kiger skælnsk-forelsket efter hende. - Zigeuneren, der jo ikke kan vide, at Tim er standset, drejer om Hjørnet - men viger forfjamsket tilbage, da han ser ham, han forfølger, lige foran sig. Tim studser.

741.

(Tims Ansigt) Han fløjter forstående. Nikker stille og indadvendt: Han skal han nok faa skilt sig af med!

742.

(Ved Gadehjørnet) Og han skridter roligt videre - ladende som ingenting. - Matteo følger ham tøvende.

743.

(Foran en Havemur med en Port) Tim kommer gaende ind i Billedet, slaar paa Dørklokken og bliver indladt (eller finder Porten aaben og gaar ind). Zigeuneren nærmer sig Porten.

744.

(Hæve) Tim lister sig fra Porten et Stykke ned langs Muren og hæver sig saa forsigtigt op ved at klynge sig til Murkanten.

745.

(Foran Muren ved Porten) Matteo har stillet sig op i Portens Nærhed og iagttager interesseret Bygningen. - Tims Ansigt spejder forsigtigt op over Murkanten.

746.

(Nærb. af Tim) Han griner smæret, - kniber gemytlig det ene Øje til og trækker sig saa tilbage.

747.

(Inde i Haven) Tim lader sig plumpe ned - og fjerner sig hurtigt ud af Billedets Forgrund.

748.

(Større Parti af Haven med en anden Mur i Baggrunden)

Tim løber hen til Muren, svinger sig op paa den.

749.

(Gade med den anden Mur) Tim springer ned - til stor Rædsel for en skikkelig Borgermedam, der netop befinder sig paa Gaden neden for Muren. - Tim vinker beroligende til hende og fjerner sig saa hurtigt.

750.

(Foran Porten - som 745) Matteo venter troligt.

751.

(Foran Pensionen) Tim kommer, - bliver lukket ind.

752.

(Pensionshaven) Flota og en 7-8 andre søde, unge Piger løber og leger "Blindebuk" eller en lignende Leg, da Tim kommer. - Flota styrter straks hen til ham og udspørger ham

ivrigt. Han giver hende Brevet, og hun trækker ham med hen til en Bænk.

753.

(Ved en Bænk) De sætter sig, og hun læser Jafets Skrivel-
se og snakker lidt med Tim om det.

754.

(Buskadset bag dem) Til at begynde med er alt stille, -
men pludselig trækkes Grenene til Side, og 6-7 smukke Ung-
pigeansigter titter frem mellem Løvet. - De ler - og udstø-
der i Kor et vildt Krigsraab.

755.

(Større Billede ved Bænken) Tim og Fleta farer op - lige
forskrækkede begge to. - Den unge Pige truer leende ad Ven-
inderne, da hun opdager, at det er dem, der er paa Spil. -
De begynder at myldre frem fra deres Skjul, Tim er ved at
blive betenkelig ved Situationen og siger hurtigt til Fle-
ta:

Tekst: Jeg maa af Sted....Der er en Mand, der...
venter paa mig!

Og han smiler underfundigt, trykker Fletas Haand og skynder
sig bort...Fleta springer op paa Bænken, og - omgærdet af
Veninderne - vinker hun til den Bortdragende.

756.

II Kapitel.

Der begynder, da Jafet den
samme Aften gør sin Entré hos
Lady Maelstrøm, - og i hvil-
ket han er nær ved både at
finde sig en Fader og en Mo-
der.

(Salon hos Lady Maelstrøm) En hel Del Gæster, - deri-
blandt en Del smukke unge Piger. - Jafet kommer sammen med
sine to Venner - og gaar straks hen til Værtinden, der
staar og konverserer en fin, ældre Herre.

757.

(I Nærheden af Vertinden) Jafet hilser ærbødig og frem-
fører ydmygt en Undskyldning for sin og sine
Venners sene Ankomst. - Så kaster han et Blik rundt i=
blandt de Tilstedeværende - og pludselig giver det et Check
i ham. Han ser.

758.

(I en Krog) Den ældre Herre, der sad i den Ekvipage, han
forfulgte, og som ligner en Prælat, staar og taler med en
anden Herre.

759.

(I Nærheden af Lady Maelstrøm) Jafet griber ophidset Ma-
joren i Armen og siger høst:

Tekst: - Han!....Han med Nosen!...

Majoren følger Retningen af hans Blik.

760.

(Kort Nærb. af den talende Prælat)

761.

(I Nærh. af Lady Maelstrøm) Jafet vil styrte hen til den
Mand, hvis Næse har samme Form som hans egen, - men Majoren
holder ham tilbage og siger advarende:

Tekst: Er De gal, Mand!...Det er jo Biskoppen af
Eden!...

Men Jafet er ligeglad...river sig løs og skynder sig bort.

762.

(Salonen) Jafet snor sig gennem de forskellige samtalende
Grupper hen til Biskoppen.

763.

(I Krogen) Jafet hen til Biskoppen, - men da han staar
over for ham, svinder hans Mod. - Han drister sig til et
bukke køjtet og til i en forvirret Tone at præsentere sig, -

men da Biskoppen lader til at være meget venlig - og for Resten ogsaa lidt nysgerrig - faar vor Helt endelig staaet frem:

Tekst: Mylord...Vil De...have den Godhed at skænke mig nogle faa Minutters Samtale under 4 Øjne...!

Biskoppen betragter den unge Mand lidt overrasket, - saa nikker han venligt smilende, og han og Jafet gaar.

764.

(Ved en Dør i Salonen) De to Herrer gaar ud ad Døren.

765.

(Kabinet - eller Hjørne af Kabinet) De to tager Plads.

Biskoppen ser spørgende paa Jafet, der endelig faar samlet sig saa meget, at han kan sige:

Tekst: Mylord....De maa ikke tage mig det ilde op...men...men ikke sandt...De har været gift...haft et Barn....en Søn, som De har mistet...som Omstændighederne har tvunget Dem til at skille Dem af med...

766.

(Biskoppens Ansigt) Det faar et bestyrtet Udtryk...ræber en heftig Smerte og en stærk Sorg. Saa nikker den gamle Mand langsomt og siger:

Tekst: Jo...jeg havde en Søn,....men...han døde...Og han skjuler bevæget Ansigtet bag sine Hænder...

767.

(Nærb. af de to Mand) Jafet betragter Biskoppen, - knæler ned ved Siden af hans Stol og siger højtidelig:

Tekst: Nej, Sir, han er ikke død...Her knæler han ned for Dem og beder om Deres Velsignelse!

Biskoppen springer op fra sin Stol, - viger tilbage og betragter forbløffet den unge Mand... Endelig siger han:

Tekst: Jeg forstaar ikke...Han var jo med i Krig...blev saaret og udaandede i mine Arme!

768.

(Nærb. af Jafet) Hans Ansigtsudtryk skifter langsomt....
Haabet slukkes i hans Øjne, - og han er nær ved at græde
af Skuffelse....Han rejser sig langsomt.

769.

(Nærb. af de to Mænd) Jafet sukker dybt, - Biskoppen faar
Medlidenhed med ham, lægger venligt sin Haand paa hans
Skulder og retter et Spørgsmaal til ham. Jafet svarer:

Tekst: Jeg har saa lange søgt efter min Fader...
og nu troede jeg...haabede jeg, at formedelst
Ligheden...

Biskoppen nikker forstaaende, kommer med nogle venlige,
opmuntrende Ord, trykker hans Haand og gaar saa....Jafet
stirrer efter ham, - ryster saa med et bedrøvet Smil paa
Hovedet og gaar. - Afblending.

770.

(Foran Muren - som 750. Matteos tilhyllede Ansigt) Hans
Blik røber hans Skuffelse og Vrede...Han ser endnu engang
undersøgende op mod Huset - og faatter saa en Beslutning.

771.

(Større Billede ved Muren) Han indser det haabløse i at
vente længere - og fjerner sig i den Retning, han kom.

772.

(Foran et Hus - med en Gædedør) Da Billedet aabnes, faar
man en Anelse om, at Døren bliver forsigtigt lukket i...
Straks efter kommer Matteo ind i Billedfeltet og passerer
dette. - Døren lindes op, - og til Syne kommer Tims for-
nøjelige Aasyn.

773.

(Nærb. af Tims Ansigt i Dørsprækken) Han titter efter
Zigeuneren, - smiler forslagent og mumler:

Tekst: Nu er der nok nogen, der bytter Roller,
min fine Ven!

774.

(Foran Gadedøren) Tim lister ud og følger efter Matteo.

775.

(Foran en obskur Havneknejspe) Zigeunereren kommer, - forsvinder ind i Knejspen. - Tim er stadig efter ham, - sniger sig hen til et af Vinduerne.

776.

(Norb. uden for Vinduet) Tim hæver sig saa meget i Vejret, at han lige kan komme til at kaste et Blik ind i Skænkestuen.

777.

(Skænkestuen, set fra Vinduet) Matteo kommer fra Døren, - sætter sig, saaledes at han vender Ryggen mod Vinduet, og først da tager han Hatten og Tørklødet af - og bestiller sig en drink.

778.

(Norb. uden for Vinduet) Tim kryber sammen igen... Fotografen følger ham nedefter, og til Slut ser man Tim sidde paa Stenbroen neden for Vinduet. - Han er arrig over, at han ikke rigtigt har faaet set den mystiske Spions Ansigt...og han overvejer noget og kommer tilsyneladende da ogsaa til et Resultat. - Afblending.

779.

(En ny Salon hos Lady Maelstrøm) Her sidder en Del af Gæsterne og spiller Kort. - Jafet staar bag Majorens Stol og følger uden nogen større Interesse Spillet's Gang. Majoren vil have ham til at tage Del i Spillet, - men Jafet ryster smilende paa Hovedet - og gaar hen mod den anden Salon, der ses i Baggrunden. Harcourt er ogsaa til Stede.

780.

(Del af første Salon) I en Sofa ved Siden af Fløjddørene, der fører ind til den Salon, hvor der spilles Kort, sidder to ældre Damer i fortrolig Sladrepassiar. - Jafet kommer fra Spillesalonen, bliver stasende i Døren og kaster et Blik tilbage mod de Kortspillende.

781.

(Sladresøstrene i Sofaen) Den ene siger hviskende til den anden, hvis Øjne staar paa Stilke:

Tekst: Ork ja...Historien ligger mange Aar tilbage...det var længe, før hun traf Lord Maelstrøm...det er mindst 18 Aar siden... Jeg er en af de faa, der ved noget...

782.

(Nærb. af Jafet) Han drejer Hovedet - og lytter interesseret til Sladdereren.

783.

(Sladresøstrene i Sofaen) Den ene Part udsperger - dirrende af Nysgerrighed - den anden, og hun, der ved Besked, forklarer hviskende:

Tekst: Jeg kendte saamand personlig Edward Warren...Han tog til Udlandet lige efter...og skal nok være død for længe siden...Barnet blev paa en eller anden mystisk Maade anbragt paa Hittesbørnshospitalet!

784.

(Nærb. af Jafet) Han aander tungt...Han er øjensynlig ved et Tilfælde ført ind paa det rette Spor, - og hans tankefulde Ansigt klarer op.

785.

(Del af første Salon) En Dame nærmer sig Sladresøstrene, som derfor maa opgive deres interessante Passiar...Jafet fattet en Beslutning og gaar frem efter...Han ser sig undersøgende om, finder den, han søger - og gaar saa videre.

786.

(Den første Salon) Jafet gaar hen til Lady Maelstrøm, der staar i en livlig Samtale med et ungt Par. Vor Helt, - der jo i sin Vertinde mener at se sin ukendte Moder, - betragter hende med et underligt granskende Blik, saa Hendes Naade bliver helt forvirret. Endelig faar Jafet da fremstammet, at han gerne vil tale med hende et Øjeblik. - Hun lægger tøvende sin Haand paa hans Arm, - og han fører hende ind i Kabinettet.

787.

(Det lille Kabinet) Jafet og Lady'en ind. - Hun sætter sig - og beder ham med et venligt Smil komme frem med, hvad han har paa Hjerte.

788.

(Nærb. af de to) Jafet ser paa den smukke og værdige Dams...er næsten ved at faa Taarer i Øjnene og siger endelig stammende:

Tekst: Deres Naade maa endelig ikke tage mig det ilde op...men...jeg har saa længe savnet en Fader...og en Moder...og derfor...ja, der er jo ikke noget at bebrejde Deres Naade...vi er jo alle undergivet Kærlighedens Magt...

Lady Maelstrøm betragter overrasket den Talende. Smilet forsvinder fra hendes Læber, - og der kommer noget uroligt og nervøst over hende. - Jafet tager sig med en Viljeanspændelse sammen - og siger:

Tekst: Jeg kender det hele om....Deres Naade og den ne Edward Warrender...der er kun eet, jeg ikke ved...Hvad er der blevet af...af det søde Pant paa Deres Kærlighed?

Hendes Naade trækker Vejret tungt, - rækker sine knyttede Hænder højt i Vejret og falder saa tilbage i Stolen, - besvimet. - Jafet ved hverken ud eller ind og ser sig raadsløst om.

789.

(Hole Kabinettet) Jafet faar Øje paa en Vase med nogle Blomster, river Blomsterne op og kaster det ikke helt rene Vand i Hovedet paa Hendes Naade.

790.

(Nærb. af de to) Lady Maelstrøm slaar Øjnene op, - stirrer rædselsslagen paa Jafet og skal netop til at besvime igen, da den unge Mand kaster sig paa Knæ foran hendes Stol og frønstammer:

Tekst: Tilgiv mig, Deres Naade...Higer Deres varme Hjerter da ikke efter at omfavne Deres Søn...ville De ikke velsigne mig, om jeg kunde bringe ham for Deres Fødder?

og Jafet ser spændt og bedende op mod Hendes Naade.

791.

(Lady Maelstrøms Ansigt) Det er præget af stærk Sindsbevægelse...Hun bevæger krampagtigt Læberne, og endelig faar hun da stønnen frem:

Tekst: Det...det var jo en Datter!

792.

(Kabinettet) Hun faar lige sagt de selvforglemmende Ord, inden hun atter synker afmægtig sammen. - Jafet rejser sig langsomt - helt sønderknust ved denne Efterretning, skal lige til at holde Indholdet af en ny Blomstervase ud over Lady'en, - men opgiver det dog - og tumler forvirret ud.

793.

(Første Salon) Jafet ind, - vækker nogen Opsigt formedelst sin Ophidselse og Forvirring, siger til den unge Pige, som Lady Maelstrøm talte med, inden Jafet bortførte hende:

Tekst: Deres Tante pludselig syg...besvimede for mig....forfærdeligt!

Og han skynder sig ud. Den unge Dame ser forbløffet efter ham, - flere af Selskabet samles om hende, - og man skyn= der sig saa ind i

794.

(Det lille Kabinet) Hendes Naade er endnu ikke kommen til Bevidsthed, da Selskabet strømmer til, men ved en Lugte= flaske's Hjælp kommer hun da atter til sig selv, og det før= ste, hun siger, er:

Tekst: Hvor er han...det forførdelige Menneske?
Og hun ser sig sky om. Da hun ikke ser ham, aander hun be= friet op - og forsøger at slaa det hele hen.

795.

(Foran Lady Maelstrøms Palæ. Ved Porten) Jafet tumler ud - med sit Tøj over Armen. - Han læner sig op mod Dø= ren, - stryger det fugtige Haar bort fra Panden - og ved ikke rigtig, om han skal le eller græde.

796.

(Et Hjørne ved Palæet) Tims skalkagtige Aasyn kommer til Syne. Han stikker to Fingre i Munden og pifter et Signal.

797.

(Foran Porten) Det giver et Chok i Jafet. - Han kiger til Siden, - vinker og gaar saa.

798.

(Ved Tims Hjørne) Jafet kommer hen til Vennen, der op= hidset fortæller ham om den Opdagelse, han har gjort - og slutter ned at sige:

Tekst: Jeg synes, jeg kender ham...Men jeg vil ger= ne ha', at du ogsaa ser paa Pyren!

Jafet nikker, - svøber sin Kappe om sig og følger efter Tim, der viser Vej.

799.

(Andet Kabinet hos Lady Maelstrøm) En Del af Gæsterne sidder stadig over Kortene, deriblandt Majoren. En af de unge Herrer, der var med inde i Kabinettet, kommer slentrende og standser ved Majorens Bord, hvor en af Spillerne spørger ham, hvad der er passeret.

800.

(Ved Majorens Bord) Herren, der kom, forklarer:

Tekst: Hendes Naade lader, som om det hele er ingenting...Men det er selvfølgelig denne Jafet Newland, der har forløbet sig!...Han er mig i det hele taget en noget tvivlsom Herre!

801.

(Nærb. af Majoren) Han rynker Brynene, - og Harmen og Vreden blusser op i ham.

802.

(Ved Majorens Bord) Majoren rejser sig, - gaar roligt hen til den aabenmundede Herre og siger:

Tekst: Den Herre, De taler om, er min Ven...og De skal komme til at staa mig til Ansvar for Deres Udtalelse!

~~Herren~~ forsøger at trække i Land igen, - men Majoren ønsker ikke at debattere Sagen yderligere. - Harcourt, der har staaet og iagttaget de Spillende, gaar hen til Majoren, - giver med et svagt Nik til Kende, at han bifalder hans Optreden, - og de to Herrer gaar bort sammen. - Afblending.

803.

(Foran Havneknejsen) Tim fører Jafet hen foran et af de oplyste Skænkestuevinduer.

804.

(Uden for Vinduet) Jafet skal netop til at bøje sig frem for at se ind ad Vinduet, - da Tim griber ham om

Armen. - De to unge Mænd ser hen mod Indgangsdøren.

805.

(Foran Indgangsdøren) En Herre, der er tæt svæbt ind i sin Kappe, og som har sin brede Hat trukket ned over Panden, træder ind ad Værtshusets Dør.

806.

(Uden for Vinduet) Jafet og Tim bøjer sig forsigtigt ind mod Vinduet - og ser:

807.

(Havneknejpens Skænkestue, set fra Vinduet) I Forfr. med Ryggen til - sidder Matteo. Den fremmede Herre kommer til Syne i Døren, - vinker Zigeuneren hen til sig, - og denne griber et Lys og følger ud ad Døren efter den Fremmede.

808.

(Uden for Vinduet) Jafet og Tim vender sig fra Vinduet. Jafet er straks klar over, at de naa have konstateret, hvad der er mellem de to Mænd, der gik. Vore to Venner lister bort.

809.

(Foran Havneknejsen) De sniger sig bag om Knejsen.

810.

(Knejsens Gaardsplads) Jafet og Tim kommer, - ser, at der bliver tændt Lys paa et af Værelserne paa 1ste Sal. De tager en Stige, der ligger ved Husmuren (eller entrer evt. op i et Træ), - rejser den, og Jafet entrer op ad den, saa han kommer til at kaste et Blik ind i det oplyste Værelse.

811.

(Stigen ved Siden af det oplyste Vindu) Jafet entrer op, nærmer forsigtigt Ansigtet til Ruden. Den mystiske Fremmede har sat sig og lader til ivrigt at udspørge Zigeuneren, der i en ærbødig og krybende Tone svarer.

812.

(Værelset i Havneknejsen, - set fra Vinduet) Den Fremmede lader til at være meget utilfreds med Matteo's Svar, for han siger i en skarp Tone:

Tekst: Du ved altsaa endnu ikke, hvor hun opholder sig.... Og Greven er allerede ved at blive utålmodig.... Nu giver jeg dig 3 Dage, og saa maa den Afære være ordnet.... Du har jo Lov til at tage den Hjælp, du har Brug for!

813.

(Ved Ruden. Nærb. af Jafets lyttende Ansigt)

814.

(Stigen - med den oplyste Rude) Den Fremmede (Kommissionæren) taler haardt og bydende til Matteo, der ydmygt nikker, - Saa kaster den Fremmede et Blik mod Vinduet, - og det er lige i sidste Øjeblik, at Jafet faar trukket Hovedet til sig. Den Fremmede gaar hen til Vinduet, - trækker Rullegardinet helt ned, saa man ingenting kan se. - Jafet entrer skuffet ned.

815.

(Havneknejsens Baggaard) Jafet klavrer ned ad Stigen, - trækker bort med Tim, der venter i dyb Spænding.

816.

(Nærb. ved en Mur) Jafet kommer med Vennen, - standser og siger:

Tekst: Det er utvivlsomt Fleta, det gælder, - og det er sikkert Melchior, der er paa Spil. .... For Zigeuneren er ikke nogen anden end den Mand, der i sin Tid bragte det mystiske Dødsbudskab ud til Lejren!

Tim er dybt interesseret, - vil have mere at vide, men Jafet sløber af med ham.

817.

Tekst: Men der trak andre Skyer sammen over Jafets Hoved, for den samme Nat kom to Flygtninge til London, - af hvilke han ikke kunde vente sig noget godt...

(Foran et mystisk Hus) Jack Neville og William Atkins
sniger sig hen mod Huset, - standser foran Gadedøren.

818.

(Nærb. ved Gadedøren) De to Mænd ser sig sky om og William
trækker i Klokkestrengen.

819.

(Hall. Nærb. uden for Døren) En fordægtig udseende Neger
(eller Mulat), - der er liberiklædt, - nærmer sig Døren,
- lukker den ikke op, - men bliver afventende staaende.

820.

(Uden for Gadedøren. Nærbillede) En Haand - William At-
kin's - kommer ind i Billedet, - banker et bestemt Signal
paa Døren.

821.

(Hall'en i det mystiske Hus) Negeren lukker de to Mænd
ind. - William siger noget til Tjeneren, der bukkende
forsvinder.

822.

(Stor Salon i det mystiske Hus) Her er et noget blandet
Selskab forsamlet. Unge Piger, - udfordrende klædt og
letsindige at se til, - en Del Levemand i alle Aldre, -
nogle civilklædte, andre i Uniformer. En Del spiller Kort,
- andre gantes med Kvinderne, - Champagnen skummer, og
Stemningen er øj. - Negeren kommer, - gaar hen til en
ældre, udmajet og alt andet end sympatisk Dame, der la-
der til at være Husets "Værtinde", - og som lader sig
kurtisere af en bedaget Levemand.

823.

(Nærb. af Negeren og Værtinden) Han hvisker noget til
hende, - og hun lader til at blive glad overrasket.

824.

(Salonen) Hun skynder sig ud efter Negeren. -

825.

(Hall'en) Værtinden ned - og hen til de to Mænd, der kom for lidt siden. - William kysser hendes fede Haand og præsenterer Jack for hende. Saa siger han:

Tekst: Du kan nok gi' os en Haandsrækning, Jane...
Vi trænger til at komme til at ligne Gentlemen igen!

Hun nikker, giver Negeren en Ordre og fører Herrerne op.

826.

(Gang i det mystiske Hus) Værtinden kommer med de to Mænd, gaar forbi en Del Døre og lukker saa Døren op til et Værelse.

827.

(Mindre, - orientalsk udstyret Værelse) Værtinde ind med sine to Venner, viser dem, at i et Skab hænger der en hel Del Selskabstøj. - Negeren kommer ind med Barberrekvisitter, og den trivelige Dame lader Herrerne ene.

828.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet ind, fulgt af Tim. - Vor Helt affører sig langsomt sit Overtøj, rækker det eftertænksomt til Tim og siger saa pludseligt:

Tekst: Tim.... Du maa udspejde denne Zigeuner, se at opdage, om det er Melchior, der staar bag.... Og jeg selv.... ja, jeg vil straks skrifte for Lord Windermear.... Uheldet har fulgt mig, siden jeg begyndte at sejle under falsk Flag...!

Tim begynder at protestere, - men Jafet bremser ham - og Knægten forsvinder hovedrystende. - Vor Helt sætter sig hen foran Chatollet.

829.

(Nærb. af Jafet) Han begynder paa et langt Brev til Lord'en.... bekender alt.... Tilfældet, der gjorde ham til Bedrager.... sine Maal og sine Planer... Afblanding.

830.

(Salonen i det mystiske Hus) Stemningen er endnu mere animeret, og Selskabet endnu mere løssluppet end før.

831.

(Nærb. ved en Dør) Døren aabnes, - og Jack og William træder ind, - barberede og selskabsklædte.... De ser sig fornøjede om ved Tanken om de Glæder, der venter dem.

832.

(Salonen) De to Herrer træder nærmere, og Værtinden lægger straks Beslag paa William. - En fræk, men køn Tingest af et Pigebarn klynger sig frejdigt til Jacks Arm og trækker ham med hen til den magelige Stol, i hvilken hun har siddet - og rekvirerer Champagne.

833.

(Nærb. af Jack og Pigebarnet) Hun sætter sig paa Kanten af hans Stol, drikker med ham, og Jack er ikke uimodtagelig for hendes Ynder.

834.

(Nærb. af William og Værtinden) Den nysgerrige Dame udspringer ivrigt William.... Han fortæller hende hviskende noget, - siger, idet han gør en Hovedbevægelse mod Jack:

Tekst: Han er et Fjols og en Undermaaler.... Men han er en Formue værd i Øjeblikket.... en Formue, som jeg maa ha' Fingre i!

Værtinden nikker interesseret - og lader til at være uhyre duperet af sin gamle Bekendt.

835.

(Nærb. af Jack og Pigebarnet) Han tyller Champagne i sig, - trækker Pigebarnet ned paa sit Skød, kysser hende paa hendes blottede Skuldre og siger:

Tekst: Naar jeg bliver rig.... og jeg bliver meget snart rig.... skal De faa det dyreste Halssmykke, der er til at opdrive i London!

Hun knuger sig henrykt ind til ham og kysser ham. -

Afblanding.

836.

III Kapitel.

I hvilket vor Helt bare kommer 14 Dage for sent til at finde sig en Fæder. Til sin store Sorg mister hun ogsaa en god Ven.

("Hotel Piazza" Vestibulen) Jafet kommer ned fra sit Værelse, - udgangsklædt. Tim, der har staaet og snakket med Portieren, gaar hen til ham. Jafet giver ham det tykke, forseglede Brev, han har i Haanden og siger:

Tekst: Bring dette hen til Lord Windermear - og saa behøver jeg dig ikke mere i Dag....
Jeg ts'r nu hen paa Hittebørnshospitalet for at høre, om der skulde være noget Spor
....

Tim nikker, - og Jafet gaar.

837.

(Foran "Hotel Piazza") Jafet fjerner sig. - Matteo, der har staaet paa Lur bag en Vogn eller lignende, sniger sig efter ham.

838.

Tekst: Men den samme Morgen....

(Smuk Skovslette) Duellen mellem Majoren og den Herre, der kom med den fornærmelige Ytring om Jafet, skal til at finde Sted. Til Stede er Majorens Sekundant Harcourt, - den fornærmede Parts Sekundant - samt to Tjenere. - Duellanterne har Pistolerne i Hænde - og er stillet op overfor hinanden i den udmaalte Afstand. Harcourt trykker Majorens Haand - og gaar lidt tilbage - midt for de to Parter.

839.

(Narb. af Harcourt) Han tager et Lommetørklæde frem, - holder det frem for sig - parat til at lade det falde.

840.

(Skovsletten) Harcourt lader Lommetørklædet falde, - og de to Herrer fyrer - Majoren bliver stående, - men den anden Herre folder, og hans Sekundant løber hen til ham. Harcourt skynder sig ogsaa hen til Majoren, der pludselig vakler og er ved at segne om.

841.

(Nærb. af Harcourt og Majoren) Den unge Mand understøtter Majoren, der trykker Haanden mod Hoften og siger:

Tekst: Det er vist en Blodaare, der er ramt, - men hvordan gaar det Lord Tineholme?

De ser begge hen mod Lorden.

842.

(Nærb. af Lord Tineholme og hans Sekundant) Lord'en ligger med Hovedet paa sin Sekundants Knæ.... Han har udaandnet. - Sekundanten vender sig mod Majoren og Harcourt og ryster bedrøvet paa Hovedet.

843.

(Skovsletten) Majorens Tjener kommer til, og understøttet af ham og Harcourt slæber Majoren sig ud af Billedets Forgrund. - Harcourt tager Hatten af for den anden Sekundant.

844.

(Ved en Vogn, der holder foran et Krat) Tjeneren og Harcourt faar Majoren ud i Hyrekarsten. - Afgang.

845.

(Foran det skumle Hittebørnshospital) Langsom Opblænding. Et Øjeblik har man kun den skumle Bygning at se paa, - saa kommer Jafet ind i Billedet, - betragter med en svag Gysen sin Barndoms skumle Hjem, - ringer saa paa og bliver lukket ind. - Matteo kommer til Syne, - forstaar at den-

ne Gang har han neppe noget ud af at forfølge Jafet, og forsvinder derfor igen.

846.

(Støvet og nusset Kontor paa Hittebørnshospitalet) Jafet kommer ind og retter en Forespørgsel til den aldrende Kontormand, der gaar hen til Skranken for at ekspedere ham.

847.

(Nærb. af Jafet og Kontormanden) Manden grunder - og siger saa:

Tekst: Jo... der var vist netop for en 14 Dages Tid siden en Herre, der spurgte efter Jafet Newland....
Jafets Ansigt straalere, - og han maa støtte sig til Skranken af Sindsbevægelse.

848.

(Kontoret) Kontormanden giver en Sekretær en Ordre, - og bemeldte Herre tager en Protokol, slaar op i den og lægger den foran Jafet, der læser:

Protokolttekst: ..... bemeldte Herre fik at vide, at omspurgte Jafet Newland efter at have forladt Mr. Cophagus' Apotek var forsvundet, men at en Person ved Navn J. Newland for et halvt Aar siden var blevet deporteret for Falsk....

849.

(Nærb. af Jafet) Han stirrer forbløffet ned mod Protokollen, - saa ser han harmfuldt op og raaber:

Tekst: Deporteret for Falsk!.... Hvilken forfærdelig Beskyldning.... Jeg skulde være deporteret....!

850.

(Kontoret) Jafet skjuler Ansigtet bag sine Hænder....
Kontorpersonalet betragter maabende den elegante, unge Herre, og endelig drister den gamle Kontormand sig til at spørge:

Tekst: Er... De da.... Jafet Newland?

Jafet ser op - og nikker langsomt... Sekretæren gaar hen mod Jafet, rækker sig og siger:

Tekst: Fajlen kan måske gøres god igen....Jeg ved tilfældig, at den Herre, der spurgte efter Jafet Newland, boede paa Hotel "Town" herover for, ... og at han hed de Ben yon.... eller saadan noget!

Jafet fatter nyt Haab, trykker Sekretærens Haand og farer ud. - De tilbageblevne ser hovedrystende paa hinanden.

851.

(Uden for Hittébørnshospitalet) Jafet stormer ud af Porten og over Gaden.

852.

(Foran Hotel "Town") Portieren staar og taler med Karlen, da Jafet kommer løbende... Jafet trækker Portieren til Side og udsperger ham ivrigt om noget.

853.

(Nærb. af Jafet og Portieren) Portieren klør sig i Nakken - og siger omsider:

Tekst: Her har boet en General de Benyon.... men han rejste for 8 Dage siden... afsejlede til Portugal, tror jeg....

Haabet slukkes i Jafets Øjne.... Han rækker Portieren et Pengestykke og vanker saa modløs bort.

854.

(Foran Majorens Bolig) Hyrekaretet kommer rullende, - standser, og Harcourt og Tjeneren, der sidder nærmest, bærer den haardt særede Major ud af Vognen.

855.

(Gademur) Jafet kommer søvngængerisk gaaende, - ser sløvt frem for sig, men opdager pludselig noget, der "vækker" ham. Han ser:

856.

(Foran Majorens Hus. Afstandsbillede) Majoren bæres

ind ad Gadedøren.

857.

(Gademur) Jafet gribes af bange Anelser - og skynder sig over mod Huset

858.

(Majorens Sovevarelse) Majoren bringes ind og anbringes paa Sengen - og besvimer. Harcourt vender sig mod Tjeneren - siger:

Tekst: Hurtigt.... en Læge!

Tjeneren farer ud, - og Harcourt finder noget Cognac frem fra et Skab.

859.

(Nærb. ved Døren) Jafet kommer, - bliver staaende, støttet til Dørkarmen og stirrer dybt bevæget hen mod sin bevidstløse Ven.....

860.

(Sovevarelsen) Harcourt faar Øje paa Jafet og gaar hen til ham og hilser stille paa ham. Jafet udspørger ham hviskende, - og Harcourt forklarer lidt tøvende:

Tekst: Det var i Aftes hos Lady Maelstrøm.... Lord Tineholme tillod sig at komme med en nedsettende Ytring om Dem, og det krævede Majoren ham til Regnskab for... Jafet er dybt rystet.... og gaar hen ved Majorens Seng og knæler ned ved Siden af den. - Harcourt tvinger noget Cognac ind mellem den Døendes Læber og træder saa lidt tilbage.

861.

(Nærb. ved Majorens Seng) Jafet vil med skælvende Hænder begynde at knappe Majorens Tøj op, - men i det samme slaar den Saarede Øjnene op, - og et straalende Smil opklarer hans Ansigt, da han genkender Jafet. - Saa fjerner han den unge Mands Hænder og siger:

Tekst: Haabløst... er snart færdig... gør ikke noget... har hævnnet dig... ingen vil mere sige noget om dig...

Jafet presser Majorens Haand mod sine Læber, - og Taarerne strømmer ned ad hans Kinder....

862.

(Narb. af Harcourt) Han er dybt bevæget og har ogsaa svært ved at holde Taarerne tilbage.

863.

(Narb. ved Sengen) Majoren stryger blidt Jafet over Haaret og siger:

Tekst: Gjort Testamente... du faar det hele... ikke meget, maaske 100 £....Altid været Snyltedy... men holdt saa meget af dig som en Søn....

Jafet hulker vildt, - presser Majorens Haand mod sin fugtige Kind.... Den Døende gør en Bevægelse for at rejse sig, - men synker saa livløs tilbage i Puderne.

864.

(Majorens Sovevarelse) Jafet rejser sig, - kaster sig ned over den Døde, - ulykkelig og fortvivlet. - Harcourt gaar hen til Sengen, beroligar Jafet og lukker Majorens Øjenlaag til.

865.

(Narb. ved Sengen) Harcourt taler beroligende Ord til Jafet, - der nu ligger paa Knæ foran Sengen og hulker. - Jafet ser op mod Harcourt og stønner:

Tekst: De forstaar ikke min Sorg.... Han var det bedste Menneske paa Jorden, og dog har jeg bedraget ham.... bedraget ham, som jeg har bedraget Dem og alle andre...

Hans Taarer bryder frem paa ny, - Harcourt ser medlidende paa ham, - tager hans Haand og trykker den varmt...
Afblanding.

866.

IV Kapitel.

I hvilket Jafet ser sig omgivet af Fjender, men dog opdager, at han ogsaa har Venner. Til at begynde med præsenteres vi for en ny, mystisk Zigeuner.

(Foran "Hotel Piazza" Nærb. et Sted ved Muren) Næste Dag.

En sortsaudset, skægtilgroet Zigeuner staar og holder Udkig. - Manden er ikke nogen anden end vor gamle Ven Tim, der imidlertid har nøjet sig saadan ud, at han er ukendelig. - Pludselig bliver han opmærksom paa noget.

867.

(Større Billede foran "Hotel Piazza") En Hyrevogn ruller frem og sætter Jack Neville og William Atkins af. De to Herrer er elegant udhalede, - men noget forsoldede og medfører en forholdsvis ringe Bagage. - Den forklædte Tim styrter hen til Vognen, - og da der ingen Karl vises sig, faar han Lov til at slæbe Bagagen ind.

868.

("Hotel Piazza". Vestibulen) Jack og William ind - og hen til Portieren.... Tim ind med Kufferterne, som han sætter fra sig.

869.

(Nærb. af Portieren og William) William stikker Portieren nogle Penge og siger:

Tekst: Her skulde være et Brev fra Lord Windermear.... indleveret under Mærket J.N.!

Portieren ryster paa Hovedet.

870.

(Nærb. af Tim) Han spidser Øren, - lader til at blive noget forskrækket.

871.

(Vestibulen) William vender sig fra Portieren og veks-

ler nogle Ord med Jack, der ogsaa lader til at være noget forbavset og urolig over, at der intet Brev er. - En Tjener viser dem op.... og Tim følger efter med Kuffertene.

872.

(Jacks Hotelværelse) Tjeneren lukker de to Slyngler ind, gaar igen - og Tim kommer ind med Kuffertene, faar en Drikkeskilling og trækker sig saa ogsaa tilbage.

873.

(Hotelgangen) Tim ud, - staar et Øjeblik og grunder, faatter saa en Beslutning, lister over Gangen - og standser uden for en anden Dør, - bøjer sig ned og ser:

874.

(Jafets Hoteldarligstue. Nælehuksbillede) Jafet sidder og fortæller Harcourt noget.

875.

(Uden for Døren) Tim rejser sig, grunder et Øjeblik, haaler saa et Stykke Papir frem og skriver noget ned paa det.

876.

(Jafets Hoteldarligstue. Nærbillede) Harcourt rækker Jafet Haanden og siger:

Tekst: Jeg synes, den Hensigt, De har haft, helliger det Middel, De har brugt... Og jeg vil gøre alt for at hjælpe Dem med at finde Deres Fader!

Jafet tager rørt mod Vennens Haand.

877.

(Uden for Døren) Tim lægger Seddelen sammen og banker paa.

878.

(Jafets Værelse) Jafet rejser sig med et "Kom ind", - og den forklædte Tim træder ind. Jafet betragter ham forbløffet, - tager overrasket mod den Seddel, Zigeuneren ræk-

ker ham og læser:

Sæddeltekst: Den rigtige J.N. kommen sammen med
Ven. Fordægtige. Opsøg først Fleta ef-
ter 10. Matteo og hans Faller paa Ud-
kig - ogsaa ved hendes Pension.
Tim.

879.

(Nærb. af Jafet og Harcourt) Jafet ser bestyrtet op... vi-
ser saa Sedlen til Harcourt, - der ogsaa overrasket betrag-
ter Zigeuneren.

880.

(Værelset) Tim trækker sig baglæns hen mod Døren - fulgt
af Vennernes urolige og spændte Blikke.

881.

(Nærb. ved Døren) Tim drejer omhyggeligt Nøglen om - og
tager saa leende Paryk og Skæg af.

882.

(Værelset) Jafet og Harcourt, der brat udløses af Spæn-
dingen og Uvisheden, brister ogsaa i Latter. Tim tysser
paa dem, tager atter Parykken og Skægget paa - og betyder
Jafet, at han skal følge ham.

883.

(Gangen) De to Venner lister ud af Værelset, over Gangen
og hen til den Dør, der fører ind til Jacks Værelse. Ja-
fet bøjer sig ned mod Nøglehullet, - ser:

884.

(Jack Værelse. Ved Bordet. Nøglehulsbillede) Jack tager
nogle Breve og Papirer frem, - viser William dem og siger:

Tekst: Papirerne er gode nok, - og jeg vil ha' min
Ret, om saa min høje Familie skal græde
Blod!

William nikker - og giver sig med en lurende Mine til at
undersøge Dokumenterne.

885.

(Uden for Jacks Dør) Jafet ser op mod Tim, - og de to

Venner veksler et forstaaende Blik. - Saa gaar de stille bort - som de kom.

886.

(Jafets Hoteldæsligstue) Harcourt gaar utaalmodigt op og ned ad Gulvat - og endelig kommer de Vennerne. - Harcourt bliver med et Par Ord sat ind i Situationen, - og Jafet vender sig saa mod Tim, siger:

Tekst: Og hvad Fløta angaar?....

Tim nikker, - faar de andre til at sætte sig og begynder saa at referere.

887.

(Narb. af de tre) Tim fortæller, - siger:

Tekst: Allerede i Aftes lykkedes det mig at blive helt gode Venner med denne Matteo...

Han fortæller, og Billedet toner over i:

888.

(I Havneknejsen. Ved et Bord) Tim sidder over for Matteo.

En Del tomme Flasker vidner om, at der er blevet drukket godt, - og den røte Zigeuner er da heller ikke ædru....

Han lægger frem:

Tekst: Der kan ogsaa blive Penge at tjene for dig, Kammerat.... Det hele drejer sig om en nem, lille Bortførelse af et Pigebarn... Min Herre betaler, - og han har Raad til det..

Tim indvilliger i Samarbejdet, de to Mænd veksler et Haandtryk og drikker saa videre.... Billedet toner over i:

889.

(Narb. af de tre, - som 887) Tim fortæller videre, - hans Tilhørere er stærkt interesserede, - Jafet udspørger ivrigt Tim, der forklarer:

Tekst: Om denne Herre er Melchior, kunde jeg ikke fæe ud af ham.... Men det skulde være en Grøve ovre i Irland ved Connemara....

890.

(Jafets Ansigt) Han grunder over Problemet, - finder saa en Udvej og siger:

Tekst: Jeg ta'r til Irland.... Men jeg maa ha' talt med Fløta først.... og det kan altsaa ikke blive før sent i Aften....

891.

(Nærb. af de tre - som 889) Jafet udvikler nærmere sin Plan, som Tim og Harcourt bifalder.... Afblending.

892.

Tekst: Om Aftenen kom Lord Windermear og hans Fortrolige, - Sagfører Masterton....

(Foran "Hotel Piazza") Windermears Ekvipage kører frem, - og den gamle Adelsmand og Sagføreren forsvinder ind i Hotellet.

893.

(Jafets Hoteldagligstue) Jafet sidder i dybe Tanker, da Tjeneren kommer og melder de Fremmede..... Lord'en og Sagføreren træder ind, - Jafet rejser sig og betragter spændt de to Herrer, der skal fælde hans Dødsdom. - De Fremmede gaar tavse hen til Jafet.

894.

(Nærb. af de 3) Lord Windermear betragter opmærksomt og alvorligt Jafet. Hans Mine, der til at begynde med er ret streng og barsk, bliver efterhaanden blidere, - og han vender sig mod Sagføreren, nikker, som vilde han sige: Han ligner ikke nogen Svindler, - den unge Mand...vel?... Masterton besvarer med et svagt Smil hans Nik, - og Lord'en vender sig saa atter mod Jafet, i hvem Haabet blusser op, lægger sine Hænder paa hans Skuldre og siger:

Tekst: Vi fordømmer Dem ikke.... beklager nærmest, at De ikke, var den Nævø, jeg søgte.... og er villige til paa alle Maader at hjælpe Dem til at naa Deres Maal!

Jafet kysser dybt bevæget den gamle Herres Haand - og veksler ogsaa et Haandtryk med Sagførereren.... Han faar saa sine Gæster til at tage Plads og begynder at fortælle dem om de Opdagelser, han har gjort. -

895.

(Jacks Værelse. Nærb. ved Bordet) De to lidet tiltalende Herrer har drukket kraftigt, - Bordet flyder med Flasker og Glas, og Jack er noget fuld og højroestet. William slutter et Brev, som den anden med hæs Røst har dikteret. De læser Brevet igennem, hvis Indhold bl.a. er:

Brevtekst: men modtager jeg ikke fra Deres Næde
                  i Løbet af 2 Dage et Brev mrkt. J.N.,
                  griber jeg Sagen an paa en langt kraf-
                  tigere og mere sensationel Maade.
                  Deres utaalmodige Navn, der
                  foreløbig bærer Navnet
                  Jack Neville.

Jack nikker grinende, - og William lukker saa Brevet.

896.

(Jafets Dællingstue) Jafet slutter sin Beretning.... Lord'-
en nikker interesseret, rejser sig, og idet han rækker
Jafet Haanden til Afsked, siger han:

Tekst: Jeg forlader Byen nogle Dage, men staar saa
                  atter til Deres Disposition... Og i
                  Mellemtiden vil Masterton nok have fundet
                  ud af, hvem denne de Benyon er!

Jafet nikker - og tager saa ogsaa Afsked med Sagførereren.

897.

(Vestibulen) Jack og William kommer ned iført Overtøj, -
gaar hen til Portieren med det Brev, de har skrevet. Jacks
Gang er noget vaklende..

898.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) William beder Por-
tieren sørge for, at Brevet bliver besørget. - Portieren
kaster et Blik paa Udskriften, - saa ser han hen mod
Trappen.

899.

(Vestibulen) Jafet følger sine to Gæster ned, og Portieren skynder sig hen og åbner Døren for dem, - gear saa tilbage til Jack og William.

900.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) Portieren peger mod Brevet og siger:

Tekst: Et pudsigt Traf.. Det var netop Lord Winder-
meer, som Herr Jafet Newland fulgte ned!

William bliver eftertænkssom, - bøjer sig saa hen mod Jack og hvisker:

Tekst: Jafet Newland....! Ogsaa en J.N....!

Jack, der i sin Omtæghed, er endnu mindre begavet end ellers, forstaar intet, - men William bremser hans fjøgede Spørgsmaal og ser hen mod Døren....

901.

(Inden for Udgangsdøren) Jafet ind, - standser grundende, ser hen mod Uret i Vestibulen.

902.

(Nærb. af Vestibulens Ur) Det er lidt over 9 1/2.

903.

(Inden for Udgangsdøren) Jafet nikker beslutssom.

904.

(Vestibulen) Jafet skynder sig op ad Trappen. Jack og William stirrer efter ham.

905.

(Nærb. af Portieren og de to Herrer) William ser grundende efter Jafet, - saa vender han sig mod Portieren, rækker ham et Guldstykke og siger:

Tekst: Tænk Dem nu om.... Har denne Jafet Newland ikke fæstet Brev, mærket J.N.

Portieren grunder, - nikker saa: - Jo, det er rigtigt nok... Nu husker han... for nogen Tid siden... William mener nu at forstaa det hele, - betyder Portieren, at han godt kan forsvinde, og hvisker saa til Jack:

Tekst: Der er et Komplot imod os.... Denne Jafet Newland er kommen os i Forkebet... og han gaar nu for Lord Windermears Navn!

Jack bander rasende og knytter truende Hænderne.... William forsøger at stemme ham ned.

906.

(Vestibulen) Jafet har været oppe efter sit Overtøj og kommer nu ned... Jack styrter sig over ham og forsøger at kværke ham.

907.

(Nærb. af Jack og Jafet) Vor Helt er noget bestyrtet over det uventede Overfald, forsøger at gøre sig fri.... Men gal og fuld som Jack er, henger han fast som en Burre og hvæser:

Tekst: Bandit og Svindler.... Stjale mit Navn... jeg skal...

Det lykkes dog Jafet at gøre sig fri for Fyrens Hænder.

908.

(Vestibulen) Jafet slynger den nærgaaende Slyngel fra sig med saadan en Voldsomhed, at han fælder om paa Gulvet. - Saa gaar Jafet rolig ud. William gaar hen til Jack.

909.

(Uden for "Hotel Piazza". Ved Døren) Jafet ud, - ser sig undersøgende om - gaar saa.

910.

(Vestibulen) William faar Jack paa Benene igen. Den sidstnævnte er ude af sig selv af Raseri og Fuldkab, slynger Trusler efter den forsvundne Modstander, - gør sig fri

for William og raver ud ad Døren. - William grunder lidt, - siger saa til den forskrækkede Portier:

Tekst: Jer maa vist se at faa fat i ham... inden de to gør en Ulykke paa hinanden... De har nemlig et gammelt Mellemværende at skulle ha' gjort op...

Portieren nikker forstaaende... og William skynder sig ud.

911.

(Foran "Hotel Piazza") Jack slingrer bort i den Retning, Jafet er gaaet. William kommer til Syne i Døren, - lukker denne efter sig.

912.

(Nærb. ved Døren) William ser efter sin Kammerat.... et lurende Smil spiller om hans Læber.... Han har øjensynlig fattet en djævelsk Beslutning. - Gaar saa.

913.

Tekst: Jack tabte selvfølgelig snart Jafets Spor...
(Halvmærk Kaj ved Themsen) Kajen ligger øde og forladt. En Kat sidder oppe paa en Brædestabel og slikker Maaneskin. Jack kommer vaklende, - kan ingen Jafet se - og nærmer sig efterhaanden Kajen.... En Skikkelse sniger sig efter ham... og kaster sig pludselig over ham. - Det er William.

914.

(Nærb. af Jacks fordrejede Ansigt) En Haand klemmer om hans Hals.... Han vil skribe om Hjælp, men en anden Haand presses mod hans Mund.

915.

(Paa Brædestablen) Katten griber Flugten.

916.

(Nærb. ved en Del af Jacks Klædning) En Haand tømmer febrilsk Lommerne for deres Indhold af Breve og Papirer.

917.

(Et Sted ved Kajen) To Vægtene kommer gaaende i stiltødt Samtale. - Pludselig griber den ene den anden i Armen og gør ham opmærksom paa noget. De ser:

918.

(Andet Sted ved Kajen) William kaster Jack ned i Floden - og løber saa.

919.

(Nærb. af Vægtene) De sætter i Løb hen til Gerningsstedet.

920.

(Andet Sted ved Kajen) Vægtene stormer hen til det Sted, hvor Mordet fandt Sted.... men der er ikke noget at se i Floden. Den ene siger:

Tekst: Strømmen har taget ham... og den anden har Natten opslugt!

Den anden Vægt nikker, og de to Mænd ser sig gysende om. - Afblending.

921.

Tekst: Men Fleta havde opgivet ethvert Haab om at se Jafet den Dag, skønt han jo havde lovet at komme...

(Fletas Værelse i Pensionen) Paa et Bord staar Blomster og Fødselsdagsgaver, men der er ikke mange. - Fleta, der ser noget forgrædt ud, er ved at knappe sin Natkjole til - og knæler saa ned ved Siden af sin Seng i Bøn.

922.

(Foran en Mur) Jafet kommer, - ser sig spejdende om - og svinger sig saa over Muren.

923.

(Have. Mur i Baggr.) Jafet lister ned fra Muren og lister frem mod Billedets Forgrund, - standser, - stikker to Fingre i Munden og pifter et Signal.

924.

Tekst: Det gamle Signal...

(Flæta's Værelse. Nærb. af den knælende Flæta) Hun standser midt i Bønnen, - lytter og smiler glad.

925.

(Flæta's Værelse) Hun rejser sig og løber hen til Vinduet, som hun aabner.

926.

(Have med Pensionsbygningen helt tilbage) Flæta staar i det oplyste Vindu. De andre Vinduer er mørke. - Jafet sniger sig hen til Vinduet, og da det ligger i Stueetagen, har han nænt ved at entre ind.

927.

(Flæta's Værelse. Inden for Vinduet) Jafet svinger sig ind, - siger:

Tekst: Det er en forfærdelig Tid at komme paa...
Men jeg maatte have talt med dig... og jeg bliver udspejdet....

Flæta bliver urolig og udspørger ham ivrigt.

928.

(Flæta's Værelse) Flæta drager Jafet bort fra Vinduet - og faar ham anbragt i en magelig Stol. Selv sætter hun sig paa en Skammel ved hans Fødder.

929.

(Nærb. af de to) Jafet har et lille Smykke med til hende, - som hun er henrykt for....og Jafet begynder saa i en alvorlig Tone at fortælle...

930.

(Foran Indgangsdøren til "Hotel Piazza") William kommer, - gaar ind.

931.

(Vestibulen) William ind, - giver kun en ængstelig Hovedrysten til Svar paa Portierens Spørgsmaal - og gaar saa

roligt op ad Trappen.

932.

(Jacks Hotelværelse) William ind, - tænder Lys og låser Døren. Sætter sig hen ved Bordet.

933.

(Nærb. ved Bordet) Han tager nogle Papirer og Breve frem fra sin Lomme, - betragter dem med et tilfreds Smil. - Afblænding.

934.

(Fletas Værelse. Nærb. af Fleta og Jafet - som 929)

Jafet fortæller videre med Fletas Haand i sin. - Han slutter med at sige:

Tekst: Maaske skal det lykkes mig at faa din Herkomst opklaret.... men jeg maa ha' den Halskæde, som Nattée efterlod dig....

Fleta nikker - og rejser sig.

935.

(Fleta's Værelse) Fleta finder den aparte Halskæde frem, og Jafet stikker den til sig. - Saa tager han Afsked med hende og bereder sig til at forsvinde ad samme Vej, han kom.

936.

(Nærb. ved Vinduet) Jafet kaster et Blik ud ad Vinduet.

937.

(Et udvendigt Ur paa Bygningen) Klokken er lidt over 11.

938.

(Ved Vinduet) Jafet gør med et lille Smil Fleta opmærksom paa det sene Tidspunkt og svinger sig saa ud.... Fleta lukker Vinduet - og stirrer drømmende frem for sig.... Afblænding.

939.

Tekst: Næste Morgen.

(Jafets Hoteldærligstue) Tim, - der nu er i sit Liberi -
kommer ind med et Brev. Han ser sig om - Stuen er tom -
saa pifter han det kendte Signal, - og straks efter kommer
Jafet ind fra Soveværelset i Færd med at gøre sig i Stand.
- Jafet og Tim læser Brevet:

Brevtekst: eneste, der kan være Tale om, vistnok
                      ugift, bosiddende i Portugal. Eneste
                      Slægtning Miss Dervon i Connemara, Irland
                      der maaske kan give Oplysninger.
                              Venligst Hilsen.
                                              Masterton.

940.

(Nærb. af Jafet og Tim) Jafet og Tim ser op fra Brevet,
- veksler et betydningsfuldt Øjekast, og Jafet siger:

Tekst: Et Fingerpeg.... tror jeg.. at hun netop og-
                      saa skal bo i Connemara. - Jeg tager til
                      Irland med det samme!

Tim nikker, - og Jafet giver ham saa forskellige Instruk-
ser. - Afblanding.

941.

V Kapitel.

Der handler om vor Helts
Eventyr i Irland. Han
møder gamle Bekendte,
men fornægter en af dem.

(En gammel Kro i Nærheden af et Udskepningssted) Jafet
er uden at opleve noget sluppet gennem England og over
Kanalen. Nu skal han med Postvognen videre. - Uden for
Kroen holder Postvognen parat til at køre. Jafet og en
anden Rejsende kommer ud fra Kroen og sætter sig ind i
Vognen.

942.

(I Postvognen) Paa det ene Sæde - i hver sin Krog - sid-
der to Herrer. Han, der sidder længst tilbage, har bredt
et Lommetørklæde over sit Hoved og snorker trygt. Han er
klædt i Kvækerdragt. Den anden Herre sidder skjult bag
den Avis, han læser i. - Den Rejsende, der kom sammen med

Jafet, sætter sig paa det andet Sæde i det fjerneste Hjørne. Jafet anbringer sig i den forreste Krog, - ser med et svagt Smil mod sine Rejsefæller: - De virker ikke meget oplivende!

943.

(Vej foran Kroen) Postvognen sætter sig i Bevægelse.

944.

(I Postvognen) Jafet undertrykker en let Gaben, - men straks efter er den avislæsende Herre færdig med sine Studier, - og man ser nu, at det er en Mand, vi har truffet før. - Jafet stirrer overrasket paa ham, - men søger saa at skjule sin Forbavselse.

945.

Tekst: Jafet begyndte at blive urolig. Manden var jo den Agent, som Matteo havde forhandlet med, og som rimeligvis stod i Melchior's Sold...

(Jafets Ansigt) Han stirrer over mod sin Genbo og har svært ved at betvinge sin Angst og Uro.

946.

(I Postvognen) Agenten - M'Dermott - ser over mod Jafet, nikker forekommende til ham og siger saa, idet han rækker ham Avisen:

Tekst: Det lader til, at der atter er ved at blive Uroligheder og Oprør herovre i Irland.

Og han peger ned mod en Notits i Avisen. Jafet læser Notitsen, (i hvilken der staar, at "de hvide Dreng" - de oprørske irske Katolikker er ved at rejse sig, og at visse Egne er farlige at færdes i. Det er navnlig mod Skatterne og Tiendebetalingen, der protesteres)

947.

(Nærb. af Jafet) Han læser Notitsen, - veksler et Par Ord med sin Genbo og kaster saa igen et Blik i Avisen, hvor en Notits fanger hans Opmærksomhed:

Avistekst: Ligfund i Themsen.

Tidligt i Morges er der i Themsen fundet Liget af en ung, velklædt Mandsperson. Den Døde, paa hvem der ingen Papirer fandtes, har ejensynlig først været Genstand for et Overfald og var omtrent blevet kvalt, inden han blev kastet i Floden. Ved 10 1/2 Tiden i Aftes havde da ogsaa to Natvægttere set, at....

Jafet bliver straks eftertænkksom, - men saa slaar han det hen.... Den Historie kan selvfølgelig ikke komme ham ved!

948.

(I Postvognen) Han giver med Tak M'Dermott Avisen tilbage og veksler saa nogle ligegyldige Ord med Agenten.

949.

(Daarlig Landevej i kuperet Terrain) Postvognen ruller fremefter, - men det gaar med Bums og Stød. Vejen er meget ujævn.

950.

(I Postvognen) Kvækeren, der sover med Lommetørklædet over Hovedet, kastes - paa Grund af Vognens uregelmæssige Bevægelser ned ad Sædet, - Tørklædet glider af ham, og man ser, at Manden ikke er nogen anden end vor gamle Ven, Mr. Cophagus. - Jafet stirrer overrasket paa ham.

951.

(Jafets Ansigt) Hans Ansigt røber hans Glæde ved Gensynet, og han skal netop til at kalde Apotekerens ved Navn, da han bliver klar over det ukloge ~~id~~et, - ser mod Agenten - og lægger saa atter sit Ansigt i ligegyldige Folder.

952.

(I Postvognen) Cophagus samler sig op igen og kommer med nogle undskyldende Bemærkninger om den Forstyrrelse, han har lavet. Saa faar han Øje paa Jafet, stirrer paa ham, som saa han et Genfærd. Han pudser sine Brillor, bøjer sig saa frem mod Jafet og siger glædestranslender

Tekst: Jafet Newland min Sandten.... samme Næse,
samme Øjne.... Apotek i Smithfield.... gal
Ko og saa fort videre!

Jafet benægter ganske roligt Bekendtskabet.

953.

(M'Dermotts Ansiet) Han er meget interesseret i, hvad der
foregaar, og betræfter forskende Jafet.

954.

(I Postvognen) Cophagus vil ikke tro, at han ~~er~~ taget
fejl, - men da Jafet smilende og hovedrystende bliver
ved med at hævde, at han har gjort det, lader den forhen-
værende Apoteker sig stille tilfreds, kommer med en Mæng-
de Undskyldninger og falder tilbage i sit Hjørne.

955.

(Foran Kro Nr 2) Postvognen ruller ind i Billedet - og
standser. Jafet staar ud af Vognen, - og efter ham følger
Apotekeren, der faar sin Bagage og øjensynlig ikke skal
længere. Han vender sig mod Jafet.

956.

(Nærb. ved Vognen) Cophagus tager bukkende Hatten af, -
kommer med mange Undskyldninger og slutter med at sige:

Tekst: Undskyld Fejltagelsen. Forbløffende Lighed...
skal ikke længere... gammel Tante død... ordne
Boet og arve det hele... altsammen meget
godt... og saa fort videre!

Og med et sidste Buk forsvinder han.

957.

(Uden for Kro Nr 2) Apotekeren skynder sig ind i Kroen.
Jafet stirrer efter ham, og da det lader til, at de to
andre Passagerer bliver i Vognen, gaar Jafet ogsaa ind
i Kroen. - Kusken er ogsaa staaet af. M'Dermott kaster et
spejdende Blik ud af Vognen.

958.

(Lille Stue i Kroen) Cophagus er ved at hænge sit Tøj fra

sig.... Jafet lukker Døren op, nikker glad smilende til den overraskede Cophagus, lukker saa Døren og kaster sig i sin gamle Principals Arme.

959.

(Nærb. af Cophagus og Jafet) Jafet siger:

Tekst: Jeg blev jo nødt til at fornægte Dem... for der var en Mand, der nødigt maatte vide mit Navn!

Apotekeren nikker og klapper saa smaasnakkende sin forhen-værende Lurline paa Haaret.

960.

(Nærb. ved Døren) Døren listes op, og M'Dermott kommer til Syne.... Et ondt Smil spiller om hans Læber, da han faar Øje paa de to... Nu har han Vished!

961.

(Den lille Stue) Jafet og Cophagus vender sig mod Døren.. M'Dermott kommer med en ligegyldig Undskyldning og trækker sig saa tilbage. - Jafet ser efter ham og vender sig saa mod Cophagus og siger:

Tekst: Det var da højst uheldigt... For det var den Mand, der ikke maatte faa mit Navn at vide!

Den brave Apoteker bliver næsten lige saa ulykkelig som sin unge Ven.

962.

(Uden for Kro Nr 2) M'Dermott kommer ud, - grunder et Øjeblik og giver saa Kromanden nogle Penge og en Ordre. Kromanden vimser ydmyg og geschäftig af Sted.

963.

(Det lille Værelse i Kroen) Jafet friger sig for de bange Anelser, peger mod Cophagus' Kvækerdragt og udspørger ham.... Apotekeren forklarer henrykt:

Tekst: Apoteker igen... i Reading... blevet Kvæker og gift med Anna Temple, du husker... Idel Lykke.... Søster Susanne bor hos os... taler tit om dig... snart komme paa Besøg... og

saa fort videre...

Jafet er stærkt interesseret, og Cophagus fortæller gerne.

964.

(Uden for Kro Nr 2) Verten kommer med en Hest, - M'Dermott svinger sig op paa den og galoperer bort.

965.

(Det lille Værelse i Kroen) Jafet lytter og farer hen til Vinduet. Cophagus følger efter ham. De ser:

966.

(Vejen fra Kroen) M'Dermott galoperer bort.

967.

(Kroværelset. Ved Vinduet) Jafets Angst og Uro vokser. - Det aner ham, at der forestaar skæbnesvangre Begivenheder.

968.

(Uden for. Kroen. Paa Postvoegen). Kusken tager Hornet for Munden og trutter Afgang.

969.

(Det lille Værelse i Kroen) Jafet tager hurtigt, men kærligt Afsked med Apotekeren og skynder sig ud.... Cophagus tripper bagefter.

970.

(Uden for Kro Nr 2) Jafet ud, - sætter sig ind i Postvoegen, der kører. - Cophagus kommer frem i Kroderen.

971.

(Nærb. af Cophagus i Kroderen) Han ser efter Voegen, vinker - og fælder Taarer af lutter Rørelse - Afblanding.

972.

VI Kapitel.

I hvilket Uvejret og Stormen raser, og vor Helt faar Grund til at tro, at han har naaet sin sidste Station.

(Vej gennem øde Landskab) Aften. Det stormer og regner -

og Kusken maa piske paa Hestene for at faa Postvognen frem.

- Den forsvinder ud af Billedets Forgrund.

973.

(Foran en fældefærdig Røverkro) Postvognen kommer og standser. - Jafet staar ud - og kæmper sig med sin Vadsæk i Haanden mod Stormen hen til Kroderen.

974.

(Skummel Krostue i Halvmørke) Stuen oplyses kun svagt af Skåret fra den store Kamin, foran hvilkken der sidder en noget skummel Person. Han stirrer interesseret paa Jafet, da denne kommer ind. Den trivelige og godmodigt udseende Værtinde gaar hen til ham og hjælper ham af med hans dyngvaade Kappe. Den skumle Person trækker sig tilbage i Stuen, og Jafet gaar nu hen til Kaminen og varmer Hænderne.

975.

(Nærb. af Værtinden og den skumle Person) Han hvisker noget til hende og peger hen mod Jafet. Værtinden lader til at være noget betænkkelig.

976.

(Krostuen) En ung, sød Pige kommer ind. Det er Værtindens Datter. Moderen gaar hen til hende og hvisker noget. Den unge Pige nikker, - tager en Armstage med flere Lys og tænder dem.

977.

(Nærb. af den unge Pige) ~~Hun hedder Kathleen....~~ Hun tænder Lysene, og i deres Skær ser man, hvilken smuk og blomstrende Skønhed hun er.

978.

(Krostuen) Den unge Pige tager Armstagen i Haanden og betyder Jafet, at han skal følge med hende. - Værtinden lukker Døren efter dem.

979.

(Lille, uhyggeligt Værelse) Kathleen og Jafet ind. Hun sætter Lysat paa Bordet, - øriber Tørvekassen, der staar ved den lille Kamin, og gaar ud for at fylde den. - Jafet ser sig omkring - og er alt andet end hyggelig til Mode. - Han vender sig mod Vinduet.

980.

(Nærb. af det lille Vindu) Regnen plasker mod det og er lige ved at slaa Ruden ind.

981.

(Det lille Værelse) Jafet forsøger at bekæmpe sin rime-
ligevis latterlige Frygt og gaar hen til Vinduet. Han ser:

982.

(Vejen foran Kroen, - set fra Vinduet) En Mand har fat i Bidslet paa en af Hestene og "vender" Vognen. - Kusken, der sidder paa Bukken, kører bort i samme Retning, han kom.

983.

(Det lille Værelse. Nærb. ved Vinduet) Jafet undrer sig over, hvorfor Kusken skal køre tilbage i det frygtelige Vejr.... Skal der ske noget, - der ikke maa være Vid-
ner til??

984.

(Det lille Værelse) Jafet gaar bort fra Vinduet og sæt-
ter sig eftertænkssom paa Kanten af det Bord, der staar ved Væggen ind til Krostuen.

985.

(Krostuen. Foran Kaminen) Kathleen er ved at fylde Tørv fra den store Kasse over i sin. Hun ser op mod Moderen og den skumle Mand, der staar i Nærheden af Kaminen, og retter nogle Spørgsmaal til dem. Manden siger vredt:

Tekst: M'Dermott har selv sagt det.... Fyren
er Prokurator og Skatteopkræver, og
Bønderne her er ikke til Sinds at afgive

deres Kvæg....

986.

(Den lille Stue. Nærb. af Jafet) Han bliver opmærksom paa Samtalen ved Siden af og lytter anspændt.

987.

(Krostuen. Ved Kaminen) Kathleen vil ikke rigtig tro paa Mandens Forklaring, - men han fortsætter halstarrig:

Tekst: Han skal "ordnes" i Nat, inden han faar Soldater til Hjælp... Det er din egen Kæreste, Corny O'Toole, og hans Broder, der fører an!

988.

(Det lille Værelse. Nærb. af Jafet) Hans Ansigtstudtryk bliver mærkt... De vil altsaa tage hans Liv.... Men hvorfor? ... Er det Melchior, der driver sit Spil?...

989.

(Krostuen) Kathleen skal netop til at fjerne sig med sin Brændekurv, - da Døren til Vejen rives op.

990.

(Nærb. ved Døren) En ung Mand, - Corny O'Toole, - Kathleen's Kæreste træder ind. Regn og Slud staar ind i Stuen, og Manden har svært ved at presse Døren i igen. Han tager sin vaade Hue i Haanden og vrider den.

991.

(Krostuen) Corny træder nærmere, vil tage Kathleen under Hagen og kysse hende, - men hun forhindrer det og siger:

Tekst: Jeg ved godt, det er Grevens Ordre.... men jeg kan alligevel ikke li' det, I har for... Jeg synes slet ikke, den Mand ligner en Skatteopkræver!

Corny ler ad hende, - men hun gør sig fri og gaar med Tørvekassen.

992.

(Det lille Værelse) Kathleen ind, kigger stjaalent til Jafet og begynder at lægge Tørv og Brænde til Rette i Kaminen.

993.

(Krostuen) Corny og den skumle Person træffer visse Aftaler, - og den unge Mand siger saa til Værtinden:

Tekst: Om en Time sker det... seer nu for, at han snart gaar i Seng!

Den gamle Kone nikker uden Begejstring, og de to Mænd gaar saa ud i Rognen og Uvejret.

994.

(Det lille Værelse) Kathleen har faaet det til at brænde i Kaminen.... Jafet ser paa hende - og gaar saa hen til Kaminen, læner sin ene Arm mod dens Kant og taler til hende.

995.

(Det lille Værelse. Nærb. ved Kaminen) Jafet retter nogle Spørgsmaal til den unge Pige, som ser op paa ham og villigt tilfredsstiller hans Nysgerrighed.

996.

Tekst: Han fik at vide, at det nærliggende Gods - Mount Castle - nu ejedes af en Grev Henry de Clare, der overtog det, da hans barnløse Broder døde ved et Ulykkestilfælde et halvt Aar tidligere....

(Jafets Ansigt) Han lytter dybt interesseret til Kathleenes Forklaring.... Han begynder at se Løsningen paa Mysteriet og nikker forstaaende. - Saa siger han:

Tekst: Den tidligere Ejer - Broderen - har han ikke haft en lille Datter, der er blevet stjaalet, eller....

997.

(Nærb. ved Kaminen) Kathleen ryster paa Hovedet, - men saa kommer hun i Tanker om noget og siger ivrigt:

Tekst: Jo... de havde en lille Pige... Cecilie... der druknede.... Liget blev ganske vist aldrig fundet... Mor var hendes Anne....

Jafet nikker... Nu er det hele jonklart.... Han tager Fletas Halskæde frem og pækker den ud.

998.

(Nærb. ved Døren) Døren aabnes, og Værtinden kommer ind med nogle Læner paa Armen... Hun standser i Døren, - stirrer med aaben Mund hen mod Jafet og udbryder:

Tekst: Kæden!.... Myladys Halskæde!

999.

(Det lille Værelse) Kathleen og Jafet vender sig, men i det samme styrter den gamle Kone hen til Jafet - og peger altereret mod Fletas Halskæde....

1000.

(Ved Kaminen) Jafet forklarer roligt:

Tekst: Den lille Pige... Deres Frues Datter, som De har begravet som død, lever endnu og staar under min Varetægt.... Jeg er ikke Skatteopkræver - men jeg er kommen for at opklare den Hemmelighed, der vedrører den lille Pige...

Baade Kathleen og Moderen er dybt rystede. Den gamle Kone presser Halskæden mod sine Læber, - og Jafet fortæller videre.... Afblænding.

1001.

(I en Slugt eller Hulvej) Corny og den skumle Person staar og venter. Formummede Skikkelser strømmer til fra alle Sider. M'Dermott kommer sprængende, - rider hen til Corny.

1002.

(Nærb. af M'Dermott og Corny) Agenten giver Corny visse Ordre.

1003.

(I Slugten) Agenten rider bort igen. - Efter Cornys Ordre sniger Flokken sig bort... op ad Skranterne og hen over Marken.

1004.

(Det lille Værelse. Ved Kaminen) Den gamle Kone kysser ærbødigt Jafets Haand og siger:

Tekst: Det er for sent at flygte... men jeg skal forsøge at redde Dem paa anden Maade... for lille Cecilies Skyld!

1005.

(Det lille Værelse) Den gamle Kone riber Lyset og betyder Jafet og Kathleen, at de skal følge efter hende. - Alle tre ud.

1006.

(Lille Gang med et Par Døre paa hver Side) I Baggr. en Mellemting mellem en Trappe og en Stige, der fører op ovenpaa. ... De tre kommer... Den gamle Kone aabner en Dør og betyder Jafet, at han skal gaa ind. - Den gamle Kone vender sig mod Datteren.

1007.

(Nærb. af Moder og Datter) Moderen hvisker noget til den unge Pige, - der rødmende protesterer. Men den gamle Kone siger bestemt:

Tekst: Naar din Mor siger det, er der ikke noget ondt i det!

Kathleen samtykker saa forlegen.

1008.

(Den lille Gang) Kathleen forsvinder op ad Trappen, - og Moderen gaar ind til Jafet.

1009.

(Lille Gæsteværelse med Seng, tarveligt, men propert) Den gamle Kone ind til Jafet, sætter Lyset fra sig, - siger nogle opmuntrende Ord og lader ham saa ene. - Jafet aabner sin Vædsak og tager sine Pistoler ud.

1010.

(Uden for Kroen) De fornummede Skikkelser omringer Kroen. ... De fleste af dem er bevæbnede.

1011.

(Det lille Gæsteværelse. Nærb. af Jafet) Han lader Pisto-

De første 6 Billeder er Præsentationsbilleder, der skal bruges til at støtte de nødvendige forklarende Tekster: Alle Billederne toner frem og toner bort.

1012.

(Præsentationsbillede af Jafet i "moderne" Tøj)

1013.

(Præsentationsbillede af Cophagus og Tim)

1014.

(Præsentationsbillede af Lord Windermear)

1015.

(Præsentationsbillede af William Atkins)

1016.

(Præsentationsbillede af Melchior og Nattée)

1017.

(Præsentationsbillede af Fleta i "moderne" Tøj)

Herefter gentages nogle faa af de Billeder, der sluttede Del III.

1018.

I Kapitel.

I hvilket vor Helt ikke har noget Haab om at staa levende op den næste Morgen og derfor griber til det sidste Middel - at gaa i Seng.

(Foran den gamle "Røverkro") De formummede Skikkelser sniger sig helt hen til Døren.

1019.

(Nærb. ved Yderdøren) De arbejder paa at sprænge Døren.

1020.

(Det lille Gæste-Soveværelse) Jafet lytter, - bider Tænderne sammen - og presser Hænderne fast om Pistolerne.

I det samme aabnes Døren, - Jafet rejser sig og hæver den ene Pistol - men sænker den igen med et svagt Smil, da han ser, at det kun er Værtinden, der - i Natdragt - kommer ind. Den gamle Kone hvisker noget til ham, - lukker det lille Vindue op, griber Lysestagen og betyder Jafet, at han skal følge hende. De gaar.

1021.

(Gangen) De kommer ud fra Jafets Værelse og sniger sig op ad Loftstrappen.

1022.

(Loftet, - paa hvilket der er indrettet et Par Kamre)
Den gamle Kone op med Lyset i Haanden - og efterfulgt af Jafet. - Hun aabner Døren til et af Kamrene.

1023.

(Kathleens Værelse) Den unge Pige sidder - halvt afklædt - paa sin Seng, da Moderen træder ind med Jafet. Kathleen rødmer og dækker sit Bryst bag sine hvide Arme, - Moderen gaar hen og hvisker noget til hende. Kathleen svarer intet, men begynder at græde. - Moderen slaar Dynen op og betyder Jafet, at han skal krybe ned i Bunden af Sengen - nærmest Væggen. - Men han ryster paa Hovedet....Nej, han vil ikke købe sin Frihed paa Bekostning af den unge Piges Undseelse.. Pludselig farer alle 3 lyttende sammen.

1024.

(Uden for Kroen. Ved Yderdøren) Angriberne er ved at slaa Døren ind, - og den giver sig ynkelig.

1025.

(Kathleens Værelse) De 3 staar et Øjeblik tavse, - saa vender Jafet sig og vil gaa ud af Værelset, - men i det samme rejser Kathleen sig.

De første 6 Billeder er Præsentationsbilleder, der skal bruges til at støtte de nødvendige forklarende Tekster: Alle Billederne toner frem og toner bort.

1012.

(Præsentationsbillede af Jafet i "moderne" Tøj)

1013.

(Præsentationsbillede af Cophagus og Tim)

1014.

(Præsentationsbillede af Lord Windermear)

1015.

(Præsentationsbillede af William Atkins)

1016.

(Præsentationsbillede af Melchior og Nattée)

1017.

(Præsentationsbillede af Fleta i "moderne" Tøj)

Herefter gentages nogle faa af de Billeder, der sluttede Del III.

1018.

I Kapitel.

I hvilket vor Helt ikke har noget Haab om at staa levende op den næste Morgen og derfor griber til det sidste Middel - at gaa i Seng.

(Foran den gamle "Røverkro") De formummede Skikkelser sniger sig helt hen til Døren.

1019.

(Nærb. ved Yderdøren) De arbejder paa at sprænge Døren.

1020.

(Det lille Gæste-Soveværelse) Jafet lytter, - bider Tænderne sammen - og presser Hænderne fast om Pistolerne.

I det samme aabnes Døren, - Jafet rejser sig og hæver den ene Pistol - men sænker den igen med et svagt Smil, da han ser, at det kun er Værtinden, der - i Natdragt - kommer ind. Den gamle Kone hvisker noget til ham, - lukker det lille Vindue op, griber Lysestagen og betyder Jafet, at han skal følge hende. De gaar.

1021.

(Gangen) De kommer ud fra Jafets Værelse og sniger sig op ad Loftstrappen.

1022.

(Loftet, - paa hvilket der er indrettet et Par Kamre)
Den gamle Kone op med Lyset i Haanden - og efterfulgt af Jafet. - Hun aabner Døren til et af Kamrene.

1023.

(Kathleens Værelse) Den unge Pige sidder - halvt afklædt - paa sin Seng, da Moderen træder ind med Jafet. Kathleen rødmer og dækker sit Bryst bag sine hvide Arme, - Moderen gaar hen og hvisker noget til hende. Kathleen svarer intet, men begynder at græde. - Moderen slaar Dynen op og betyder Jafet, at han skal krybe ned i Bunden af Sengen - nærmest Væggen. - Men han ryster paa Hovedet....Nej, han vil ikke købe sin Frihed paa Bekostning af den unge Piges Undseelse.. Pludselig farer alle 3 lyttende sammen.

1024.

(Uden for Kroen. Ved Yderdøren) Angriberne er ved at slaa Døren ind, - og den giver sig ynkelig.

1025.

(Kathleens Værelse) De 3 staar et Øjeblik tavse, - saa vender Jafet sig og vil gaa ud af Værelset, - men i det samme rejser Kathleen sig.

1026.

(Nærb. af Kathleen) Hun strækker Armene frem mod

Jafet og siger bedende:

Tekst: De maa ikke gaa...jeg bønfaller Dem....
Moder har Ret...og jeg føler, jeg kan
stole paa Dem!

Hun græder ikke mere, - men forsøger endda at give
Jafet et opmuntrende Smil.

1027.

(Kathleens Værelse) Jafet betænker sig et Øjeblik, -
gaar saa hen til Sengen, kysser ærbødigt den unge Pi-
ges Haand og skjuler sig saa i Sengen. Moderen arran-
gerer Dynen over ham og skynder sig ud efter at have
sendt Datteren, der bliver siddende paa Sengekanten, et
opmuntrende Nik.

1028.

(Krostuen. Ved Yderdøren) Den sprænges, og Mændene væl-
ter ind.

1029.

(Krostuen) Mændene ind, - faar tændt nogle Lys - og
skal netop til at gennemsøge Huset, da Værtinden kom-
mer til Syne i Døren.

1030.

(Nærb. ved Døren) Hun vil forhindre, at Mændene kom-
mer videre, - men en af dem, - en ældre Mand - siger
barsk:

Tekst: Vi lader os ikke standse!...Vi vil ha'
Tiendetagerens Blod!

og de presser sig frem forbi hende. Blandt Mændene gen-
kender man den unge Corny.

1031.

(Gangen) Mændene kommer, - spreder sig over de for-

skellige Værelser for at undersøge dem. Corny og en Del andre aabner Døren til Jafets Soveværelse og stormer ind.

1032.

(Jafets Gæste-Soveværelse) Mændene ind, - finder Værelset tomt, - Corny opdager, at Vinduet staar aabent og gør de andre opmærksom paa det. - Men den ældre Mand - hans Fader - siger med Haanlatter:

Tekst: Nej, Fyren er her i Huset, - det er jeg sikker paa, og hver Krog skal gennemstøves.

Mændene skynder sig ud.

1033.

(Gangen) Værtinden gaar op ad Loftsstigen, - og Mændene stormer efter.

1034.

(Loftet) Den gamle Kone stiller sig foran Døren til Datterens Værelse. - Mændene giver sig til at undersøge Loftet og Smaakamrene.

1035.

(Kathleens Værelse) Jafet kiger frem af sit Skjul, og han og Kathleen lytter anspændt. - Den unge Pige betyder ham nervøst, at han skal skjule sig igen - og sætter sig nu selv op i Sengen.

1036.

(Loftet) Mændenes Undersøgelse har været resultatløs, - og de gaar nu hen til Døren til Kathleens Værelse. - Men Moderen spærrer Armene ud og forhindrer dem i at komme ind.

1037.

(Nærb. af Moderen) Hun ser foragteligt paa Mændene og siger haanligt:

Tekst: En smuk Bedrift at trænge sig ind i en uskyldig Piges Sengekammer...Og, Corny O'Toole, hvordan tror du, Kathleen vil stille sig over for dig efter en saadan Behandling.

1038.

(Loftet. Foran Døren) Corny sænker brødebetyngtet Hovedet, - og da hans Kammerater stadig presser paa, skubber han dem tilbage og foreholder dem det urigtige i deres Optræden....Men de Sammensvorne vil ikke lade sig overtale, og nogle af dem vil holde Corny fast, medens de andre saa skal trænge ind. Kathleens Moder ser det farlige i Situationen, gaar derfor frem og siger:

Tekst: Lad da Corny undersøge min Datters Værelse!....Saa faar I jeres Ønske opfyldt, og Kathleens Rygte bliver saa nogenlunde skaaet!

Mændene nikker samtykkende, og den gamle Kone lader Corny passere.- De andre viger tilbage.

1039.

(Kathleens Værelse) Kathleen sidder op i Sengen, da Moderen og Corny kommer ind og lukker Døren efter sig. Den unge Pige dækker sig skamfuld til med Lagenet, - hendes Kæreste fremstammer en forvirret Undskyldning og undersøger Værelset, - men hans Blik forlader dog ikke hans smukke Fæstemø. - Saa nikker han til den gamle Kone: - Han er nu klar over, at der ingen er derinde, - vender sig saa mod Kathleen, ser forelsket og betaget paa hende, og i Stedet for at gaa ud af Døren, som Moderen har aabnet for ham, springer han hen til Kæresten. Den unge Pige rejser sig forskrækket helt op i Sengen.

1040.

(Nærb. ved Sengen) Kathleen bøjer sig halvt ud af Sengen, for at han ikke skal komme til at føle Jafet, -

lader ham omfavne og kysse sig - og skyder ham saa blidt, men bestemt fra sig.

1041.

(Kathleens Værelse) Corny forlader tøvende Værelset og lukker Døren efter sig.

1042.

(Loftet) Corny kommer ud fra Kærestens Værelse, forklarer Vennerne, at deres Mistanke har været ganske ugrundet, - og Banden begynder saa Nedstigningen.

1043.

(Kathleens Værelse) Jafet skubber Sengeklæderne til Side, - springer ud af Sengen, smiler taknemmelig til Kathleen, der dækker sig til med Lagenet - og gaar saa hen til Døren og lytter.

1044.

(Uden for Kroen) Mændene kommer diskuterende ud, - spredes i forskellige Retninger, - og den gamle Kone lukker den mishandlede Dør efter dem.

1045.

(Kathleens Værelse) Jafet vender sig fra Døren og fortæller Kathleen, at Faren øjensynlig er drevet over. Hun smiler glad. - Jafet gaar hen til Kathleen, tager nogle Guldstykker frem og giver hende.

1046.

(Nærb. ved Sengen) Han tager saa hendes ene Haand og siger: Tekst: De har reddet mit Liv, Kathleen, og jeg vil aldrig glemme Dem!...De er en god, lille Pige, og Corny O'Toole vil blive en lykkelig Mand!

Han kysser hendes Haand, - og da han ser, der kommer Taarer i hendes Øjne, kysser han ogsaa hendes Mund, og hun gør ikke Modstand. - Saa trykker han endnu en Gang

hendes Hænd - og gaar saa fra hende.

1047.

(Kathleens Værelse) Han skal netop til at forlade Værelset, da Moderen kommer ind og fortæller, at Banen er fri. - Efter et sidste Nik til Kathleen gaar han - sammen med Moderen.

1048.

(Nærb. af Kathleen) Kathleen ser efter ham - og ved ikke rigtig, om hun skal le eller græde. Hun sukker dybt og presser Hænderne mod sit urolige Hjerte.

1049.

(Jafets Gæste-Soveværelse) Den gamle Kone og Jafet ind. Han siger:

Tekst: Jeg tror, det er klogest, jeg søger hen til den nærmeste Poststation...Men jeg kommer igen engang og henter min Vadsæk!

Den Gamle nikker, - Jafet trykker varmt hendes Hænder - og svinger sig saa ud ad Vinduet, der jo staar aabent.

1050.

(Ved Bagsiden af Kroen) Jafet springer ned fra Vinduet - og sniger sig bort i Natten. - Vejret er ikke saa slæmt som før, og Maanen er ved at komme frem mellem Skyerne.

1051.

(Øde, - kuperet Terrain) Jafet kommer ind i Billedet, kaster et undersøgende Blik omkring sig, tager Pistolen i Haanden og gaar videre. - skraat hen mod Billedets Baggr. -

1052.

(Ved en Forhøjning i Terrainet) To skulende Ansigter dukker op over Forhøjningen. De tilhører to af de mest

blodtørstige af "Banden", - veksler et forstaaende Blik - og forsvinder saa igen.

1053.

(Ved en Bæk eller et Aaløb) Jafet kommer gaaende fra Billedets Forgrund og ned mod Aaen - De to Mænd, der havde faaet Øje paa ham, følger krybende efter ham, - dækker sig bag Ujævnheder i Terrainet, saa snart Jafet ser sig tilbage.

1054.

(Foran Aaen) Jafet vader over Aaen, - en af Mændene sniger sig efter ham, løfter Geværkolben og hugger den mod hans Hoved.

1055.

(Stemningsbillede. Skytung Himmel) Mørke Skyer glider hen over Maanen - og dækker den... Billedet bliver efterhaanden helt mørkt.

1056.

II Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Helt under Jorden - men dog hverken død eller begravet.

(Tom Vinkælder) Billedet blændes langsomt op. Den skumle, fugtige Kælder, hvis Gulv, Loft og Vægge er Sten, faar sit sparsomme Lys fra to smaa, tilgitrede Vinduer, der sidder højt oppe. - Paa et Halmknippe - der, bortset fra nogle Stativer til Vinankre, udgør Rummets hele Udstyr - ligger Jafet bevidstløs.

1057.

(Ved Halmknippet) Jafets Bevidsthed vender tilbage. Han støtter sig paa Albuen, tager sig til sit smerten=de Baghoved, hvis Haar er klæbrigt af Blod, og ømmer sig. - Han skubber sig om paa Knippet for at faa et

hendes Hænd - og gaar saa fra hende.

1047.

(Kathleens Varelse) Han skal netop til at forlade Varelset, da Moderen kommer ind og fortæller, at Banen er fri. - Efter et sidste Nik til Kathleen gaar han - sammen med Moderen.

1048.

(Nærb. af Kathleen) Kathleen ser efter ham - og ved ikke rigtig, om hun skal le eller græde. Hun sukker dybt og presser Hænderne mod sit urolige Hjerte.

1049.

(Jafets Gæste-Sovevarelse) Den gamle Kone og Jafet ind. Han siger:

Tekst: Jeg tror, det er klogest, jeg søger hen til den nærmeste Poststation...Men jeg kommer igen engang og henter min Vadsæk!

Den Gamle nikker, - Jafet trykker varmt hendes Hænder - og svinger sig saa ud ad Vinduet, der jo staar aabent.

1050.

(Ved Bagsiden af Kroen) Jafet springer ned fra Vinduet - og sniger sig bort i Natten. - Vejret er ikke saa slæmt som før, og Maanen er ved at komme frem mellem Skyerne.

1051.

(Øde, - kuperet Terrain) Jafet kommer ind i Billedet, kaster et undersøgende Blik omkring sig, tager Pistolen i Haanden og gaar videre. - skraat hen mod Billedets Baggr. -

1052.

(Ved en Forhøjning i Terrainet) To skulende Ansigter dukker op over Forhøjningen. De tilhører to af de mest

blodtørstige af "Banden", - veksler et forstaaende Blik - og forsvinder saa igen.

1053.

(Ved en Bæk eller et Aaløb) Jafet kommer gaaende fra Billedets Forgrund og ned mod Aaen - De to Mænd, der havde faaet Øje paa ham, følger krybende efter ham, - dækker sig bag Ujævnheder i Terrainet, saa snart Jafet ser sig tilbage.

1054.

(Foran Aaen) Jafet vader over Aaen, - en af Mændene sniger sig efter ham, løfter Geværkolben og hugger den mod hans Hoved.

1055.

(Stemningsbillede. Skytung Himmel) Mørke Skyer glider hen over Maanen - og dækker den...Billedet bliver efterhaanden helt mørkt.

1056.

II Kapitel.

I hvilket vi træffer vor Helt under Jorden - men dog hverken død eller begravet.

(Tom Vinkælder) Billedet blændes langsomt op. Den skumle, fugtige Kælder, hvis Gulv, Loft og Vægge er Sten, faar sit sparsomme Lys fra to smaa, tilgitrede Vinduer, der sidder højt oppe. - Paa et Halmknippe - der, bortset fra nogle Stativer til Vinankre, udgør Rummets hele Udstyr - ligger Jafet bevidstløs.

1057.

(Ved Halmknippet) Jafets Bevidsthed vender tilbage. Han støtter sig paa Albuen, tager sig til sit smertende Baghoved, hvis Haar er klæbrigt af Blod, og ømmer sig. - Han skubber sig om paa Knippet for at faa et

Overblik over Lokaliteterne.

1058

(Nærb. af Døren) Der er et lille, rundt Kighul i Døren. Beg dette kommer et spejdende Øje til Syne for straks efter at forsvinde igen.

1059.

(Ved Halmknippet) Jafet ser sig om, - faar Øje paa noget. Han ser:

1060.

(I en Krog) Nogle fede, modbydelige Rotter holder deres Indtog gennem en Afløbsrende, der munder ud her.

1061.

(Ved Halmknippet) Jafet gysor, - kyler med alle Tegn paa Væmmelse noget efter Rotterne - og rejser sig saa besværligt.

1062.

(Kælderrummet) Han foretager en lille Rekognosceringstur i Lokalet - og opdager snart, at det ser haabløst ud det hele. Pludselig standser han og lytter.

1063.

(Kældergang) Den oplyses delvis af nogle osende Fakler. - En skummel Fyr staar paa Vagt uden for Døren støttet til sin Bøsse. Da Billedet aabnes, kommer netop en anden Vagtpost, fulgt af en Zigeuner (Melchior), der har en Armstage i Haanden, og en gammel Kone med en Kurv. - Melchior giver den gamle Kone Ordre til at vente og lader saa en af Vagterne aabne Døren til Fan-gecellen.

1064.

(Kælderrummet) Jafet stirrer hen mod Døren, ind i hvilken Zigeuneren træder. Døren falder til efter ham, -

og han bliver staaende lige indenfor.

1065.

(Nærb. af Melchior) Lysskæret falder paa hans Ansigt - og først nu genkender man ham. - Han nikker spodsk smilende til Jafet og siger:

Tekst: Vel mødt igen, Jafet!

1066.

(Nærb. af Jafet) Han støtter sig tungt op mod Muren, bider Læberne sammen og ser trodsigt paa Melchior.

1067.

(Nærb. af Melchior) Han betragter forskende Fangen og siger saa indtrængende:

Tekst: Jeg kommer med Bud fra Sir Henry, - den Mand, der nu raader over Deres Skæbne, som han længe har raadet over min!....

Overgiv Fleta til ham, og De er fri.

1068.

(Jafets Ansigt) Han ryster benægtende paa Hovedet.

1069.

(Nærb. af Melchior) Hans Ansigt bliver mørkt - og han gentager indtrængende sin Anmodning.

1070.

(Kælderrummet) Jafet gaar roligt hen til Melchior, - bliver staaende over for ham, ser fast paa ham og siger:

Tekst: Spar Deres Ord!...Jeg ved mere, end De tror...og jeg helmer ikke, før Retfærdigheden er sket Fyldest!

1071.

(Nærb. af Melchior og Jafet) Jafet slutter sin dunkle Udtalelse - og konstaterer tilfreds, at den gør et vist Indtryk paa den anden. Men Melchior faar hurtigt lagt sit Ansigt i rolige Folder, - ler spottende og siger:

Tekst: De har altid haft en livlig Fantasi, Jafet!...Men De skal faa Tid at betænke Dem.

...For min Herre slipper Dem ikke,
før De bøjer Dem for hans Vilje!

Zigeunerens Trusel gør intet Indtryk paa Jafet, - og
Melchior vender sig saa mod Døren.

1072.

(Kælderrummet) Melchior dunker paa Døren, og den
aabnes. Paa hans Bud kommer den gamle Kone ind med Kurven,
der indeholder Fødevarer, sætter den fra sig og gaar
igen. - Melchior kommer med en Advarsel endnu til Ja-
fet - og gaar ogsaa efterladende ham Lyset.

1073.

(Kældergangen) Melchior ud, - giver en Ordre til
Vagtposterne, der er uhyre servile, og gaar saa.

1074.

(Kælderrummet) Jafet tager Kurven og Lyset og sætter
sig ned paa Halmknippet.

1075.

(Paa Halmknippet) Han undersøger Kurvens Indhold; -
der er baade Brød og Kød og en lille Flaske Vin, -
saa sætter han den fra sig og falder i Tanker.

1076.

(Nærb. af Kurven) En fed Rotte entrer op i Kurven.

1077.

(Nærb. af Jafet) Han kaster et Blik mod Kurven - og
hans Ansigt faar saa et Udtryk af Væmmelse. Han slaar
efter Rotten, - grubler saa igen og faar en Idé.

1078.

Tekst: Et Flugtforsøg.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig, tænder med Lyset Ild
i Halmen, der straks kommer i Brand og udvikler en
Mængde Røg. - Saa løber Jafet hen mod Døren og raaber

om Hjælp.

1079.

(Kældergangen, - uden for Døren) Vagterne lytter, - ser, at Røgen vælter ud af Kighullet i Døren - og skyn= der sig saa at aabne denne.

1080.

(Kælderrummet) Det er helt fyldt med Røg. Jafet gem= mer sig bag Døren, og da Vagterne kommer ind ad denne, kan de derfor ikke faa Øje paa Fangen og gaar længere frem. Det benytter Jafet sig af, smutter ud og smækker Døren i efter sig.

1081.

(Kældergangen) Jafet laaser Døren, men kan ikke faa Nøglen af - og forsvinder saa efter et Øjeblik's Betænk= ning hen ad Gangen, - i modsat Retning af den, som Melchior kom.

1082.

(Kælderrummet. Inden for Døren) De narrede Vagter dundrer paa Døren, bander og raaber...De er ved at kvæ= les af den tunge Røg.

1083.

(Slottet ude fra. Ved en Kælderudgang) Jafet aabner Døren, - ser sig forsigtigt om - og sniger sig saa bort.

1084.

(Foran det gamle Slots Hovedbygning) Jafet kommer, - kaster et spejdende Blik op mod Vinduerne, - vil skaffe sig Adgang til Slottet, - men ved ikke rigtig hvordan.

1085.

(Kældergangen) Den gamle Kone kommer for at hente Madkurven, bliver rædselslagen, da hun ser Røgen.

1086.

(Kælderrummet. Ved Døren)

Vagterne dunderer paa Døren og bruger en voldsom Mund.

1087.

(Kældergangen)

Konen finder endelig paa at dreje Nøglen om. Vagterne stormer ud, er ved at velte den gamle Kone, som de skælder Huden fuld, og løber saa videre.

1088.

(Ved en Del af Slotsmuren)

Jafet kommer listende, entrer med lidt Besvær op paa Gesimsen og kiger ind ad det nærmeste Vindu.

1089.

(Grevindens Kabinet)

Nattée - klædt som Lady - sidder og leger med en lille Hund. Hun ser noget sørgmodig og tungsindig ud. - Melchior træder ind - klædt som Adelsmand, - gaar hen til hende og snakker forceret livligt med hende. - Jafets spejdende Ansigt skimtes bag en af Ruderne.

1090.

(Nærb. ved en Rude)

Jafet presser Ansigtet mod Ruden. Hans Øjne lyser af Triumf over, at hans Antagelse holdt Stik.

1091.

(Afstandsbillede af en Del af Slottet)

Jafet støtter sig til en Gesims og spejder ind i Kabinettet. - De to Vagtposter kommer listende, - naar hen til ham og river ham ned. - Han arbejder som rasende for at gøre sig fri, raaber om Hjælp...men kan ikke klare sig mod Overmagten.

1092.

(Grevindens Kabinet)

Melchior lytter og gaar hur=

tigt hen til Vinduet, - men da han ser, at Nattée ogsaa rejser sig, - vender han tilbage til hende og erklærer, at det hele var ingenting. - Hun er ikke helt overbevist, men siger dog intet, og straks efter gaar hendes Mand.

1093.

(Kælderrummet) Vagterne kaster Jafet brutalt ind i Kælderen, - konstaterer, at Ilden er slukket, - og overlader saa vor Helt til sine triste Betragtninger i det røgstinkende Kælderrum.

1094.

(Kældergangen) Mændene skal netop til at laase Døren, da Melchior - Adelsmanden Melchior - kommer og betyder dem, at han vil tale med Fangen.

1095.

(Kælderrummet) Melchior kommer ind, - Døren fælder til efter ham, og han betragter et Øjeblik Jafet, der ser foragteligt paa ham. Melchiors Ansigt fordrejes i Had og Raseri.

1096.

(Nærb. af Melchior og Jafet) Jafet lader sig ikke anfægte af den truende Holdning, Melchior indtager, men lægger roligt Armene over Kors. - Melchior lader Armene synke og hvæser frem:

Tekst: Ja, nu ved De vel det hele...

Men ved De ogsaa, at min Fader forstødte mig, fordi min ældste Broder sladrede af Skole og røbede en lille Dumhed, jeg havde begaaet, og at jeg for at hævne mig stjal hans Barn....Fleta, som De altsaa aldrig faar at se mere!

Jafet nikker interesseret...nej, han vidste det ikke
altsammen, men det meste....

Jafets Ro irriterer stadig Melchior og faar hans Rase-
ri til at vokse...Han siger høst:

Tekst: Nej....De faar hende aldrig at se mere...
og Hemmeligheden vil blive begravet med
Dem....For De skal dø...ikke i Dag...ik-
ke i Morgen...men naar De har lært Sul-
tens Kvaler at kende!

Jafet siger stadig intet, - og rystende af Vrede ven-
der Melchior sig saa fra ham.

1097.

(Kælderrummet) Melchior gaar ud - og Døren falder
til efter ham. - Jafet støtter sig op mod Væggen.

1098.

(Nærb. af Jafet) Baade Kræfterne og Modet er ved at
svigte ham....Han ser, at han er fortabt....Han synker
langsomt i Knæ, - folder Hænderne i Bøn....Afblanding.

1099.

Tekst: Og Dage gik....Dage, der var saa lange
som Aar...Ensomheden var ved at gøre
ham vanvittig....og Sulten sved i hans
Tarme...og saa....en Aften....

(Kældergangen) To Zigeunere, der har Hatten trykket
ned i Panden og Knipler i Hænderne (hos Marryat: For-
hamre! - Latterligt), kommer hen til Vægterne og kon-
fererer hviskende med dem. Den ene har en Lygte med.
De to Vagter gaar.

1100.

(Kælderrummet)(Nærb. af Jafet) Han ligger paa det
forkullede Straa, er udtøret...næsten helt vanvittig
af Sult og Tørst...og kaster sig uroligt om...Pludse-
lig rejser han sig lyttende...støtter sig paa sine
væklende Knæ....

1101.

(Derlaanson) En Haand drejer den svære Nøgle om.

1102.

(Kælderrummet. Nærb. af Jafet) Hans Øjne skinner i Vildelse, og han folder Hænderne i Bøn, - stønner:

Tekst: Fader.....Fader...saa fandt jeg dig
altsaa ikke i levende Live...men paa den
anden Side af Graven vil vi mødes!

og han presser sit værkende Hoved mod Hænderne.

1103.

(Kælderrummet) Døren aabnes, og de to Mænd med Knip-
lerne træder ind, bliver staaende ved Døren, der lukkes
efter dem.

1104.

(Nærb. af Jafet) Han slaar en vanvittig Latter op -
strækker Armene frem og raaber:

Tekst: Kom kun nærmere, Morderer!....
Eders Offer venter!

1105.

(Kælderrummet) Den ene af Zigeunerne sætter Lygten
fra sig, - nærmer sig Jafet og hæver Knippen....Men i
det samme hæver ogsaa den bageste sit farlige Væben,
og inden den forreste faar brugt sit, knuser Knippen hans
Hoved.

1106.

(Nærb. af Jafet) Med Undren følger han, hvad der
foregaar.

1107.

(Nærb. af den anden Zigeuner) Han lægger Fingrene
paa Løben, - river Hat, - Paryk og Skæg af....og Tims
Gaminansigt kommer til Syne.

1108.

(Nærb. af Jafet) Han spiler Øjnene op...og hans ud-

tørrede Ansigt straalere af Glæde.

1109.

(Kælderrummet) Jafet rejser sig - og de to Venner synker grædende til hinandens Bryst. - Pludselig lytter Tim.

1110.

(Kældergangen) Melchior (i sit Adelsskrud) kommer.

1111.

(Kælderrummet) Tim trykker hurtigt den Dødes Hat ned over Hovedet paa Jafet, - smutter om bag Døren, og da Melchior intet anende træder ind, giver Tim ham et let Slag med sin Knippel, saa Manden synker bevidstløs om... De to Venner griber Flugten.

1112.

(Kældergangen) Vennerne ud, - Jafet drejer Nøglen om i Døren, faar den med en Kraftanspændelse trukket ud, og han og Tim forsvinder saa henad Gangen i en anden Retning end den, Melchior kom.

1113.

(Ved en Kælderudgang - som 1083) Jafet og Tim ud - og bort. - Tim fører an.

1114.

(En lille Lund, - i Nærheden af Slottet) Her staar to sadlede Heste - Tim og Jafet kommer. Jafet kan daarlig støtte paa Benene, og Vennen holder derfor Indholdet af en Feltflaske i ham. Saa siger han forklarende:

Tekst: Hestene staar parate...Matteo og jeg skulde jo omgaaende ekspederes bort, naar vi havde faaet gjort det af med dig!...

Saa stiger de to Ynglinge til Hest og rider bort.

1115.

(Vej, med Slottet noget i Baggr.) Vennerne kommer ind

fra den ene Side af Billedet, - rider videre, - ud af Billedets Forgrund.

1116.

(Nærb. af Rytterne) Fotografen følger dem, - medens Tim tilfredsstiller Jafets Nysgerrighed og fortæller ham, hvordan han saa uhyre å propos kom til "Mount Castle".

Tim siger:

Tekst: For 3 Dage siden...vi skulde netop til at bortføre en tilfældig ung Pige, som jeg havde bildt Matteo (som for Resten her optræder under Navnet Will!) ind, var Fleta...da han ekspres blev kaldt hjem for at gøre det af med dig....jeg fulgte med, Melchior genkendte mig ikke, og jeg blev hyret som Assistent ved Mordet!

Jafet nikker, - og Vennerne rider videre.

1117.

(Foran Røverkroen) Opblænding. - Kroen staar nærmest som Silhouet. - Jafet og Tim kommer, holder Hestene an foran Kroen, - springer af og lister hen til Døren:

1118.

(Uden for Krodøren) De lytter....alt er stille...De aabner Døren.

1119.

(Krostuen) Kathleens Moder sidder fredeligt og spinder, - da de to Venner træder ind. - Hun rejser sig og hilser glædestraalende og halvgredende af Rørelse paa Jafet, trykker ogsaa Tims Haand og fører saa Vennerne ind i Sideværelset, for at de ikke skal blive overraskede.

1120.

(Det lille Værelse) Den gamle Kone ind med Jafet og Tim, kalder ud paa Gangen, - og straks efter kommer Kathleen. - Den unge Pige rødmer af Glæde, da hun gen-

ser Jafet, men faar saa Ordre af Moderen til at sørge for noget Mad - og skynder sig saa ud. - Vennerne og den gamle Kone sætter sig ved Bordet, og Jafet begynder at fortælle. -

Afblanding.

1121.

(Kælderrummet) Melchior kommer til sig selv, rejser sig bandende, er ved at snuble over den Døde og bøjer sig saa ned over ham.

1122.

(Nærb. af Melchior og Matteo) Melchior løfter den Dødes Ansigt i Vejret, genkender sin egen Haendlinger...og lader det saa atter falde.

1123.

(Kælderrummet) Melchior gaar hen til Døren, kan ikke faa den op...raaber og bander...og dundrer paa Døren i blindt Raseri. - Afblanding.

1124.

III Kapitel.

I hvilket vor Helt atter kommer til Kræfter. Han hører Nyt om sin Fader og har i det hele taget et heldigt Kapitel.

(Det lille Værelse i Bøverkroen) Opblending. - Vennerne er ved at afslutte et velgerende Maaltid - og Jafet sin spændende Beretning. - Kathleens Moder sidder og hører interesseret til, og den unge Pige, der staar ved Siden af hendes Stol, betragter beundrende Jafet. Da denne slutter, siger den gamle Kone:

Tekst: Hvis De vil glæde mig, giv mig saa Nøglen til Kælderrummet...Jeg kan ikke holde den Tanke ud, at en, der dog hører til den Slægt, jeg i saa mange Aar har tjent, skal omkomme saa ynkeligt! Jeg vil gaa op med den i Morgen!

Jafet betænker sig et Øjeblik og giver hende saa Nøglen.

Hun vil rejse sig, - men Jafet beder hende vente et Øjeblik..
Han har faaet en Indskydelse.

1124a.

(Nærb. af Jafet) Han skriver nogle Linier ned paa en
Seddel - og løber det, han har skrevet, igennem.

Seddeltækt: ...Liv og Deres Ære, Sir Henry, er nu
i mine Hænder. Min Ven Timotheus, der
forklædt var i Deres Tjeneste, kan be-
vise alt, saa De skal ikke undgaa en
vennende Straf, og Flets skal faa sin
Ret. Jafet Newland.

1125.

(Det lille Værelse) Jafet ser op fra Seddelen, lukker den
sammen og giver den gamle Kone den. - Saa rejser han og
Tim sig - og gaar ud sammen med Kvinderne. Jafet har sin
Vadsæk med.

1126.

(Foran Røverkroen) De 4 kommer ud, - de unge Mennesker
tager en hjertelig Afsked med de to Kvinder og rider saa
bort i Natten.

1126a.

(Nærb. i Yderdøren) Moder og Datter ser efter de
Bortdragende. - Kathleen har Taarer i Øjnene...Hun vil jo
rimeligvis aldrig komme til at se ham mere, - der er ble-
vet hendes Drømmes Helt. - - - - Afblanding.

1127.

Tekst: Det blev Dag, inden vore Venner naaede til
Poststationen, hvor Jafet for en lille Uge
siden havde sagt Farvel til sin gamle Prin-
cipal...

(Foran Kro II) Jafet og Tim kommer ridende, - overgiver
Hestene i en Staldkarls Hænder og gaar ind.

1128.

(Krostue II) Ved et Bord sidder Cophagus, - lige stærkt
optaget af at drikke Te og at bringe Orden i en større Sam-
ling Breve og Dokumenter, der ligger og flyder paa Bordet

foran ham. - Jafet og Tim kommer ind, - genkender Kvækeren og skynder sig hen til ham.

1129.

(Ved Cophagus' Bord) Apotekeren, (der stadig er i Kvækerdragt), hilser glædestraalende paa sine gamle Venner, - peger hovedrystende mod de mange Papirer og siger:

Tekst: Gamle Tante...dumt et dø...ingen Orden...
gamle Regninger, gamle Breve....skør i
Hovedet og saa fort videre!

Jafet nikker smilende, tager ligegyldig en Pakke Breve, der er bundet sammen, op og kaster et Blik paa den Seddel, der markerer Indholdet, læser:

Tekst: Breve fra Løjtnant de Benyon til hans
Hustru. Efter min Død at sende efter Adressen:
General de Benyon.
Pontevidera, Portugal.

1130.

(Erb. af Jafet) Han stirrer og stirrer ned mod Sedlen.

Ser saa endelig forvildet op, - fugter Læberne med
Tungespidsen og faar endelig fremstammet:

Tekst: General de Benyon...Min Fader...min
Fader!

1131.

(Ved Cophagus' Bord) Tim og Apotekeren ser forvirrede paa Jafet, - der omsider kommer saa meget til Sans og Samling, at han febrilsk kan give sig til at udsperge Cophagus, der avler:

Tekst: Ved ikke rigtigt...Dødes Søster gift i
Smug...Løjtnant de Benyon...ingen Lykke...
hver til sit...havnet i Portugal og saa
fort videre!

Jafet nikker, - Haabet om at finde Faderen blusser op i ham igen, - og han presser Brevpakken mod sine Læber..
Tim og Cophagus ser hovedrystende paa hinanden: Manden er altsaa gaaet fra Forstanden! - Afblanding.

1132.

Tekst: Om Aftenen kom der en mystisk Gæst til Kroen....

(Foran Kro II) En fremmedartet Kvinde kommer ridende. Det er Nattée, - klædt i den Zigeunerdragt, hun var klædt i tidligere. - Hun svinger sig let af Hesten... Karlen kommer hen til hende.

1133.

(Nærb. af Nattée og Karlen) Hun giver ham en Ordre, - og Karlen imponeres af hendes dronningagtige Mine og Holdning og skynder sig bort.

1134.

(Lille Værelse i Kro II. Nærb. af Jafet) Han er ved at slutte et Brev og løber det nu igennem. Det er til Lord Windermear, hvem Jafet beder om at skaffe sig Plads som Midshipman paa et af Marinens Skibe, der skal passere Pontevidera. For der har han Chance for at finde sin Fader. - Saa forseglar han Brevet, hører nogen komme og vender sig mod Døren.

1135.

(Det lille Værelse) Karlen kommer ind og afgiver Ordren. - Noget forundret over, hvem den Kvinde vel kan være, der vil tale med ham, følger Jafet ud med Karlen.

1136.

(Foran Kro II) Jafet ud og hen til Ryttersken og opdager til sin Overraskelse, at det er Nattée.

1137.

(Nærb. af Jafet og Nattée) Hun rækker ham venligt Haanden, og Jafet tager ærbødigt mod den. - Nattée forklarer alvorligt:

Tekst: Jeg vilde fortælle Dem, hvor De kan finde Fletas Moder...Min Mand er ikke mere... han skød sig, en Time efter at han var blevet befriet i Morges...Først gennem Mrs. M'Shane har jeg faaet hele Sandheden at vide, og nu vender jeg tilbage til mit Folk!

Hun giver med et bedrøvet Smil Jafet en Seddel, rækker ham Haanden til Farvel, - og Jafet kysser den ærbødigt.

1138.

(Foran Kro II) Saa sætter hun sig op i Saddelen - og rider bort. Jafet ser efter hende - og kaster saa et Blik paa Seddelen:

Tekst: Fleta - hvis rigtige Navn er Cecilie - er min Mands Broderdatter og rette Arving til "Mount Castle". Lady de Clare bor paa et Gods i(X) - et Par Mil uden for London.

Nattée.

Jafet gaar eftertænkksom ind.

1139.

(Det lille Værelse) Jafet kommer ind, - sætter sig i dybe Tanker ved Bordet.

1140.

(Ved Bordet) Jafet fatter en Beslutning og begynder at skrive et Brev til Harcourt og beder ham tage Fleta ud af Pensionen og bringe hende ud til Moderens Gods førstkommande Mandag Eftermiddag Klokken 1. - - Saa forsegler han Brevet. Afblænding.

1141.

IV Kapitel.

I hvilket Jafet giver en Datter tilbage til sin Moder - og afslører en Kæltring.

(En Park. Ved en Bæk) Jafet sidder og taler med en smuk, middelaldrende Dame, der har et Par Ørenringe paa, der svarer til Fletas Halskæde...Jafet tager netop denne Kæde frem og rækker den til Lady de Clare. Hun

genkender den, er nu sikker paa, at Jafet har Ret -
og grader af Glæde.

1142.

(Større Billede ved Bænken) En Tjener kommer og afgiver en Melding...Lady de Clare vil - rystende af Bevægelse - rejse sig, men Jafet betyder hende, at hun skal vente her et Øjeblik. - Selv skynder han sig bort.

1143.

(Parken. Ved Foden af Trappen til Hovedbygningen)
Her staar Fleta, der er meget nervøs og bevæget, og Harcourt og venter. Jafet kommer, - hilser kærligt paa Fleta, og kammeratligt paa Harcourt og forbereder saa den unge Pige paa Gensynet med Moderen. - Fører hende bort med sig...Harcourt følger langsomt efter.

1144.

(Afstandsbillede ved Bænken) Fra Beggr. kommer Jafet og Fleta. - Jafet holder sig tilbage og sender den unge Pige hen til Moderen. Harcourt kommer hen til Vennen, Fleta nærmer sig lidt tøvende Moderen, - der dybt bevæget betragter sin tabte, men genfundne Datter - for saa at trykke hende til sit Bryst.

1145.

(Nærb. af Harcourt og Jafet) De ser paa Moder og Datter og er ved at faa Taarer i Øjnene over det rørende Syn. - Jafets Ansigt bliver eftertænksomt og alvorligt...Der er noget, der er faldet ham ind.

1146.

Tekst: Her var en Kvinde, hvem Lykken tilsmilede,...men Jafet kom uvilkaarligt til at tænke paa en anden Kvinde, hvis Lykkeslot var styrtet i Grus...

(Jafets Ansigt) Han stirrer frem for sig...et Syn....en Tanke har tvunget sig ind paa ham. - Billedet toner langsomt over i:

1147.

(Malerisk Hedelandskab. Fjernbillede) Et Zigeunertog snør sig igennem det bakkede Landskab (toner over i)

1148.

(Nærb. af Nattée) Hun rider i Spidsen for Karavenen. (toner over i:)

1149.

(Hedelandskab - som 1147) Toget bugter sig videre... (toner over i:)

1150.

(Jafets Ansigt - som 1146) Det bliver vemodigt...og røber den Medlidenhed, han har med den ulykkelige Kvinde.

1151.

(Nærb. af Harcourt og Jafet) Harcourt ser paa Vennen, lægger Mærke til hans Adspredthed - og henvender saa hans Opmærksomhed paa Moder og Datter.

1152.

(Nærb. af Moder og Datter) De kærtegner ømt hinanden, - og Glæden og Lykken over at have fundet hinanden lyser ud af deres Ansigter. - Afblænding.

1153.

Tekst: Da Jafet nogle Timer senere kom til London for at opsøge Lord Windermear, havde denne netop Besøg af en velklædt Slyngel....

(Lord'ens Arbejdsværelse. Nærb. af Windermear og William Atkins)

Slynglen er i Færd med at forklare noget, - tager Breve og Dokumenter frem og siger:

Tekst: Jeg ved, at en vis Jafet Newland har forsøgt at føre Deres Naade bag Lyset...Men disse Papirer vil bevise, at jeg - Jack Neville - er Deres afdøde Broders rette Arving!

Windermear tager med Ubehag Papirerne. Han føler sig inderlig frastødt af sin Gæst.

1154.

(Foran Windermears Palæ) Jafet kommer, bliver lukket ind.

1155.

(Windermears Arbejdsværelse) Lord'en ender sit Gennemsyn af Papirerne, rækker dem med et tavs Nik til William: - Ja, det ser virkelig ud til, at han har Ret!... I det samme kommer en Tjener ind og melder:

Tekst: Mr. Jafet Newland!

Windermear rejser sig glad, - William bliver mindre henrykt - men opgiver dog ikke Ævred. - Lord'en gaar den indtrædende Jafet i Møde.

1156.

(Nærb. af Windermear og Jafet) Lord'en hilser hjerteligt paa sin unge Ven, - gør saa en Hovedbevægelse mod William og sætter med et Par Ord Jafet ind i Situationen. Jafet ser hen mod Svindleren.

1157.

(Nærb. af William) Han rejser sig, - kaster trodsigt Hovedet tilbage og møder med et spodsk og frækt Smil Jafets Blik.

1158.

(Arbejdsværelset) Jafet gaar et Par Skridt hen mod William, - siger henvendt til Windermear:

Tekst: Lad den Mand sætte fast!...Han er ikke Deres Nevø, - men jeg er sikker paa, at han har skilt denne af med Livet for selv at tage Chancen!

William staar et Øjeblik lamslaaet, - saa styrter han i Løb hen mod Døren, - men Jafet spærrer ham Vejen, - og det kommer til Kamp mellem de to Mænd. - Lord'en aabner Døren og tilkalder Assistance....Med Anspændelse af alle

sine Kræfter slynger Jafet sin Angriber i Gulvet, og to Tjenerne, der kommer til, griber William og fører ham hen til Døren.

1159.

(Nærb. ved Døren) William vender sig mod Jafet - ser hadefuldt paa ham og siger truende:

Tekst: Er der nogen, der skal ende i Galgen, vil det blive Dem!...Det er jeg heldigvis i Stand til at sørge for!

1160.

(Arbejdsværelset) Tjenerne slæber af med deres Fange, hvis Ord ikke gør noget Indtryk paa Jafet. - Da Døren er lukket, trykker Lord'en Jafets Hænder og faar ham til at tage Plads.

1161.

(Hall hos Lord Windermear) Tjenerne kommer med deres Fange imellem sig, - da denne pludselig vakler.

1162.

(Nærb. af Tjenerne og William) Hans Øjne falder til, og hans Hoved synker tilbage. Han hænger som en Klud mellem Tjenerne.

1163.

(Hall'en) Tjenerne maa lade deres Fange glide ned paa Gulvet, hvor han bliver liggende, tilsyneladende bevidstløs. Den ene Tjener løber hen efter noget Vand, - den anden slipper ikke sit Tag i Williams Arm.

1164.

(Nærb. ved Gulvet) Tjeneren, der holder fast i Fangens ene Arm, ser hen mod sin Kammerat og opildner ham til at skynde sig...William aabner lurende det ene Øje paa Klum og knytter sin fri Haand:

1165.

(Hall'en) Pludselig rejser William sig lidt op, planter

sin knyttede Næve i Hovedet paa Tjeneren, - saa den=ne synker livløs om. - I et Spring er han saa ude af Døren, inden den anden Tjener naar hen til ham.

1166.

(Uden for Windermears Palæ) William stormer ud og forsvinder hen ad Gaden.

1167.

(Hall'en) Tjeneren bøjer sig over sin bevidstløse Kammerat, opgiver at faa vakt ham op til Daad med det samme og løber saa ud.

1168.

(Foran Windermears Palæ) Tjeneren ud, - spejder efter William Atkins, kan ikke faa Øje paa ham og løber saa raadvild bort i en anden Retning end Fangen.

1169.

(Foran en Maskandiserbutik) William kommer forpustet gaaende, konstaterer, at han øjensynlig ikke bliver forfulgt, og forsvinder saa efter et Øjeblikks Betænkning ind i Butikken.

1170.

(Windermears Arbejdsværelse) (Nærb. ved Bordet)
Lord'en og Jafet sidder og taler sammen. Windermear tager et stort Brev, der ligger paa Bordet, giver Jafet det og siger:

Tekst: Her er Deres Udnævnelse som Midshipman. De skal endnu i Aften melde Dem om Bord paa Fregatten "Diomedes", der afsejler til Portugal og derfra Vest paa...Deres Ven Tim har jeg skaffet Plads som Medhjælper hos Proviantskriveren!
Jafet takker hjerteligt sin Velynder, - men saa henledes de to Mænds Opmærksomhed paa Døren.

1171..

(Arbejdsværelset) Tjeneren kommer forpustet og slukøret ind og fortæller, at Fangen er undsluppet. - De to Herrer ser skuffede paa hinanden, - men siger intet. - Tjeneren trækker sig tilbage, - og Windermeier og Jafet drøfter Situationen. - Afblanding.

1172..

(Foran en Havnebar) William kommer slentrende, - klædt i noget forpju sket Matrorestøj. - Han standser foran Indgangsdøren.

1173.

(Nærb. ved Døren) Han ser sig lurende om, - grunder og forsvinder saa ind ad Døren.

1174.

(Obskur Havnneknejpe) William kommer ind, - slaar sig ned ved et tomt Bord og bestiller hos en fræk Opvartningspige noget Øl og nogle Skrivematerialer. - Han ser sig om: Ved et andet Bord sidder 3 halvfulde Sømænd og spiller Kort. - Bordet flyder med Flasker. - Pigen kommer med det bestilte og fjerner sig igen.

1175.

(Nærb. af William) Han begynder at skrive.

1176.

(Ved det andet Bord) De 3 omtaagede Søgutter hilser paa William med deres Glas og antyder, at han skal komme over til dem.

1177..

(Nærb. af William) Han nikker, - skal komme, naar han er færdig - og slutter saa Brevet og løber det igennem. Det er stilet til Inspektøren ved Flodpolitiet, og dets Slutning lyder:

Brevtekst: og efter i Gaar at have genkendt den Døde, mener jeg saaledes at kunne føre Bevis for, at denne Jafet Newland har dræbt ham. Portieren i "Hotel Piazza" og forskellige andre Personer vil kunne vidne herom. Henvender mig paa Politikontoret i Morgen.

I Ærbødighed
Will. Atkins.

Han nikker tilfreds - og lukker Brevet.

1178.

(Havneknejsen) William rejser sig, giver Opvartningspi-gen Brevet til Besørgelse og slaar sig saa ned ved Sømændenes Bord. Rekvirerer Drikkevarer.

1179.

(Ved Sømændenes Bord) William skaaler med sine nye Venner og deltager saa i deres Kortspil...Han er fast besluttet paa at blanke dem grundigt af. Penge har han stærkt Brug for....Afblanding.

1180.

V Kapitel.
I hvilket vi træffer vor Helt om Bord paa det gode Skib "Diomedes", - hvad der er Grunden til, at han undgaar at blive arresteret.

(Rheden. Afstandsbillede af "Diomedes") Opblending. - En Barkasse roes ud til Fregatten (eller Korvetten, hvis Skibet ikke er saa stort, at det kan gaa for Fregat!)

1181.

(Dækket) Her hersker et livligt Røre. - Næstkommanderende - den joviale Mr. Phillot - staar paa Skansen. - Jafet (der nu er i Uniform) kommer sammen med en Kammerat - Gascoigne, en frisk og tiltalende Fyr - op fra Midshipmanslukafet og gaar hen til Rælingen.

1182.

(Ved Rælingen) Jafet og Gascoigne ser ud over Vandet. Gascoigne peger mod Barkassen, der nærmer sig, siger:

Tekst: Nu skal vi vist snart lette, - for nu kommer Kaptajnen!

1183.

(Nærb. af Barkassen) Den nærmer sig Skibet. Foruden Kaptajnen er der nogle Orlovsgutter om Bord....Vor Ven Tim - der endnu er i sit civile Tøj - indtager en beskeden Plads agterude og er ikke særlig modig over at være paa Havet.

1184.

(Præsentationsbillede af den elegante og elskværdige Kaptajn)

1185.

(Agter i Barkassen) Tim kiger frem mod Skibet, - faar Øje paa Jafet - og rejser sig glædestraalende og vinker med sin Vadsæk.

1186.

(Om Bord. Ved Rælingen) Jafet besvarer leende hans Vinken.

1187.

(Agter i Barkassen) Tim svinger som en rasende med Vadsækken. - En tyk Kanoner skubber til ham, - saa han plumper ned i Bunden af Baaden med Benene strittende vildt til Vejrs.

1188.

(Paa Dækket) Baadsmanden piber Mandskabet til Parade.

1189.

(Ved Rælingen) Kaptajnen stiger om Bord. - Tim følger temmelig tæt bag efter. -

1190.

(Paa Dækket) Mandskabet er traadt i Række, - Kaptajnen passerer hilsende - og Tim følger i hans Kølvand, - saa Mændene har svært ved at holde sig al-

vorlige. - Endelig faar Baadsmanden Øje paa den respektløse Tim og giver ham et solidt Puf hen ad Dækket.

1191.

(Ved Rølingen) Tim ryger lige hen paa en Kanon, - undersøger den gysende.

1192.

(Dækket) Mandskabet træder af. - Baadsmanden gaar hen til Tim.

1193.

(Ved Kanonen) Tim leger hyggeligt med Kanonen, - prøver at anvende den som Ridehest o.s.v., - da Baadsmanden kommer, - stikker ham et Par Lussinger og giver en Matros Ordre til at føre Fyren hen, hvor han hører hjemme.

1194.

(Dækket) Tim træver efter Matrosen, der forsvinder ned midtskibs.

1195.

(Skansen) Kaptajnen kommer hen til Næstkommanderende, der forklarer:

Tekst: Vi mangler en Del Mandskab, - saa jeg har maattet sende Masteren i Land for at presse...

Kaptajnen nikker.

1196.

Tekst: Der "presses" Mandskab...

(Havnegyde) Masteren og hans Folk kommer ud fra en Kippe, hvor de har gjort en Fangst paa 2-3 Mand, der under Bevogtning af nogle af Gasterne sendes ned til Baaden. - De andre fortsætter deres Razzia.

1197.

(Den obskure Havneknejspej) William Atkins er ved at

plukke de Søfolk, han spiller med, for deres sidste Penge. Han er ikke selv helt ædru, - men dog langt fra saa fuld som hans Medspillende. - En af dem triller ned under Bordet.

1198.

(Uden for Havneknejpen) Masteren kommer med sine Folk, - fordeler dem, saa at nogle forcerer Bagindgangen, medens han selv med de andre gaar ind ad Hovedindgangen.

1199.

(Havneknejpen) Masteren og hans Folk ind. - Der bliver Panik, for man ved af Erfaring, hvad det gælder. Men Flugt er umulig, for fra Bagindgangen kommer Resten af Søgutterne ind.

1200.

(Nærb. under Bordet) Nærbillede af den fulde, gemytlige Sømand, der gør Forsøg paa at følge Begivenhedernes Gang.

1201.

(Havneknejpen) William og 3 andre bliver overmandede, - og Masteren holder en lille Tale for dem og siger:

Tekst: Skulde saadán nogle Slyngler ikke være glade for at komme til at tjene Hans Majestæt og faa Penge til oven i Købet!

Fangerne føres ud.

1202.

(Nærb. ved Bordet) Under Kampen er Flasker og Glas væltet - og fra en halvfuld Flaske løber kostelige Draaber ned paa Gulvet. - Den fulde Matros stikker grinende Hovedet frem: han klarede dog Skærene! - Opdager, at Vinen risler ned i Hovedet paa ham, - drejer sig om og gaber, saa den ædle Druesaft løber ned i hans Hals.....Afblænding.

VI Kapitel.

I hvilket vor Ven Tim opda-
ger Hemmeligheden, der
skjuler sig bag en Øjeklap,
- lærer Frimureртеgnene og
ender i Kachotten.

(Skibsgang midtskibs) Tim, der nu er i Sømandstøj,
kommer ud fra et Lukaf, føler sig ikke rigtig hjemme
i sit nye Tøj og skærer nogle frygtelige Grimasser. -
Han gaar hen til en Dør, - lytter ved den og banker
saa paa.

1204.

(Proviantskriverens Kahyt. Nærb. af Mr. Easthupp)

Han er en latterlig Herre, staar et Spejl og er ved
at anbringe en sort Klap ^{foran} det ene Øje, med hvil=
ket han skeler ualmindelig kraftigt. Han vender sig
og siger arrigt: Tekst: Nej!

1205.

(Uden for Døren) Tim fløjter, betænker sig et Øje=
blik - og aabner saa frejdigt Døren.

1206.

(Proviantskriverens Kahyt) Tim kommer ind og lukker
Døren efter sig....Mr. Easthupp vender sig edderspændt
og truer ad Tim for at faa ham til at gaa.

1207.

(Nærb. af Tim) Han nikker venligt og siger med et
Buk:

Tekst: Deres Excellences nye Medhjælper....
døbt Timotheus, kaldet Tim...melder
sig til Tjeneste!

1208.

(Nærb. af Proviantskriveren) Han ryster af Arrig=
skab, truer og skænder og i Ophidselsen glider den
daarlige fastgjorte Klap ned fra det skelende Øje.

1209.

(Nærb. af Tim) Han spiller Øjnene op og brister saa i en vild Latter.

1210.

(Proviantskriverens Kahyt) Mr. Easthupp geraader i vildt Raseri, - trykker med den ene Haand Klappen mod Øjet, der dog kun delvis dækkes, - styrter hen mod Tim og dunker ham og slaar ham med den frie Haand. Tim griner stadig ubehersket. Skriveren sparker Døren op og slynger Synderen ud.

1211.

(Gangen udenfor) Tim ramler sammen i en Krog, - Mr. Easthupp sender nogle Eder efter ham og trækker sig saa tilbage. - Tim krummer sig i Latter og græder Taarer.

1212.

(Dækket. Ved Rælingen) Jafet staar i munter Samtale med Gascoigne, da en 3^{die} Midshipman - en usympatisk, vigtig Flab - kommer til. Gascoigne præsenterer noget uvilligt:

Tekst: Mr. Vigors!

Vigors hilser med slesk Elskværdighed paa Jafet, - der straks frastødes af hans Ansigt. - Jafet svarer knapt paa Vigors Spørgsmaal og faar saa Øje paa noget midtskibs, der forbavser ham.

1213.

(Midterdækket) Tim kommer op af Lugen, - halter - forslaaet - fremefter, - er ved at falde i sine lange Bukser, hiver op i dem som en Dame i sit Skørt og hinker saa videre.

1214.

(Større Billede ved Rælingen) Jafet gaar frem mod

Vennen, der hinker hen til ham og forklarer sit Uheld.

Han slutter med at sige:

Tekst: Jeg tror aldrig, jeg har faaet saa mange Klø!....Men kan jeg gøre for, at han skæler paa det ene Øje!...Han slaar mig ihjel en skønne Dag, - er jeg sikker paa!

Jafet kan ikke lade være at le, - men føler sig dog forpligtet til at opmuntre sin lidende Ven.

1215.

(Nærb. af Vigors) Han faar en Idé. Et underfundigt, nærmest ondskaftsfuldt Smil spiller om hans Læber.

1216.

(Ved Rælingen) Jafet klapper opmuntrende Tim paa Skulderen og vender sig saa igen til Gascoigne. - Vigors gaar hen til Tim, - tager ham med slesk Fortrolighed til Side, - hvad der undrer Jafet i høj Grad.

1217.

(Nærb. af Vigors og Tim) Vigors taler i en fortrolig Tone til Tim, der selvfølgelig ikke kan lade være at føle sig beæret. Vigors fortæller:

Tekst: Det bliver et Helvede for dig om Bord, hvis du ikke kan staa dig med Mr. Easthupp....Men det kan du sagtens, - naar du bare lader, som du er Frimurer...for det er han nemlig!

Tim ser lidt ubegavet ud - og ser spændt paa Vigors, der uhyre højtidelig fortsætter:

Tekst: Du skal bare gi' Frimurertegnene...Det første er....man sætter højre Haand for Næsen - og spiller alle 5 Fingre ud!

1218.

(Nærb. af Tim) Man ser spekulativ ud - og gør saa Tegnet.

1219.

(Nærb. af Vigors og Tim) Vigors nikker anerkendende, -

bider Latteren i sig og fortsætter:

Tekst: : Hjælper det ikke...gør du det andet
Tegn....Det er lige som det første, -
men forstærkes ved, at man sætter venstre
Haand bag højre.....!

Tim demonstrerer det, og hans Lærermester nikker anerkendende, - klapper ham paa Skulderen og puffer ham bort.

1220.

(Større Billede ved Rælingen) Vigors gaar hen til de to andre og fortæller dem grinende om den gode Spas, han har fundet paa....Jafet finder det ikke morsomt og har mest Lyst til at klø Spasmageren.

1221.

(Kahytsgangen. Ved Proviantskriverens Dør) Tim kommer muntert fløjtende, banker paa og træder frejdigt ind,.

1222.

(Proviantskriverens Kahyt) Mr. Easthupp, der endelig har faaet Klappen anbragt som den skal, staar og ordner en Del Papirer, da den gemytlige Tim triner ind. - Skriveren gisper af Arrigskab over Fyrens Frækhed, - betyder ham, at han skal forsvinde, - men Tim nikker fortroligt - og ~~galt~~roligt hen til ham.

1223.

(Nærb. af Mr. Easthupp og Tim) Skriveren stirrer med aaben Mund paa den "frække Karl", - der imidlertid forsorent kniber det ene Øje til, - peger mod sig og siger med Værdighed:

Tekst: Ta' den med Ro!...Mig her...ogsaa
Frimurer!

Skriverens maalløse Forbløffelse vokser. - Tim føler sig ganske som Situationens Herre og giver med Inderlighed

det første "Frimureртеgn". - Mr. Easthupp er ved at kvæles af Raseri og er ikke i Stand til at frembringe et Ord. - - Tim er nu ikke længere helt sikker paa Virkningen - og giver det andet Tegn. - Men nu bryder Uvejret løs.

1224.

(Kahytten) Skriveren kaster sig over den forvirrede Tim, - rusker h m og svovler ham ind i Eder....Tim forsøger at undslippe, - men Mr. Easthupp faar fat i ham igen, - brøler:

Tekst: Elendige Slyngel!....Det skal du faa betalt!...Jeg skal sørge for, du bliver hængt!

og han slæber af med sit rystende Offer.

1225.

(Paa Skansen) Næstkommanderende staar med en Kikkert for øjet, - ser i Retning af Land - og rækker saa Kikkerten til Kaptajnen. Han ser:

1226.

(En Barkasse. Kikkertbillede) Masteren, hans Folk og de pressede Matroser, - blandt hvilke er William, - nærmer sig.

1227.

(Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende veksler nogle Ord, men deres Samtale afbrydes, da Mr. Easthupp kommer slæbende med den sprællende Tim. Easthupp forklarer, hvor forfærdelig han er blevet haanet, - Tim vil forklare, men faar ikke Lov til det, hvorimod Næstkommanderende tilkalder Baadsmanden og et Par Folk og lader dem føre Tim bort.

1228.

(Dækket) Matroserne kommer med Tim, - der sendes et

ynkeligt Blik til Jafet, da han passerer denne og de to andre Midshipmen.

1229.

(I Nærheden af Ralingen) Jafet vil opbragt gaa hen til Tim, - men Gascoigne holder ham tilbage og hvisker noget til ham. - Jafet sender Vigers et foragteligt Blik, - hvilket dog ikke gør noget Indtryk paa Fyren.

1230.

(Fangehul) Matroserne puffer Tim ind i det skumle, halvmørke Rum og overlader ham til sine egne, triste Betragtninger.

1231.

(Ved Skibssiden) Borkassen lægger til - og med Puf og Stød faar Marinerne de "Pressede" til at entre om Bord.

1232.

(Dækket) Masteren, Marinerne og de pressede Sgutter kommer om Bord. De sidstnævnte er under Bevogtning af Marinerne. - "Fangetransporten" passerer Jafet, Gascoigne og Vigers.

1233.

(Nærb. af Jafet, Vigers og Gascoigne) De tre unge Mænd betragter uden synderlig Interesse de forbipasserende; - men pludselig giver det et Chok i Jafet, hvad Gascoigne og Vigers lægger Merke til.

1234.

(Del af Dækket) William kommer mellem to Marinere, faar Øje paa Jafet, standser overrasket og nikker saa med et demonisk Grin til ham. - Marinerne skubber ham fremad.

1235.

(Nærb. af Jafet, Gascogne og Vigors) Jafet bliver noget uhyggelig til Mode, - tager sig dog hurtigt sammen og leder som intet. Vigors trækker sig lidt tilbage.

1235^F.

(Nærb. af Vigors) Hans Ansigt faar et lumskt Udtryk
... Han grunder.... og mumler saa:

Tekst: Der skjuler sig noget bag... Jeg maa
holde Øje med de to!

Han nikker beslutsomt... Afblanding.

1236.

(Afstandsbillede af "Diomedes") Gæsterne entrer til
Vejrs og begynder at arbejde med Sejlene.

1237.

(Dækket) Nærb. af Baadsmanden) Han dirigerer Folkene ved Hjælp af en Ræber.

1238.

(Afstandsbillede af "Diomedes") Sejlene foldes ud,
og Vinden tager fat i dem...

1239.

(Fengehul) Tim sidder i triste Tanker, - da Gulvet
begynder at duve.... Han faar sig en lille Rutschetur,
- griber sig saa fortumlet til Hovedet, da Gulvet
bliver ved med at gynte under ham og siger:

Tekst: Her gaar den godt!.... Nu skulde jeg
ogsaa bare gaa hen og blive søsyg...!

- Og han skærer en Grimasse.... Afblanding-

1240.

III Kapitel.

Der foregaar den
næste Aften, og i
hvilket der fælder
mange Prygl. Man
bliver klar over,
at Mr. Vigers ikke
er nogen Gentleman.

(Hævet i Meeneskin) Fregatten steer frem for fulde
Sejl.

1240^c.

(Dækket i en Art Fugleperspektiv) Jafet har Vægt og
marcherer frem og tilbage. - Der er kun de Vagtheven-
de paa Dækket.

1240^b.

(Et Sted ved Ralingen) Jafet ser drømmende ud over
det mørkebelyste Hav.

1240^c.

Tekst: Men der var et Par Øjne, der fulgte
ham...

(Bag en Tovrulle eller lignende) William Atkins, der
nu er kommen i Matrostej, stirrer hædefuldt hen mod
ham. Rejser sig og sniger sig hen til ham.

1240^d.

(Ved Ralingen) Jafet steer ubevagelig og stirrer ud,
- da han pludselig hører nogen komme listende. Det
giver et Chok i ham, da han genkender William, - men
han er straks rolig igen.

1240^e.

(Ved Opgangen fra Midshåpmenslukafet) Vigers kommer
op, - faar Øje paa de to og iagttager dem opmærksomt.

1240^f.

(Ved Rølingen) William stirrer hædefuldt paa Jafet, -
nærmer sit Ansigt med hans og hvæser:

Tekst: De slip bort i Tide, ellers vilde min
Havn have ramt Dem!... Men De skal alli-
gevel faa det betalt!

Og han trækker lynsnart sin Kniv og vil støde den
i Brystet paa den anden... Men lige saa rapt griber
Jafet ham med et Jerntag om Armen - og de to Mænd
kæmper vildt om Overtaget.

1240^g.

(Kort Nærb. af Vigors lurende Ansigt)

1240^h.

(Ved Rølingen) Jafet faar Dolken vristet fra Skur-
ken og smider den i Vandet. - Saa slynger han med
en Kraftenspændelse Fyren i Dækket, ræder ham til at
holde sig for sig selv i Fremtiden, - og gaar saa
roligt videre.

1240ⁱ.

(Nærb. af William) Hans Ansigt er fortrukket af Re-
seri - han knytter Hænderne og forbænder sin overleg-
ne Modstander, rejser sig saa og lusker bort.

1240^k.

(Ved Nedgangen til Midshipmanslukafet) Vigors grunder
et Øjeblik, fatter saa en Beslutning og gaar.

1240^l.

(Et eller andet afsides Sted paa Dækket) William er
ved at bringe sit derangerede Tøj i Orden, da Vigors
kommer hen til ham. William vil trække sig tilbage,
- men den anden betyder ham, at han skal blive...

bejer sig fortroligt hen til ham og siger med slesk

Stemme:

Tekst: Jeg ved, at der er noget mellem Dem og Mr. Newland...De ved noget om ham...fortal mig det, og De skal faa det godt betalt!

William betragter lurende Vigors, - der tager nogle Penge frem og rækker hen mod ham.

1240^E.

(Nærb. af Williams Ansigt) Han ligesom tager Maal af den anden, bliver klar over, at han er "god" nok - og nikker saa indvilligende.

1240^H.

(Nærb. af Vigors og William) William stikker Penge= ne til sig og begynder saa med et lumsk Grin at fortælle, - siger:

Tekst: Der er altsaa det, at han er en Bedrager...ja, mere end det...Han vilde være blevet sat fast for Mord, havde han ikke over Hals og Hoved forladt Landet...

Vigors nikker tilfreds...Det her overgaar hans dristigste Forventninger - William fortæller videre, - og Billedet blandes af.

1240°.

Tekst: Vigors var ikke sen til at lade "Nyheden" gaa videre,...og da Jafet efter endt Vagttjeneste...

(Midshipmanslukafet) En Del af de unge Mennesker er gaaet til Køjs, - men følger fra deres Hængeskøjler de andres Samtale. Vigors sidder i "full dress" ved Bordet og fortæller de Kammerater, der endnu er oppe, alt det forfærdelige, han har faaet at vide om Jafet. - I det samme træder Jafet ind - og en pinlig Tavshed opstaar.

1241.

(Nærb. af Jafet) Han hænger de Ting fra sig, som han har brugt under Vagttjenesten, - og rynker Brynene. Han forstaar straks, at det er ham, der har været paa Tapetet.

1242.

(Lukaf'et) Han gaar roligt hen til Bordet og sætter sig...Vigors nikker spydigt til ham og siger frækt:

Tekst: Det var saamænd Dem, vi talte om....De er jo et rent Sarsyn blandt Midshipmen... har Venner i alle Lejre...Skriverens Dreng...en presset Matros...og hvad ved jeg!

1242.

(Nærb. af Jafet) Han bider Tænderne sammen og knytter uvilkaarligt Hænderne. Saa rejser han sig.

1244.

(Lukaf'et) Han affører sig roligt sin Trøje, - Vigors bliver bleg og vil trække sig bort, - men Jafet betyder ham roligt, at det her er Alvor, og den anden tør ikke andet - for ikke at blive latterlig i sine Kammeraters Øjne - end at modtage Udfordringen. - Bordet skubbes til Side, og under de Tilstedeværendes udelte Interesse begynder Kampen. Jafet lægger ikke Fingrene imellem.

1245.

(Kammeraterne i Køjerne) De følger Kampen med opruntende Tilraab.

1246.

(Lukaf'et) Vigors faar saa grundige Klø, som han ikke har faaet længe, - og det ender med, at han klasker sammen paa Gulvet. Jafet gaar hen til ham.

1247.

(Nærb. af Jafet og Vigors) Jafet bøjer sig ned over

sin slagne Fjende og siger:

Tekst: Mig kan De sladre om og gøre ved, hvad De vil...Men Folk, der er Dem underlegne, skal De lade i Fred, og derfor skal De gaa med op til Næstkommanderende og rense Tim!

Vigors ser tredsigt paa Jafet og ryster paa Hovedet. -

Ver Helt siger intet, - men griber ganske stille Vigors i Kraven og hiver ham op.

1248.

(Lukaf'et) Saa begynder Kampen igen, Vigors skummer af Raseri, forsøger at spænde Ben for sin Modstander og andre, mindre fine Kneb, - men hans Trækhed hjælper ham intet, - Jafet kæmper for en god Sag, og hans Modstander havner igen paa Gulvet. -

1249.

(Nærb. af Vigors) Nu er han spag, - ser skulende op mod Jafet og lover at gøre alt, hvad han vil have.

1250.

(Lukaf'et) Jafet er tilfreds, - tager sin Trøje paa, - Vigors rejser sig, faar ogsaa sit Tøj bragt i Orden - og lusker saa ud af Døren, fulgt af de andres haanende Latter. - Jafet følger efter ham.

1251.

(Skansen) Næstkommanderende staar og ser ud over det maanebelyste Hav, da Vigors kommer luskende som en vaad Hund. Jafet følger efter ham, og ved at puffe lidt haardt til ham faar han ham til et skrifte over for den noget overraskede Mr. Phillot.

1252.

(Fangehullet) En Maanestribe falder ind ad et tilgitteret Kæmpe - og oplyser en Stump Væg, paa hvilken Tim melankolsk sidder og ridser en Inskription. - Han be-

tragter sit Værk:

Tekst: (ridset med en Kniv paa et Stykke Træ) Her
tilbragte Tim sin Ungdom formedelst Mangel
paa Begavelse.

Tim betragter med en veltilfreds Mine sine pæne Begstæ-
ver og fløjter saa en Sang for at holde Humøret oppe.

Afblanding.

1253.

(Skenssen) Vigers slutter sit Referat, - Næstkommanderen=
de giver ham en kraftig Reprimande og tilkaller saa Baads=
manden, som han giver en Ordre. - Jafet følges bort med
Baadsmanden. Vigers sniger sig beskæmmet bort.

1254.

(Fangehullet) Tim fløjter, men holder op med det, da
han ikke synes, det er morsomt, - og giver sig til at tæl-
le sine Knapper for at faa Tiden til at gaa. - Pludselig
lytter han, - ser spændt mod Døren, i hvilken Baadsmanden
og Jafet kommer til Syne. - Tim faar et vide, at han er
fri, falder glædestraalende Jafet om Halsen - og forla-
der sit skumle Fængsel.

1255.

(Proviantskriverens Kahyt) (Nærb. af Mr. Easthupp) Han
skal til at gaa i Seng, - sidder iført en lang Natskjorte
og er ved at ombytte sin fine Dag-Øjeklap med en mere tør-
velig Nat-do.

1256.

(Hole Kahytten) Døren aabnes, Tim kommer til Syne, -
glad og frejdig, - gør Honnør og siger:

Tekst: Melder mig til Tjeneste igen!

Mr. Easthupp stirrer paa ham med det normale Øje og det
skelede og synker saa gispende tilbage i Køjen. -

Afblanding.

1257.

IX Kapitel.
I hvilket vi befinder os under Portugals Kyst, overværer en Søndagsgudstjeneste om Bord og bliver Vidne til en mystisk Begivenhed.

(Paa Havet. Afstandsbillede af "Dionodes") Fregatten styrer frem for fulde Sejl.

1258.

(Dækket, - i en Art Fugleperspektiv) Mandskabet staar opstillet til Gudstjeneste.

1259.

(Nærb. af Næstkommanderende) Han læser op af Testamentet.

1260.

(Gruppebillede af Midshipmen'nene) Blandt disse kender vi Jafet, Gascoigne og Vigers. - De to førstnævnte staar noget for sig selv. Nogle af de kaade unge Mennesker har svært ved at holde sig alvorlige.

1261.

(Gruppebillede af Matroserne og det andet menige Mandskab) De hører uhyre andægtigt efter. - William Atkins er den eneste, der ikke ser opbygget ud.

1262.

Tekst: Men der var een, der ikke kendte til Søndagsfrihed...

(Proviantskriverens Kahyt) I det store Rum sidder Tim for Enden af det store Bord og skriver, saa Fjerpennen sprutter. - Han ser ikke synderlig oplivet ud.

1263.

(Dækket, - i Fugleperspektiv) Gudstjenesten slutter, og Folkene spredes hver til sit.

1263^a-.
1263-.

(Et Sted paa Dækket) Her staar nogle Midshipmen og

andre Officerer og snakker sammen, - men da Jafet kommer, - trækker de sig lidt tilbage og vender ham Rygen. - Jafet bider Tænderne sammen og gaar videre.

^{b.}
1263--

Tekst: Jafet fælte Slædderen alle Vegne...det var, som man skyede ham...Og med den Slags lumske Overfald kunde han ikke værge sig.

(Ved Nedgangen til Proviantskriverens Kahyt) Jafet kommer, ser sig bedrovet tilbage og gaar saa stille ned.

^{c.}
1263--

(Dækket. Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommandøren de kommer op. - Kaptajnen staar et Øjeblik og grunder.. saa vender han sig mod Næstkommanderende og siger:

Tekst: Har De ikke ogsaa lagt Mærke til det... Det er, ligesom Mr. Nowland er blevet lagt for Had...Jeg forstaar det ikke... jeg er kommen til at sætte uhyre megen Pris paa ham....

Mr. Phillot nikker,...og de to Officerer drøfter Sagen.

1264.

(Proviantskriverens Kahyt) Jafet træder ind, - hilst med et Glædeshyl af Tim. Jafet sætter sig paa Kanten af Bordet.

1265.

(Nærb. af Vennerne) Tim peger sukkende paa de lange Talkolonner, som han har frembragt, - og Jafet søger paa bedste Maade at opmuntre ham. Det varer da heller ikke længe, før Tims Livsmod vender tilbage, og hans Ansigt stråler som en nyfødt Sol.

1266.

(Ved Døren) Døren rives op, - og Mr. Easthupp kommer til Syne. Han stirrer med Raseri i sit frie Øje hen mod Vennerne - og begynder saa at tordne løs.

1267.

(Kahytten) Skændende og bandende nærmer Skriveren sig Bordet og tvinger Tim Pennen i Haanden igen. Jafet ser roligt paa ham og siger:

Tekst: At De ikke skammer Dem at misbruge Deres Magtstilling!....Tim har ikke haft en Fritime den sidste Uge!

1268.

(Nærb. af de 3) Jafet slutter sit Angreb paa Skriveren, der rystende af Harme truer ad Tim og stanmer:

Tekst: Han skal skri...skrive...skrive, saa længe der er Blæk i Hornet!

Og han dunker med knyttede Næver i Bordet. Jafet tager ganske roligt Blækhornet og holder dens Indhold ud over Mr. Easthupps Paryk.

1269.

(Easthupps Hoved) Blækket flyder fra Parykken ned over hans fordrejede Træk.

1270.

(Kahytten) Jafet siger med et svagt Smil:

Tekst: Saa har han vel fri nu!...For nu er Blækket vist opbrugt!

Tim griner ubehersket, - den edderspendte Skriver nedkalder alle Forbandelser over Jafets Hoved - og vakler ud - halvt blindet af Blækket. - Tim bliver pludselig betænkelig ved Situationen, - men Jafet beroliger ham - og gaar for at følge Begivenhedernes Gang paa nært Hold.

1271.

(Del af Dækket) Den blækkede Mr. Easthupp kommer op fra Lugen, - de nærmeststaaende Matroser er ved at himle af Latter, da de ser ham, - men Skriveren iler videre op mod Skansen. - Jafet kommer op fra Lugen.

1272.

(Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende gaar frem

og tilbage, da Mr. Easthupp toner frem. - De betragter ham forbleffet, har svært ved at holde sig alverlige. Skriveren begynder ophidset sit Angreb paa Jafet, der kommer og roligt hører til.

1273.

(Nærb. af Kaptajnen og Næstkommanderende) De ser paa hinanden, - smiler stjealent og har svært ved at faa Ansigterne lagt i alverlige Folder.

1274.

(Skansen) Mr. Easthupp slutter af og indstiller Synderen til strengeste Straf. Kaptajnen udspørger Jafet, der med et Par Ord redegør for sin Opførsel. - Saa "afske-diger" Mr. Wilson Skriveren og forsikrer ham, at Retfærdigheden nok skal ske Fyldest, og Mr. Easthupp trækker sig bykkende tilbage. - Kaptajnen og Næstkommanderende veksler smaaaleende nogle Bemærkninger, og saa faar Jafet sin Dom. Kaptajnen siger:

Tekst: Mr. Newland, De har utvivlsomt i ganske utilberlig Grad ødslet med Hans Majestæts Blæk...Behag derfor at entre op i Mørset og bliv der en halv Time!

Jafet gør Hønhør - og trækker sig tilbage med en tilpas alverlig og betyngt Mine...Hans 2 Overordnede briter i Latter. -

1275.

(Dækket) Jafet kommer, - entrer støt og roligt op i Mørset.

1276.

(Oppe i Mørset) Jafet finder sig en mækelig Siddeplads og nyder glad og ligevægtig den gode Udsigt. - Han tager sin Kikkert frem, - ser i den, - tager den atter fra Øjet - og giver sig - spændt og overrasket over noget, han har set, til at indstille den skarpere.

1277.

Tekst: Om Udkiggen har sovet, eller Jafets Kikkert var bedre end hans, faar vi lade staa hen... Jafet var i alt Fald den første, der saa...

(Jafets Ansigt) Han sætter Kikkerten for Øjet, - stirrer ud over Havet og ser:

1278.

(Kikkertbillede af Havfladen) I det Fjerne skinter man en lille Baad, der vugger om paa Havet, - og man aner, at der staar en hvidklædt Kvindeskikkelse op i Jollen og fægter med Armene.

1279.

(Oppe i Mørset) Jafet tager Kikkerten fra Øjet, - gemmer den paa sig og begynder saa hurtigt Nedstigningen.

1280.

(Dækket) Jafet entrer ned og forsvinder i Løb op paa Skansen.

1281.

(Skansen) Jafet hen til Kaptajnen og Næstkommanderenden, - fortæller dem om sin Opdagelse - og rækker Kaptajnen sin Kikkert. Han ser:

1282.

(Kikkertbillede af Jollen i det Fjerne)

1283.

(Skansen) Kaptajnen rækker Næstkommanderende Kikkerten, griber sin Raaber og brøler en Ordre til Baadsmanden.

1284.

(Dækket) Baadsmanden leder Piben skingre og en Baad gøre klar. Blandt de Folk, der skal ud med, er William.

1285.

(Skansen) Næstkommanderende indstiller paa Kikkerten

og sætter den for Øjet igen.

1286.

(Kikkertbillede af Jollen - noget nærmere paa) Man ser den hvide Kvindeskikkelse svinge med Armene - og saa livløs synke sammen i Bunden af Baaden...Billedet snæver langsomt ind - og forsvinder til Slut helt.

1287.

Tekst: En Time senere nærmere Mysteriet sig sin Opklæring...

(Ved Rælingen) Kaptajnen, Næstkommanderende, Jafet og nogle andre staar spændt og venter. Et Par Marinere tager med en styrmandsklædt Mand, der langes op over Rælingen. - Han er død. - Saa bliver der løftet en ung Kvinde, der kun er klædt i en vaad og ferreoven Natkjole, over Rælingen. Hun er bevidstløs, og paa Kaptajnens Ordre bliver hun af William og en anden bæret ned i Kaptajnens Kahyt.

1288.

(Dækket) Kvinden bæres hen til Skansen. Kaptajnen, Næstkommanderende, Jafet og evt. Skibslagen følger efter. - Styrmandens Lig bliver bæret ned midtskibs.

1289.

(Kaptajnens Kahyt) Den bevidstløse Kvinde bæres ind og lægges i Køjen. - Skibslagen tyller noget Cognac i hende. William og den anden Matros bliver nysgerrige staaende ved Døren, og der er ingen, der har Tid til at tanke paa at vise dem ud.

1290.

(Ved Køjen) Kaptajnen lægger et Tappe over den unge Pige, - der langsomt kommer til Bevidsthed. - Hun ser sig straks forskrækket om, bliver saa klar over, at hun er mellem Venner og begynder saa paa Kaptajnens

Anmodning at fortælle.

1291.

(Nærb. af den unge Piges Ansigt) Hendes Ansigt røber, at hun maa have oplevet noget forfærdeligt....Hun fortæller gispende....Hendes Ansigt bliver efterhaanden utydeligere og frem over det tæner:

1292.

(Havet. Afstandsbillede af en stor Skonnert) Den sejler fremefter med blæfrende Sejl...Bill. tæner bort.

1293.

Tekst: Jeg ledsagede min Frøken Donna Agnes de Silva, der havde været paa en Rejse til Sicilien og nu var paa Vej hjem....Af andre Passagerer var der et Par fjerne Slægtninge til hende, der ogsaa skulde til Porto-videra....

(Skonnertens Dæk) Donna Agnes sidder og læser. I Nærheden af hende sidder hendes fjerne Slægtninge, en værdig, ældre Gentleman og hans Hustru, og taler sammen.

1294.

(Nærb. af Agnes) Den smukke, unge Portugiserinde ser op fra sin Bog og stirrer drømmende ud over Havet.

1295.

(Sterre Billede paa Dækket) Det ældre Ægtepar rejser sig, kommer med en Bemærkning til Agnes og gaar saa. Agnes læser videre.

1296.

Tekst: Min Frøkens Halvfætter, Don Scipio, var ogsaa en Berd...forfulgte hende ustandselig med sine Tilnærmelser, men hun afskyede ham....

(Et Sted ved Rælingen) Don Scipio, - en smuk, men usympatisk Type paa en portugisisk Adelsmand, - staar og ser hen mod Agnes. - Hans Øjne gløder af Begær...han smiler ondt og gaar saa hen til hende.

1297.

(Ved Agnes' Siddeplads) Den Scipio kommer hen til hende, bøjer sig slesk ned over hende og taler enno og hode Ord til hende.

1298.

(Foran Agterkahytten) Her står en ken, ung Styrmand og damper paa en Snadde, - da Donna Agnes Pige (hende, der fortæller Beretningen) kommer ud. Hun har et Tappe over Armen, som hun vil hen til sin Freken med, - men bliver dog staaende og taler med Styrmanden (den samme som den, der som død blev bragt op fra Jollen), - med hvem hun sjensynlig er meget fortrolig. - Men saa henledes hendes Opmærksomhed paa Scenen mellem Donna Agnes og Den Scipio.

1299.

(Ved Agnes' Siddeplads) Den Scipio forsøger en kraftig Tilnærmelse over for den unge Pige, - men hun rejser sig og slynger ham sin Foragt i Ansigtet. - Han haanler og griber hende haardt i Armen, idet han siger:

Tekst: De skal nu blive min, enten De vil eller ej!....Og endda inden vi gaar herfra Borde!

Hun river sig løs fra ham - og gaar.

1300.

(Foran Agterkahytten) Hun gaar forbi sin Pige og Styrmanden ind i Khytten.

1301.

(Nærb. af Den Scipio) Han ser efter hende - et haanligt Smil spiller om hans Mund - og han kaster tredsigst Nakken tilbage.....Afblanding.

1302.

Tekst: Og Den Scipio veg ikke tilbage for noget...Nu ved jeg, at han fik største

Delen af Mandskabet til et gøre
Mytteri... Skonnerten skulde være
Skræverskib og han dets Kaptajn...
I Nat, da jeg lå i min sødeste
Sevn....

(Kahyt) Maanen skinner ind gennem det lille Køjse..
Agnes' Pige ligger og sover, - da hendes Ven Styrman=
den kommer styrtende ind og vækker hende. - Hun rej=
ser sig forvirret op i Køjen.

1303.

(Ved Køjen) Styrmanden bøjer sig ned over hende og
hvisker:

Tekst: Skynd dig... Det gælder Livet... Her er
Mytteri om Bord!

Hun ser forfærdet paa ham, forstaar, at det maa være
sandt og springer ud af Køjen.

1304.

(Pigens Kahyt) Hun svæber et Tæppe om sig, - og
hun og Styrmanden sniger sig ud.

1305.

(Skonnertens Dæk) Her raser et vildt Blodbad. De,
der ikke har sluttet sig til Oprø^{er}ne, slaas ned. -
I Spidsen for nogle Mænd styrter Don Scipio hen til
Agterkahytten.

1306.

(Ved en Luge forude) Styrmanden og Pigen spejder op
fra Lugen.

1307.

(Ved Agterkahytten) Don Scipio og et Par af hans
Haandlangere bearbejder Døren.

1308.

(Lugen forude) Styrmanden og Pigen ser gysende paa
hinanden - og paa et Tegn fra Styrmanden sniger de
sig saa op paa Dækket.

1309.

(Dækket) De kryber paa alle 4 - over Lig og Vaaben -
hen til Rølingen.

1310.

(Ved Rølingen) Styrmanden viser, at han har en lille
Jelle liggende parat ved Skibssiden. - Han svinger
sig over Rølingen.

1311.

(Ved Skibssiden) Han springer ned i Jollen, løfter
Pigen ned - og gør saa Jollen fri og ror bort.

1312.

Tekst: Men vor Flugt blev opdaget...

(Dækket) En Mand opdager, at Jollen fjerner sig fra
Skibet, - tilkalder et Par andre Matroser...De griber
deres Bøsser og fyrer....

1313.

(I Jollen) En Kugle træffer Styrmanden; han er ved
at tabe Aarerne, men tager sig med en Viljeanspændelse
sammen og ror videre.

1314.

(Afstandsbillede af Skonnerten) Jollen fjerner sig
fra Skonnerten....Afblænding.

1315.

Tekst: Natten skjulte os,...men min Kæreste
var blevet dødeligt saaret...og i Mør-
ges udaandede han i mine Arme...

(I Jollen) Styrmanden synker livløs tilbage...Pigen
lader hans Hoved hvile i sit Skød...Han ser paa hende...
en lille Bevægelse...og saa er han død. - Den unge
Pige folder Hænderne i Bøn....

1316.

(Afstandsbillede af den lille Jelle) Den tumler om

paa Havet...Frem gennem Billedet toner langsomt:

1317.

(Kaptajnens Kahyt. Ved Kojen) Den unge Pige slutter
grødende sin Beretning. Kaptajnen vender sig mod Næst=
kommanderende, - siger alvorligt:

Tekst: Skonnerten kan jo ikke være ret langt
herfra!...Vi maa jage den og straffe
Forbryderne!

Næstkommanderende nikker. - Afblænding.

1318.

X Kapitel.

I hvilket Fregatten jager Skon=
nerten, der imidlertid er klog
nok til at søge ind under Land.

(Afstandsbillede paa Havet) Forrest Fregatten, -
inde mod Land ses Skonnerten, der styrer ind i en
Bugt.

1319.

(Fregatten. Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderen=
de følger i deres Kikkerter Skonnerten. Kaptajnen
siger til Mr. Phillot:

Tekst: Vi kan ikke naa den...vi stikker for
dybt...nen vi maa ha' Baadene ud! Lad
Mr. Newland tage en af Baadene!

Næstkommanderende nikker, - raaber en Ordre til Baads=
manden og gaar saa.

1320.

(Dækket) Alt er gjort klar til Kamp. - Baadsmanden sam=
ler det Mandskab, der skal gaa i Baadene. Næstkom=
manderende gaar hen ved Rølingen.

1321.

(Ved Rølingen) Jafet staar interesseret og betragter
det Arbejde, der gøres med at faa Baadene klar. Mr.
Phillot kommer hen til ham.

1322.

(Nærb. af de to) Mr. Phillot betragter venligt Jafet og siger saa:

Tekst: Vi har tænkt os, at De ta'r en af Baadene... Vi har jo ikke kunnet undgaa at se, at De ligesom har faaet en skæv Stilling, og vi vil derfor gerne give Dem en Chance for at blive rehabiliteret!

Jafet rødmer af Glæde...og spørger saa hurtigt:

Tekst: Maa jeg have Lov til at tage Tim....De ved - Proviantskriverens Medhjælper...med...Han er saa flink!

Næstkommanderende nikker samtykkende.

1323.

(Ved Rælingen) Jafet skynder sig ned at hente Vennen.

1324.

(Proviantskriverens Kahyt) Mr. Easthupp sidder og herser med Tim, som han ikke kan faa til at arbejde hurtigt nok, - Jafet stormer ind, - tager Tim under Armen og forklarer, at han skal med paa et Togt...Mr. Easthupp protesterer, hvad der selvfølgelig ikke rører Jafet.

1325.

(Nærb. af de 3) Proviantskriveren udøser en Række Forbandelser over Tims uskyldige Hoved - og slutter med at sige:

Tekst: Gid du saa maa blive derude!

Tim nikker venligt, - stikker sit Ansigt op mod Skriverens og svarer rapt:

Tekst: Tak!...Saa skal jeg komme og "spøge" for Dem hver eneste Nat!

1326.

(Kahytten) Tim slutter sin Replik, - nikker venligt til sin Plageaand og skynder sig saa ud sammen med Jafet. Mr. Easthupp truer med knyttede Naver efter dem,

1327.

(Fregatten, - paa kort Afstand) 3-4 Baade ror bort fra Skibet. En ligger endnu ved Skibssiden.

1328.

(Ved Skibssiden) Jafet og Tim entrer ned i den sidste Baad, - der saa ogsaa ror bort. - William passer Roret.

1329.

(Fregatten - paa kort Afstand) Alle Baadene ror bort.

1330.

Tekst: Paa Skonnerten gjorde man alt rede til at modtage "Gæsterne"...

(Skonnertens Dæk i Fugleperspektiv) Man er klar ved Kanonerne.

1331.

(Nærb. af Don Scipio og nogle af hans betroede Mænd)
Han uddeler Ordre til højre og til ventre... Afblænding.

1332.

Tekst: Men Mørket begyndte at sænke sig, inden Baaden kom Skonnerten paa Skudvidde...

(Havet. I Baggr. Skonnerten ret nær Land) Baadene nærmer sig Skonnerten.... De af dem, der har Kanoner, fyrer.

1333.

(Skonnertens Dæk) Kanonerne giver Ild.

1334.

(Havet) Kampen raser....

1335.

(I Jafets Baad) Kanoneren dræbes, - med Jafet sætter en ny Mand til at gøre hans Arbejde.

1336.

(Skonnertens Dæk) Enkelte af Mændene falder ogsaa her...
Men Don Scipio gyder Mod i sine Tropper - og Kanonerne

buldrer løs!

1337.

(Havet) En Baad skydes i Sænk. - De fleste af Mandskabet fiskes op af en anden Baad.

1338.

(Paa Fregatten. Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende følger Slagets Gang. De ser:

1339.

(Kikkertbillede. Kampen paa Afstand) Den sønderskudte Baads Mandskab samles op af den nærmeste Baad.

1340.

(Paa Fregatten. Skansen) De to Mænd veksler nogle alvorlige Ord om Situationen.

1341.

(I Nærheden af Skonnerten) Mærket bliver tættere og tættere. - Der skydes paa Kraft paa begge Sider.

1342.

(I den Baad, hvor Gascoigne er) Vigors er ogsaa i denne Baad og synker om, - død, ramt af en Kugle.

1343.

(Jafets Baad) Jafet opildner sine Folk og dirigerer Skydningen.

1344.

(Jafets Baad. Nærb. af William ved Roret) Han ser sig lurende om, - saa begynder han med en Kniv at ødelægge Roret.

1345.

(I Nærheden af Skonnerten) Kampen, der nu er ved at drukne i Mørke.

1346.

(Fregatten. Paa Skansen) Kaptajnen og Næstkommanderende

følger saa vidt muligt Slægets Gang. Næstkommanderende vender sig mod Kaptajnen og siger:

Tekst: Det er haabløst i dette Mærke!....Er det mon ikke bedst at kalde Folkene tilbage, inden det bliver for sent!

Kaptajnen nikker og slynger en Ordre ud gennem Raaberen.

1347..

(Fregatten. Ved Rælingen) Baadsmanden giver Folkene ved Kanonerne Ordre til at affyre Signalskuddene, der skal kalde Baadene hjem.

1348.

(Fregatten. Skibssiden) Kanonerne giver Ild.

1349..

(Jafets Baad) Jafet vender sig, lyttende, siger ærgerligt:

Tekst: Tilbage...Det er der ingen Møning i! Og han lader Kanonen udspy en ny Ladning Ild.

1350.

(I Nærheden af Skonnerten) Baadene - med Undtagelse af Jafets - vender om, lydende Kaldelsen.

1351.

(Jafets Baad) Jafet vender sig mod William - og giver ham Ordre til at lægge Roret om, - men William forklarer, at det er skudt i Stykker. - Jafet bliver betænkelig, - men giver dog Ordre til at gribe Aarerne.

1352.

(Skonnertens Dæk) Man jubler over, at Fjenden viger.

1353.

(Nærb. af Don Scipio og nogle af hans Mænd) Han trykker deres Hænder og siger:

Tekst: Og nu, Kammerater, vil vi feste!... Romankrene frem!

1354.

(Skonnertens Dæk) Der bliver Jubel, og nogle af Mændene styrter ned efter Rommen.

1355.

(I Nærheden af Fregatten) Baadene - undtagen Jafets - nærmer sig Fregatten, - som man kun lige kan skimte i Mørket.

1356.

Tekst: Uden Ror er det svært at styre...
og inden ret længe blev Jafet klar over, at han havde tabt Fregatten af Synet...

(Det næsten mørke Hav) Jafets Baad kommer roende...
Jafet staar op i Baaden og forsøger at gennemtrænge Mørket.

1357.

(Fregatten. Ved Skibssiden) Baadene lægger til, -
og Folkene entrer om Bord.

1358.

(Ved Rælingen) Her staar en Del af Fregattens Offi-
cerer, bl. a. Næstkommanderende, - og selv Mr. East-
happ har vovet sig op paa Dækket. - En Del af Mand-
skabet entrer op fra Baadene, - Masteren aflægger
Beretning til Næstkommanderende, siger:

Tekst: Desværre savner vi en Baad, - foruden
den, der blev skudt i Sank!....Og vi
maa vist regne med at have mistet Baads-
manden, Midshipman Newland og en Del
andre af vore bedste Folk!

Næstkommanderende nikker bedrøvet, - og de andre deler
hans Sorg.

1359.

Tekst: Der var dog een, der blev glad...Han
føjte sig nu sikker paa, at han skulde
forskaanes for at se den unge Mr. Tim
igen....

(Nærb. af Mr. Easthupp) Han nikker - med en uhyre tilfreds Mine. - Afblanding.

1360:

(Havet) Jafets Baad roes frem mod Billedets Forgrund: - Jafet staar og holder Udkig - og pludselig giver han Mændene Ordre til at trække Aarerne ind. - Han peger fremefter, og de andre følger Retningen af hans Blik.

1361:

(Skonnerten, - set paa forholdsvis nært Hold) Dens Skrog dukker frem af Mørket.

1362:

(Havet - som 1350) Jafet siger med Begejstring:

Tekst: Vil I som jeg, Folkens, saa entrer vi Sørøveren! Har vi Held med os, kan vi med Stolthed vende tilbage til Fregatten med vort Bytte!

Mændene giver Jafets Plan deres fulde Tilslutning - og Aarerne stikkes igen forsigtigt i Vandet.

1363.

(Skonnertens Dæk) Her raser et vildt Bakkanal..Folkene er ved at drikke sig fra Sans og Samling.

1364.

(I Nærheden af Skonnerten) Jafets Baad roes ind i Billedet - og nærmer sig forsigtigt Skonnerten...Billedet tones langsomt bort.

Tekst, der toner frem og toner bort:

Hvorledes vor Helt bordede Sørøverskibet, hvorledes han skaffede sig en ny, uforsonlig Fjende, og hvorledes han omsider blev stillet Ansigt til Ansigt med sin Fader, - fortæller vor Histories 5te Del:
Paa Eventyr i Portugal.

Ende paa 4de Del.

Jafet, der søger sig en Fader.

III. Afdeling.

- 1 1 Uden for Kroen - Wieth gaar ind i Vognen.
1 2 I Vognen - W. ind til de øvrige.
1 3 Udenfor - Vognen kører.
1 4 I Vognen - Nærb. Personerne.
1 5 " " - " Wieth.
1 6 " " - J. sover, L. læser Avis.
1 7 " " - Nærb. W.
1 8 " " - L. taler til W.
1 9 " " - Nærb. W.
1 10 " " - L. giver W. Avisen.
1 11 " " - Nærb. W. læser Avisen.
1 12 " " - " L. og W. taler sammen.
2/ 13 Landevej - Vognen kører.
1 14 I Vognen - Nærb. L. og W., J. falder ned.
1 15 " " - " W.
1 16 " " - " J. paa Gulvet.
1 17 " " - " W. ser hvem det er.
1 18 " " - " J. taler til W.
2/ 19 Landevej - Vognen kører.
1 20 I Vognen - L. ser til.
2/ 21 " " - J., Lund, Wieht.
22 Uden for Kro - Vognen kommer kørende.
23 " " " - Nærb. J. og W. ud af Vognen.
24 " " " - " J. og W.
25 " " " - J. gaar ind, W. efter.
26 I Kroen - W. ind til J.
27 " " - Nærb. J. og W.
28 " " - " Lund i Døren.
29 " " - " W. og J. ser hen mod Døren.
30 " " - " Lund gaar.
31 " " - " W. og J. vender sig fra Døren.
32 Uden for Kroen - Lund kalder paa Karlen.
33 I Kroen - Nærb. W. og J., J. fortæller.
34 " " - " Jakob.
35 " " - " Wieth.
36 " " - " J. og W. hen til Bordet.
37 " " - " J. og W. ved Bordet, ser ud.
38 Uden for Kroen - Karlen kommer med Hesten.
39 I Kroen - W. hen til Vinduet, ser ud.
40 Landevej - Vognen kører.
41 I Kroen - W. og J. tager Afsked.
42 Uden for Kroen - Nærb. Lander med Hornet.
42a I Kroen - J. og W. gaar ud.
43 Uden for Kro - W. og J. ud til Vognen, W. kører bort.
44 Landevej - Vognen kører.
45 Uden for Kroen - Nærb. Jakob. vinker.
46 Landevej - Vognen kører.
47 Uden for Kroen - Jakob. gaar ind.
48 Vej - Vognen kommer kørende.
49 Uden for Kroen - Vognen holder.
50 I Kroen - Fru S. hen til Manden med Øl.
51 Uden for Kroen - Nærb. W. gaar ind.
52 I Kroen - Fru S. vender sig mod Døren.
53 " " - Nærb. W. ind af Døren.
54 " " - Fru S. hen til W.
55 " " - Nærb. Fru S. tager W.'s Tøj.
56 " " - Fru S. gaar, W. hen til Kaminen.
57 " " - Nærb. Manden ser hen til W.
58 " " - " W. ved Ildstedet.
59 " " - Manden ved Bordet.
60 " " - W. ved Ilden.
61 " " - Fru S. hen til Manden.
62 " " - Fru Buch ind, tager Lysestagen.
64 " " - Fru Buch hen til W. og Fru S.
65 " " - Nærb. Fru B.
66 " " - Fru B. gaar med W.
67 Værelse - Fru B. og W. ind.
68 " " - Nærb. Fru B. hen til Ildstedet.
69 " " - Fru B. gaar, W. ser hen mod Vinduet.

- 65 70 Værelse - Nærb. Vinduet med Regn.
65 71 " - W. hen til Vinduet.
54 72 Uden for Kroen - Vognen kører bort.
73 73 Værelse - Nærb. W. ved Vinduet.
74 74 " - W. lytter.
75 75 Krostue - Nærb. Fru S. og Manden ved Bordet.
76 76 Værelse - W. hen til Væggen, lytter.
77 77 Krostue - Nærb. Fru S. og Manden.
78 78 " - " Fru B.
79 79 Værelse - " W. lytter.
80 80 Krostue - Fru B. hen til Fru S. og Manden
81 81 " - Nærb. Rassow ind.
82 82 " - Rassow hen til de øvrige.
83 83 " - Nærb. Fru B. skænder paa Rassow.
84 84 Værelse - Nærb. W. lytter.
85 85 Krostue - Fru B. gaar, Manden hen til Rassow.
86 86 Værelse - Nærb. W. ved Væggen, lytter.
87 87 " - Fru B. ind til W.
88 88 Krostue - Nærb. Fru S.
89 89 " - Mændene giver Fru S. Besked.
90 90 " - Nærb. Fru S.
91 91 " - Mændene gaar.
- II.
- 6 92 Værelse - Fru B. og W.
6 93 " - Nærb. Fru B. og W., Fru B. fortæller.
6 94 " - " W.
6 95 " - " W. og Fru B., W. tager Smykket frem.
6 96 " - " Fru S. ind af Døren.
6 97 " - " Fru B. og W. med Smykket.
6 98 " - " Fru S.
6 99 " - Fru S. hen til W.
7 100 " - Nærb. Fru S. og W.
7 101 " - " Fru B.
7 102 " - " W. giver Fru S. Smykket.
4 103 Skov - Mændene samles, L. kommer ridende.
4 104 " - L. giver Besked, rider videre.
4 105 " - L. rider.
4 106 " - Mændene gaar.
7 107 Værelse - Nærb. Fru S. og W. lytter.
4 108 Uden for Kroen - Kroen alene.
7 109 Værelse - Nærb. W. og Fru S. lytter.
7 110 " - W., Fru B. og Fru S. hen imod Døren.
7 111 Gang - W. ud, gaar ind i Værelset, Fru S. og Fru B. ud.
7 112 Værelse - W. tager Pistolen frem.
107 113 Trappe - Nærb. Fru B. og Fru S., Fru B. gaar.
107 114 " - Fru B. op ad Trappen.
107 115 Værelse - W. med Pistolen.
4 116 Uden for Kroen - Mændene kommer.
710 117 Udenfor - Fru S. hen til W. *Nærb.*
4 5 118 Uden for Kroen - Mændene hen til Døren.
710 119 Udenfor - W. gaar, Fru S. lukker Døren.
710 120 Værelse - Fru S. paa Sengen.
710 121 Trappe - W. og Fru S. op ad Trappen.
710 122 Værelse - W. og Fru S. ind til Fru B.
710 123 " - Nærb. W.
710 124 " - " Fru B.
810 125 " - W., Fru B. og Fru S.
4 5 126 Uden for Kroen - Mændene slaar paa Døren.
810 127 Værelse - W. vil løbe ud.
810 128 " - Nærb. W. og Fru B.
810 129 " - W. gaar i Seng, Fru S. gaar ud.
810 130 I Krostue - Døren aabnes.
810 131 " " - Nærb. Fru S.
810 132 " " - Mændene stormer ind.
810 133 " " - Nærb. Fru S. løber.
810 134 " " - Fru S. ud til Mændene.
810 135 " " - Nærb. Fru S. og Rassow.
810 136 " " - Mændene gaar.
810 137 " " - Nærb. Mændene ud af Døren.
811 138 Uden for Døren - Mændene lukker Døren op, gaar ind.
811 139 Krostue - Fru S. hen til Trappen.
811 140 Uden for Døren - Rassow ud, ser.
811 141 Trappe - Fru S. op.
811 142 Udenfor - Mændene gaar.

8+1 143 Lofttrappe - Mændene op til Fru S.
 8+1 144 Varelse - Nærb. Fru B. paa Sengekanten, gaar i Seng.
 8+1 145 Trappe - Mændene gaar, Fru S. og R.
 8+1 146 Varelse - Fru B. i Sengen.
 8+1 147 Trappe - Mændene ud, Rassow ind.
 8+1 148 " - Nærb. Fru S.
 9+1 149 " - R. forbyder Mændene at gaa ind, R. gaar ind.
 9+1 150 Varelse - R. ind til Fru B.
 9+1 151 " - Nærb. R. og Fru B.
 9+1 152 " - R. gaar fra Fru B.
 9+2 153 Trappe - R. ind til Fru S. og Mændene, Mændene gaar.
 9+2 154 " - Nærb. Fru S. og R.
 9+2 155 " - R. gaar fra Fru S.
 9+2 156 Varelse - Fru B. hen til Væggen.
 4 5 157 Uden for Kroen - Mændene ud af Døren.
 9+2 158 Varelse - Nærb. Fru B. ved Væggen.
 9+2 159 " - Nærb. Wieth.
 9+2 160 " - " Fru B.
 9+2 161 " - W. hen til Fru B., Fru B. gaar.
 10 162 " - Nærb. Fru B. gaar i Seng.
 10 163 " - W. tager Afsked med Fru B., gaar.
 10 164 " - Nærb. Fru B. i Sengen, lægger sig.
 10 165 " - W. tager Afsked med Fru S., springer ud af Vinduet.
 10 166 Uden for Kroen - Wieth løber.
 10 167 Skov - Nærb. Mændene under Buskene.
 10 168 " - W. kommer gaaende.
 10 169 " - Mændene lytter, gemmer sig.
 10 170 " - W. kommer, Mændene frem.
 10 171 " - Nærb. W. overfaldes.
 10 172 " - W. bæres bort.

III.

10 173 Celle - W. paa Gulvet.
 10 174 " - Nærb. W. paa Gulvet, forsøger at rejse sig.
 10 175 " - P.N. ser gennem Hullet.
 10 176 " - Nærb. W. rejser sig.
 10 177 " - " P.N. ind af Døren.
 10 178 " - W. ser.
 10 179 " - P.N. i Døren.
 10 180 " - Nærb. W.
 10 181 " - P.N. ind til W.
 10 182 " - Nærb. P.N.
 10 183 " - " W.
 10 184 " - " P.N.
 10 185 " - " W.
 10 186 " - " P.N.
 10 187 " - W. truer P.N.
 10 188 " - Nærb. W. og P.N.
 10 189 " - Konen ind til W. og P.N., P.N. gaar.
 10 190 Kældergang - P.N. ned, gaar ind.
 10 191 Celle - Nærb. Konen giver W. Kurven.
 10 192 " - Konen gaar fra W.
 10 193 " - Nærb. W. ser efter Konen.
 10 194 " - P.N. vaagner op.
 10 195 Dagligstue - P.N. ind til Fru K.L.
 10 196 Celle - Nærb. W. paa gulvet.
 10 197 Nærb. Haanden drejer Nøglen om.
 10 198 Celle - Nærb. W. paa Gulvet.
 10 199 " - " Jes. ind af Døren.
 10 200 " - " W. paa Gulvet.
 10 201 " - " Jes. i Døren, Ras. ind.
 10 202 " - " W. rækker efter dem.
 10 203 " - Ras. og Jes. ind, Ras. slaar Jes ihjel.
 10 204 " - Nærb. W.
 10 205 " - " Ras. tager Forklædningen af.
 10 206 " - " W. kalder paa Ras.
 10 207 " - Ras. hen til W.
 10 208 Kældergang - P.N. ned.
 10 209 Celle - P.N. ind, slaas ned af Ras., W. og Ras. ud.
 10 210 Gaard - W. og Ras. kommer, Ras. peger.
 10 211 Ved Søen - Hestene venter.
 10 212 Gaard - Ras. og W. løber.
 10 213 W. og Ras. ned til Hestene.

16/8 214 Allé - W. og Ras. rider bort.
 14/2 215 Celle - P.N. rejser sig, gaar hen, ser paa Jes.
 14/2 216 " - Nærb. P.N. ser paa Jes.
 14/2 217 " - P.N. hen, banker paa Døren.
 2/4 218 Uden for Kro - Vognen kommer, W. og Ras. gaar ind.
 14 219 I Kroen - Ras. og W. ind til Jakob. hilser.
 14 220 " " - Nærb. W., J. og Ras. ved Bordet.
 14 221 " " - " W. med Brevene.
 14 222 " " - W. spørger Jakob. om Brevene.
 14/17 223 Uden for Kro - K.L. kommer ridende.
 14/17 224 " " - Nærb. K.L. giver Manden Ordre.
 15/14 225 Værelse - W. læser Brev - Manden ind til ham.
 15/17 226 Udenfor - W. ud til K.L.
 15/17 227 " - Nærb. W. og K.L., W. faar et Brev.
 15/17 228 " - K.L. rider bort.
 15/17 229 " - Nærb. W. læser Brevet, gaar.

IV.

15/4 230 Have - Nærb. W. og Frk. P. paa Bænken.
 15/4 231 " - " Haanden tager Smykket frem.
 15/18 232 " - " Frk. P.
 15/18 233 " - W. og Frk. P., Frk. P. kysser Smykket.
 15/18 234 " - Tjeneren hen, melder, W. rejser sig, gaar.
 15/18 235 " - W. hen til M. og E.J., de gaar.
 15/18 236 " - W. hen til Frk. P. med E.J.
 15/18 237 " - Nærb. E.J.
 15/18 238 " - " Frk. P.
 16/18 239 " - E.J. og Frk. P. omfavner hinanden.
 16/18 240 " - Nærb. W. og M.
 16/18 241 " - " E.J. og Frk. P.
 16/18 242 Herreværelse - Nærb. Wiehe giver L. Papirerne.
 16/18 243 Uden for Huset - W. kommer, gaar ind.
 16/18 244 Herreværelse - Wieth ind til Wiehe og L.
 16/18 245 " - Wieth og Wiehe bliver Uvenner.
 16/18 246 " - Nærb. Wiehe truer Wieth.
 16/18 247 " - Tjenerne ind, henter Wiehe.
 16/18 248 " - Nærb. Wiehe i Døren truer.
 16/18 249 " - L. hen til W.
 16/18 250 Uden for Huset - Tjeneren ud efter Wiehe.
 16/18 251 Herreværelse - Nærb. L. og W., L. gaar.
 17/18 252 " - " L. hen, W. hen til ham, de ser.
 17/18 253 " - " Tjeneren ind.
 17/18 254 " - Tjeneren gaar, W. og L. tilbage.
 17/18 255 Uden for Værtshuset - Wiehe kommer, gaar ind.
 17/18 256 I Værtshus - Wiehe ind, sætter sig.
 17/18 257 " " - Nærb. Wiehe skriver, ser hen.
 17/18 258 " " - " Mændene ved Bordet.
 17/18 259 " " - " Wiehe.
 17/18 260 En Baad ror ud til Skibet.
 17/18 261 Dæk - Matroserne underholder hinanden.
 17/18 262 " - Nærb. Gregers.
 17/18 263 Baadene i Vandet, Ras. vinker.
 17/18 264 Dæk - W. og Cotta v. Sch. hen til Rælingen.
 17/18 265 " - Nærb. W. og Sch., W. vinker.
 17/18 266 Baaden i Vandet - Ras. vinker.
 17/18 267 Dæk - Nærb. W. og Sch.
 17/18 268 " - Matroserne.
 17/18 269 " - Nærb. Gregers raaber.
 17/18 270 " - " Ring og Baadsmanden.
 17/18 271 " - " Gregers.
 17/18 272 " - " Baadsmanden faar Ordre.
 17/18 273 " - " Gregers.
 17/18 274 " - " Baadsmanden fløjter.
 17/18 275 " - Matroserne stiller op.
 17/18 276 Baaden i Vandet hen til Skibet.
 17/18 277 Dæk - Kaptajnen om Bord.
 17/18 278 Ras klatrer op ad Stigen.
 17/18 279 Dæk - Kaptajnen og Gregers forbi Matroserne.
 17/18 280 " - Ras. hen, ser.
 17/18 281 " - Matroserne staar ret.
 17/18 282 " - Nærb. Ras. morer sig.
 17/18 283 " - Matroserne gaar hver til sit.
 17/18 284 " - Nærb. Ras.
 17/18 285 " - Baadsmanden hen til Ras., Ras. gaar.

21/8 286 Dæk - Ras. hen til Trappen.
 22/8 287 Kahyt - Ring hen til Reolen.
 23/8 288 Gang - Ras. kommer.
 22/9 289 Kahyt - Rg. hen sætter sig.
 23 " 290 Gang - Nærb. Ras.
 22 " 291 Kahyt - Rg. rejser sig, ser hen mod Døren.
 23 " 292 Gang - Nærb. Ras. banker paa.
 22 " 293 Kahyt - Ras ind til Ring.
 22 " 294 " - Nærb. Ras.
 22 " 295 " - " Ring.
 22 " 296 " - " Ras.
 22 " 297 " - Ring løber efter ^Rras., Ras. smides ud.
 23 " 298 Gang - Ras. smides ud af Ring.
 21 " 299 Dæk - Vigors hen til W. og Sch.
 21 " 300 " - Ras. og Ring efter ham.
 21 " 301 " - Ras. hen til Wieth.
 24 " 302 " - Nærb. Vigors.
 24 " 303 " - " W. og Vigors, gaar fra Ras.
 24 " 304 " - Vigors kalder paa Ras.
 24 " 305 " - Ras. gaar.
 24 26 306 " - Ras. hen til Vigors, lærer Tegnene.
 24 " 307 " - Nærb. Ras.
 24 " 308 " - Ras. gaar, Wieth hen til V.
 23 " 309 Kahyt - Ras. ind til Ring.
 23 " 310 " - Nærb. Ras. gør Frimurertegn til Ring.
 22 " 311 " - Ring slaar Ras, de gaar.
 24 " 312 Dæk - Kaptajnen og Gregers.
 24 " 313 " - Ring op med ras.
 24 " 314 " - Kaptajnen og Gregers.
 24 " 315 " - Nærb. Ring og Ras.
 24 " 316 " - " Kaptajnen og Gregers.
 24 " 317 " - Ras. hen til Kaptajnen.
 24 " 318 " - Nærb. Ras.
 24 " 319 " - " Ring.
 24 " 320 " - " Ras.
 24 21 321 " - Ras. føres bort.
 14 " 322 Skibsrums - Ras. ind, sætter sig.

V.

23 " 323 Uden for Værtshus - Matroserne kommer, ser.
 23 " 324 I Værtshus - en af Søfolkene danser.
 23 " 325 Udenfor - Matroserne gaar ind.
 23 " 326 I Værtshus - Matroserne ind, fanger Mændene.
 23 " 327 " " - Nærb. Manden under Bordet, ser.
 23 " 328 " " - Matroserne med Folkene.
 23 " 329 " " - Nærb. Mændene under Bordet, gemmer sig.
 23 " 330 Udenfor - Folkene føres bort.
 23 " 331 I Værtshus - Manden frem under Bordet.
 24 " 332 Baaden ror hen til Skibssiden.
 25 21 333 Dæk - Baadsmanden.
 25 " 334 De pressede Folk op ad Skibssiden.
 25 " 335 Dæk - Folkene om Bord.
 25 " 336 " - W., Wieth og Sch.
 25 " 337 " - W. om Bord.
 25 " 338 " - Nærb. Wiehe.
 25 " 339 " - W. bliver forskrækket.
 25 " 340 " - Nærb. Wiehe ser, gaar.
 25 " 341 " - " Wieth og Vigors.
 25 " 342 " - " Vigors.
 25 " 343 " - Mændene om Bord.
 25 " 344 " - Nærb. Kaptajnen med Raaber.
 25 " 345 " - " Baadsmanden.
 25 " 346 " - " W., W. og Sch. gaar.
 25 " 347 " - Mændene op i Sejlene.
 25 " 348 " - Bagstavnen, Matroserne hejser Sejlene.
 25 " 349 Panorama fra Sejl til Dæk.
 25 " 350 Matroserne i Sejlene.
 25 " 351 Dæk - Udsigt over Dækket.
 25 " 352 " - Matroserne trækker Anker.
 25 " 353 " - Nærb. Kaptajnen.
 25 " 354 " - Matroserne trækker Anker.
 25 " 355 Panorama i Sejlene.
 14 " 356 Skibsrums - Ras. bliver søsyg.
 25 23 357 Skibet sejler.
 24 24 358 Dæk - W. ved Rælingen.

9/4 359 Dæk - Nærb. W. frem ved Tovene.
 9/4 360 " - Wiehe hen til Wieth.
 26/4 361 " - Nærb. Wieth og Wiehe.
 26/4 362 " - " W. op ad Trappen.
 26/4 363 " - " W. og W. slaas.
 26/4 364 " - W. ved Trappen.
 26/4 365 " - Wiehe rejser sig, gaar.
 26/4 366 " - Wiehe hen.
 26/4 367 " - W. op fra Trappen.
 26/4 368 " - Vigors hen til Wiehe.
 26/4 369 " - Nærb. Wiehe.
 26/4 370 " - Wiehe fortæller om Wieth.
 27/4 371 Kahyt - W. ind til de øvrige.
 27/4 372 " - Nærb. Wieth.
 27/4 373 " - " Vigors.
 27/4 374 " - " Wieth.
 27/4 375 " - W. hen til W., slaar Vigors i Gulvet.
 27/4 376 " - de to hen til Døren.
 27/4 377 " - W. og W. slaas.
 27/4 378 " - Vigors paa Gulvet, Wieth bøjer sig over ham.
 27/4 379 " - Nærb. W. og de to ser paa W.
 27/4 380 " - Vigors rejser sig, gaar med Wieth.
 16/4 381 Skibsrum - Nærb. Ras.
 16/4 382 " - W. ind, henter Ras, de gaar.
 16/4 383 Kahyt - Nærb. Ring i Sengen.
 16/4 384 " - Ras. ind til Ring.
 16/4 385 " - Nærb. Ring gemmer sig.
 26/4 386 " - Ras. ved Døren, morer sig.
 27/4 387 Skib paa Søen.
 28/4 388 Udsigt over hele Dækket.
 28/4 389 Dæk - Matroserne op ved Rælingen, W. kommer, gaar.
 28/4 390 " - W. op paa Rælingen, op i Mærset.
 28/4 391 " - Nærb. Kaptajnen og Gregers.
 28/4 392 " - W. ser i Kikkert.
 28/4 393 Baaden - Kikkertbillede.
 28/4 394 Nærb. W. ser i Kikkert, klatrer ned.
 28/4 395 " - W. hen til Kaptajnen, de ser i Kikkert.
 28/4 396 Baaden - Kikkertbillede.
 28/4 397 Nærb. Gregers, Kaptajnen og Wieth.
 28/4 398 Dæk - Sch. faar Besked.
 28/4 399 Nærb. Gregers, Kaptajnen og Wieth, W. gaar.
 28/4 400 Matroserne op i Baaden, der fires ned.
 28/4 401 Baaden ror bort fra Skibet.
 28/4 402 Nærb. W. og Sch.
 28/4 403 Baaden sejler bort.